

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

I.

DE VERKLIGA

STOCKHOLMS-MYSTERIERN.

Bilder ur Hufvudstadslifvet, sådant det ter sig såväl
i palats som koja.

Originalroman i 3 delar

af

O. R. L.

II.

ARBETARE OCH DAGDRIFVARE

eller

Kampen för tillvaron.

Nutidsroman i 3 delar.

Öfversättning.

STOCKHOLM,
G. B. Cederquists Förlag.

Pris: 10 öre.

STOCKHOLM - 1872

ARBEJDE OG DAGBØGER

for alle

Arbejdere

1872

132

DE VERKLIGA
STOCKHOLMS-MYSTERIERNA.

Bilder ur hufvudstadslifvet, sådant det ter sig
såväl i palats som koja.

Originalroman i 3 delar

af

P. Roth.

OLOF ROTHS FÖRLAG.

III

Till allmänheten.

Jag stod en afton uppå Mälarestrenden,
Nyss landsatt från min första ynglingsfärd.
De voro slitna, dessa starka banden,
Som fästat mig vid älskad fosterhård.
Jag tankfull blickade mot himlaranden.
In i en hittills för mig okänd verld.
Jag häpen såg den stolta kungaborgen,
De långa gatorna, de stora torgen.

I dvala låg naturen — ej sig rörde
Ett lif, som kunde störa nattens frid: —
Dock plötsligt vinden till mitt öra förde
Ett mystiskt buller, snarlikt härars strid.
Jag lyssnade — hvad var det väl jag hörde?
Ett echo utaf "Stockholm nattetid!"
Jag kände då ej ännu Stockholmslifvet,
Dock snart erfarenheten riktad blifvit.

Du Birgers stad! du Mälarn's herrskarinna!
Hur skön du är i morgonsolens glans!
Hur skön du är, när nattens stjernor brinna,
Och lätta elfvor gå i muntér dans!
Skön ock när sommarns blommor snabbt försvinna
Och Bore djerft med Flora bryter lans.
Och dock uti ditt sköt, hvad blod och tårar!
Hvad sorg och smärta! hvilka lik och bårar!
Jag har sett dygdens krans på skurkens hjessa,
Hört hycklarn's fraser nämna helighet,
Sett smädaren i stoftet oskuld pressa

Och hånle åt sin egen uselhet;
 Jag hört förtalet sina pilar hvässa
 Emot sin största ovän — ärlighet,
 Sett stjernprydd tjuv gå fri med stulna skatten,
 Då nödens brottsling dömts till — bröd och vatten.

Ack! — tänkte jag — är oskuld blott en saga?
 Är sanning endast en fantastisk dikt?
 Hvad är då lönt att längre bördan draga
 Utaf ett lif, som eger ringa vig?
 Dock hvartill båtar väl att gagnlöst klaga?
 Nej, kämpa mot förderfvet är min pligt.
 Jag modigt strida vill för en förvandling
 Till bättre lif såväl i ord som handling.

Jag dårskapen och fåfängan vill gissla
 Och öppet slunga sanningsfacklan ut.
 Du fromme hycklare! med tändren gnissla
 Och vredens skålar öfver syndar'n gjut!
 Du noble smädare! i pipan hvissla,
 Förtalets pilar mot den djerfve skjut!
 Jag trotsar Er; jag ej för hotet bleknar,
 Ej mina fiender, men *vänner* räknar.

Och nu helt djerft jag vill upplyfta fliken,
 Som höljer skuggorna utaf vårt lif,
 Samt bjuda in den ärade publiken
 Att se i spegeln till ett tidsfördrif —
 Sist ödmjukt jag mig bugar för kritiken
 Och varmt jag beder: »*Mina fel tillgif!*
Mig fattas skaldens gudagåfva: snille;
Jag kan ej alltid teckna som jag ville.»

Författaren.

Prolog.

1. Älskarinnan.

En liten förtjusande boudoir, elegant och smakfullt dekorerad, en ung skön qvinna vällustigt nedsjunken i en svällande divan — se der den seen, vi presentera våra läsare.

I det behagliga halfdunkel, som råder i rummet, vilja vi försöka att orientera oss.

Det föremål, som i trots af alla här befintliga förtjusande småsaker och dyrbara kuriositeter i främsta rummet tilldrager sig vår uppmärksamhet, är onekligen den unga qvinnan.

Beundrare af det täcka könet hafva entusiastiskt benämnt qvinnan »skapelsens mästerverk» och det exemplar häraf, som i detta ögonblick föreligger våra blickar, synes ingalunda jäfva detta vitsord.

Ett gagatsvart, lockigt hår böljade omkring en hög och klar panna, hvit som alabaster; tvenne stora ögon, svarta som natthimlen och bländande som aftonsolens strålar, framblickande under detta hvalf; en näsa, värdig en Phidias' mejsel och en mun, svällande som tvenne fullmogna körsbär — se der ett lösligt porträtt af vår sköna okända.

Den höghalsade sammetsroben, som omsorgsfullt omsluter den smidiga gestalten, tillåter oss ingen vi-

dare forskning, men lemnar på samma gång fritt spelrum åt aningens vexlande fantasier.

Stumma af beundran böja vi oss vördnadsfullt för så mycken skönhet och älskvärdhet, fruktande att med vår närvaro hafva oskärat en gudinnas helgedom.

Tyst! — Stör ej den skönas ljufva slummer! — Låt ej verklighetens kalla hand förjaga engelns ljusa drömmar! — —

Dock nej! — hon slumrar ej! — hennes läppar röra sig, blottande tvenne bländhvita perlrader; hennes ögon blicka otåligt på den å divansbordet stående, dyrbara pendylen.

»Klockan är redan 7 och han har ännu inte kommit.»

Han! — Alltså är hon blott en vanlig dödlig qvinna, som under passionens brännande inverkan afvaktar den gymnade älskarens ankomst!

Våra illusioner försvinna, vår vördnadsfulla beundran förvandlas till den uppmärksammas iakttagarens kallblodighet.

»Tyst!» — hon talar åter:

»Om han skulle tröttna på mig, öfvergifva den, som offrat allt för honom! — Jag känner att jag skulle dö! — *Dö!* — Nej och tusen gånger nej! Jag skulle tvärtom lefva — lefva för att hämnas så, som endast ett söderns barn kan hämnas. Jag skulle stöta tusen dolkar i hans trolösa bröst och med jublande glädje dricka den falska hycklarens hjertblod.»

En vild glöd brann i hennes mörka ögon, de undersköna anletsdragen förvredos på ett demoniskt sätt och i det ljufva anlete, der vi nyss skådat Guds afbild personifierad, tycktes satan i ett enda ögon-

blick med eldröda bokstäfver hafva stämplat sin namnteckning.

En häftig ringning på tamburklockan afbröt hennes monolog.

Med blixstens snabbhet iade sig stormen, den skönas anletsdrag återtogo sitt förra ljuftva uttryck, kärlekens rena flamma lyste ånyo i de underbara ögonen, himmelen hade besekrat helvetet.

De små händerna sammanknäpptes med ett engaliskt uttryck.

»Han! — O, min Arhur! — Förlåt mig!»

En liten näpen kammarsnärta inträdde.

»Grefve K—hjälm!»

Hastigt reste sig herrskarinnan upp ur divanen och stod nu der, en herrlig Junogestalt, på en gång den stolta drottningen och den blyga älskarinnan. Lätt som en sylfid sväfvade hon förbi kammarjungfrun ut i tamburen och i nästa ögonblick slingrade sig hennes armar omkring halsen på en ung, högväxt man, som ömt besvarade hennes omfamning och med en gynnad älskares nonchalance sög kyssens eldiga Cypervin ur de glödande drufvor, som friviligt erbjödo sig åt honom.

Upplyftande henne på sina starka armar bar han henne som ett barn in i boudoiren, der de slogo sig ned sida vid sida i samma divan, der nyss ur den skönaste mun utgått de vildaste hotelser emot en otrogen älskare.

Medan de unga tu öfverlemmade sig åt återseenets lycksalighet, vilja vi i några få penndrag teckna vår nya bekantskap.

En beundrare af Tegnér's »Axel och Maria» skulle

ej för dessa båda kärlekens martyrer kunnat finna värdigare representanter än i vårt unga par.

Lika mycket barn af norden som hon af södern, lika blond som hon brunett, var han dock ett värdigt motstykke till sin älskarinna, lika skön och tilldragande som hon. Det enda, man kunde hafva att anmärka emot hans regelbundna ansigte, var det irrande uttrycket i de stora, gråblåa ögonen, ett uttryck som understundom grumlade den klara blicken och vittnade om en af stridiga passioner beherrskad själ.

Men blicken egde på samma gång skallerormens tjusningsförmåga: den beherrskade sitt föremål och drog sitt offer till sig.

Denne man hade tvifvelsutän vunnit otaliga segrar på kärlekens slagfält, — segrar som kostat blod och tårar för hans offer. I detta ögonblick, då han sitter lutad öfver sin sköna älskarinna och betraktar henne med brinnande blickar, förtydligar han på ett slående sätt den bekanta fabeln om ormen och dufvan.

»Hur mår min Gianetta i dag?» frågade han med smekande stämma.

»Aek jo, *nu* mår jag så innerligt väl. Endast jag har dig vid min sida, då är jag så utsägligt lycklig, att ingen sorg, ingen smärta kan hinna mig.»

»Huru är det fatt, min älskling? du ser så orolig ut.»

»Aek ja, Arthur! Jag vet, att jag är en enfaldig toka, men jag kan ej hjälpa det. När du är frånvarande, uppstå tusentals tvifvel i min själ. Jag tviflar på din trohet, jag fruktar, att du tröttnat på

mig, att du föredrager någon af ert kalla lands bleka, färglösa döttrar framför mig — *mig*, som offrat fosterland, hem, slägt och vänner för dig. Min mor dog af sorg och grämlse öfver min flykt, min far sände mig sin och sina ädla förfäders förbannelse — ack! de halkade förbi mina öron, ty jag egde ju *dig* och din kärlek ersatte mig allt. Jag lärde mig älska ert kalla land, emedan det var ditt fädernesland; jag lärde mig tala ert hårda tungomål lika rent som mitt eget, emedan det kliugade så skönt ur din mun; jag skulle förfrysa i ert hårda klimat, om ej din kärlek uppvärmdet det stelnade blodet i mina ådror och komme mig att glömma mitt hemlands glödande sol. — Ser du, när under min ensamhets mörka stunder mina tvifvel på din trohet beständigt återkomma, då gripes jag af en till vansinne gränsande förtviflan och jag känner mig under dylika ögonblick i stånd till ett lika djupt och bittert hat, som min kärlek varit varm och glödande.»

»Lilla toka! hur kan du komma på dylika vilda idéer? Hvad har du väl för skäl att tvifla på min trohet?»

»Inga, tag vet det nog, men aningeu...»

»Bah! låt ej en sjuklig aning förmörka ditt för öfrigt så klara förstånd! Om också min familjs odrägliga stolthet och mitt beroende af densamma för närvarande hindra mig ifrån att låta kyrkans band förena oss, så kan du dock vara förvissad om, att ingenting i verlden skall skilja oss åt.»

»Och du skall alltid vara lika öm och trogen?»

»Alltid, min älskade Gianetta!»

»Svär du mig det?»

»Ja, jag svär!»

»Vid det käraste du eger här i lifvet?»

»Ja, vid det käraste jag eger — vid dig sjelf, mitt hjertas utkorade brud!»

»Godt! du har svurit! Himlen har hört din ed och afgrunden må krossa dig, om du bryter den! Men nej! du skall aldrig svika mig, min Arthnr. Tviflet har skingrats i min själ och jag känner mig åter lika säll och lycklig, som i vår kärleks vårmorgon. Det är endast min sjukliga fantasi, som framjagat dessa skräckbilder af oro och fruktan. Tack, min älskade, derföre att du haft öfverseende med min barnslighet! I detta ögonblick är jag mera än någonsin i behof af din trofasta kärlek, emedan...» Hon lutade sig rodnaude intill honom och hviskade några ord i hans öra.

Förtroendet syntes öfverraska greffen, ty för ett ögonblick flög ett mörkt moln af missnöje öfver den höga pannan, dock så hastigt öfvergående, att Gianetta ej hann att märka det.

När hon åter blickade upp i hans ansigte, läste hon endast lugn och belåtenhet i hans ögon, glädje och sällhet i de kära dragen.

»Du säger ingenting, min Arthur?» hviskade hon sakta.

»Förlåt, min älskade, men lyckan förstummade mig. Endast det vill jag tillägga, att du numera är mig dubbelt kär.»

Han utbredde sina armar och med ett lycksaligt leende sjönk hon i hans famn.

»Min Arthur!»

»Min Gianetta!»

2. Fästmon.

Dagen efter den ljuftva tète à tète, vi i föregående kapitel bevittnat, återse vi vår Adonis med raska steg passerande Norrbrö. I hans nobla, aristokratiska ansigte skönjde man lugn och sjelfbelåtenhet, och en segrares stolta småleende lekte på hans läppar, då han märkte de småktande, beundrande ögonkast, åtskilliga individer af det täcka könet i förbigående egnade honom.

Men han var alltför van vid dylika triumfer, för att skänka dem någon vidare uppmärksamhet. Utan att låta uppehålla sig af någon eller något styrde han med raska steg kosan snedt öfver Gustaf Adolfs torg och stod i begrepp att vika in på Fredsgatan, då en bekant stämma hejdade honom.

»Bror K—hjälm! hvar tusan skall du taga vägen, eftersom du har så förbannadt brådtom?»

Den talande var ingen annan än den för ögonblicket kommenderande befälhafvaren öfver den i Sofia Albertinas palats förlagda vaktstyrkan, en ung gardeslöjtnant, grefve K—hjelmns intime vän och ifrige beundrare.

»Ah, är det du, bror Ferdinand! Nå, hur finner du dig i din magtpåliggande tjensteutöfning?»

»Illa, rysligt illa, mon chër! Att begrafva en ung, förhoppningsfull officer i den här fördömda vaktålan är lika himmelskriande, som att släppa en

guldfisk i en mörk kloak. Lyckligtvis slår befrielsestund om ett par timmar. — Men jag fick ej något svar på min första fråga. Var den måhända indiskret?»

»För ingen dell!» Jag ännar mig att uppvakta general D. . .»

»Eller rättare sagdt, hans vackra dotter! Ack du lyckligaste ibland dödlige! der fångar du en guldfisk, lika skön och älskvärd som hon är snillrik och förmögen. Vet du, mon frère! vore ej min vänskap till dig så stark, att den öfverväldigade alla andra känslor, så skulle jag på ögonblicket den sköna till ära utmana dig på lif och död.»

»Men nu låta vi den förskräckliga duellen stanna vid en bål med thy åtföljande sexa på klubben i afton. Kanhända att det förslaget förmår att stilla dina blodtörstiga känslor.»

»Bror Arthur! du talar som en Gud. Jag gervika för så öfvertygande skäl och lemnar dig fältet fritt. Men tänk på mig, när du kommer i ditt rike, hoc est, när du inhöstat en af gubben D—s millioner!»

»Var lugn din galenpanna! Till att börja med har du mitt löfte att bli marskalk på mitt bröllop och nu — au revoir! vi träffas i afton!»

Ett lätt handslag vexplades, hvarefter grefven fortsatte sin väg Fredsgatan och Drottninggatan framåt.

Begagnande oss af vår rättighet som författare skynda vi honom i förväg och inträda i general D—s

våning belägen en trappa upp i huset Nr 00 vid Drottninggatan.

Obehindradt träda vi in i tamburen och derifrån in i generalens arbetsrum.

Allt i detta rum ifrån de dyrbara antika möblerna ända till luften, vi inandas, bär en aristokratisk prägel.

Den oroligt fram och åter på golvet vandrande gamle krigaren jäfvar ingalunda denna förutsättning, ty en mera mera fulländad typ för en svensk ädling af gamla stammen skulle man knappast kunna finna.

Det grånade hufvudet satt stolt och högburet på en kraftfull och högväxt kropp, hvars väldiga proportioner och imponerande hållning utvisade en föga vanlig styrka. De tätt sammanslutna läpparne, beskuggade af yfviga mustacher och den djervä ornäsan antydde en okuflig herrsklystnad, på samma gång den öppna, klara blicken och den ädelt formade pannan vittnade om ett ridderligt och genomhederligt sinnelag.

Också var den gamle general D— såväl inom sitt hem som sin division lika fruktad som älskad. Sträng och obeveklig, då det gällde att straffa, var han furstligt frikostig i fråga om belöning. I hela verlden erkände han ingen annan herrskare än sin konung, men beherrskades i sjelfva verket helt och hållet af sin dotter, den sjuttonåriga Anna. För henne, den afidna makans fullkomliga afbild, hyste den barske krigaren en till afguderi gränsande tillgifvenhet, och aldrig blef någon af henne uttalad önskan, om än så excentrisk, lemnad ouppfyld.

I detta ögonblick synes allt annat än angenäma tankar beherrska den gamle generalen. Upprepade gånger far han med handen öfver pannan, ögonen

sammandragas på ett hotande sätt och munnen hopknipes hårdare än vanligt, under det att några långdragna »hm! hm!» ej olika det mullrande ljudet af en aflägsen åska, framstöttes mellan tänderna.

Plötsligen hejdar han sin oroliga gång och upp-tager ett dyrbart briljanteradt ur.

»Klockan är redan elfva», mumlade han, »således bör grefven inom kort vara här. Jag vill ännu en gång tala vid min fröken dotter. — Hon måste taga reson!»

Han fattar en på bordet stående silfverklocka och skakar den häftigt.

Vid ringklockans ljud inträdde en livréklädd betjent af ett serdeles anmärkningsvärdt yttre.

Hans grofva, koppärriga ansigte var nästan helt och hållet doldt af ett långt, gråsprängdt helskäg och den muskulösa, undersätsiga gestalten utvisade, att muskler af jern bodde inom denna kropp, på hvilken tiden hade satt sin stämpel, utan att kunna meddela den sina krämpor.

Betjentens martialiska utseende och stela hållning utvisade krigaren.

Så var äfven förhållandet.

Ifrån att hafva varit den unga löjtnant D...s kalefaktor blef han allt mera förtrogen med sin förman och under många år hade han varit dennes tjänare.

Den vördnad, han hyst för den unga officeren, hade han äfven bibehållit för den grånade förmanen, och denna vördnad förrådde sig tydligt i den stela ställning han intog framför generalen.

»Hör på, Johan!» började denne.

»Herr general!»

»Gå genast och fråga om fröken D. tar emot!»

»Skall ske, herr general!»

Betjenten försvann och generalen började åter sin oroliga vandring.

Några minuter förflöto, hvarpå Johan återkom.

Generalen stannade och betraktade honom med en forskande blick.

»Nå?»

»Fröken låter helsa, att generalen är välkommen.»

»Bra! — hm! — hör på, Johan! observerade du, om fröken var vid godt lynne?»

»Strålande, herr general!»

»Godt, gamle tvärvigg! Lyckas min beskickning hos henne, så får du en dukat som gratifikation; misslyckas den deremot, så väntar dig spanskröret.»

»Gud bevara generalen!»

»Se så! helt om marsch!»

Befallningen utfördes reglementariskt och den gamle trotjenaren försvann.

Generalens oro tycktes alltjemnt växa.

Åtskilliga gånger fattade han i låset, men släppte det åter och fortsatte sin vandring.

»Fan besitta och regera!» mumlade han mellan tänderna. «Heldre ville jag storma ett fiendtligt batteri, än möta glansen ur de der trotsiga ögonen. Jag har aldrig haft hjerta att neka flickungen någonting, ty hon är ju min salig Anna lifslefvände. Men, blixst och dunder! den här gången skall jag råda. Barnet förstår ju inte sitt eget bästa.»

Beslutsamt nalkades han åter den ödesdigra dörren, öppnade den och inträdde i nästa rum.

Vi följa honom genom den file af rum, som le-

der till fröken D—s förmak och inträda derstädes samtidigt med fadren.

En ung flicka svärfvar lätt som en elfva fram öfver golfvet emot generalen och slingrar sina armar omkring hans hals.

»God morgon, pappa!»

»God morgon, mitt barn! Hur befinner du dig i dag? Din strålande min talar om helsa och glädje.»

»Ack ja, min käre, gamle general!»

Ett par rosiga läppar sökte den skäggiga munnen, under det att ett par små händer sjelfsväldigt lekte ibland de grånade lockarne.

Den sjuttonåriga Anna D—, generalens enda dotter, hade redan öfvergått ifrån barn till jungfru, men hennes ansigte var ett af de älskligaste barnansigten, man någonsin kunde få skåda.

Ett svall af guldgula lockar böljade omkring det lilla rosiga anletet, som endast tycktes skapadt för solsken och glädje. Den smärta, nästan genomskinliga gestalten liknade en elfvas och det oskyldiga leendet talade om barnets fromhet.

Men betraktade man närmare de bestämda konturerna omkring den fint tecknade munnen och blickade man djupare in i de stora dunkelblå ögonen, då insåg man, att bakom denna barnliga yta dolde sig en viljekraft lika stark och okuffig som fadrens, att inom detta jungfruliga bröst slumrade passioner, som en gång väckta till lif kunde bli förfärliga.

Fadren ensam kände den förra samt anade de sednare, och det var medvetandet härom, som gjort honom till dotterns lydige slaf.

»Nå, gamle general! hvad har du att förkunna i dag?» sporde den unga flickan, i det hon skakade

tillbaka det guldgula svall, som själfsvåldigt nedföll öfver hennes panna.

»Jo, mitt barn! jag vill tala allvarsamt med dig.»

»Gerna, mon père, om blott du lägger bort den der barska krigarminen, ty den skrämmer mig platt inte.»

»Flickunge!»

Generalen tunnade sina mustacher och såg mägta förgrymmad ut.

»Se så, gamle general! låt oss nu inte spela komedi med hvarandra! Slå dig ner här vid min sida och berätta, hvad du har på hjertat! Att döma af ditt befänksamma utseende måste det vara någonting riksviktigt. Få vi krig måhända?»

Under det hon talade, drog hon fadren med sig till en divan, der hon vårdslöst nedkastade sig, anvisande honom plats vid sin sida.

»Skämta inte, Anna!» började generalen med ett så djupt allvar, att leendet ögonblickligen förfrös på hennes läppar. »Det är verkligen viktiga saker, vi ha att afgöra, och himlen gifve, att vi måtte komma till ett godt resultat!»

»Jag är idel öra.»

»Du minnes väl måhända ännu», fortfor generalen »den barnsliga fantasi, du för ett år sedan inrymde i ditt hjerta och som jag då lyckades att bekämpa?»

Ett bittert leende öfverfor det ungdomliga anletet.

»Den barnsliga fantasien, såsom min herr fader behagar benämna ett ungt hjertas första rena kärlek fortfar ännu och skall följa mig genom hela mitt lif. Aldrig — hör du? aldrig glömmes jag Georg,

ehuru jag lofvat dig att ej blifva hans maka; och min fader bör veta, att hans dotter, i hvars ådror hans ädla blod flyter, aldrig skall svika sitt ord. — Mera kan och får du ej begära.»

»Men om jag dock fordrar någonting mera?»

»Pappa!» yttrade den unga flickan med beslutamt allvar. »Hvartill tjenar det att förnya gårdagens smärtsamma uppträde? Mitt svar förblir ändå alltid detsamma.»

»Men du måste ändra dig!»

»Aldrig!»

»Flicka! du vågar trotsa mig!»

Ådrorna svällde på generalens panna; ögonen sköto blixtar under de buskiga ögonbrynen och läpparne darrade konvulsiviskt.

Det syntes, att vreden var nära att öfvermanna den gamle krigaren.

Men den unga flickan mötte lugnt och trotsigt hans vredgade ögonkast. Ej en min förändrades i hennes ansigte vid åsynen af fadrens våldsamma vrede.

Hennes blick tycktes ega magnetisörens förmåga, ty under dess inflytande lade sig stormen och hans ansigte återtog sitt lugna, ädla uttryck.

»Hör mig med lugn, min dotter, så skall jag berättas dig en historia nr mitt eget lif», började han och fattade hennes hand. »Jag klandrar dig ej för din kärlek, emedan jag af erfarenhet vet, huru litet hjertat låter befalla sig, då ungdomsblodet sätter alla dess fibrer i rörelse. Jag vill endast visa dig, till huru mycket elände det barnsliga oförståndet kan leda.

Som ung löjtnant blef jag ända till galenskap

förälskad i min regementschefs dotter, en ung, vacker flicka.

Hennes föräldrar gynnade min kärlek och jag ansåg mig redan vara den lyckligaste människa under solen, då en fatal händelse med ens krossade alla mina förhoppningar.

Den unga flickan försvann nemligen helt plötsligt. Hon hade blifvit enleverad af en ofrälse slyngel till informator, som lyckats att bedåra det staccars barnet.

Fåfänga voro de förtviflade föräldrarnes efterspaningar. Hon var och förblef borta.

Hvad mig beträffar så var jag, under inflytandet af min vansinniga förtviflan, nära att jaga en kula genom mitt hufvud. Jag trodde mig aldrig kunna trösta mig öfver min förlust och dock — tvenne år sednare blef din moder min maka.

En dag för ungefär 15 år sedan erhöll jag en biljett, hvori man på det mest bevekande sätt besvor mig att infinna mig hos en döende för att emotaga hennes sista bigt.

Ehuru denna begäran förvånade mig, då jag hvarken var prest eller läkare, så tvekade jag dock ej ett ögonblick att efterkomma en döendes önskan.

Till den ändan lät jag budet, som framlemnadt brefvet, föra mig till en trång gränd i närheten af Danvikstull, der jag inträdde i en koja, hvares bristfällighet och elände trotsar all beskrifning.

På en usel halmbädd i detta förfärliga kyffe hvilade ett ännu lefvande skelett — ruinerna af den fordom så sköna Alida, min ungdomskärlek.

Darrande räckte hon mig sin kalla, afmagrade hand och berättade under tårar sin sorgliga historia.

Med sin älskare hade hon rest till Köpenhamn, der de blifvit lagligt förenade. Sedermera hade de bosatt sig i Tyskland, der mannen sökt en utkomst som språklärare.

I början hade allt gått bra, men så småningom började hennes make förfalla i dryckenskap och utsväfningar och under rusets inverkan gick den skurken ända derhän i råhet att misshandla sin unga maka, som offrat så mycket för hans skull.

Flera år hade sålunda förgått under namnlöst elände, till dess att döden ändtligen förbarmade sig öfver den stackars martyren och befriade henne ifrån hennes omensklige tyrann. Han afled nemligen i fyllerigalenskap.

Sedermera förskaffade hon sig sitt uppehälle genom handarbeten, till dess att hon kände sitt slut nalkas. Hon beredde sig då tillfälle att resa öfver till fosterbygden för att få hvila i sina fäders jord.

Hennes föräldrar voro döda och då inga anhöriga funnos, som intresserade sig för hennes öde, kallade hon mig till sin sjukbädd för att bevittna hennes ånger öfver det förflutna, Vet du, mitt barn, hvilka hennes sista ord till mig voro?»

»Nej, min far!»

»Om ni eger någon dotter, herr general,» hviskade hon med döende röst, så vaka samvetsgrannt öfver henne, att ej någon giftig vind oskärar hennes ungdom och oskuld. Låt henne spegla sig i mitt olyckliga öde och säg henne, att det är ett barns heligaste pligt att lyda sina föräldrar, äfven om hjertat visar sig upproriskt, ty den mognade erfarenheten förstår bättre skilnaden emellan rätt och orätt än det häftigt sjudande ungdomsblodet.

Jag ser henne ännu i dag för mina ögon, då hon yttrade dessa ord, Hon hade rest sig till hälften upp ur halmbädden. Den halfslocknade blicken återseglade något af sin fordna glans; en feberaktig rodnad lågade på heunes kinder och hennes famlande händer sökte och fattade mina.

»Förlåtelse!» utbrast hon med sönderslitande stämma - »Försoning!» hviskade hon sakta som en andesusning, hvarefter hon sjönk ner på bädden — och var ej mer.»

Ett ögonblicks tystnad uppstod.

Den gamle grånade krigaren klämde oförmärkt sönder tvenne tårar, dem minnet af hans ungdoms kärlek framkallat ur ögonens dunkla vrår.

Den unga flickan var blek som ett lärföt och hennes bröst häfde sig våldsamt.

Det var striden emellan pligt och kärlek, som ntkämpades inom den ungdomliga barmen.

»Fader!» började hon slutligen sakta. »Du är hård emot ditt enda barn.»

»Hård!» utbrast generalen, »hård! Jag tager allmagten till vittne, hvem som är hårdast i detta ögonblick — jag, som har mitt enda barns framtida lycka för mina ögon, eller du, som anklagar en fader, hvilken med glädje skulle offra sitt lif för din välgång och sällhet.»

»Förlåt din dotter för hennes obetänksamhet! men mitt hjerta svider vid tanken på att uppoffra ett helt lifs lycka och kärlek för bördens och konvensansens fördringar.»

»Ack, mitt barn! du förstår ännu ej stoltheten öfver ett namn, som bevarats rent och obefläckadt sedan urminnes tider. Du inser ej ännu, att den äkta

aristokraten sätter en fläckfri vapensköld högre än allt annat i lifvet. Jag hyser all möjlig aktning för notarie Berg såsom menniska och gentleman, dock skulle jag heldre med egen hand döda dig, som jag håller kärast af allt på jorden, än att se dig förenad med honom.»

»Och detta endast derföre att hans namn ej börjar med ett litet »von» eller slutar med »sköld», »stjert», »svans», eller någonting dylikt?»

»Ja, just derföre. Hör mig Anna! Allt sedan du kunde framjollra ditt »pappa» har jag tillfredsställt alla dina nycker. Ingen af dina önskuingar, hur exentrisk den än varit, har lemnats ouppfyld. Nu bönfaller din gamle far för första gången hos dig: Blif grefve K—hjelm's maka och du uppfyller mitt lifs käraste önskan! Hvad kan du väl hafva att invända emot honom? Han är onekligen en ädling af första rangen. Hans personliga egenskaper äro sådana, att du helt säkert skall lära dig att älska honom. Vid hans sida blir du en drottning inom den högre societeten och en gång, när en mognad erfarenhet efterträdt den ungdomliga passionen, skall du nödgas erkänna, att din far endast hade ditt eget väl för ögonen, då han motsatte sig, hvad du nu anser vara lifvets högsta lycka, men som helt säkert skulle ha blifvit din största olycka.»

»Min far», yttrade den unga flickan med ett bitert leende, »ehuru jag betviflar din kompetens att döma i denna sak, skall jag dock efterkomma, hvad du kallar din käraste önskan. Jag lofvar att blifva grefvinnan K—hjelm; — dock förbehåller jag mig att sjelf få meddela honom mitt svar.»

»Gerna, mitt barn! Grefven bör vara här inom några ögonblick.»

»Godt! sänd honom då hit! — Och nu ber jag er, min far, lemna mig ensam en stund!»

»Jag går! — Men... har min Anna dessförinnan ingenting att säga sin gamle general?»

Ett ögonblick stod den unga flickan stum och obeslutsam.

Derefter ilade hon under utropet: »Min far! min gamle, käre general!» i hans armar.

Den barnsliga kärleken hade öfverväldigat alla andra känslor.

Ett par klara tårar tillrade utför de rosiga kinderna, men hon skyndade att dölja sin rörelse invid den åldriges barn.

Äfven generalen var djupt rörd. Häftigt tummade han sina väldiga mustacher och en dunkel dimma skönjdes under de buskiga ögonbrynen.

»Blixt och dunder!» mumlade han med ett hjelte-modigt försök att morska sig. »Se då ej så hjertnupen ut, flickunge! Den der minen af offerlam misskläder dig aldeles förbannadt! Se så! morska nu opp dig och låt se, att du har krigareblod i dina ådror!»

Denna ordre blef emellertid ej åttlydd. I dess ställe började Anna att häftigt snyfta och hela hennes utseende antydde smärta och qual.

Den gamle krigaren, som skydde qvinnotårar värre än pesten, beslöt att retirera med bibehållen krigsära.

Han tryckte en varm kyss på dotterns klara panna och med ett hastigt »Gud välsigne dig barn!» lomade han derifrån.

Det var ingalunda med en segrares min han in-

trädde i sitt arbetsrum. Hans panna lade sig i djupa veck och hela hans uppsyn antydde en inre missbelåtenhet.

Det var liksom om en aning i detta ögonblick sagt honom, att han satt sin dotters framtida lycka på spel.

Johan, som med en trotjenares deltagande nyfikenhet afväntat generalens återkomst, tyckte sig i sin husbondes allvarsamma min läsa den olyckliga utgången.

Utan att yttra ett ord gick han ut i tamburen och återkom med en bastant, med guldknapp försedd rörkäpp, den han under ett dundrande ställningssteg räckte generalen.

Denne, som fann sig obehagligt störd i sina betraktelser, afstannade promenaden och betraktade den gamle betjenten med en skarp blick.

»Hvad vill du, din slyngel?»

»Gud bevaré generalen! Jag väntar min utlovade portion.»

»Jag ska', ta' mig skock millioner!» utbrast generalen och fattade hastigt käppen.

Men i samma ögonblick ihågkommande sitt löfte fortsatte han, under det att ett godmodigt leende spelade på hans läppar:

»Nåja, jag får väl låta nåd gå för rätt! Se här!» — han upptog ett guldmynt — »här har du din beskärda del! Men sup dig inte full, gamle gårdvar, ty då skall fan ta dig! Helt om marsch!»

Johan emottog guldmyntet med sin vanliga allvarsamma min och med ett skallande »Gud bevaré generalen!» lemnade han rummet.

I detta ögonblick pinglade tamburklockan.

»Ändtligen!» utbrast generalen med klarnad min. Johan inträdde åter och anmälde med sin skrofliga basröst:

»Grefve K—hjälm!»

»Bed herr grefven vara välkommen!»

Flygeldörrarne uppslogos på vid gafvel och vår bekante Adonis inträdde.

»Välkommen, herr grefve!» utbrast generalen i det han med en vänlig min gick sin synbarligen välkomne gäst till mötes.

»Förlåt, min vördade förman», yttrade Arthur med en djnp bugning, »att jag vågar uppvakta er på en måhända olämplig tid. Men ert löfte i går och min ifriga önskan att så snart som möjligt komma i besittning af livvets skönaste lycka har gifvit mig mod att infinna mig. Säg, herr general! är det lif eller död jag har att vänta af er?»

»Herr grefve! Jag har öfvertänkt saken och öfverlemnar nu helt och hållet afgörandet åt min dotter. Det står er fritt att sjelf rådfråga er hos henne.»

»Herr general!»

»Herr grefve! Ni är, efter hvad jag låtit mig berättas, en allt för van segrare på kärlekens slagfält för att känna fruktan för en ung flickas små betänkligheter. Jag skulle ej våga anförtro min dotter i edra händer, såvida jag ej vore öfvertygad om, att er adelsmannaheder är tillräckligt stark för att kufva ert ungdomliga lättsinne. — Ty ve er, om ni gör min dotter olycklig!»

»Herr general!» yttrade grefven och en min af kränkt allvar afspeglade sig i hans rörliga anlete. »Ni är min förman och jag eger sålunda ej rätt att beklaga mig öfver ert fällda yttrande. Men mitt rid-

dersmannaoord såsom officer och ädling ger jag er derpå, att det skall blifva mitt lifs skönaste uppgitt att bereda min blifvande maka all den sällhet och glädje, som ett menniskolif har att erbjuda.»

»Godt, herr grefve! Ni får ursäkta mina tvifvel, men en far väger ej så noga orden, då det är fråga om hans enda barns framtida lycka. Dock tror jag mig kunna dö lugn, sedan jag ser min dotter såsom er maka, ty jag kan aldrig anse en svensk ädling vara nog äreförgäten att bygga sin egen framgång på en dotters tårar och en faders förtviflan. Se så, herr grefve! friskt mod bara. Det återstår er blott att göra er förvissad om min dotters tillgifvenhet för er!»

»Jag underkastar mig ert domslut, min general», svarade Arthur och hans läppar logo, under det att de uttrycksfulla ögonen talade om allt annat än belåtenhet.

Generalen, som ej märkte denna min, vände sig emot den vid dörren väntande betjenten.

»Johan!» befalde han. »Anmäl grefve K—hjelms hos fröken D—!»

»Skall ske, herr general!»

»Au revoir, herr grefve, och lycka till!»

Arthur svarade med en stum bugning.

Företrädd af den gamle betjenten anträdde han derefter sin väg till fröken D—s våning.

Den erfarne rouéen kände sig nu temligen säker om segern, då han hade vunnit generalen på sin sida. Det gällde ju endast att bortkollra ett oerfarret barn och det vore ju en småsak för honom, som ännu aldrig förlorat en drabbning i detta slags strid. Några ljufva miner och klingande fraser åtföljda af

en väl afpassad kärleksförklaring vore nog för att vinna spelet.

Tvenne dörrar uppslogos och Johan anmälde med sin djupa basstämma:

»Grefve K—hjelm!»

»Herr grefven är välkommen!» svarade en klar stämma.

Arthur inträdde hastigt, exequverande en sirlig bugning och med några fadda artigheter på läpparne.

Men han teg visligen.

Ty han mötte ett blekt och skönt ansigte, hvars allvarsamma nästan högdragna uttryck var egnadt att afväpna honom.

Den djupa, genomträngande blicken ur de underbara ögonen förstummade honom helt och hållet.

Den annars så vältaliga kurtisören saknade för första gången ord och hans tillämnade fras förvandlades till en stum bugning.

»Ni önskar tala vid mig, herr grefve?» började Anna helt lugnt.

Arthur var helt och hållet bragt ur koncepterna.

Han hade väntat att finna ett blygt, darrande barn, hvars enda svar på hans väklingande, ömma förklaring skulle blifva en ljuf purpurrodnad åtföljd af ett sakta framstammadt »ja!»

I dess ställe möter han en liten elegant och näpen varelse med en verldsdäms hållning och en drottningens air, då hon skänker en undersäte audiens.

Denna oförmodade situation beröfvade honom för ett ögonblick hans vanliga säkerhet, men han var allt för mycket verldsman för att helt och hållet förlora kontenansen.

Han beslöt således att förändra taktik och gå rakt på saken.

»Ni fröken!» började han. »Jag anhåller om ursäkt för min djerfhet, men det är med er herr fars tillåtelse som jag...»

»Jag vet», afbröt Anna, »att ni hos min far anhållit om min hand och försäkrat er om hans bifall. Men anser ni då ej, att jag sjelf har någonting att säga i den saken?»

»Utan tvifvel, min fröken! De få gånger, jag haft den lyckan att vistas i er närhet, hafva varit tillräckliga att för evigt fästa mitt hjerta vid er.»

»Och till följe af deuna utan min förskyllan eller värdighet mig egnade kärlek gör ni anspråk på min hand utan att göra er underrättad om, hvad mitt hjerta möjligen kan hafva att säga i saken?»

Utan att låtsas märka det ironiska uttryck, som låg i fröken D—s ord, svarade Arthur med handen på hjertat:

»Min fröken! hjertat låter ej befalla sig. Förlåt min djerfhet att våga hoppas, det min första varma kärlek förr eller sednare skulle vinna genklang i ert bröst.»

»Er första kärlek, herr grefve?» inföll Anna kallt. »Ni lär dock vara en stor beundrare af mitt kön.»

»Ja, det är sannt, min fröken», svarade Arthur med en tillgjord suck. »Jag har lärt mig att i qvinnan beundra skaparens mästerverk. Allt sedan jag började tänka, har jag bland qvinnorna sökt mig ett ideal, åt hvilket jag finge egna min kärlek och beundran såsom den bättre hälften af mitt eget jag. Mången gång trodde jag mig hafva hunnit mitt mål. Jag fann ungdom, skönhet och kärlek. Mitt hjerta

klappade af förtjusning och hänryckt utsträckte jag mina armar emot den lockande bilden. Aek det var blott en bedårande dröm, en fantastisk hägring. Den ljusa bilden försvann som en såpbubbla för mina ögon. Jag fann trolöshet, der jag hoppats på kärlek, falskhet, der jag väntat tillgifvenhet. Jag stod redan färdig att blifva en människohatare, då jag såg er, min fröken, för första gången. Den stunden afgjorde mitt öde. Sedan dess har lifvet tett sig för mig i en helt annan gestalt. Solen har synts mig så klar, himlen så ren, luften så varm. Ni, och först ni har lärt mig att känna, hvar jag kan finna min lycka för lifvet. Det var medvetandet härom, som gjorde mig nog djerf att hos er herr far anhålla om er hand. Under inflytandet af min egen varma kärlek glömde jag helt och hållet, att jag måhända är er fullkomligt likgiltig.»

Stum och orörlig hade Anna afhört Arthurs eldiga förklaring. Ej en muskel rördes i hennes ansigte, ej en blick ur hennes ögon antydde, att de ömma orden gjort något intryck på henne.

»Ni påstår således att jag är er första kärlek?»
började hon med lugn, iskill stämman.

»Ja, min första och enda!»

»Och inga band fästa er vid någon annan qvinna?»

»Inga, jag svär det!»

»Godt, herr grefve! Jag vill nu äfven gifva er ett öppet svar. Jag älskar er ej — tvärt om är mitt hjerta helt och hållet uppfyllt af en annans bild. Men öfverstigliga hinder uppresa sig emot min förning med denne person, och då min far fordrar, att jag skall küfva mitt hjertas röst och blifva er maka, så har jag beslutat att foga mig efter hans

vilja. Gör ni, herr grefve, efter denna öppna be-
kännelse från min sida ännu anspråk på min hand,
så lofvar jag att blifva en pligtrogen maka, och
måhända skall jag en gång, då tiden hunnit läka
mitt hjertas sår, lära mig att älska den man, som
min far framställt för mig såsom typen för en äkta
svensk ädling. Ett vill jag dock tillägga, herr gref-
ve! Ni torde erinra er, att ni nyss svor en ed, att
jag var er första kärlek, samt att inga band fästa
er vid någon annan qvinna. Ve er, min herre, om
ni bedragit mig, om ni förvandlar min högaktning
till förakt! Min faders stolta blod flyter i mina ådror
och jag skall veta att hämnas så, som ni ännu al-
drig anat.»

»Min fröken!» yttrade Arthur med förnärad min.
»Edra misstankar äro sårande, men jag ger er mitt
riddersmannaord på, att jag talat sanning.»

»Godt, herr grefve! Jag ville blott, att ni skulle
lära känna er blifvande maka helt och hållet. Ni
eger nu att med min far bestämma de närmare de-
taljerna vid vår förening: Ju förr ceremonien kom-
mer att försiggå, desto bättre. Jag behöfver snar
och outtröttlig verksamhet för att kunna skingra
alla mina hopplösa drömmar. — Au révoir, herr
grefve!»

En uttrycksfull rörelse med handen och -- audi-
ensen var slutad.

För första gången i sitt lif måste Arthur erkänna
sig besegrad af en qvinna. Han, som var van att
utan svårighet eröfva de största och snillrikaste ko-
ketter, kände sig nu helt och hållet bragt ur kon-
cepterna genom en ung oerfaren flickas djerfva rätt-
framhet.

Som han ej såg någon utväg att återvinna den förlorade terrängen, så åtnöjde han sig med att med handen på hjertat göra en vördnadsfull bugning, hvarefter han aflägsnade sig under stridiga känslor.

»Sacre bleu!» mumlade han mellan tänderna. »Hvem kunde ana en dylik djerfhet och styrka under den der barnsliga ytan? Helt trankilt förklarar hon, att hon älskar en annan! — I sanning högst smickrande för mig! — Men skön är hon icke desto mindre, hänförande skön och *min* blir hon. Vänta min nobla docka! Hos grefvinnan K—hjelms skall jag nog veta att kufva det stolta öfvermod, som jag nödgats underkasta mig hos fröken D—.»

Med dessa om ett allt annat än ädelt sinne vittnande föresatser inträdde han till generalen, som med otålighet afvaktade utgången.

»Nå, herr grefve?» utbrast den gamle krigaren.

»Fröken D— har skänkt mig sin hand», svarade Arthur lugnt, »och öfverlemnar åt sin far att bestämma tiden för bröllopet, tilläggande den önskan, att detta må inträffa så snart som möjligt.»

»Förträffligt!» utbrast generalen förnöjd gnugande händerna. »Då ligger ju intet hinder i vägen att arrangera saken med första, eller hvad säger ni, herr grefve?»

»Jag är fullkomligt af er tanke, min vördade far — jag får ju nämna er så?»

»Gerna min son! gör blott min dotter lycklig, så är mitt lifs käraste önskan uppfylld.»

Ett kraftigt handslag beseglade släktskapen.

Under det de båda männen vidare öfverenskomma om det blifvande giftermålet, återvända vi till Auna.

Sedan hon blifvit ensam, försjönk hon i djupa tankar.

Denna dags händelser syntes hafva helt och hållet förändrat henne. Det barnsliga, sorglösa uttrycket i hennes ansigte hade lemnat rum för ett tänkande allvar; medvetandet om det afgörande steg, hon tagit, hade fullbordat öfvergången ifrån jungfru till qvinna.

»Offret är fullbordadt!» hviskade hon. »Min fader bör åtminstone ej beklaga sig öfver olydnad från min sida. Framtiden får utvisa om det steg, jag tagit, blir min lycka eller olycka. — Men Georg! hvad skall han tänka eller tro, då han får höra, att jag ändrat beslut. Jag måste underrätta honom om mina skäl, — ja, jag vill ännu en gång, den sista, återse honom för att vid hans trofasta bröst kunna hemta krafter till det nya, glädjelösa lif, jag hädanefter skall föra.»

Hastigt skyndade hon fram till sitt skrifbord, satte sig ned och började att nedskrifva följande, som vi taga oss friheten att öfver hennes axel läsa:

Min Georg!

Ack, det är sista gången jag får säga »min». Jag är icke mera fri. Min far har bortlofvat min hand åt grefve K—hjelms och jag — jag har ej haft styrka att neka. Jag hade ej hjerta att genom trotsigt motstånd förbittra lifvet för en far, hvars afgud jag är, som har burit mig på sina armar så långt jag kan minnas tillbaka och som endast har mitt sanna väl för ögonen. Jag blir således grefve K—hjelms maka och — vi äro skiljda för alltid. Rasa ej nu, min egen Georg, öfver ett oblidt öde utan bär

olyckan som en man och betänk, att jag är tusen gånger olyckligare, som blir för hela lifvet fastkedjad vid en man, den jag ej kan älska, då hvarje fiber i mitt hjerta, hvarje andetag, hvarje tanke tillhör dig. Du är åtminstone fri och kan i manlig verksamhet glömma din kärlek, då nya föremål fångla din blick.

Ännu en gång, den sista vill jag drömma mig tillbaka till vår kärleks första vårmorgon, innan mina illusioner krossas för alltid. Kom i afton kl. 9 den vanliga vägen genom lilla trädgårdsporten och jag skall vara dig till mötes! Det är ett sista farväl din Anna vill tillhviska dig; det är i din trofasta blick hon vill hemta styrka att gå ett kommande glädjelöst lif till mötes. Inte sannt, min egen Georg! du kommer ju och tröstar

Din olyckliga

Anna.

Sedan hon förseglat brefvet och skrivit utan skriften, fattade hon en på bordet stående silfverklocka och ringde häftigt.

En kammarjungfru inträdde.

»Säg åt Johan att komma hit!»

Kammarjungfrun skyndade ut och ett ögonblick sednare inträdde den gamle trotjenaren.

»Hör på, Johan!» började Anna i smekande ton. »Du håller ju ännu en smula utaf din lilla, ostyriga Anna?»

»Gud bevara nådig fröken!» utbrast Johan och någonting liknande ett leende öfverfor hans grofva skäggiga anlete. »Nådig fröken vet ju, att jag med glädje skulle offra mitt lif för er.»

»Men nu, min käre Johan, är det ej alls fråga

om lif eller död. Du skall endast uträtta en liten kommission åt mig.»

»Hm!» grymtade Johan, som af erfarenhet visste, att ett vackert företal var liktydigt med ett kinkigt uppdrag.

»Du skall gå med den här biljetten till notarie Berg.»

»Hm! hm!» upprepade Johan och skrufvade på sig.

Uppdraget var ingalunda i hans smak. Han kände af erfarenhet, att generalens spanskrör ej var att leka med.

»Hvad? du tvekar?»

»Hm! nådig fröken! jag vill nog göra er till viljes, men . . .»

»Och ändå påstår du att du håller utaf mig!» utbrast Anna med låtsad vrede. »Gå din väg! jag skall öfverflytta mitt förtroende på någon annan, som bättre förstår att gå mina önskningar till mötes.»

»Nådig fröken!» yttrade Johan med darrande stämma. »Det må bära eller brista, men heldre än att misshaga er, riskerar jag mitt eget skinn. Ni säger, att jag inte håller utaf er, jag som utan tvekan skulle storma afgrunden, om ni fordrade det. Nådig fröken! det är . . . det är . . .»

Harmen och smärtan öfver Annas oförtjenta förebräelser var nära att qväfva den gamle trotjenaren.

Han valkade häftigt tuggbussen och såg mägta förgrymmad ut.

En smekande hand lades på hans skuldra.

»Förlåt, mig käre Johan!» hviskade Anna med ljuf stämma. »Det var ej min mening att förolämpa

dig. Jag vet ju, att ingen kan vara trognare och tillgifnare än du. — Se, så! låt nu allt vara glömdt! Se här är brevet! Öfverbringa det till sin egare! det är ju ingen lifsfarlig handling.»

»Som ni befaller, nådig fröken! Får generalen veta utaf förhållandet, så är min döm gifven. Men det betyder ingenting! Gamle Johans rygg kan tåla mera än så, när det gäller nådig frökens bästa.»

»Var lugn, Johan! Min far får ingenting veta. Och för öfrigt kan du nu som alltid påräkna mitt beskydd.»

»Gud bevara nådig fröken!»

Helt och hållet blickad aflägsnade sig Johan för att uträtta sin herrskarinnas uppdrag.

3. Ett rendez-vous.

Det var en af dessa herrliga Augusti-qvällar, som utgöra älskandes förtjusning och tjufvars förtviflan. Månan utbredde sitt silfverskimmer öfver Mälarens stolta drottning, som i denna magiska belysning syntes nästan underbart skön.

Det vackra vädret hade utlockat det glada Stockholms innevånare »en masse» och de vanliga promenadplatserna räknade denna afton talrika representanter af alla samhällsklasser.

Äfven upp- och utför Drottninggatan böljade promenerande i ett brokigt virrvarr och här syntes den förnäma världen företrädesvis hafva valt sin plats. Fram mellan de rörliga grupperna ilade med snabba steg en ung man, insvept i en vid slängkappa. Det klara månskenet visar oss ett blekt, manligt ansigte beskuggadt af ett mörklockigt hår.

De oroligt stirrande ögonen, den nervösa hållningen och den hastiga gången — allt utvisar en häftig inre rörelse.

Det voro dock svårt att gissa till arten af hans sinnesstämning eller målet för hans vandring, om vi ej visste, hvad läsaren helt säkert redan anat, att den unge mannen är ingen annan än notarien Georg Berg, som till följe af fröken D:s biljett är stadd på väg till henne.

Det var dock allt annat än en lycklig älskares min, hans ansigte i detta ögonblick företedde.

Smärtan öfver att se sitt hjertas afgud för alltid förlorad för sig och svartsjukan emot den gynnade rivalen rasade i hans hjerta och stämplade hans ansigte med en dyster prägel.

Rastlös ilade han framåt, till dess att han hunnit fram till —sgatan, der han vek om hörnet och stannade framför en liten trädgårdspört.

Sedan han försigtigt spejat omkring för att efterse om han blifvit observerad af obehöriga ögon, bultade han sakta tre gånger på porten.

Ögonblickligen vände sig denna ljudlöst på sina gångjern och Georg inträdde.

En smärt, ljusklädd gestalt sväfvade lätt som en elfva honom till mötes och räckte honom förtroligt sina händer.

»Tack, min Georg, derföre att du hörsammade min kallelse!» hviskade en ljuf, smekande stämma i hans öra.

»Min fröken!» svarade den unge mannen kallt och den blekhet, som betäckte hans ansigte, antog vid månans klara sken en nästan spöklik färg, »jag erhöll för några timmar sedan en biljett af ett innehåll, som så påfallande strider emot både naturens och kärlekens lagar, att jag ej kunnat fatta den. Jag ansåg mig derföre böra på vederbörlig ort och ställe anhålla om förklaring öfver det för mig ofattliga. Se der, fröken D—, orsaken, hvarföre plebejen befinner sig inom aristokratens fridlysta område.»

Vid dessa grymma, hjertlösa ord sänkte Anna sitt hufvud och liljans hvithet färgade de kinder, der nyss kärlekens morgonrodnad strålat ren och klar.

En pinsam tystnad uppstod.

Men i nästa ögonblick höjde Anna åter hufvudet.

Fadrens stolta blod började att sjuda i hennes ådror vid tanken på älskarens orättvisa och med blixtrande ögon och darrande stämma yttrade hon:

»Jag hade väntat mig ett helt annat mottagande af den man, som hitintills i mina ögon varit en hjälte, en afgud, ja, nästan ett helgon. Allt skönt, allt stort, jag tänkt, allt godt, allt ädelt, jag velat, har utgått ifrån dig. Jag har ansett dig stå så högt öfver alla vår tids fadda, intetsägande snobbar, att du derigenom med storm intagit mitt hjerta. Akta dig, Georg, att förstöra dessa illusioner! Föraktet är kärlekens död och jag vill ej, att min kärleks klara låga skall utsläckas af likgiltighetens kalla frostnatt. Jag vill behålla min ungdomskärlek oskärad, jag vill ega din bild ogrumlad kvar i mitt hjerta. Minnet deraf skall blifva den ledstjerna, som lyser mig genom lifvets stormiga bränningar och underlättar den tunga börda, som pligt och samhällsställning lägga på hjertats varmaste önskningar. — Men här är ej rätta stället för ett samtal. Följ mig!»

Kufvad af den unga flickans nästan drottninglika värdighet, följde notarien henne genom den lilla vackra trädgården till en skuggrik berså.

Anna satte sig på en gräsbänk och anvisade honom med en befallande åtbörd plats vid sin sida.

Georg satte sig och fattade hennes hand.

»Förlåt mig, min Anna!» bad han med bevekande stänma, »att sorgen och olyckan gjort mig bitter! Du känner min gränslösa kärlek och bör då äfven fatta min förtviflan öfver att för ett tomt namns orimliga fordringar förlora ett helt lifs lycka och

sällhet. O Anna, min egen dyra vän!» — den exalterade ynglingen kastade sig ned på knä och utsträckte med en nästan sublim åtbörd de hopknäppta händerna emot henne — »afskaka dessa konvensansens dumma, onaturliga fordringar, under hvilkas inflytande du nu står! Lemna detta kalla land, der kärleken blifvit endast en saga, och följ mig bort, långt bort till söderns lummiga lundar, der vi vilja bygga vårt eget lugna hem i någon stilla dal. Ack, med dig vid min sida känner jag mig i stånd att eröfra en verld, utan dig blir hela mitt lif förfeladt. O Anna! om du älskar som jag, så kan du ej vägra att ingå på mitt förslag! du kan ej vilja, att den kalla beräkningen skall vinna seger öfver den varmaste kärlek, som ännu brunnit i ett menniskohjerta.

»Stig upp, Georg,» hviskade Anna och tvenne klara tårar rullade utför hennes kinder. »En man bör endast knäböja inför sin Gud!»

»Du, Anna, är min Gud!» svärmade den unge mannen, i det han reste sig upp och slog sin arm omkring hennes lif, »du är min religion, min himmel, mitt allt! — Då jag tänker mig dig i en annans armar, då rasa svartsjukans och förtviflans hemska furier i mitt bröst och hatets demoner sätta Kains blodiga dolk i min darrande hand.»

»Du yrar, Georg!»

»Ja, jag yrar», stönade ynglingen och lutade sitt mörkloekiga hufvud emot hennes oroligt svallande barm; »vansinnet griper med sin jernklo i mitt hjerta och tigers natur vaknar i mitt bröst. Endast du förmår att betvinga den förfärliga stormen. — O, Anna, följ mig! Jag skall bära dig på mina händer

öfver skyhöga berg och gapande afgrunder! intet hinder skall blifva ööfverstigligt, ingen handling omöjlig. Som en mor skall jag vaka vid din bädd, som en slaf ligga vid dina fötter och bortfläkta hvarje giftig vind, som vågar vidröra min herrskarinnas rena panna.»

Den unga flickan gömde ansigtet i sina händer och gret bittert.

»Fresta mig ej, Georg!» snyftade hon. »Öppna ej på glänt porten till den himmel, dit jag aldrig får inträda! Jag vill, jag får ej vara svag! En gång, när ditt ljusa, klara förstånd besegrat passionens vil-da brusning, skall du nödgas medgifva, att jag haft rätt. Huru stark, huru modig du än är, kan du dock aldrig besegra de svårigheter, som ställa sig emellan mig och dig.»

»Icke ensam, jag vet det nog, men med din till-hjelp.»

»Nej, Georg! räkna ej derpå. Det finnes ett ord, som I män benämnas heder. Äfven i qvinnans bröst finner denna känsla ett rum och med den till bundsförvandt måste dotterns kärlek besegra älskarinnans, huru qvalfull striden än blir.»

»Då älskar du ej såsom jag. — Ni aristokrater yfvas ständigt öfver det ädla blod, som flyter i edra ådror. Ha! det är endast vatten och is! Ej ett steg tagen I, ej en handling utfören I utan beräkning. När kärlekens rena låga någon gång uppflammar i edra hjertan och kommer blodet att pulsera några takter fortare i edra ådror, då finnes genast konvensansens kalldusch till hands för att utsläcka en eld, som af en allvis försyn blifvit egnad oss dödlige för att bereda oss ett lif fullt af glädje och sällhet. Ge-

nom detta ideliga betvingande af naturens och kärlekens skönaste lagar blifven I till sist ej annat än förtorkade mumier, oförmögna till hvarje storslagen tanke, hvarje ädel handling.»

»Du är bitter, Georg. Det är ej ädelt handladt af dig att med grundlösa förebråelser såra ett hjerta, som redan lider gränslösa qual i striden emellan pligt och kärlek. Jag hade väntat och hoppats, att du skulle finna dig i det oundvikliga, att din manliga, stolta karaktär skulle lära mig att med tålmod bära ett öde, som för närvarande synes mig outhärdligt. Jag har misstagit mig i denna förhoppning och detta förorsakar mig större smärta än du kan ana.»

»Men, min älskling! hvarföre plåga dig med dessa fantomer, som kallas börd och rikedom, då du blott behöfvér utsträcka handen för att fånga en för hela lifvet bestående sällhet. Ser du, jag har drömt mig lifvet vid din sida så sannt och lefvande, att jag nu ej mera kan tänka mig olyckan att se dig i en annans armar. Det är tanken härpå, som gör mig grym och bitter. — Du måste följa mig, Anna!»

»Jag kan, jag får ej!»

»Och hvarföre?»

»Pligt, heder, ungdomsminnen och barnakärlek förbjuda mig det.»⁴

»Anna! huru är det väl möjligt, att ett sjutton-årigt hjerta, som endast borde klappa af kärlek, att en så ljuf liten rosenmun, som endast borde öppnas vid älskarens kyssar, kan tänka så känslolöst och resonnera så beräknande? Jag kan, jag vill ej fatta det! När jag så här sluter dig i mina armar, då känner jag mig stark nog att trotsa himlar och afgrunder för att få ega och behålla dig.»

Ynglingens starka armar slingrade sig omkring den bäfvande flickans smärta lif och hårdt tryckande henne mot sitt stormfulla bröst sökte hans brännande läppar hennes i en lång, en innerlig kyss.

Och mun mot mun och bröst mot bröst
 De alla lifvets sorger glömde,
 Och lyssnande till känslans röst
 Om evig frid och sällhet drömde.
 Ej tid och rum mer fanns för dem,
 Ej verklighetens kalla band,
 De hade funnit re'n sitt hem
 I drömmens ljusa, sköna land.

»Millioner bomber och granater! hvad vill det här säga?» dundrade plötsligen en kraftig basröst ifrån ingången till bersån.

Snabb som tanken reste sig Georg med sin kropp döljande den nästan vanmäktiga Anna.

Framför honom stod general D—.

Bakom denne upptäckte han Arthur K—hjelms bleka, ironiska ansigte.

I den gamle krigarens bistra anletsdrag kunde man tydligt läsa den häftiga vrede, som beherrskade honom.

De gråa, skarpa ögonen framljungade förtärande blixtar under de buskiga ögonbrynen, ådrorna svällde på hans panna, läpparne darrade konvulsiviskt och hela den kraftiga gestalten skakades som af en frossbrytning.

»Usling!» röt han med skallande stämma. »Fördömde förförare! jag skall betaga dig lusten att en annan gång objuden intränga på mitt område.»

Och höjande det medtagna spanskröret måttade han ett väldigt slag mot Georgs hufvud.

Men med ett tigersprång kastade sig denne åt sidan och undvek sålunda det hotande slaget.

I nästa ögonblick var generalen afväpnad och det tjocka spanskröret låg sönderbrutet framför hans fötter.

»Herr general!» yttrade den unge mannen och på hans vackra ansigte glödde harmens rodnad: »Ni glömmer, att ni har att göra med en man, som förstår att bestraffa hvarje tillfogad förolämpning. Ni gjorde derföre klokast i att afhöra min förklaring, innan ni skrider till handgripligheter, hvilka, jag svär det, komma att dyrt återfalla på er sjelf.»

»Tala!» skrek generalen, skummande af raseri. »Det skulle just roa mig att höra hvad du, äreför-gätne skurk, kan hafva att andraga till ditt försvar.»

»Herr general!» yttrade Georg med kraft och värdighet. »Jag förlåter er för Annas skull ert fäll-da uttryck och vill försöka att glömma det. — Jag kom i afton för att säga ett sista, smärtsamt farväl åt er dotter, då hon ej enligt min önskan ville följa mig långt bort i fjerran land för att undgå en onaturlig faders tyranni. I afskedsstundens bittra ögonblick glömde jag de öfverstigligna hinder, som åtskilja oss, och tryckte min utkorade brud i mina armar. Jag har ingenting annat att anföra till min ursäkt än den omständigheten att jag älskar er dotter ända till vansinne och har svurit en helig ed, att hon skall blifva min — förstår ni? *min!*»

»Bort!» röt den likbleke generalen, »bort härifrån innan jag dödar er som en hund!»

»Jag går, min herre», svarade Georg lugnt, »men dessförinnan torde jag få göra er uppmärksam på, att om ett hårstrå för min skull krökes på Annas hufvud, så kommer jag att utkräfva en fruktansvärd hämnd på hennes plågoandar. Och nu farväl, herr general! Må Gud förlåta er hårdhet emot ert eget barn!»

Han närmade sig den på bänken qvarsittande Anna och slående sin arm omkring hennes lif, tryckte han en varm, brinnande kyss på hennes bleka panna. Generalen stod förstummad.

Notariens kräftiga, energiska uppträdande inverkade till den grad på honom, att han ej förmådde yttra ett ord.

Sedan den unge mannen hviskat några ömma, lugnande ord i Annas öra, passerade han helt lugnt förbi generalen, utan att denne gjorde någon rörelse för att hindra honom.

Utanför bersån stötte han emot Arthur, som syntes vänta honom.

De båda rivalerna fixerade ett ögonblick hvarandra.

Deras blickar korsades som tvenne blixtrande dolkklingor och i deras ögon läste man ett outsläckt hat.

»Min herre», yttrade Arthur med dämpad röst, »helt säkert har det kommit till er kännedom, att fröken D— är min fästmö och att jag således å hennes faders vägnar eger rätt att afförda er såväl förklaring som upprättelse.»

Ett föraktligt småleende lekte på Georgs läppar.

»Herr grefve», svarade han lugnt. »Jag är redo att gifva er denna upprättelse, som ni så ifrigt sy-

nes eftersträfva, på vilkor att jag sjelf får bestämma såväl tid som rum.»

»Gerna, herr notarie», svarade Arthur vårdslöst.
»Laga blott, att saken får försiggå snarast möjligt!»

Jag står till er tjänst. Ni eger blott att följa mig till vederbörlig ort och ställe.»

»När, om jag får fråga?»

»Nu genast, om ni behagar!»

»Jag tackar er!»

Arthur kände sig nu inne på ett område, der han ansåg sig hemmastadd. Skicklig såväl på värja som pistol trodde han sig med lätthet kunna pröfva en dust emot den i hans ögon föraktlige pennfäktaren.

I detta ögonblick hördes ett doft, smärtsamt ansken ifrån bersån.

De båda fienderna sågo sig hastigt om.

Med den sanslösa Anna på sina armar utträdde generalen i trädgården och efter att i förbigående hafva sändt Georg en ljungande blick försvann han i husets inre.

Arthur ville följa honom, men notarien lade sin hand på hans arm.

»Ett ögonblick, herr grefve», yttrade han allvarsamt. »Vi öfverenskommo ju helt nyss om att uppgöra vår lilla affär snarast möjligt.»

»Visserligen men...»

»Äfven jag önskar att få saken klarerad utan uppskof. Således gjorde ni onekligen klokast i att genast följa mig.»

»Men...» upprepade Arthur med en hastig blick mot den dörr, bakom hvilken generalen försvunnit med sin börda.

»Inga *men*, herr grefve! Ni har nyss utmanat mig; jag har antagit utmaningen på vilkor, hvarpå ni ingått. Ni måste sålunda åtfölja mig nu genast, såvida ni ej vill, att jag öppet inför hela världen skall förklara, det grefve K—hjelm till sina öfriga mindre vackra meriter äfven lagt *fegheten*.»

Arthur blef blossande röd.

»Min herre!» hväste han med en hotande åtbörd.

»Akta er!»

Georg höjde föraktligt på axlarna.

»Vill ni godvilligt åtfölja mig eller behöfves det ännu en förolämpning för att tvinga ert tröga blod att sjuda?»

»Jag följer er för att dricka ert hjertblod.»

En blick af stolt tillfredsställelse framljungade ur Georgs ögon, en blick som helt säkert skulle hafva afskräckt grefven, om han observerat densamma.

Notarien gick helt lugnt tvärs öfver trädgården och utträdde åtföljd af Arthur genom samma port, han för en stund sedan kommit.

Lika snabba som tysta ilade de båda männen uppför Drottninggatan och vidare framåt Barnhus-trädgårdsgatan till Holländaregatan.

»Hvarthän för ni mig?» sporde Arthur slutligen otåligt.

»Till målet!» svarade Georg lakoniskt. »Är ni rädd, grefve?»

Arthur uppslog tigande rockkragen och fortsatte sin väg.

De båda männen hade nästan hunnit till slutet af Holländaregatan, då Georg ändtligen stannade framför porten till ett litet trähus.

»Stig på, herr greve!» yttrade han med en egendomlig, gäckande betoning. »Här är rätta platsen att uppgöra våra affärer.

Arthur började att känna sig temligen illa till mods.

Som han emellertid ej ville gifva sin hatade motståndare någon triumf, så åtlydde han uppmaningen och trädde in genom den låga porten.

Passerande öfver en mörk och smutsig gårdsplan framkommo de till en liten bristfällig trätrappa, som knakade under deras tyngd.

I nästa ögonblick stodo de i en mörk förstuga.

Georg, som tycktes vara temligen väl hemmastadd i detta ruckle, gick utan betänkande fram till en liten på motsatta sidan belägen dörr, den han beslutsamt öppnade.

»Stig in, herr greve!» upprepade han i en på samma gång gäckande och hotande ton.

Betagen af dystra aningar inträdde Arthur med dröjande steg i rummet.

Det var ett litet mörkt och dystert kyffe, som sparsamt upplystes af ett i en butelj nedstucket talgljus.

Ett par trasiga stolar och ett rankigt bord utgjorde rummets hela möblemang.

Framför en usel halmbädd knäböjde en äldre qvinna vridande sina händer med ett uttryck af den djupaste tröstlöshet och förtviflan.

På bädden hvilade en ung qvinna.

Hennes anletsdrag voro stämplade af dödens prägel och den blåbleka färgen på hennes läppar antydde, att hon passerat gränsen för lifvets alla sorger och qual.

Georg steg fram till bädden och visade med handen på det ännu i döden sköna och älskliga anletet.

»Grefve K—hjem», yttrade han med djup, vibrerande stämma. »För en stund sedan hade ni det nöjet att bevittna mitt rendez-vous med en ung, skön qvinna, i hvars ådror lifvet pulserade och hvars hjerta klappade af kärlek och sällhet. För att återgälda er artighet har jag nu gjort er sällskap för att få bevittna ert rendez-vous med dödens brud. — Igenkänner ni detta ansigte, herr grefve?»

Arthur kände kallsvetten lacka utför sin panna.

Han sänkte tiganande hufvudet. Åsynen af döden betvingade hans fräckhet och cynism.

»Detta är ert verk, min herre», fortfor Georg i samma obevekliga ton. »För ett år sedan var denna nu i förtid brutna lilja ännu en ung, oskuldsfull ros, prunkande i all den fägring, hvarmed en gifmild försyn utrustat henne. Gladt log lifvet henne till mötes, förhoppningsfullt emotsåg hon den kommande framtiden. Då smög sig en orm oförmärkt in i paradiset's lustgård och denna orm var ni.»

»Herr notarie», började Arthur harmset. »Ni...»

»Herr grefve!» afbröt Georg i befallande ton. »Ni torde tillåta mig att under några ögonblick föra ordet. Sedan må det blifva er tur att yttra er i saken.

För ett år sedan väckte detta stackars barn, som nu slumrar dödens djupa sömn, stort uppseende genom sin nästan englalika skönhet. Olyckan ville, att såväl hennes naturliga anlag som hennes ifriga önskan att understödja en sjuklig och fattig mor, dref henne in på teaterns slippriga tiljor.

Naturligtvis blef det älskvärda barnet lika mye-

ket fjäsad, tillbedd och beundrad, som hon å andra sidan blef hatad och afundad. De unga männen voro färdiga att bära henne på sina armar, hennes qvinnliga kamrater försökte deremot på alla upptänkliga sätt att störta henne.

Men i trots af alla kabaler och intriger vågade dock ej den hätskaste af hennes fiender att kasta den ringaste skymt af skugga på hennes fläckfria rykte.

Då uppträdde ni, grefve K—hjälm och blef hennes onda genius. Genom ert förföriska yttre, er under ett utsväfvande lif förvärfvade tjuvningsförmåga och edra djefvulska konstgrepp lyckades det er så småningom att insmyga er i det oerfarna barnets hjerta.

Hon älskade er, grefve, med hela styrkan af ett sjuttonårigt hjertas första, varma kärlek. Den rena engeln misstänkte ej att under den vackra mask af trofast kärlek och osviklig heder, ni förstätt att antaga, dolde sig en utsväfvande rouée, en hjertlös förförare.

Ett par månader förgingo och ni började tröttna på den role af suckande Adonis, ni hittills nödgats spela. Ni ville vinna ert nedriga mål, ni ville bryta den fagra blomman och med vällust inandas dess ljufva doft för att sedan föraktligt bortkasta den.

Med er vanliga fräckhet framkastade ni för den unga flickan ert förslag, men blef afvisad med harm och förakt. Dygden och oskulden vunno i ungmöns rena bröst seger öfver kärleken och passionerna, hvarföre ni såg er besviknen i edra nesliga planer.

Hvad beslut fattade ni väl vid detta nederlag, herr grefve? Drog ni er väl af aktning för ert till-

ämnade offers fasta karaktär tillbaka samt afstod ifrån er fattade föresats?

Nej, så mycken heder och mensklighet fanns ej kvar i ert förtorkade hjerta. Dessa bättre känslor hade för längesedan blifvit uppofrade på lustans och cynismens altare.

Den mest djefvulska plan, som någonsin hopspunnits i en skurkaktig hjerna. fann sitt upphof genom er.

Erinrar ni er väl ännu den dag, då ni sände er betjent, er värdige lärjunge, till föremålet för edra otyglade passioner och i en döendes namn besvor henne att besöka er för att emottaga er sista suck.

Den arma flickan älskade er, grefve, hon älskade er utsägligt och derföre egde hon ej styrka att neka.

Ensam och okänd smög hon sig utan sin mors vetskapsamma afton till er bostad.»

»Håll upp!» stönade Arthur med likbleka anletsdrag.

»Nej, grefve, ni måste höra mig till slut», svarade Georg obevekligt. »Såvida ännu en gnista af hederskänsla finnes kvar i ert bröst, så vill jag försöka att väcka den till lif. Hör alltså vidare!

Med oskuld i ögat, kärlek i hjertat och rodnad på kind närmade sig den blyga ungmön med lätta steg den bädd, bakom hvilken den man hvilade, som vunnit hela hennes rika, varma hjerta.

Med darrande stämma hviskade hon ert namn och sjönk bäfvande af kärlek och oro ned på sina knän vid er sida.

Ni spelade er role mästerligt, grefve. Ni förstod

på ett infernaliskt sätt att gifva den djefvul, som bodde i ert bröst, utseendet af en ljusens engel.

Ej ett ögonblick tviflade den arma bedragna på edra ord. Med tårfyllda ögon lyssnade hon till ljudet af er klagande stämma och hennes mjuka, mjellhvita hand aftorkade ömt de konstlade svett-droparne på er fräcka panna.

»Jag är törstig», hviskade ni med svag röst. »Säg åt min betjent att anskaffa mig någon svalkande dryck.»

I nästa ögonblick stodo tvenne till brädden fyllda glas på bordet.

Ni fattade det ena och höjde det med en betydelsefull blick.

»Elvira!» hviskade ni med förförisk stämma. »Om du håller mig kär, så drick i mitt sällskap detta glas. Ty jag är förvissad om, att om du, mitt lifs goda engel, tömmer en skål i botten för min helsa och välgång, då skall drycken tvifvelsutän utöfva en underbar, helsobringande verkan på mig.»

För att göra er till viljes tömde det intet ondt anande offret sitt glas i botten utan att märka den blick af vild triumf, som hastigt framlungade nr edra ögon.

Grefve! då ni en gång hos spåqvinnan och giftblanderskan i nr 4 Kolmätaregränd tillhandlade er denna dryck, då åsamkade ni er en syndaskuld, som ni ej under en Methusalems lifstid skulle kunna afbörda er.

Minnes ni den stund, då ni med ett cyniskt leende betraktade följderna af drycken?

Med jublande fröjd iakttog ni, hurusom vansinnets eld började att bränna i det arma barnets hjerna,

huru blodet brusade sjudande hett genom hennes ådror och huru den genom den djefvulska dryckens inverkan upphetsade vällusten och passionen kom hennes lemmar att darra som af en frossbrytning till dess att hon slutligen till hälften vanmäktig sjönk i edra armar.

I denna natt flydde dygdens och oskuldens hulda genier gråtande bort ifrån sin skyddsling och lustans samt otuktens vilda demoner tjöto sitt segerjubel vid engelns fall.

Segern var er, herr grefve, men det var en seger, som krossade ett hjerta och ändade ett meniskolif.»

»Död och förbannelse!» hväste Arthur med blåbleka läppar. »Huru känner ni allt detta?»

»Genom ödets skickelse», svarade Georg med förkrossande lugn. »Jag känner mera angående edra bedrifter, än ni tror. Jag vet, att sedan ni skändat den unga flickan och beröfvat henne sin oskuld, bortvisade ni henne med hån och förakt samt gaf hennes rykte till pris åt edra lättsinniga umgängesvänner.

Ni hade ej medlidande med det stackars barnets tårar och förtviflan, ni kände sjelf iugen ånger öfver den nesliga handling, ni begått.

Men, känner ni väl alla de förfärliga följderna af ert brott?

Vet ni väl, att ifrån det ögonblick, då den unga flickan såg sig besviken af den man, åt hvilken hon helgat de ljufvaste och renaste känslorna i sitt lif, omtöcknade vansinnets djupa slöja den arma martyrens panna, till dess att äntligen döden förbar-

made sig öfver henne och afklippte hennes lifstråd i samma ögonblick hon gaf lifvet åt en son.»

»En son!» utbrast Arthur häftigt, »en son, säger ni! af barmhertighet, min herre, säg mig! hvar finnes han?»

»I säkert beskydd, grefve», blef svaret, »men hoppas aldrig att finna honom. Under ett ofrälse namn skall det stackars föräldralösa barnet måhända i en framtid kunna försona sin faders nesliga brott och sin arma moders felsteg. Bastarden af den grefliga ätten K—hjälm skall aldrig behöfva rodna för sin egen far.»

»Min herre!» utbrast Arthur utom sig af vrede öfver notariens djerfva språk. »Ni går för långt. Hvad berättigar väl er, att upphäfva er till skiljedomare öfver mina handlingar?»

Georg ernade just besvara denna fråga, då i samma ögonblick den sörjande modren, som hitintills setat liksom försänkt i dvala framför dotterns lik, plötsligen reste sig upp och stälde sig i hela sin längd framför grefven.

Denne ryggade förskräckt tillbaka vid åsynen af den ståtliga af år och lidande böjda, men ännu imponerande gestalten.

Det gråsprängda håret nedföll tofvigt och ovårdadt omkring ett magert och infallet ansigte, i hvilket man skönjde tydliga spår af en förgången skönhet.

I de diupt liggande, insjunkna ögonen glödde en hemsk, förtärande eld, då hon fästade sina blickar på den unge mannen.

Hon liknade i detta ögonblick en sibylla, som

utslungar sin djerfva, olycksbringande spådom öfver en till död och förderf prisgifven person.

Med en högtidlig hotande åtbörd utsträckte hon sin hand emot grefven.

»Usle niding!» skrek hon med gäll, genomträngande stämma. »Du har sköflat min lycka, du har beröfvat mig min ålderdoms tröst, du har med skningslös hand sönderslitit det sista band, som ännu fäster mig vid lifvet. Förbannelse! sjufaldt ve och förbannelse öfver dig! Må hvarje svett-droppe, lidandet utpressat ifrån mitt arma barns panna, hvarje tår, som rullat utför hennes kinder, hvarje obörd bön, som halkat öfver hennes läppar, förvandla sig till en helvetseld, som under evigheters evigheter skall martera ditt falska hjerta, en eld, som skall plåga utan att någonsin upphöra, bränna utan att någonsin förtära. Må hvarthän du än går mitt barns bleka skugga förfölja dig och förjaga ditt lugn om dagen, din ro om natten! Må ånger och samvetsqual kringvrida dolken i ditt bröst, må mörka drömmar störa ditt lugn och må du lik Kain få irra fredlös omkring utan rast eller ro! — Förbannelse öfver dig! För — ban — nel — se!»

Den olyckliga modren dignade magtlös ner öfver dotterns lik.

Men hennes magra hand var fortfarande hotande höjd emot Arthur och den sista blick ur hennes halfslocknade ögon, som träffade honom, framljungade en fruktansvärd förbannelse.

Arthur dolde ansigtet i händerna och störtade ut, som jagad af furier.

Med snabba steg följde notarien honom och upphann honom i portgången.

»Herr greve», började han, i det han lät sin hand tungt falla på Arthurs skuldra, »ännu torde vi hafva några ord att säga hvarann. För en stund sedan ansåg ni er af åtskilliga skäl befogad att afordra mig förklaring och upprättelse angående mitt besök hos fröken D—. Jag lofvade er då, att på vederbörlig ort och ställe gå er önskan till mötes och jag vill nu hålla mitt ord. Hör derföre mitt svar, greve. Den förklaring, ni tordrat, skall jag afgifva, och till följe häraf kan ingen upprättelse å min sida komma ifråga. Man duellerar ej med en hjertlös skurk, en feg usling och en samvetlös mördare.»

»Herre!» röt Arthur, skärande tänderna af raseri.

»Grefve!» fortfor Georg med samma olycksbådande lugn; »ni är en hjertlös skurk, ty i uppenbar strid mot hederns och dygdens lagar störtar ni oskulden i förderfvet för att tillfredsställa edra egna oreanlystar. Ni är en feg usling, ty ni skyr ej de nedrigaste och mest lumpna medel för att ernå ert mål. Ni är en samvetlös mördare, ty genom denna er handling har ni krossat ett människolif och störtat en fordom lycklig familj i olycka och elände. En person, som visar sig så glömsk af alla naturens och hederns lagar, står så långt under hvarje förolämpning, att man ej är skyldig honom någon upprättelse. Vågar en dylik usling uppträda fiendtligt i min väg, så piskar jag honom som en hund eller krossar honom som en orm.

Jag kunde hafva berättat många af edra mindre vackra meriter för general D—. Att jag ej gjorde detta bevisar endast mitt gränslösa, outsägliga förakt för er.

Och nu farväl, grefve K—hjelm! Akta er noga att ännu en gång sammanföra våra vägar, ty så sannt en evig hämnare finnes till, dödar jag er, utan förskoning, om vi ännu en gång mötas. En gång på den stora domaredagen skall det helt säkert räknas mig till förtjenst att hafva krossat ett af de giftigaste skadedjur, som någonsin trampat Guds herrliga jord. — Au revoir, grefve!»

Notarien svepte kappan omkring sig och aflägsnade sig med snabba steg derifrån.

Med gnistrande ögon och sammanbitna tänder blickade grefven efter honom.

Arthurs ansigte var förfärligt blekt. I hans blodsprängda ögon och förvridna anletsdrag läste man en förtviflan så hemsk, ett hat så förfärande, att äfven den modigaste man skulle hafva ryggat tillbaka vid denna anblick.

»Ve dig, förmätne vanbörding, som vågat uppträda i min väg osh slungat dessa förolämpningar i mitt ansigte!» hväste han, i vanmäktig vrede knytande händerna efter den bortilande. »Om du också egde tusen lif, så skulle jag dock beröfva dig dem. Du känner ej Arthur K—hjelm, ej det vilda af stamfäder ärfda blod, som sjuder i hans ådror. Du anar ej, hvilken fruktansvärd hämnd, han förstår att utkräfva för lidna förolämpningar.»

Han trädde ut på gatan och blickade upp mot fönstret, innanför hvilket hans offer slumrade dödens djupa sömn.

»Elvira!» hviskade han. »Du var den skönaste blomma jag funnit på min lefnadsstig och derföre bröt jag dig samt fästade dig vid mitt bröst. Var då detta ett brott? — Bah! hvad bekymrar jag väl

mig om en skrällande moralpredikants uppstyltade fraser? Tusentals personer handla som jag och likväl äro de lyckliga, aktade och ansedda. Hvarföre sknlle då jag vara mera föraktlig än de?»

Han tryckte handen mot pannan liksom för att dölja någon plågsam tanke.

»Jag har således en son», mumlade han. »Men hvar finnes väl han? Skola vi någonsin mötas här i lifvet? Skall jag väl en gång igenkänna honom? Måhända skall han lära sig att hata den, som gifvit honom lifvet. — Hata! — Nåja, då bevisar han blott, att hans faders blod flyter i hans ådror. Ty nu mera än någonsin känner jag, hvad det vill säga att eldas af hatet och lefva för hämnden.»

Ännu en flyktig blick kastade han upp mot fönstret, hvarefter han aflägsnade sig med snabba steg styrande kosan mot Ladugårdslandet.

4. Bröllopskvällen.

Utanför general D—s palatslika hus på Drottninggatan böljade en nyfiken folkmassa.

Framför den höga, upplysta portalen höllo en mängd vagnar och betjenter klädda i lysande livréer ilade upp- och utför de mattbelagda trapporna.

Ett haf af ljus utströmmade ifrån den en trappa upp belägna festvåningen, der guldsmidde kavallerer och eleganta damer rörde sig om hvarann i ett brokigt virrvarr.

Det var också en lysande fest som denna dag firades hos general D—. Den gamle krigaren förmålde nämligen sin enda dotter med ättlingen af en af Sveriges förnämsta familjer, grefven och gardeslöjtnanten Arthur K—hjälm.

Det var på denna tid ett privilegium för det nyfikna Stockholm, synnerligast hvad den s. k. pöbeln beträffade, att få »se bruden», och med eller mot sin vilja måste hon exponera sig för den skådelystna allmänhetens blickar.

Af denna orsak var gatan öfverfylld af detta slags objudna gäster, hvilka ohejdadt utslungade sina osminkade och ofta bitande sarkasmer och glåpor emot festen och deltagarne i densamma.

Den af kapitalerna förtryckta arbetsklassen hämnas å sin sida genom att med skämt och stickord öfverhopa rikedomens representanter, hvilka i förli-

tande på penningens magt med förnämt förakt se dem öfver axeln.

Främst ibland den stojande skaran syntes en rödbrusig, ruskigt klädd karl af ungetår trettio års ålder med ett ansigte, hvarpå dryckenskapslasten i förening med ett utsväfvande lif tryckt en vedervärdig prägel.

De bittraste och hänsynslösaste utfallen syntes utgå ifrån honom och den vilda skaran gaf med högljudda skrattsalfvor sitt bifall tillkänna åt hans ofta träffande anmärkningar.

Af hopen kallades han allmänt »kandidaten», en benämning, som han med en viss stolthet emottog.

»Ser ni, huru de förnäma latmaskarne svänga omkring deruppe», ropade han. »Vet ni, hvarmed deras golf äro bonade?»

»Nej, låt höra!»

»Med den fattige arbetarens dignande ryggtäflor» blef det bittra svaret. »Det är en angenäm dansbana.»

»Och vi fattiga satar får bestå violerna», inföll en annan.

»Hör på, kandidat!» utbrast en tredje och visade på en af diamanter öfversållad dam, som i detta ögonblick framträdde till fönstret. »Du som har reda på litet af hvarje, kan du säga mig, hvad det är för grannläter, som gnistra så grannt i det der fruntimmers barm?»

»Det är den fattiges svett droppar och armodets tårar», blef svaret. »På arbetarens kind bränna de som eld, men den förmögne kapitalisten förstår att uppsamla dem och när de inkomma i rikedomens

höga salar förfrysa de genast till den grannaste kristall och begagnas sedan som prydnader.»

»Jag skulle bra gerna vilja borttorka tårarne från den granna damens barm», menade en hamnbuse af ett rusligt utseende. »Jag skulle vilja se, om de smälte i mina händer.»

»Du brände fingrarne, »Sillstrypare», det är tvärsäkert», replikerade kandidaten, »och det kunde verka menligt för ditt hederliga yrke.»

Ett förnyadt gapskratt följde på dessa ord.

Den tilltalade, en känd ficktjuf, sväljde piken och teg.

»Nej, men se bara, så mycket guld och grannlåter!» utbrast i beundrande ton en madam, då i samma ögonblick ett par vagnar stannade utanför porten och några officerare klädda i full parad skyndade uppför trapporna. »Det gör riktigt ondt i ögonen.»

»Och i magen se'n!» inföll kandidaten. — »Hör på, godt folk! Vet ni, hvarifrån militärerna fått sina lysande uniformer?»

»Nej, låt höra, kandidat!» ljöd det rundtomkring.

»Jo, ser ni, för många Herrans år sedan i min mormors farfars farmors morfars tid inträffade den olyckan, att Hin håle, som nu för tiden är en välbestäld grosshandlare, blef af vår Herre försatt i cessionsmässigt tillstånd. Den arma satans affärer hade gått mycket illa på sednare tiden och han befann sig ett, tu, tre vara en »fattig fan.» Men den värde herrn, som aldrig plägar vara rädlös, beslöt att försöka sig i en splitterny genre samt att börja affärer i människokött. Till den ändan anskaffade han sig i alla verldsdelar en massa agenter, hvilka för att

blända den stora allmänheten utstyrdes på det mest lysande sätt i snörlif, jackor, epåletter och ordnar. Knifven, som skulle beteckna deras yrke, förvandlades till en sabel som stolt hängde i ett gyllene gehäng vid deras sida. Hin var den gången riktigt »full af fan», ty affärerna började snart gå med sådan glans, att han inom kort blef den förmögnaste affärsman i hela universum. För närvarande räknar han många millioner agenter, som med ett gemensamt namn kallas militärer. Emellertid se'n I, godt folk, att knektarne i sjelfva verket ej äro någonting annat än »Hin håles slagtdrängar.»

Ett skallande gapskratt beledsagadt af dundrande applåder belönade kandidatens vilda föredrag.

»Tyst der i högen!» röt en närvarande poliskonstapel som tyckte att oljudet blef väl starkt. »Den som öppnar munnen för mycket, skall jag förse med munlås.»

»Der ha vi en ny upplaga af Hins trotjenare», yttrade kandidaten temligen högt. »Fan till grosshandlare att vara väl betjenad!»

»Hvad säger du?» utbrast konstapeln med rynkade ögonbryn.

»Åh, jag endast beklagar, att inte konstapeln och jag blifvit inviterade till festen deruppe. Vi båda skulle tvifvelsutän ha rönt en lysande framgång.»

»Ja, isynnerhet förvånar det mig, att inte du, min käre kandidat, befinner dig deruppe. Du lär ju vara en gammal god vän till general D—.»

»Naturligtvis», blef svaret. »Jag har många angenäma minnen från vår sednaste bekantskap.»

»Det betviflar jag inte», hånade konstapeln. »Minna datera sig väl ifrån den tid, då generalen så

väl villigt undfagnade dig med hasselsoppa på prygelbänken under din sexåriga tjänstetid vid Svea garde.»

Ett fnissande hänskratt rundtomkring bevisade, att konstapelns bitande anmärkning ej blifvit opåaktad af mängden.

Kandidatens rödbrusiga ansigte antog om möjligt en ännu högre färg.

»Låt se, min käre kandidat, att du inte skrinlägger dessa minnen», fortfor konstapeln i förtrolig ton. »I all vänlighet får jag underrätta dig om, att spöpålen är nästan varmare än prygelbänken.»

»Jo, jo, erfarenheten talar», suckade kandidaten. Denna gång fick han skrattarne på sin sida.

Poliskonstapeln, som i likhet med de flesta af hans kamrater gerna gjorde andra till föremål för skämt, men sjelf ej tålde någon träffande anmärkning, blef blossande röd af harm.

»Akta dig, lymmel!» mumlade han, »eljest...»

»Bruden!» Bruden!» skrånade i samma ögonblick folkmassan och trängde sig fram för att tillfredsställa sin nyfikenhet.

Ett förvirradt larm uppstod och konstapeln fick fullt upp att göra med att återställa ordningen.

Der stod hon nu, den unga, vackra, fjäsade Anna D— med en drottning's hållning och värdighet.

Ett melankoliskt leende lekte på hennes svällande rosenmun, ett nästan omärkligt moln af missmod beslöjade hennes eljest så klara panna och en lätt blekhet spridde ett doft af snö öfver hennes friska kinder.

Vid hennes sida stod Arthur K—hjelms, iklädd

lifgardets lysande uniform, med en stolt hållning och en segrares småleende på läpparne.

Det unga paret omgafs af en krets lysande, guldsmidda marskalkar, hvilka i sina händer höllo sex-armade silfverkandelabrar.

»Lullull, så grannt!» jublade kandidaten. »Den som ändå vore så lycklig att ega en dylik liten snutfager jänta i sin sängkammare!»

»Du menar naturligtvis på ditt »sommarnöje» i Djurgårdsbergen», hånade en af de kringstående. »Det vore just ett snyggt brudgemak.»

»Ja, jag har alltid svärmat för naturen och velat lefva fri som en fågel», försäkrade kandidaten, »och troligen är det af detta skäl polisen envisas att vilja förklara mig fågelfri.»

Nya skrattsalfvor belönade talarens cyniska förklaring.

Men på motsatta trottoiren vandrade fram och åter med feberaktig oro en högväxt, manlig gestalt, insvept i en vid kappa.

»Förlorad, för evigt förlorad för mig är hon, min herrliga brud», klagade han. »Man har frånstulit mig min lefnadslycka, man har beröfvat mig den enda glädje hvarpå jag hoppats, och hvarföre jag i årtal sträfvat. — Hvad värde eger väl nu mitt lif? — Intet, ack intet!

Jag nästan ångrar, att jag ej inför generalen afslöjade alla grefve K—hjelms usla handlingar och blottade hans verkliga karaktär. Men nej, det hade varit en feg handling och jag kunde ej besluta mig dertill. Och för öfrigt, hvad hade jag väl vunnit derpå? Man hade måhända tviflat på mina ord och afvisat mig med spott och hån.

Nej, jag vill bort, långt bort ifrån detta af fördomar och bördshögmod förpestade land, der sanningen blifvit endast en saga och der andryghet och penningvälde lägga sin blytung hand på det skönaste och ädlaste, som finnes i lifvet.

Der borta i min frivilliga landsflykt vill jag under rastlös verksamhet försöka att glömma, det mitt lif fordom egde ett mål och att detta mål var det skönaste något manligt öga skådat i mensklig gestalt. Jag vill försöka att glömma — glömma allt.

Han tryckte handen mot pannan och en tung suck arbetade sig fram ur hans betryckta bröst.

I samma ögonblick stannade en djupt beslöjad qvinnogestalt framför honom och en iskall hand fattade hans.

»Af barmhertighet, säg mig, min herre! hvad föregår här?» sporde en darrande stämma med en nästan hemsk betoning på hvarje ord.

Georg — ty det var han — blickade upp och ett bittert leende krusade hans läppar.

»Glädjen står högt i tak, ty brudsängen skall bäddas», svarade han.

»Och hvem gifter sig då?» sporde den obekanta.

»Fröken Anna D—!»

»Hvad bryr jag mig om henne? Det är brudgummens namn, jag vill veta.»

»Grefve Arthur K—hjälm!»

»Han! — han! — alltså han!»

Den olika betoning, hvarmed den obekanta uttalade dessa ord, var i sanning öfverraskande.

Det ljud som en sårad själs djupa ångestskri, ett stormande bröstets vilda hämnderop, ett bristande hjertas sista suck.

Georg betraktade henne forskande och märkte nu, huru ett par ögon framblixtrade genom slöjan med en nästan förtärande glans.

Han började ana sammanhanget och i medvetandet af sin egen svåra smärta kände han ett djupt medlidande med den olyckliga.

»Återigen ett offer!» mumlade han. »En olycklig varelse prisgifven åt förtviflan. Huru länge skall väl denna samvetslöse bof få ostraffadt bedrifva sitt nedriga ofog?»

Den obekanta grep hans arm och kramade den med en styrka, som man ej skulle ha tilltrött hennes späda lemmar.

»Vet ni, hvad det vill säga att älska med en kärlek, som ej vet af någon gräns, att hafva hjertat uppfyllt ef en känsla, som trotsar både tid och rum?» sporde hon med en stämma, som klingade nästan onaturligt lugn.

Georg log ett svårmodigt leende.

»Jag vet det allt för väl, min fröken», svarade han, »ty äfven jag är dömd att lida samma qval.»

»Ha! då måste ni äfven veta, huru det bör kännas att på ett enda ögonblick se sig beröfvad allt, hvarpå man trott och hoppats, att se sig bedragen af den person, för hvilken man offrat hem och fosterland, släkt och vänner, heder och samvete. Ni bör då äfven förstå, huru hatets och förtviflans furier gripa med sina jernklor i det sårade hjertat och ropa: Hämn! hämn öfver henne som bestulit mig på den enda sällhet, som ännu återstod här i lifvet, för att göra mig skadeslös för alla strider, jag utkämpat, alla lidanden jag genomgått.»

»Nej!» utbrast Georg häftigt. »Anklaga ej hen-

ne, det stackars barnet, som tvingats att böja sig under en obeveklig faders tyranniska vilja. Anklaga i dess ställe ensamt honom, denne nedrige förförare, som med kallblodig beräkning sköflar oertarna qvinnohjertan för att tillfredsställa sina egna orenalustar. Honom ensam är det, som hämnden bör egnas, honom ensam som straffet skall drabba.»

»Ni har då lärt er att hata, äfven ni?» sporde den obekanta med en genomträngande blick.

»Hata!» upprepade Georg med blixtrande ögon, »hata! Nåväl ja, jag hatar så djupt och bittert som man är i stånd att hata den människa, hvilken beröfvat en hälften af lifvet. Ett dylikt hat sträcker sig ända till grafvens rand.»

»Bah! Ni bleka, färglösa söner af den kalla nordens förstå er ej på, hvad känsla vill säga. Hvad är väl er kärlek eller ert hat? En vintrens matta solstråle, som förfryser vid nordanvindens första pust, en vårens lätta snöflinga, som smälter bort vid solens glödande kyss. Hatet sträcker sig endast till grafvens rand, säger ni, Ha! långt bortom den oändliga evighetens omätliga rymder skall mitt hat hinna sitt föremål och ej hvila förr, än det får slockna i hämndens svalkande vågor.»

Med en åtbörd af vildt majestät utsträckte hon sina händer upp emot den upplysta praktvåningen, hvarifrån en nästan bländande glans utströmmade öfver den folkuppfyllda gatan.

»Ha! I guldets och bördens usla söner, som kräla lika maskar på högehtens slippriga trappor och ej ens ega en tanke värd att nämnas känsla i edra förtorkade själar. Darren af fasa för den hämndfamiljen Gennowaris stolta, skändade dotter skall ut-

kräfva på denne usling, som aktad och ansedd uppträder ibland er. I sminkade och pudrade modedockor, som ej känna någon annan lag än koketteriets, ej äro mäktiga någon annan känsla än egoismen — darren af förskräckelse för det straff, den skymfede och tillbakasatta Gianetta Gennowari skall hopa öfver er stolta medsyster, som bestulit henne på ett helt lifs sällhet. Ve! ve! ve öfver er!»

Hon drog slöjan ännu tätare öfver ansigtet och gick derpå, utan att vidare yttra ett ord, med raska beslutsamma steg tvärs öfver gatan.

I nästa ögonblick ilade hon med lätta steg uppför de breda, bekväma trappor, som ledde upp till fröken D—s eller numera grefvinnan K—hjelmns våning.

Georg blickade tankfull efter henne, till dess hon försvunnit ur hans åsyn, och skakade derpå sorgsen sitt hufvud.

»Arma barn!» mumlade han. »Ditt vilda, passionerade humör i förening med din varma olyckliga kärlek drifver dig i vargens gap. Föga eller intet annat än hån och förakt skall du vinna af den, du söker. Lika gerna kan du bedja om förbarmande under den uppretade tigrinnans klor eller vädja till den uthungrade hyenans ädelmod, som du kan hoppas att uppväcka *hans* medlidande eller hederskänsla.»

Han kastade ännu en hastig blick upp mot den upplysta våningen.

Anna syntes i detta ögonblick i ett af fönsterna, inbegripen i ett lifligt samtal med baron Ferdinand von Tollsten, en af marskalkarne.

Glädje och lefnadsmod strålade ur hennes ögon,

helsans rosor glödde på kinderna och skämtets genier skalkades omkring de rosiga läpparne.

»Hon ler! hon skämtar!» mumlade Georg och en krampaktig ryckning vanstälde för ett ögonblick hans ädla anlete. »Hon har ej ens en tanke för den vän, hon en gång svor en evig kärlek. Dock, hvad kan jag väl vänta annat! Hvarföre skulle väl hon vara bättre än öfriga medlemmar af hennes trolösa kön.

När sagans djefvul frestade vår stamfader dolde han sin ormnatur i en qvinnas gestalt; när ännu i dag våra manliga naturer frestas att bryta emot hederns och sanningens omutliga lagar, då har alltid frestelsen iklädt sig qvinnogestalt och lockar oss med engelns leende på läpparne och sirenens afgrundsfamma i ögonen ifrån den väg, pligt och klokhets utstakat för oss.

Och hvad blir väl följderna af denna lek med våra ädlaste känslor? Ett förfeladt lif, bittra missräkningar, gäckade förhoppningar och ett inrotadt menniskohat.

Nej, upp vill jag! upp ur denna smärtans dvala, hvori jag nu är försänkt. Ut i verldshvimlet för att glömma och — glömmas. Farväl du min första, min enda kärlek! — han utsträckte i vild hänförelse sina händer emot den älskliga, ljuslockiga gestalten deruppe. — Farväl för evigt!»

Ännu en blick och han skyndade med snabba steg derifrån.

Så småningom började den utanför huset böljande folkmassan att aftroppa, sedan deras nyfikenhet blifvit tillfredsstäld och den långt framskridna tiden kallade dem hem till ro och hvila.

Snart nog var gatan nästan öde, men ännu klin-

gade orkestrerns brusande toner deruppe ifrån den stora danssalen och par efter par svingade sig ystert omkring i dansens yrande ringar.

Det var natt. Bröllopsgästerna hade aflägsnat sig, de flesta ljusen i våningen voro släckta och en skara betjenter voro ifrigt sysselsatta med att undanrödja hvarje spår efter den lysande festen.

Generalen hade upplåtit våningen 2 trappor upp åt det nygifta paret och hit drog sig nu den unga bruden åtföljd af sina brudtärnor.

Generalen tog under de varmaste lyckönsknin-gar afsked af sin dotter.

I detta ögonblick förekom det den gamle krigaren liksom om han förlorat hälften af sitt lif, då han nu oåterkalleligen öfverlemnade sin dotter åt en så godt som främmande person.

Nästan krampaktigt tryckte han henne i sina armar och framhvisade med af rörelse darrande stämman sin faderliga välsignelse.

Detta afsked kändes dem i denna stund så smärt-samt och hjertgripande, som om de under årtal skulle af omätliga haf blifva skiljda ifrån hvarann, i stället för att blott några golftiljor skulle utgöra gränsen dem emellan.

Med sakta, dröjande steg inträdde Anna i den våning, der hennes rum voro belägna.

Tärnorna åtföljde henne till sängkammarens dörr, der de under hjertliga lyckönskningar skiljdes ifrån henne.

Anna inträdde i det lilla prydliga med luxiös

prakt utstyrda rummet, der en dyrbar alabasterlampa kastade sitt magiska sken öfver de i detsamma befintliga föremålen.

Men knappast hade hon satt sin fot på tröskeln, förrän hon med ett lätt anskri af förskräckelse ryggade några steg tillbaka.

Framför henne stod en hög, imponerande qvinnogestalt af ett anmärkningsvärdt utseende.

Hennes svarta klädedrägt kontrasterade på ett egendomligt sätt emot det dödsbleka anletet och de stora, blixtrande ögonen, ur hvilka en förfärlig eld framljunge, voro stelt fästade på den unga bruden.

I det matta skenet af nattlampan hade hon någonting spöklikt, nästan högtidligt i sin hållning och sitt utseende.

Ett ögonblick betraktade Anna den besynnerliga företeelsen stum, obeslutsam och darrande.

Men det stolta, aristokratiska blod, som flöt i hennes ådror, betvingade snart hennes qvinnliga rädsla.

Med en beslutsam åtbörd inträdde hon i rummet och närmade sig den obekanta.

»Hvem är ni och hvad vill ni här?» sporde hon högdraget.

Den okända betraktade henne med gnistrande ögon, men liksom magnetiserad af Annas lugna och bestämda blick nedslog hon ögonen.

»Hon är skön», mumlade hon, »skönare än jag, och jag kan ej klandra honom, derföre att han älskar henne.»

»Hvem är ni?» upprepade Anna otåligt.

»Jag är sorgen, som förirrat mig in i glädjens och kärlekens hemvist», svarade den obekanta, som var ingen annan än Gianetta.

Med ett uttryck i rösten, som förrådde den bitt-raste smärta, fortfor hon:

»Jag kom för att hämnas på den, som beröfvat mig mitt lifs renaste sällhet; jag kom för att rycka hjertat ur bröstet på den qvinna, som vågat att ställa sig emellan mig och min kärlek. Ja, min fru! jag kom för att döda och — dö.»

»Hvem ville ni då döda?» sporde Anna med orubbligt lugn.

»Er!» utbrast Gianetta med vild energi, »er och honom! Ni vet ej, ni, huru varmt och innerligt jag älskat honom. Ni känner ej, huru många eder om osviklig tillgifvenhet och trofast kärlek, han hviskade i mina öron, innan jag lyssnade till hans böner. Han lyckades emellertid till sist att helt och hållet bedåra det stackars oerfarna barnet. Jag skänkte honom hela mitt rika, varma hjerta, jag följde honom ifrån mitt glada, ljusa hemland hit upp till den kalla, isiga norden, emedan jag kände, att jag ej kunde lefva utan honom, Och i dag — i dag har jag för evigt förlorat honom.»

»Om hvem talar ni?» sporde Anna med återhållen andedrägt.

»Om den man, hvars namn ni bär, denne man, som förenar skallerormens tjusningsförmåga med tigers grymhet, han, som kallar sig grefve Arthur K—hjem.»

»Har ni varit allierad med grefve K—hjem?» sporde Anna, omedvetet inläggande ett visst förakt i sin röst.

»Fru grefvinna!» utbrast Gianetta med rynkade ögonbryn. »Jag torde få upplysa er om, att i mina ådror flyter lika ädelt blod som i edra och att, om

jag felat, så har jag felat af kärlek. Han svor mig så dyra eder, han lofvade mig en i alla lifvets skiften bestående tillgifvenhet, han beskref så lifligt lyckan att en gång få trycka mig som maka i sina armar, att jag ej egde styrka att emotstå honom. För fyra dagar sedan besökte han mig och föreslog mig en resa till mitt hemland. Jag anade ej då hans afsigt, men jag lärde mig att förstå den i dag, då jag helt oförmodadt erhöll underrättelsen om hans giftermål. Det är vissheten härom, som nu drifvit mig hit för att fordra upprättelse för min förlorade heder, mitt förspilda lif.»

»Och det är af grefve K--hjelms ni eger rätt att fordra denna upprättelse?»

»Af honom eller af er!»

»Godt, min fröken! Jag lofvar er en hämnd så fullständig, en upprättelse så lysande, att er förförare aldrig skall glömma den. Vill ni vara af den godheten att berätta mig allt angående ert förhållande till grefven.»

Kufvad af den unga qvinnans lugna och bestämda ton förtäljde nu Gianetta hela sin kärlekshistoria med Arthur, ifrån det ögonblick, då han enleverade den då sjettonåriga flickan och förde henne ifrån Italien hem till Sverige, intill den stund, då underrättelsen om hans trolöshet nådde hennes öron.

Anna afhörde henne uppmärksamt.

När Gianetta slutat, räckte hon henne sin hand med ett uttryck af det varmaste deltagande.

»Arma, olyckliga martyr!» hviskade hon sakta. »Jag beklagar er af hela mitt hjerta, ty endast den, som sjelf blifvit bedragen på ett helt lifs sällhet och

lycka, kan rätt uppfatta den förlust, ni lidit och den smärta, ni måste känna.»

I detta ögonblick hördes raska, manliga steg i yttre rummet.

Dörren öppnades och Arthur inträdde med ett gladt småleende på läpparne.

Men det älskvärda leendet förfrös ögonblickligen och i hans uttrycksfulla ögon upplågade en hotande flamma vid den oförmodade åsynen af Gianetta.

»Hvad — hvad vill detta säga?» stammade han med sammanbitna tänder.

»Det vill säga, herr greve, att jag tyvärr först i dag lärt att känna er fullkomligt», svarade Anna med iskallt lugn. »Ni erinrar er helt säkert ännu den ed, ni svor vid er heder som adelsman och meniska, den dag ni anhöll om min hand, samt mitt svar vid samma tillfälle. — Nåväl, greve! Emot ert bättre vetande svor ni den gången falskt, och ni borde dock ha förstått att den ädle general D—s dotter aldrig skall förlåta ett uppsåtligt bedrägeri.»

»Min fru...» började Arthur.

»Herr greve! igenkänner ni detta fruntimmer?»

Arthur betraktade Gianetta med en stolt, föraktfull blick.

»Nej, fru grefvinna», svarade han slutligen.

Gianetta spratt till liksom stungen af en orm.

»Hvad säger du?» utbrast hon med af harm och vrede halfqväfd stämma. »Hvad säger du? Känner du mig inte?»

»Hvem är denna qvinna?» yttrade Arthur med höjd röst. »Hvad är meningen med hennes närvaro här i ett ögonblick, då jag egde rätt att finna er ensam? Ni borde dock veta, min fru, att en tredje per-

son, som till på köpet är mig helt och hållet obekant, ej borde sjelfva bröllopsnatten få tillträde till ett nygift pars brudkammare.»

Vid dessa om den yttersta fräckhet och cynism vittnande ord blef Gianetta blek som döden.

Innan någon hann att ana hennes afsigt eller förekomma densamma, blixtrade en dolkklinga i hennes hand och sänkte sig med åskstrålens snabbhet i Arthurs bröst.

Men om någonsin det ordspråket kan anses gällande, att »hin beskyddar de sina», så besannade det sig här.

Dolkspetsen afbröts emot grefvens briljanterade guldur och innan Gianetta hann att förnya den mördande stöten, var hon afväpnad.

Den olyckliga flickan slungades af sin motståndares starka hand bort till andra sidan af rummet, der hon till hälften maktlös dignade ner på golfvet.

En olycksbådande eld flammade i Arthurs ögon och ett hotande småleende lekte på hans läppar.

»Död och afgrund!» dundrade han med af vrede och rädsla darrande stämma. »När blef det väl brudens sed att sjelfva bröllopsqvällen välkomna sin brudgum med lönnmörderskans skarpslipade dolk? Förklara, min fru, hvad detta uppträde betyder!»

Utan att besvara hans ord närmade sig Anna den till hälften vanmäktiga Gianetta och fattade hennes hand.

»Min arma vän!» hviskade hon deltagande. »Jag har mig ovetande bestulit er på hvad ni ansåg vara lifvets högsta lycka, men jag lofvar er, att allt hvad jag kan göra för att upprätta, hvad jag brutit, skall jag äfven utföra så väl för att tillfredsställa den be-

dragna som för att hämnas på bedragaren. Och nu, min vän aflägsna er, till dess att edra känslor blifvit lugnare! Ni är allt för god för att vidare blifva hånad och förolämpad af en person, som vi båda ega rätt att förakta. Redan i morgon skall jag uppsöka er, för att erbjuda er all den tröst och hjälp, som står i min förmåga. Måhända skall grefvinnan K—hjelm's trogna och upprigtiga vänskap i någon mån kunna försona, hvad hennes makes falska och hycklande kärlek brutit emot er.»

Gianetta uppreste sig stolt.

»Fru grefvinna!» yttrade hon i kall och bestämd ton, »när falskhet och bedrägeri utsläckt kärlekens rena låga i människohjertat, då finnes der ej mera plats för vänskapen. Hat och hämndlystnad inrymmas då i det sargade bröstet och dessa känslor brinna med oförminskad låga in i döden. — Farväl mitt herrskap! Den dystra förtviflan aflägsnar sig ur glädjens och kärlekens strålande gemak, ty hennes plats är ej der. Men var förvissad om, herr grefve, att den nästa stöt, jag rigtar mot ert lömska, trolösa hjerta, skall träffa säkert och döda ofelbart.»

Med en stolt afvärjaude rörelse mot Anna och en af det dödligaste hat gnistrande blick på Arthur aflägsnade hon sig med snabba steg ur rummet.

Ingendera af det unga paret gjorde någon rörelse för att hejda henne.

Den dödsfara, hvori Arthur nyss sväfvat, och de vilda hotelser Gianetta utslungat, beröfvade honom för ett ögonblick hans vanliga beräknande lugn och djerfva förslagenhet.

Men med en väldig ansträngning lyckades det dock honom att återvinna sin själsnärvaro.

Han tilltvingade sina bleka anletsdrag ett likgiltigt och obesväradt uttryck, samt yttrade, under det att ett konstladt småleende lekte på hans läppar:

»Jag beklagar, fru grefvinna, att en vansinnig kvinnas omotiverade uppträdande och grundlösa anklagelser redan allt för länge uppskjutit den ljufva tête à tête, till hvilken jag med älskarens hela hängifvenhet skyndat. — Men låt oss ej mera tala om den saken! Att återvinna de förlorade ögonblicken, att trycka min ljufva brud till mitt af kärlek klappande hjerta skall från och med denna stund blifva mitt lifs schönaste uppgift. Hatets och afundens hesa skrån skola ej lyckas att förstöra glädjens och sällhetens ljufva symmetri.»

Han närmade sig Anna i afsigt att slingra sina armar omkring hennes lif.

Den ohejdade passionen brann i hans ögon, den sinnliga vällusten vanstälde hans vackra ansigte.

Den utstuderade förföraren hade funnit ett föremål, som förmådde försätta hans förslappade nerver i en viss retning; den rofgiriga höken tvekade ej ett ögonblick att slå sina hvassa klor i den oskyldiga dufvans bröst.

Men dufvan egde denna gång örnens styrka och falkens smidighet under sin menlösa yta.

Med en häftig rörelse stötte hon Arthur så våldsamt för bröstet, att han tumlade flera steg baklänges mot dörren.

Harmens rodnad lågade på den unga kvinnans kinder, vredens eld gnistrade i hennes talande ögon, en ädel värdighet tronade på hennes panna och ett uttryck af det mest förkrossande förakt spelade kring hennes läppar.

Det var ej mera barnet med de guldgula lockarne och det oskuldsfulla leendet — detta barn, som Arthur helt öfvermodigt trott sig kunna utan möda linda omkring fingrarne.

Den späda, oerfarna jungfrun hade förvandlats till en stolt, passionerad och imponerande qvinna.

»Tillbaka, usling!» utbrast hon häftigt och hvarje ord förrådde den djupa afsky, hon kände för sin nedrige make. »Aflägsna er härifrån, grefve! Den symmetri, hvarom ni talar, har i afton erhållit dödsstöten och kan aldrig mera väckas till lif emellan oss, den känsla, ni hycklar, finnes endast till i er egen fantastiska hjerna. Till namnet är jag grefvinna K—hjelm — men, märk väl! — endast till namnet. Jag tackar försynen, som afslöjade er i dēt ögonblick, då ni af sinnlig lusta stod i begrepp att lägga en ny seger till edra förra nesliga lagrar. Farväl grefve! För att ej vanära min fars ädla namn nödgas jag att inför verlden kalla mig grefvinna K—hjelm, men dörren till detta rum är för evigt sluten för den usling, som ej skydde att med fräck panna inför sin blifvande maka begå mened för att vinna sitt föresatta mål.»

»Och ni tror då verkligen, min fru, att jag är den man, som skulle så låta leka med mig!» utbrast Arthur med rynkade ögonbryn. »Nej, Anna, då känner du mig ej rätt! du är min brud och i mina armar skall den fagra rosen utandas sin ljufva doft. Ej en hel verld skulle kunna ryeka den trotsiga makan ur hennes herres och hnsbondes våld.»

Och han slingrade ännu en gång sina starka armar omkring hennes smärta lif och bar henne som ett barn till alkoven.

»Släpp mig, niding!» skrek Anna i det hon ansträngde alla sina krafter för att rycka sig ur den nedriges armar, »släpp mig!»

»Nej, min ljuftva vän!» väsnades Arthur med af lusta och passion darrande stämma, »nej och tusen gånger nej! Ditt motstånd tjenar endast till att föröka min längtan, fördubbla mina krafter och förhöja segerns värde.»

Och med stark hand pressade han den stackars kvinnan hårdt emot den praktfulla sängens svällande ejderkuddar.

Men han kände ej den viljestarka, motspänstiga natur, han den gången hade att medgöra.

En brännande smärta genomlade hans kropp och med en vild ed släppte han sitt tag.

Annas hvassa, starka tänder hade inträngt i hans högra öfverarm.

Begagnande sig af denna omständighet slet hon sig ur hans armar och skyndade med blixstens snabbhet bort till dörren.

Hon grep i en dervarande klocksträng och ringde af alla krafter.

Arthur rusade efter henne.

»Du bits!» hväste han, skummande af raseri, »du bits, vildkatta, men det skall båta dig föga.»

Han grep henne så hårdt i armen, att hon utstötte ett skri af smärta.

I samma ögonblick inträdde Johan.

»Hvad vill du, lymmel?» röt Arthur.

»Fru grefvinnan ringde?» yttrade den gamle tro-tjenareu lugnt.

»Gå din väg!» dundrade grefven utom sig af

vrede. »Din närvaro här är obehöflig i detta ögonblick.

»Fru grefvinnan ringde?» upprepade Johan med samma orubbliga lugn.

»Ja, min käre Johan», svarade Anna i obesvärad ton, »Säg ifrån, att grefvens vagn skall spännas för, ty herr grefven ämnar begifva sig hem. — Skynda dig och låt oss veta när allt är klart!»

»Understå dig något dylikt, slyngel, så jagar jag dig på dörren», försäkrade Arthur.

Johan betraktade med af förvåning vidt uppsärrade ögon det unga paret, oviss om, hvilket parti han borde taga.

»Gå, och gör som jag sagt!» upprepade Anna med ett förvånande lugn.

Med en djup bugning aflägsnade sig betjenten.

»Tror ni verkligen, min fru, att jag underkastar mig denna dumma nyck, som har sitt ursprung i en oförnuftig flickhjerna?» sporde Arthur hånleende.

»Jag icke blott tror det utan är äfven förvissad derom», blef det stolta svaret. »Vågar ni att motsätta er min önskan, så demaskerar jag er helt och hållet inför min far och ni kan vara fullt förvissad om, att general D— på min begäran ej ett ögonblick skall draga i betänkande att jaga er som en hund på porten.»

Arthur skar tänderna i vanmäktigt raseri.

Han förstod att Anna hade rätt och insåg, att han i denna strid för närvarande ovilkorligen drog det kortaste strået.

»Jag lyder er, min fru», mumlade han med hårdt sammanpressade läppar», emedan ni denna gång har alla trumf på hand. Men var förvissad om, att ni

under ett långt lif skall bittert ångra den djupa för-
olämpning, ni i dag tillfogat mig.»

Den unga qvinnan log ett trotsigt leende. »Gör
ert bästa, grefve!» yttrade hon föraktligt. »Jag kän-
ner mig lugn och trygg gent emot edra hotelser.»

Johans inträdande afslöt denna gång samtalet.

»Herr grefvens vagn väntar!» anmälde han.

Utan ett ord eller en helsning aflägsnade sig
Arthur med en vild förbannelse på läpparne.

Med en blick full af förakt och afsky såg Anna
efter honom.

»Och vid denna usling skall jag då vara för hela
lifvet fastkedjad!» suckade hon. »Hur skall jag väl
kunna vinna styrka att genomleva detta glädjelösa
lif?»

Med en energisk åtbörd upplyftade hon sitt lilla,
täckta hufvud.

»Hvartill båtär väl att gagnlöst klaga?» mumla-
de hon. »Hvad som en gång skett, kan ej mera
ändras. Jag har utan gensträfvighet bringat mitt
offer åt den dotterliga pligten. Nu eger jag äfven
rätt att skatta min tribut åt kärleken och hämnden.»

Hon skyndade fram till bordet och fattade ett
kort, hvarpå hon hastigt nedskref följande:

»Min Georg!

Din Anna väntar dig! Kom! kom!»

Derpå vände hon sig till den vid dörren vän-
tande Johan.

»Bär detta kort till notarien Berg!» befallde hon,
»men kom ihåg, att du måste ovilkorligen finna ho-
nom, om du också nödgas att genomsöka hela Stock-
holm.»

»Men», invände betjenten, »jag . . .»

»Inga »men» min käre Johan!» förklarade Anna bestämdt. »Du är numera i grefvinnan K—hjelmstjänst och bör sålunda utan risk kunna utföra hennes befallningar.»

»Som ni befäller, fru grefvinna!»

Den gamle trotjenaren afägsnade sig betänksamt skakande på hufvudet.

Anna kastade sig vårdslöst ner i en dyrbar divan och ett uttryck af dyster tankfullhet öfverfor hennes ansigte.

»Handlar jag väl rätt i detta ögonblick?» mumlade hon. »Jag prisgifver mig åt världens lifårda dom, jag bryter emot konvensans kalla lagar, jag utsätter mig för de så kallade dygdemönstrens spott och hån. Och dock — hvarföre skulle väl jag i blomman af min ungdomsålder försaka denna ljuvfa sällhet, utan hvilken lifvet är endast en tom och dyster ödemark? — Blodet sjuder som eld i mina ådror, kärleken kommer mina pulsar att slå med fördubblad fart, hvarje fiber i min själ ropar *hans* namn och hvarje andetag ur djupet af mitt bröst, flyger *honom* till mötes. — Kom, kom, min älskade, mitt ungdomsideal, min barndomsdröm! I denna stund skall du blifva långt lyckligare än denne man, vid hvilken man oupplösligen fästat mig för ett helt lif. Inför världens ögon skall jag bära denna påtvingade boja, men vid mitt hjerta skall endast han hvila, som en gång lärde mig förstå, att det i vårt prosaiska lif finnes en känsla, som är mächtig att förvandla natt till dag, höst till vår, död till lif, helvetet till himmel.»

Hon lutade sig ännu mera tillbaka i den mjuka

divanen, hennes trånande ögon slöto sig, hennes läppar öppnades för att insuga vällustens rosendoft, hennes rundade barm böljade oroligt under den skära brudklädningens lätta omhölje och en elektrisk darrning genomför hela hennes varelse.

Jungfrun hade helt och hållet blifvit qvinna; passionen hade fullständigt förjagat barnets oskyldiga natur och stormande lidelser rasade ohejdadt i den mognade qvinnans af den eldigaste kärlek svallande bröst. —

Kärleken är en vulkan, som länge slumrar tyst och stilla, men på djupet glöder den inre elden, som plötsligen med okuffig kraft urladdar sig ur kratern och böljar sin glödande lava öfver alla föremål, som komma i dess väg. — —

Kärleken är ett lugnt och fredligt haf, under hvars spegelklara yta Rans förrädiska andar tråda sin yrande dans till dess att plötsligen hafsgudens mäktiga treudd uppjagar alla stormens demoner, hvilka i form af skyhöga vågor och svallande bränningar med oemotståndlig magt bana sig fram och under vägen nedgöra alla hinder, som våga uppställa sig emot dem. — —

Kärleken är en ljuf och smäktande vestanvind, som sakta smeker den rosiga kinden och kysser de purprade läpparne, men hastigt med orkanens styrka och Samums våldsamt begärfver sitt offer i passionens ökensand eller slungar det ner i förtviflans bråddjup. — —

Alla dessa vilda och stormande lidelser, som af kärlek och passion kunna uppväckas till lif, brusade nu med okuffig kraft inom den unga qvinnans nyss knoppade barm.

Och dock — huru skön, huru älsklig och intagande var hon ej i denna ställning?

Det guldgula håret föll i glänsande vågor omkring hennes klara panna och en frisk, varmrodnad färgade de sammetslena kinderna.

Hon syntes slumra och hennes läppar rörde sig sakta, liksom stod hon under inflytandet af någon dröm.

Och ljuf var drömmen, det syntes på det saliga uttryck, som belyste det älskliga ansigtet, det märktes på det lyckliga leendet som sväfvade likt en solstråle öfver de rosiga läpparne.

I detta ögonblick öppnades dörren och en manlig figur visade sig på tröskeln.

Men den slumrande qvinnan märkte det ej. Hon låg fortfarande orörlig på samma plats och blott en eller annan konvulsivisk ryckning i hennes späda lemmar antydde, att eldiga känslor och brusande passioner stormade inom den ungdomliga barmen.

Med sakta, nästan smygande steg skred mannen fram i rummet. De praktfulla turkiska mattorna förtogo helt och hållet ljudet af hans steg.

Han stannade framför den slumrande och betraktade henne med en blick af oändlig kärlek.

Det magiska skenet af nattlampan föll på hans ansigte och belyste de manliga dragen.

Det var Georg Berg.

Johan hade anträffat honom på Norrbro, der han i den sena natten vandrade fram och åter för att försöka döfva sina smärtsamma tankar.

Den unge mannen uppslet skyndsamt biljetten och läste de betydelsefulla orden.

»Hon väntar mig!» utbrast han med jublande stämma. »O, min Gud, jag tackar dig!»

Och med bevingade steg ilade han emot det skönaste mål, som någonsin hägrat för manliga ögon.

Ingen handling syntes honom i detta ögonblick omöjlig, intet hinder öfverstigligt. Framåt, framåt ilade han och nästa minut fann honom i grefvinnan K—hjelms brudgemak.

Han böjde sig ner öfver Anna och tryckte en varm kyss på hennes halföppnade läppar.

Den unga bruden spratt till och uppslog förvirrad sina ögon.

Med ett utrop af den innerligaste hänryckning slingrade hon sina armar omkring älskarens hals och åter sökte deras läppar hvarann i en lång och innerlig kyss.

De hade uppnått sitt drömda mål och tid och rum funnos ej mera till för dem.

Den religiösa fanatikern späker sin kropp och förbittrar lifvet för sig sjelf och sina medmenniskor för att en gång ernå det mål, som enligt hans förmenande, under englasång och harpoljud skall på vid gafvel öppna sina portar för honom — *himlen!*

Den skuggrädda enfalden darrar för att handla i enlighet med de naturligaste känslor och drifter, han ryggar tillbaka för att glädjas med de glada, att skämta med de lyckliga, att jubla med de upprymda af fruktan för det straff, som enligt prester-nas läror skall en gång drabba honom — *helvetet!*

Hvad är då himlen? — hvad är helvetet?

Att älska och se sin kärlek besvarad, att för hvarje dag finna nya bevis på sin älskades tillgifvenhet, att vid den tillbeddas sida få svärma fri och

lycklig omkring i fantasiens oändliga värld, att leka och rasa, att skämta och jubla, samt slutligen att efter många strider och trägna sträfvanden se herdetimman slå — det är himlen, kärlekens himmel.

Att älska och se sig försmådd, att med hvarje blodsdroppa i sina ådror, hvarje fiber i sin själ hän-gifva sig åt en person och af denne blifva tillbaka-visad med hån och förakt, att svärma utan hopp, att älska utan genkärlek, samt att slutligen se det älskade föremålet med hela kärlekens glöd säll och lycklig slutas i en gynnad rivals armar — det är helvetet, förtviflans helvete.

Och himlen öppnade i detta ögonblick sina portar för våra älskande.

Sedan tvångets och despotismens brudgum blifvit efter väl förrättad vigsel med hån och förakt bortjagad ur brudkammaren, firade kärlekens brudgum på samma ställe sin bröllopsfest.

Nattens osynliga elfvor voro brudtärnorna och små amoriner kredensade sällhetens öfverfulla bägare åt det lyckliga paret.

Men egde himlen sin bostad i brudgemaket, så visste äfven helvetet att annorstädes utkräfva sin andel.

Det rasade i grefve K—hjelms bröst, der han med sammanbitna tänder och gnistrande ögon vandrade fram och etår i sin eleganta ungarlsvåning, belägen vid Riddaregatan n:r —.

»Död och förbannelse!» mumlade han. »Att se sig så nära målet, att tro sig hafva vunnit fullstän-

dig seger, och så helt oförmodadt se sig besviken af en lumpen tillfällighet. Att sjelfva bröllopsnatten blifva bortjagad ifrån sitt eget hem utaf sin egen hustru — jag, en grefve K—hjelms! ha det är en dödlig förolämpning!

Och likväl älskar jag detta lilla svaga och dock så starka barn; jag älskar henne ännu mera efter denna skymf, och *min*, måste hon bli — min om också alla afgrundens magter skola ställa sig emellan oss.

Det är löjligt att behöfva spela förförare gent emot min egen hustru, men omständigheterna synes tvinga mig härtill.

Hon älskar Georg Berg! — Denne lumpne plebej har dristat sig att kasta sina ögon på en af de ljufvaste och skönaste varelser, som någonsin tvingat ett manligt hjerta att klappa af hopp och sällhet.

Hon är emellertid för alltid förlorad för honom. — Men han, har djupt förolämpat mig, han känner mera ur mitt förflutna lif, än som är nyttigt för mig och derföre är han oåterkalleligen prisgifven åt min hämnd.

Han måste dö!»

I detta ögonblick inträdde en ung, rödhårig betjent med smygande steg.

»Hvad vill du slyngel?» utbrast Arthur häftigt.

»Förlåt, herr grefve, men derute finnes ett fruntimmer, som önskar tala vid er.»

»Ett fruntimmer!» yttrade grefven förvånad.

»Hvem är hon?»

»Hon säger sig vara grefvinnan K—hjelm's kammarjungfru.»

»Säger sig vara? Känner inte du igen Hilma Waldoradi?»

Ett listigt leende öfverfor betjentens räffika ansigte.

»Förlåt mig, herr greve!» yttrade han med en ödmjuk bugning, »men ni har helt nyss befalt mig att i afton ej igenkänna någon.»

»Godt! men härvidlag är orden likgiltig. Bed henne komma in!»

Betjenten bugade sig och skyndade ut.

I nästa ögonblick inträdde Annas kammarjungfru.

Hon var en liten, ovanligt smärt qvinnofigur af ungefär 22 å 25 års ålder med väl proportionerade former och obesvärad hållning. De bruna, eldiga ögonen, det kolsvarta, krusiga håret och den mörka hyn förrådde ett sydländskt ursprung.

Den unga kammarjungfrun var onekligen ganska vacker och skulle till och med ha kunnat kallas skön, såvida ej ett visst obehagligt uttryck stått tecknadt i hennes anlete, ett uttryck, som grumlade den klara ytan och förlänade henne utseendet af en fallen engel, som numera uteslutande gaf sin tribut åt de onda magterna.

Med en lätt nigning skyndade hon fram till grefven och fattade hans hand.

Denne lutade sig i sin ordning ner emot henne och tryckte helt obesväradt en kyss på hennes läppar.

»Nå, lilla Hilma! hvad har du för nytt att förmäla?» sporde han.

»Tråkiga nyheter, greve! blef svaret. »Er greffinna är er otrogen på sjelfva bröllopsnatten.»

Arthur grep henne häftigt i armen.

»Hvad säger du, flicka?» utbrast han.

»Rena sanningen!» svarade Hilma lugnt. »Den brudsäng, som för några timmar sedan bäddades åt grefve Arthur K-hjelm, usurperas nu af notarien Georg Berg.»

»Du ljuger!»

»Nåja, tro hvad ni vill!» utbrast kammarjungfrun förnärnad. »Vill ni ej lyssna till mina ord, så blir det värst för er sjelf. — God natt, herr grefve!»

Och hon vände honom helt lugnt ryggen för att aflägsna sig.

Men Arthur slog hastigt sin arm omkring hennes lif.

»Hör på, min lilla Hilma», yttrade han i inställsam ton, i det han satte sig på en stol och drog henne ner i sitt knä, »blif nu inte snarsticken öfver ett förfluget ord, utan berätta mig allt, hvad du vet.»

Synbarligen blickad af grefvens vänliga ord började kammarjungfrun berätta:

»Jo, ser grefven, straxt efter ni hade rest bort på sjelfva bröllopsnatten — någonting som på det högsta förvånade mig — gick Johan åter bort. Som jag anade oråd, så stannade jag uppe för att lyssna och taga reda på saken.

Omkring en kvarts timma hade förgått, då jag hörde lätta steg i trapporna och en person inträdde i tamburen.

Som jag trodde, att det var Johan, så öppnade jag dörren på glänt, men döm om min öfverraskning, då jag i den nykomne igenkände notarie Berg. Med smygande steg inträdde han i grefvinnans sängkammare och igenstängde försigtigt dörren efter sig.

Jag smög mig naturligtvis fram för att lyssna och af hvad jag på en liten stund hörde, fann jag mig föranlåten att skynda hit för att underrätta er om förhållandet. — Men hvad i Herrans namn går åt er, grefve?» utbrast hon förskräckt i det hon sprang upp från sin plats och med förvånade ögon betraktade Arthur.

Och hon hade verkligen skäl att förvånas, ty grefven såg i detta ögonblick förskräcklig ut.

Hans anletsdrag voro krithvita, läpparne blåbleka och hela ansigtsuttrycket vanstäldt. Ur de stora, gråblåa ögonen framlungade förtärande blixtar och kring den förvridna munnen lekte ett hemskt småleende.

Så måste legendens onda engel ha sett ut i det ögonblick, då han af allmagtens väldiga hand slungades ifrån sällhetens ljusa himmel ner i afgrundsqualens bottenlösa bråddjup.

»Huru är det, grefve?» upprepade Hilma ännu en gång, då ej ett ljud framträngde öfver Arthurs läppar.

Med en nästan öfvernaturlig kraftansträngning lyckades det emellertid grefven att betvinga sin rörelse och återgifva sina anletsdrag deras vanliga uttryck.

»Hör på, min vän!» yttrade han lugnt. »Är du fullkomligt säker, på hvad du nyss berättat?»

»Naturligtvis, alldenstund jag med egna ögon öfvertygat mig om saken.»

»Tror du att notarien är kvar ännu?»

Ett egendomligt smålöje öfverfor kammarjungfruns vackra mun.

»Derpå kan jag tryggt svära», svarade hon med

en lätt axelryckning. »När man funnit lyckan i en så lockande gestalt, då släpper man ej så lätt ifrån sig sitt byte. När älskarinnan är skön, eldig och passionerad, då flyr älskaren ej ifrån hennes sängkammare förrän dagen randas. Jag trodde, att ni var erfaren i den saken, grefve?»

Arthur rynkade missnöjd ögonbrynen.

»Aflägsna dig nu härifrån», yttrade han kallt, »och begif dig hem till din bostad, men låtsas om ingenting! Jag skall nog veta att taga mina mått och steg.»

»Och min belöning blir?»

»Större än du anar, kära Hilma! du vet ju, att jag aldrig plägar knussla och den väntjenst, du i afton bevisat mig, är värd en furstlig belöning.»

Kammarjungfrun kastade en flammande blick på grefven och närmade sig derpå med dröjande steg dörren.

Arthur syntes gissa hennes tankar, ty han ilade hastigt efter henne och slög sin arm om hennes lif.

»Mitt vackra barn!» hviskade han med smekande stämma; »en kyss på din rosenmun ger jag dig i förskott som en afbetalning på min skuld.»

Han erhöll både en, två och tre kyssar och då han endast rönte ett svagt motstånd, visste han att förskaffa sig — ännu något mera. — —

Rodnande och andfädd skyndade Hilma ut i tamburen, der betjenten väntade.

På en vink af grefven inträdde han i förmaket.

»Hör på, käre Robert!» yttrade Arthur förtroligt. »Tror du dig ännu i denna natt kunna träffa »Kejsarsarpelle» och hans tre kamrater?»

»Ja, herr grefve! jag tror mig veta, hvar de kunna anträffas.»

»Bravo! skaffa då reda på dem nu genast, ty det är fråga om en djerf och farlig expedition, der belöningen belöper sig till hundra kronor för hvar och en af medhjelparne samt fem hundra kronor för din enskildta räkning.»

Roberts ögon glänste af girighet och vinningslystnad.

»Jag är redo att göra allt, hvad ni befäller», yttrade han ödmjukt, nästan krypande.

Arthur blickade sig försigtigt omkring, liksom fruktade han att någon obehörig skulle lyssna till hans ord.

Derpå lutade han sin mun intill den rödhåriges öra och framförde i ohörbar, hviskande ton sina befallningar.

Tvifvelsutän var det någon illasinnad, djefvulsk plan, som uppjordes emellan de båda männen.

Ty man kunde ej ett ögonblick betvifla, att lärjungen här trädde i mästartens fotspår.

Då man observerade det vidriga leende, som öfverfor Roberts fräkniga ansigte, så kunde man äfven förstå, att denne man var redo att utföra hvilket skurkstreck som helst.

Sedan han af sin husbonde erhållit alla de under rättelser, han behöfde, aflägsnade han sig för att fullgöra sitt anbefalda uppdrag.

Klockan var half fyra på morgonen.

Aurora började redan kanta den östliga horisontens rand med sina bleka strimmor, hvilka bebådade

dagens ankomst, då Georg rusig af sllhet och lycka lemnade den boning, der han i kärlekens lustgårdar fråssat af de skönaste frukter, som någonsin blifvit en dödlig beskärd.

Med vacklande steg skyndade han utför Drottninggatan.

Hans kropp rörde sig viljelöst framåt; hans själ gästade fortfarande hos henne, den unga bruden, den ljuftva qvinnan, den passionerade älskarinnan, som räckt honom känslans och berusningens bräddade pokal i samma ögonblick han, figurligt taladt, markerades af Tantali qual.

Han tänkte på hennes sista ord:

»Vi återse hvarandra mitt hjertas älskling! Den, som en gång läppjat på det eldiga vin, som pressas ur kyssarnes glödande drufva, han vill äfven tömma den ljuftva drycken i fulla drag. Kom derföre snart tillbaka, min Georg! Din Anna väntar dig otåligt och ilar med kärlekens hela värme i dina armar.»

Ännu en varm kyss, ännu en eldig omfamning och de älskande hade åtskiljts i förhoppning på ett snart och lyckligt återseende.

Deraf härledde sig Georgs öfverlyckliga min; derutaf kom det sig, att hans kinder glödde, hans ögon blixtrade och hans läppar sakta rörde sig, lik som för att anförtro den smekande morgonvinden hjertats rena sällhet.

Slutligen uppnådde han Fredsgatan och passerade några ögonblick sednare öfver Gustaf Adolfs torg.

Dagen hade, som sagdt, redan börjat att gry och nattens dystra skuggor utkämpade i detta ögon-

blick sin hårdaste strid emot morgonens lätta ljusalfer.

Gatorna voro öde. Det glada Stockholms innevånare njöto vid denna tid på dygnet i fullt mått af sömnens roligtivande hvila.

Ej ens rättvisans underordnade handtlångare syntes utgöra något undantag härifrån, ty ej en enda polis stod att upptäcka i närheten.

Georg beträdde Gamla Norrebro och passerade förbi kungliga stallet.

Hade ej den lycklige älskaren varit så djupt försjunken i sina hägrande rosendrömmar, så skulle han tvifvelsutan ha observerat, huru den på detta ställe posterade gardisten satt hopkrupen i postkuren och slumrade oskuldens ljufva sömn.

Men Georg märkte ingenting.

Jord och himlar skulle i detta ögonblick ha kunnat störta tillsammans öfver hans hufvud, utan att han ens observerat ekot af deras fall.

Då uppdöko liksom ur jorden fyra skuggor omkring honom.

Ett väldigt dråpslag träffade den intet ondt anande mannens hufvud.

Utan ett ljud eller en suck sjönk han sanslös till marken.

De fyra skuggorna lutade sig ner öfver honom.

»Bra träffadt, »Kejsarpelle!» hviskade en hes röst. »Nu är det värsta undanstökadt.»

»Inte ännu! vi måste först begrafva honom för evigt», förklarade en annan stämma. Håll säker utkik, »Stenbrytare!»

»Har ingen fara, gamle gosse! farvattnet är klart!» blef svaret.

»Godt! fort till verket då!»

Den sanslöse Georg upplyftades, ett par smidiga tåg lindades omkring hans armar och ben, hvarefter en tiopundig med en stark skinnrem fästades vid hans midja.

Fyra par kraftiga armar höjde honom derpå högt i luften och i nästa ögonblick slungades den medvetlöse notarien öfver balustraden ner i djupet.

Ett doft plaskande hördes.

Strömmens brusande vågor öppnade sin våta graf för det åt hämnden prisgifna offret.

Med tysta, smygande steg ilade de fyra skuggorna derifrån efter väl förrättadt arbete.

De observerade ej, hurusom en ny skugga i detta ögonblick framträdde ur det halfdunkel, som rådde vid det kungl. stallets sydliga gafvel.

De märkte ej, hurusom denna skugga under en vild förbannelse hotande knöt händerna efter dem, hvarefter han med ett hastigt språng svingade sig öfver broräcket.

De hörde ej det häftiga plaskande, som förkunnade att ännu en af terra firmas bebyggare hade gått att gästa gudinnan Rans oändliga gemak.

De anade ej, hvilken hårdnackad strid, som i detta ögonblick utkämpades ibland strömmens brusande vågor, en strid, som inleddes i afsigt att beröfva döden dess säkra och välkomna byte.

Framtiden skall måhända afslöja för oss, huruvida döden eller lifvet gick segrande ur kampen.

En vecka sednare stod i Aftonbladet att läsa följande artikel:

»En af kammarkollegiums ordinarie tjenstemän, notarien Georg Berg har i dagarne spårlöst försvunnit. Den unge mannen har hitintills af förmän och kamrater varit ansedd att vara en ovanligt redbar och pligt-trogen tjensteman, hvarföre hans uteblifvande väckte allmän sensation. Ryktet vill emellertid veta, att dessa lofvande vitsord ej voro så alldeles befogade. Åtskilliga inom embetsverket helt nyligen upptäckta oordentligheter lära föranleda en snar undersökning, hvars resultat tvifvelsutän skall sprida ett klart ljus öfver den mystiska gatan. Man tror sig emellertid med säkerhet veta, att en förnedrande förbindelse med en viss i Stockholms polisannaler mycket berömd kvinna varit förnämsta orsaken till hans undergång.»

Sålunda visste ondskan och illviljan att återkasta brottets mörka skuggor ifrån den nedrige förbrytaren på det olyckliga offret.

Hatets och hämndens förtärande mordbrand släckes ej ens i dödens iskalla vågor.

Långt borta på andra sidan grafven uppsöka dessa furier det olyckliga föremålet för deras otyglade passioner och borra förtalets giftiga dolk i offrets blödande bröst.

Det var ej nog, att man beröfvat den stackars notarien, hvars enda brott var hans oändliga kärlek, lifvet.

Man ville äfven beröfva honom det enda arf, han lemnade efter sig, ett obefläckadt och aktadt namn.

Var då den straffande försynens arm förlamad, eftersom ett så nedrigt brott ej fann sin domare?

Egde då den evige hämnarens hand ingen för-
intande åskvigge att slunga ner öfver den djerfve, i
säkerhet insöfde brottslingen?

Vi kunna, vi vilja ej hysa en så pessimlstisk
åsig.

Framtiden skall tvifvelsutän på ett tillfredsstäl-
la de sätt besvara det upprop, vi ställt till den häm-
nande försynen.

---

5. En djefvulsk plan.

Ungefär nio månader hade förflutit efter de händelser, vi i föregående kapitel skildrat.

Förhållandet emellan grefve K—hjelm och Anna var och förblef fortfarande detsamma.

Förgäfves voro alla Arthurs försök att genom general D—s bemedling åstadkomma ett närmande, som kunde medföra försoning.

Den gamle krigaren, som från åtskilliga håll erhållit säkra underrättelser angående Arthurs förflutna lif och usla handlingar, förbannade sin egen godtrogenhet och svor en helig ed att, så länge han lefde, beskydda sin afgudade dotter emot hennes nedrige make.

Den ädle aristokraten, som satte egandet af ett rent och obefläckadt namn högre än allt annat på jorden, kände sitt blod sjuda af vrede och raseri vid tanken på, att en af hans gelikar, en svensk ädling af uråldrig stam, vågat att sätta en outplånlig fläck på sina förfäders blanka vapensköld.

Af denna orsak såg sig Arthur nu mera än någonsin aflägsnad ifrån sina önskningsars mål och förgäfves ansträngde han hela sin uppfinningsförmåga för att draga sig ur detta trångmål, hvori följderna af hans utsväfvande lif hade kastat honom.

Hvad Anna beträffar, så hade hon på sednare tiden blifvit helt och hållet förändrad.

Det barnsliga, glädtiga uttrycket i hennes ansigte var försvunnit och hade lemnat plats för ett djupt och stilla allvar, som vittnade om svåra strider och bittra pröfningar.

Underrättelsen om Georgs försvinnande hade utöfvat en nästan tillintetgörande verkan på den unga qvinnan.

Hon anade mer än väl, att grefve K—hjelm här haft sin hand med i spelet, och medvetandet härom uppfyllde hennes hjerta med en oändlig bitterhet emot denne man, som hon kallade sitt lifs onda genius och hvilken hon derföre hatade med hela styrkan af sin glödande själ.

Hon anklagade öppet Arthur såsom Georgs mördare och förklarade honom, att hon ernade utkräfva en oblidkelig hämnd för sin älsklings död.

Arthur afhörde denna förklaring med ett hänfullt småleende.

»Fru grefvinnal!» svarade han med infernalisk artighet. »Ni gjorde klokast i att för alltid förjaga notarie Berg ur ert minne och låta hans namn hvila i glömskans djup, ty allt för många hänsyftningar i den vägen från er sida kunde bringa mig till den ytterligheten att framdraga äktenskapsbryterskan inför domstol för att der i kraft af laga och giltiga bevis låta henne sota för sitt brott.»

Efter framkastandet af denna allvarsamma hotelse aflägsnade sig grefven och de båda makarna hade ej sedan dess vexlat ett ord med hvarann.

Det är en vacker och solig sommardag.

Grefve K—hjelm sitter framför skrifbordet i sitt arbetsrum, med dyster uppsyn och rynkade ögonbryn

betraktande ett litet häfte, ej olikt en brochyr, som ligger uppslaget framför honom.

Brochyrens innehåll synes ej vara egnadt att väcka några angenäma känslor hos grefven, ty man hör honom upprepade gånger skära tänderna i raseri, under det hans panna beskuggas af mörka, hotande moln.

Då brochyrens innehåll till en del är nödvändigt för vår berättelses fortgång, så taga vi oss friheten att öfver grefvens axel göra oss underrättade om orsaken till hans synbarligen ytterst upprörda tillstånd.

Den lilla skriften, som upptager fyra sidor i oktav, är af ungefär följande innehåll:

En grefve med horn

eller

Lycklig som älskare — olycklig som äkta man.

Dram i fyra taflor med vederbörlig belysning, knalleffekter m. m.

FÖRSTA TAFLAN.

Frestaren.

I närheten af Napolis undersköna område, der orangen evigt blommar och der drufvornas glödande rodnad locka den törstiga vandraren med sin friska färgton, ligger ett större slott, beskuggadt af skyhöga alper och lummiga palmlunder.

Detta slott tillhör ätten Gennovari, en af Italiens äldsta och ädlaste familjer.

Fram genom de oändliga parkerna synes dagligen en ung, hänförande qvinnogestalt sväfva på blom-

mornas ljuftva kalkar och dagdropparnes glänsande perlor.

Denna qvinna är ännu nästan ett barn i ungdomens ljufvaste vår.

Renhet strålar ur hennes blick, oskuld återspeglar sig på hennes kinder, jungfrulig dygd tronar på hennes panna.

Viken bort I lustans förpestade vindar! Flyn härifrån I passionens oskärade fjärilar!

Detta barn är för ljuft för er! Denna qvinna är ej skapad att blifva ert byte!

En morgon förföljer den unga flickan en glänsande dagslända och råkar dervid att förirra sig utom slottets område.

Då stannade plötsligen en ung, ovanligt vacker man framför henne.

En grön jagtdrägt omsluter främlingens smidiga gestalt, ett guldgult, lockigt hår böljar vårdslöst omkring hans panna, beundran och passion framljunga ur hans stora talande ögon och ett sinnligt leende leker på hans läppar, då han med den fulländade gentlemannens behag bugar sig för den unga flickan.

Förvånad blickar hon på den ståtliga främlingen, som med skallerormens tjusarblick fastnaglar henne vid marken.

En glödande rodnad färgar barnets fina kinder och med en väldig kraftansträngning ryckande sig lös ur förtrollningen flyr hon med bevingade steg derifrån.

Främlingen blickade forskande efter henne och faunens ohyggliga småleende leker på hans läppar.

»Jag vill bryta denna rosenknopp och fästa den vid mitt bröst», mumlade han. »Min skall hon bli,

i min famn skall hon utandas den kärlekens värme som brann i hennes strålande ögon.»

Och passionernas lössläppta demoner flögo viligt åstad för att rycka dygdens bländhvita vingar ifrån den oskyldiga dufvan.

ANDRA TAFLAN.

Förföraren.

Muntert dansade gondolerna fram genom Venetias breda kanaler och mandolinens melankoliska toner bortdago i fjerran.

Det var en af dessa herrliga sommarnätter, som ensamt Venedig har att uppvisa.

Fram öfver kanalens spegelklara yta skred en med blomsterguirlander utsirad gondol, hvars förare med gondolierens vanliga skicklighet visste att lika ljudlöst som blixtsnabbt sköta sin åra.

I båtens akter sitter ett älskande par helt och hållet hängifna åt hvarann.

Det är dagen och natten, ljuset och mörkret, Norden och Södern, som här slutit ett kärlekens ljufva förbund.

»Min Gianetta!» höres en manlig stämma med en smekande betoning. »Du vill således följa mig?»

»Om jag vill följa dig!» svarar qvinnan med hänförelsens värme. »Ack, långt, långt bort öfver oändliga haf, öde vildmarker och brännande öknar ville jag lustvandrade vid din sida; men ett oblidt öde i en obeveklig faders gestalt åtskiljer oss.»

»Bah! hvem tänker väl på far, mor, syskon och alla dessa andefattiga släktförbindelser, då hjertat

höjer sin mäktiga stämma? Du, Gianetta, är mitt enda, mitt allt på jorden! För mig försvinner hvarje tanke på guldets klang och bördens glans, då jag eger dig vid min sida. — Gianetta! — hör du mig?»

»Jag hör dig, min älskling!»

»Ack, då måste du äfven förstå mig och lyssna till min bön! — Långt uppe i den höga, dunkla nordens ligger mitt stolta fädernesland, beskuggadt af skyhöga berg och jättelika barrskogar. Genom sköna, grönskande dalar och leende, blomsterprydda ängar slingra sig små yrande silfverbäckar under det att väldiga strömmar med oemotståndlig magt störta sig ifrån fjellens svindlande branter ner i hafvets omätliga djup. Så ren är luften der, så klar är solen, så skönt, så azurblått hvälfver sig himlens höga fäste öfver mina landsmäns hufvuden. — Följ mig dit, Gianetta, och vi skola gemensamt bygga oss en kärlekens hydda i någon lugn och fredlig dal, der lyckans och sällhetens alfer skola blomsterströ vår lefnadsstig.»

Med dessa lockande färger förstod han att teckna den hägrande framtiden, och den unga flickan, i hvars ådror passionen redan antändt sin förhärjande brand, lyssnade begärligt till sirenens falska stämma.

Hon öfvergaf fädernehem och fosterland för att följa den okände främlingen på hans irrfärder.

Det oskyldiga barnet invigde denna natt hela sitt lif åt ånger och samvetsqual.

Ty förföraren visste med infernalisk skicklighet att begagna sig af sin segër.

TREDJE TAFLAN.

Hämnden födes.

Det är natt.

På en usel halmbädd i ett mörkt och rökigt kyffe, beläget långt borta på Söder, hvilat en blek och aftärd qvinnogestalt.

Bredvid sängen står en vagga och i denna slumrar ett tre månader gammalt barn.

Den sjuka qvinnan är ingen annan än Gianetta och barnet i vaggan är hennes son, frukten af förbindelsen emellan Södern och Norden.

Men huru kommer det väl till, att hon befinner sig i detta usla tillstånd?

Hvarföre står ej hennes barns far vid hennes sida och hvarföre prålar ej hans lysande, greffliga vapen på sängens grofva lakan?

Hvarföre??!! ---

Derföre att förföraren nesligt öfvergifvit sitt offer, sedan han först med rofgirig hand plundrat den fagra rosen på alla de rika skatter af skönhet, kärlek och lifskraft, som lågade inom den ungdomsfriska barmen.

Blek och lidande hvilat här den stolta familjen Gennovaris olyckliga ättling.

Sorg och grämelse hafva sköflat rosorna på hennes kinder, ånger och samvetsqual hafva plöjt djupa fåror på den fordom så klara pannan.

Endast ögonen, de mörka, underbara ögonen hafva bibehållit något af sin fordna eld.

Men det är ej mera glädjens och kärlekens so-

liga vårljus, som framströmmar ur dem och sprider sin klara lifgifvande glans öfver hvarje föremål, som kommer i dess väg.

Hatets och hämnens förfärliga genius framslungar ur ögats dunkla djup sina förkrossande åskvigggar och de korsande blixtrarne innebära ett fruktansvärdt löfte om det blodigaste straff för det nedrigaste brott.

Oroligt kastar sig Gianetta fram och åter på sitt hårda läger.

Ingen tröstande vän står vid hennes sida, ingen vänlig hand räcker någon svalkande dryck åt den febersjukas torra läppar eller aftorkar de svettddroppar, som lidandet frampressar på hennes panna.

Qual och sorg hafva blifvit hennes ständiga sällskap, elände och armod hennes dagliga följeslagare.

Och dock — hvad har hon väl förbrutit, som förtjenar ett så hårdt straff?

Endast älskat — *älskat* djupt, varmt och innerligt.

Och hon är tyvärr ej det enda exemplet på detta sorgliga öde.

Tusentals kvinnor fukta plågans hårda läger med ångrens och lidandets bittra tårar, under det att deras samvetsslösa förförare vältra sig i lyx och välstånd samt i likasinnade vällustingars lag vid champagnekorkarnes muntra smällar, skryta af sina nesliga segrar på Amors slagfält.

Och dock äro och förblifva de aktade, dekoretrade och oåtkomliga.

Hvar finnes då den rättvisa försyn, hvarpå den religiösa optimisten åberopar sig i sina intetsägande fastän välklingande fraser?

Ja — *hvar?*

Betrakta händelsernas gång i det hvardagliga lifvet! Gif akt på huru den usle förföraren och den fräcke bedragaren simma i öfverflöd och föra ett bekymmerfritt lif, under det att dygd, heder och sanning vandra obemärkta och föraktade sin väg fram genom lifvet, samt få åtnöja sig med att i arbetets trägna svett förskaffa sig ett torftigt uppehälle.

Vid åsynen af allt detta kunna vi ej underlåta att göra oss en underlig föreställning om denna allvisa försyn, denne mäktige domare, som ju ofelbart skall straffa brottet och belöna dygden.

När skall då denna rättvisa skipas?

»I en annan värld!» blir det mystiska svaret.

Detta förefaller oss emellertid lika orimligt, som att döfva hungerns sönderslitande qual med en dryck vatten eller utsläcka en förhärjande eldsvåda med en lätt vindfläkt.

Fråga den jordiska rättvisan, om den vill draga sina vexlar på framtiden eller fälla de domslut, hvartill vår juridiska lag berättigar densamma, i en annan värld!

Ett dylikt förslag skulle naturligtvis med rätta väcka allvarsamma tvifvel angående motionärens sunda förstånd.

Hvarföre är då den himmelska rättvisan så saktmodig, den moraliska lagen så betydelselös?

Hvarföre lyckas ej den gudomliga magtens representanter här på jorden, kyrkan och federationen, att bekämpa detta onda i trots af alla förslag, som uppgöras, alla predikningar, som hållas och alla skrifter, som utsändas i detta ändamål.

Vi svara härtill, att orsaken till deras oförmåga

kommer sig helt enkelt deraf, att fröet till de laster, de vilja bekämpa, mången gång slagit allt för djupa rötter i deras egna bröst.

Teori utan praktik, lära utan exempel göra aldrig behörig verkan.

Vi hafva frågat den grofve brottslingen, som släpar på fängelsets tunga boja, hvilken magt som ställt honom på denna förnedrande ståndpunkt.

Vi hafva tillsport arbetsbjonet, som framlefvit sitt usla lif på fattighuset, om orsaken till hans förfall.

Vi hafva granskat sjelfmördarens efterlemnade handlingar för att utforska skälet till hans våldförande på sitt eget lif.

Öfverallt möter oss samma svar, öfverallt återfinna vi muselmannens förnämsta trosartikel: »Kismet», »Ödet! — det oundvikliga ödet», svarar man.

Och vi nödgas draga den på erfarenheten stödda slutsatsen, att detta svar ej är så alldeles obefogadt. — — —

Men vi återknyta berättelsens tråd!

Med största svårighet reser sig Gianetta till hälften upp ur bädden och utsträcker sina armar emot det slumrande barnet.

Hon lägger det vid sin barm och höljer det med brinnande kyssar.

»Min son! min Carlo!» hvisskar hon med passionerad stämma. »Du är det enda, som nu återstår mig, det enda band, som numera fäster mig vid jorden.»

Den första gången du såg dagens ljus, svor jag en helig ed att inviga dig åt hämnaden. Jag uppger i dag denna ed! Ömt och hängifvet skall jag vaka vid din bädd, träget och outtröttligt skall jag

arbeta för din framgång och omsorgsfullt bortfläkta hvarje giftig vind, som hotar ditt unga lif, på det att du en dag må kunna framträda rik, mächtig och ansedd samt med säker hand svinga hämnarens svärd emot den usling, som förbittrat din moders lif. Du skall ifrån din spädate barndom lära dig att hata ditt lifs upphofsman lika djupt och bittert, som jag hatar honom; dina morgon- och aftonböner skola utslunga förbannelser öfver sin onaturlige far och en gång, när hämndens timma slår, skall du låta honom lida lika gränslost, som jag för hans skull fått lida.»

En konvulsivisk darrning genomilar den stae-kars qvinnans lemmar. feberfantasiens brännande glöd färgar hennes kinder och en demonisk eld ljungar ur de nattsvarta ögonen, då hon med stormande häftighet tryckte det späda barnet till sitt bröst.

Och den lille slumrar så ljuft och fridfullt, som endast oskulden kan slumra.

Han är ännu i lycklig okunnighet om alla de passioner och lidelser, som kunna rasaa inom det märkvärdiga lilla ting, man benämnt menniskohjertat.

Hvilket öde har väl den outgrundliga framtiden i beredskap åt honom?

Den som lefver, får se.

FJERDE TAFLAN.

Straffet börjar.

Den grefflige vällustingen har emellertid uppsökt ett annat byte.

Han finner att hans ställning börjar blifva osäker,

och anser sig derföre böra alliera sig med något aktadt namn, som tillika med thy åtföljande förmögenhet kan upphjelpa hans förstörda finanser.

Han behöfver ej söka länge.

Bördens och rikedomens salar öppna på vid gavel sina dörrar för den lysande ädlingen och en vacker dag för han till altaret enda dottren till en af rikets mest framstående och förmögnaste embetsmän.

Den nybakade äkta mannen jublar af glädje och triumf.

Hans brud är förmögen, skön och snillrik — trenne egenskaper, som förenade äro tillräckliga att uppväcka hela verdens afund mot denna lyckans förklarade gunstling.

Uppeldad af sin sinnliga passion ilar han med älskarens hela glöd till brudgemaket.

Aber hast du mir gesehen?

Den unga grefvinnan stänger helt lugnt sin dörr för den snopna äkta mannen.

Fåfänga äro alla hans böner och hotelser. Han nödgas att aflägsna sig med oförrättadt ärende.

Knappast har han hunnit att försvinna, förrän den unga brudens gynnade älskare sakta smyger sig in i brudkammaren och med vederbörligt tillstånd inkräktar den bäddade brudsängen.

Vi medgifva gerna, att denna bröllopsnatt borde vara mindre angenäm för den noble grefven, men å andra sidan kunna vi ej underlåta att erkänna den ofelbara träffsäkerheten hos denna nemesis, som på ett så infernaliskt sätt förstod att vanära en man, hvilken sjelf varit orsaken till så många oskyldiga offers vanära.

Grefven förstod emellertid att taga sina mått och steg för att utkräffa hämnd.

Hans gynnade rival blef nemligen. då han efter sitt nattliga besök hos grefvinnan befann sig på väg till sitt hem, försåtligt öfverfallen och begraven i strömmens brusande vågor.

Han är sålunda för evigt försvunnen och hans baneman anser sig säker och tryggad.

Det skulle dock möjligen kunna hända, att det blodiga offret uppdyker ur djupet en dag, då mördaren minst förmodar det, samt utkräver en oförsonlig hämnd för det begångna brottet.

Den noble herrn torde då få erkänna, att det är temligen svårt äfven för »en grefve med horn» att stångas mot ödet, då detta uppträder i qvinlig gestalt.

Emellertid gifva vi vår allt annat än hederlige hjelte — vi utsätta ej här hans namn, emedan han helt säkert i dessa rader för längesedan igenkänt sin biografi — det vänliga rådet, att noga vakta sig för *»hämnden, som alltid vakar, hatet, som aldrig dör.»*

Arthur slungade häftigt broschyren ifrån sig och började derefter att mäta rummet med långa steg.

»Ve och förbannelse!» mumlade han med sammanbitna tänder. »Hvem är väl författare till detta lömska paskill? Hvem? — Ah, om jag i detta ögonblick hade honom i mitt våld!

Och Gianetta har då svurit mig en oförsonlig hämnd! Hon vill uppfostra sin son att blifva sin fars bödel.

Detta måste förebyggas på ett eller annat sätt.

Lyckas det mig blott att uppspåra hennes vistelseort, så skola vi väl försöka att medan tider är afvärja denna fara.

Och denna dunkla hotelse, som framskymtar i paskilletts sista rader, hvad kan den väl hafva att betyda?

Skulle väl denna notarie Berg hafva lyckats att lösryeka sig ur dödens käftar?

Tänk, om han —!

Men nej! det är omöjligt. Jag känner allt för väl Roberts skicklighet i utförandet af dylika expeditioner för att behöiva hysa någon farhåga i detta fall.

Och hon, denna stolta dam, som bär mitt namn och redan första natten vågade att skända detsamma, hon trotsar mig fortfarande.

Men vänta, min nobla docka! förr eller sednare skall jag förstå att kufva ditt trots och då — ve dig!» —

Han afbröts i sin uppbyggliga monolog af Robert som med smygande steg inträdde i rummet och förtroligt närmade sig sin husbonde.

Arthur afbröt sin rastlösa vandring och stannade framför betjenten, den han betraktade med en genomträngande blick.

»Nå, hvad nytt?» sporde han slutligen.

»Såväl goda som dåliga nyheter, herr greve», svarade Robert med ett småslugt leende.

»Nå, låt höra!»

»För att börja med de goda nyheterna», yttrade betjenten, »så får jag underrätta herr greven om, att jag återfunnit fröken Gianetta i en liten koja vid

Tegelviken, der hon inlogerat sig hos en fattig månglerska.»

»Såå! och hennes barn?»

»Lefver och är friskt! Men fröken sjelf är betänkligt sjuk.»

»Godt! men hvad var det för en dålig nyhet, du hade att förtälja?»

»Endast den, att grefvinnan K—hjelms i går afton lär ha framfödt ett välskapadt flickebarn.»

»Hvad säger du?» utbrast Arthur häftigt och fattade betjentens arm.

»Rena sanningen, herr grefve», svarade betjenten, i det han med en smidig rörelse befriade sig ifrån det jernhårda greppet. »Förliden dag såg en liten arfvinge till det K—hjemska namnet dagens ljus för första gången.»

Arthur skar tänderna i raseri.

»Den nådiga grefvinnan har sålunda aflagt ett lysande prof på en väl använd bröllopsnatt», fortfor Robert med ett elakt grin. »Men om profvet aflupit till er belåtenhet, herr grefve, må ni sjelf afgöra.»

Arthur gjorde en rörelse, som om han ville kasta sig öfver den frispråkige betjenten.

Men utan att låta sig någonting bekomma, fortsatte denne med samma lugna min:

»Det är ändå mirakulöst att se, huru lätt herr grefven förstår att foga sig i sitt öde. Hade jag en otrogen bustru, så...»

»Tig, din slyngel!» dundrade Arthur med bister uppsyn. »Pröfva ej mitt tålmod allt för mycket, ty ett dylikt försök kunde bekomma dig illa.»

Robert bugade sig med en ödmjuk uppsyn, men

på hans läppar lekte fortfarande samma obehagliga hånleende.

Grefven återtog sin rastlösa vandring.

Hans ansigte var blekt som döden; hans hårdt sammanknipna läppar och rynkade ögonbryn antydde en häftig sinnesrörelse.

Plötsligen framljungade en elak blixtnur hans ögon och ett belåtet småleende öfverfor hans ansigte.

»Känner du till, hvilken barnmorska som förlöst grefvinnan?» sporde han, i det han tvärt stannade framför Robert.

»Ingen annan än hennes kammarjungfru», svarade denne.

»Hilma Valdoradi?»

»Ja! den nådiga grefvinnan synes ogera vilja bekantgöra sin lycka inför världen.»

»Godt! då har jag en idé, som skall förhjelpa oss att slå två flugor i en smäll. Du, Robert, är ju särdeles väl anskrifven hos grefvinnans kammarjungfru?»

Betjenten smålog med en på samma gång förlägen och illparig uppsyn.

»Hm! — ja! Hilma är en fan så näpen flicka», mumlade han.

»Bra! nu gäller det att begagna dig af denna omständighet till vår fördel. På ett eller annat sätt åligger det dig att snarast möjligt bemäktiga dig såväl Gianettas som grefvinnans barn.»

»Bemäktiga sig dem!» utbrast betjenten förvånad. »Och till hvad ändamål?»

»För att inköpa dem på barnhuset», förklarade grefven lugnt. »Det är af serdeles vikt, att såväl

mödrar som barn för evigt blifva okunniga om hvar-
andras vistelseort.»

Betjenten gnuggade belåten händerna.

»Det var en ypperlig plan, som endast kunde
utgå ifrån herr grefvens snillrika hjerna», vitsordade
han. »Jag skyndar mig att utföra den vid första
lägliga tillfälle. Jag tänker mig hvilken gråt och
tandagnisslan de båda värda damerna skola ställa
till, då de helt oförmodadt sakna sina kärlekskliga
sötungar.»

Grefven betraktade sin betjent med ett omis-
skänligt uttryck af förakt.

»Du är allt en bra stor skurk, min käre Robert»,
yttrade han.

»Och ni är min herre och mästare, hvars befall-
ningar jag alltid är villig att utföra», inföll betjenten
impertinent.

»Godt, din slyngel! fullgör nu denna order punkt-
ligt och försigtigt, så väntar dig ytterligare en
belöning af femhundra kronor.»

»Herr grefvens frikostiga och ädla sinnelag för-
nekar sig aldrig», utbrast betjenten med en djup
bugning.

Arthur vinkande befallande med handen.

»Gå!» befallde han, »och när allt är klart, så
kan du underrätta mig om utgången.»

»Skall ske, herr grefve!

»Hör på, Robert! Är du säker på» — hans röst
sänkte sig härvid till en nästan otydlig hviskning —
»att Georg Berg är begrafven för alltid.»

»Fullkomligt!» förklarade Robert lugn. »Den
människa finnes ännu ej skapad, som med ett tums
djupt hål i hufvudet, armar och ben bundna samt en

tiopunding fästad vid sidan skulle kunna krafla sig upp ur Norrströms brusande djup.»

»Tyst! tala ej så högt!» hviskade grefven ängsligt.

»Bah! här hör oss ingen! Vi kunna vara lugna och trygga. — Jag går att utföra herr grefvens befallningar.»

Betjenten aflägsnade sig, under det att samma ohyggliga småleende fortfarande lekte på hans läppar.

Arthur blickade tanktull efter honom.

»Lärjungen börjar att öfverträffa mästaren», mumlade han. »Den mannen kan en gång bli farlig för mig. Nåja! ännu en tid är jag i behof af hans tjänster; sedan få vi väl se —.»

Och den förhärdade rouéen gick att i sin sväljande säng drömma om nya brott och nya segrar.

6. Tre besök.

En häftig ringning på tamburklockan uppväckte grefve K—hjelms ur hans ljufva morgonslummer.

Dörren öppnades och Anna inträdde.

Med en blick, som uttryckte den största ångest och förskräckelse störtade hon fram till sängen.

»Mitt barn!» ropade hon, i det hon häftigt fattade grafvens arm. »Hvar är mitt barn?»

»Åh, hvilken angenäm, ehuru oväntad morgon-visit», utbrast Arthur hånande. »Sitt ned, fru grefvinna! jag står strax till ert förfogande.»

»Inga onödiga artigheter, herr grefve!» utbrast Anna häftigt. »Svara kort och godt! hvar är mitt barn?»

»Ert barn!» utbrast Arthur med låtsad förundran. »Jag förstår er ej, min fru.»

»Tvärtom! jag läser i edra anletsdrag, att ni förstår mig allt för väl, ty ingen annan än ni har kunnat vara nog grym och djefvulsk att rycka det nyfödda barnet ur sin moders armar.»

»Ni yrar, fru grefvinna!»

»Ja, jag yrar, men jag eger dock nog medvetande qvar att kunna hata er gränslöst och svära er en oförsonlig hämnd!»

»Ah, ni behagar hota, min fru! alltså en öppen krigsförklaring! nåja, desto bättre! Jag känner då

min fiende och tvekar ej att upptaga den kastade stridshandsken. — Nåväl, min fru! ert barn är försvunnet och detta genom mitt förvällande.»

»Och hvarföre?»

»Ni frågar hvarföre?» utbrast grefven med ett bittert hånskratt. »Förstår ni då ej, att jag aldrig skulle tillåta, det denne bastard, frukten af makans brott, skulle få bära mina fäders stolta namn eller befläcka den grefliga ätten K—hjelm's blanka vapensköld?»

Ett uttryck af utsägligt förakt öfverfor Annas ansigte.

»Ni talar om att vanära ert namn!» utbrast hon, «och dock har ni sjelf satt så outplånliga fläckar på er vapensköld, att ej ens ett tusenårigt lif, egnadt åt ånger och försoning skulle kunna rentvå densamma. Men derom må ni gå till doms med ert eget samvete. Återgif mig mitt barn! det är den enda bön, jag under hela mitt lif ernar framställa till er. Återgif mig min dotter och jag skall glömma allt, hvad jag för er skull fått lida samt på mina knän välsigna er.»

Den förtviflade modren kastade sig på knä framför sängen och utsträckte bönfällande sina händer emot Arthur, som med grym vällust betraktade henne.

»Herr grefve! jag skall ej för barnet göra anspråk på ert namn! Ni skall aldrig behöfva besväras af dess åsyn. Jag begär blott att någon gång få se min flicka, att få trycka henne till mitt bröst och värma henne vid modershjertat. — Herr grefve! ni kan ej vara nog grym att afslå min bön.»

Arthur skakade på hufvudet.

»Jag kan ej villfara er begäran, min fru», svarade han kallt, «emedan...»

»Emedan?»

»Emedan barnet ej mera finnes ibland de lefvandes antal.»

Anna utstötte ett vildt skri och sprang upp ifrån sin knäböjande ställning; lammet förvandlades på ett ögonblick till tigrinna.

»Djefvul!» ropade hon; »du har mördat mitt oskyldiga barn.»

»Skräna ej så högt, min fru!» varnade grefven kallt. »Det kunde då hända, att edra skri genomträngde fängelsets murar och bakom dess ogenomträngliga galler beställde ett mindre angenämt logis för *äktenskapsbryterskan*.»

»Herr grefve! Ni har utsläckt den sista milda, försonliga gnistan i mitt bröst. Ifrån detta ögonblick skall jag endast lefva för hämnnden och ve er den dag, ni råkar i mitt våld! Jag skall ej känna något förbarmande, ej veta utaf någon förskoning.»

»Jag tackar er min fru för ert vänliga löfte», hånade Arthur, »men jag skulle tacka er ännu mera, om ni för ögonblicket ville lemna mig ensam. Jag är trött och behöfver hvila. — God morgon, fru grefvinna!»

Och han vände sig helt lugnt emot väggen.

Anna aflägsnade sig utan att yttra ett ord; men hade Arthur observerat den vilda, om det gränslösaste hat vittnande blick, som framljungade ur hennes ögon, så skulle han ha känt sig mindre lugn.

Ungefär tio minuter förflöto.

Då stördes gretven plötsligen i sina drömmar af ett lätt buller och då han vände sig om, såg han en qvinnlig gestalt inträda.

Nästan förskräckt reste han sig till hälften upp ur sängen.

Den nykomna var Gianetta, men ej mera den sköna, eldiga sydländskan, hvars passionerade och glödande natur förmått att sätta den förslappade rouéens alla nerver i rörelse.

Hennes klädsel var till ytterlighet ovårdad; hennes långa hår nedföll i tofviga lockar omkring hennes ansigte och anletsdragen voro bleka och aftärda. De stora, nattsvarta ögonen stirrade vildt och uttryckslost framför sig och hennes rörelser voro automatens, då hon med afmätta steg framskred i rummet.

I sina armar höll hon ett med halm omlindadt bylte, hvilket hon med en moders ömhet tryckte till sitt bröst och sakta vyssjade under det hon sjöng en entonig sång:

Sof sött, min Carlo! sof så sött!
 Dröm om din moders fosterland!
 Der drufvans blod är klart och rödt,
 Och varm och eldig solens brand.
 Sof sött!

Under sängen närmade hon sig till grefvens fasa alltmera sängen.

Utan att synas observera honom fortsatte hon med samma monotona röst:

Sof godt, min Carlo! sof så godt!
 Dröm om den ed din fader svor!

Men tro den ej, ty falskhet blott
Inom de blonda lockar bor.
Sof godt.

Med en väldig själsansträngning lyckades Arthur rycka sig ur den förlamning, som bemäktigat sig honom, och fattande en på bordet stående ringklocka skakade han häftigt densamma.

Strax derpå inträdde Robert.

»Hör på din slyngel!» utbrast Arthur häftigt. »Hvar håller du hus, eftersom främmande personer kunna vid denna tid på dygnet oanmälda intränga här?»

»Herr grefve! jag...»

»Nog! — denna qvinna är vansinnig! För henne härifrån och föranstalta om, att hon blir intagen på hospitalet.»

Robert bugade sig stillatigande och närmade sig derefter Gianetta.

»Min fröken», yttrade han. »Behagar ni taga min arm?»

Den vansinniga betraktade honom med en fänig blick och började åter att sjunga:

Dröm gladt, min Carlo! dröm så gladt
Om hämndens ljufhet, hatets mod!
Den låga i din lefnadsnatt,
Som endast släckas kan i blod!
Dröm gladt!

»För bort henne!» skrek grefven nästan ångestfullt.

Robert fattade Gianetta vid armen och drog henne med sig.

Viljelöst följde honom den arma vansinniga, under det att hon alltjemnt med ömhet ombuldade det liflösa bylte, hon bar på sina armar och i hvilket hon trodde sig se sitt förlorade barn.

Men länge, sedan den olyckliga försvunnit, trängde till grefvens öron ljudet af hennes på samma gång klagande och hotande vaggsång:

Dröm om den eld i lifvets natt,

Som endast släckas kan i blod!

Dröm gladt!

»Ha då afgrundens magter sammansvurit sig emot mig denna morgon?» utbrast Arthur i det han sprang upp ur bädden för att kläda sig. »Är det då väl sanning att det finnes en försyn, som redan här i lifvet bestraffar våra handlingar?

Bah! jag vill, jag kan ej tro på denna fadda barnsaga. Bort med alla dåraktiga fantasier! Jag har ju ingenting att frukta! Min ställning är nu säker och betryggad, ty jag har undanröjt hvarje hinder, som uppträdt störande i min väg och på samma gång fullständigt mättat min hämnd.»

I samma ögonblick genljöd rummet af ett vildt hänskratt.

Blixtsnabbt vände sig Arthur om och blef stående med vidöppen mun och stirrande ögon, en fullständig bild af fasa och förskräckelse.

På tröskeln stod en högvext gestalt, hvars svarta dräkt på ett i ögonen fallande sätt kontrasterade emot det spöklika ansigtet, den ihåliga blicken och de blåbleka läpparne.

Hela gestalten bar utseendet af en ur grafven uppstigen skugga.

Men denna skugga egde Georg Bergs anletsdrag.

¶ Var det väl den försåtligt mördade notariens vålnad, som anklagande uppträdde emot mördaren, eller var det en förfärlig synvilla?

Arthur utsträckte med en afvärjande åtbörd sina händer emot den hemlighetsfulla gestalten.

Dof och hotande ljud dennes stämma genom rummet:

»Straffet börjar, hämnnden nalkas! darra, onaturlige far, skurkaktige lönnmördare! De mördades skuggor uppstiga ur natten och ropa ve öfver sin bödel. Darra, greve K—hjem! darra för *den dödes* hämnd!»

Med ett doft anskri sjönk grefven sanslös till golvet.

Slut på prologen.

FÖRSTA DELEN.

Barnhusbarnen.

Hvar gång du smädelsens giftkalk tömmer,
Drick utan klagan, en gång blir den tom,
Och i dess djup ett herrligt hopp sig gömmer,
Det finnes *En*, som aldrig orätt dömmar,
Och vid *hans* domstol pröfvas världens dom.

Jo. Jo.

1. Kungens krog.

När stundom i laget bland trofasta vänner
 Jag höjer mitt glas till en värtalig skål.
 Så munter, så lycklig och nöjd jag mig känner.
 Och sjunger om kärlek, mitt skönaste mål.
 Högt svingar jag bågarn och glad vill jag dricka
 I botten en skål för min tillgifna flicka.

Men lider då tiden och midnattens timma
 Är inne och Morpheus kräver sin tull;
 Om ej några perlor i glasen mer glimma,
 Om bågarn är tom och jag sjelf lite full;
 Då raglar jag hemåt, se'n först jag fått hicka
 Ett *lefve!* ett *hip!* för min älskade flicka.

Men händer det då, såsom ofta väl händer,
 Att flickan har funnit sin väntan för lång,
 Att när jag omsider till henne anländer.
 Hon inte vill glänta på dörren en gång.
 Jag fogar mig lugnt, i hvad ödet vill skiicka,
 Och mumlar: »god natt då, min trolösa flicka!»

Men när vi då råkas den stundande dagen,
 Se'n portarna öppnats och jag sluppit in;
 När jag får betrakta de älskade dragen,
 Med tjusning jag finner, att »vännen är min.»
 Så glad vill jag då i dess öga inblicka
 Och hviska: »god morgon, min trofasta flicka!»

- »Bravo! bravissimo!»
 »Svenska juden» sjunger som en Gud.»
 »Och hvad han är söt se'n!»!
 »En riktig liten sockerbit!»
 »Lefve »Svenska juden!»
 »Han lefve! hurrah! hurrah!»

Ofvan anförda sång jemte följande repliker genljödo klockan half fem en Aprilmorgon i gästrummet å »Kungens krog.»

»Kungens krog!» skall helt säkert många af våra läsare förvånade utbrista. »Hvad är det för ett ställe?»

Och denna förvåning är ej så alldeles obefogad.

Ty det är ju nästan ett majestätsbrott, att nämna de båda orden »kung» och »krog» samtidigt, ehuru de såväl hvad beträffar likheten af begynnelse- och slutbokstäfver, som bokstäfvernas antal hafva åtskilligt gemensamt.

Och dock har »Kungens krog» i verkligheten existerat.

Långt innan L. O. Smith höjde sin mäktiga spira och uppsteg på det tiodubbelrenades thron, uppträdde på Ladugårdslandet en herrskare inom samma område ehuru i mindre skala.

Hans residens var till en början förlagdt i nr 21 Riddaregatan och på denna plats var det, som »kungen» vid tidpunkten för vår berättelse utdelade sina alkoholbemängda häfvor åt Bacchi trägna dyrkare.

Innanför disken tronade ställets morganatiska herrskarinna — för att tala i rysk stil — en liten

brunögd, retande tärna af ungefär femton å sjutton års ålder.

Gamla besökare å »Kungens krog» torde ännu hafva i friskt minne bibehållit »Lilla Lotten», ett smeknamn, hvarmed hon af kunderna enbälligt benämndes.

Tronade ej »kungen» sjelf innanför sin krogdisk, så kunde man vara säker att finna »Lilla Lotten» der; hon var hans finansminister, hans statsråd, hans högra hand och man vill till och med veta att det egentligen var hennes vilja som gjorde sig gällande inom detta lilla konungarike.

Sedermere när kundernas antal ökades förflyttade »Kungen» i och för rörelsens utvidgande sin lokal till det midt emot belägna huset nr 10 Artillerigatan och här var det som han, eller rättare sagt hans efterträdare detroniserades, då Stockholms utskänkningsaktiebolag förenade alla dessa Bacchi småfylken under ett gemensamt välde.

För en noggrann iakttagare och beundrare af Stockholmslifvet var det verkligen ett intressant studium att besöka detta ställe klockan fyra på morgonen — restaurationen öppnades nemligen vid denna tid — ty man kunde då vara förvissad om att påträffa de mest genuina praktexemplar af samhällets drägg, så kallade »uteliggare», hvilka under nattens långa timmar irrat hem- och fridlösa omkring i mörkret, till dess att ändtligen fyraslaget kallade dem att intaga en styrktår med thy åtföljande morgonslummer i något hörn af det lilla krogrummet.

Men det var ej ensamt denna klass af »natt-ridhare» som vid den tiden på dygnet besökte lokalen.

Tvärtom var sällskapet derstädes ofta ganska blandadt.

Inne i gästrummet påträffade man ofta eleganta kavaljerer, hvilka, åtföljda af sitt nattliga sällskap, medlemmar af »lätta kavalleriet», intogo sin lilla morgonavec på »Kungens krog», det enda ställe i denna del af staden, som öppnade sina portar vid denna tid på dygnet.

Ehuru det sällskap, vi nu erna presentera för våra läsare, ej kunde göra anspråk på någon elegans i detta ords egentliga bemärkelse, så fanns dock i deras klädsel och utseende ett visst något, som förrådde en god samhällsställning.

Hvad sällskapets hjelte, den unge sångaren beträffar, så egde han verkligen ett utseende, som var egnadt att väcka uppmärksamhet.

Hans ålder syntes, att döma af hans ungdomliga ansigte, ej öfverstiga tjugo år, men hans ståtliga kroppsbyggnad, hans breda bröst och väl proportionerade lemmar vittnade om, att den brådmogne ynglingen redan blifvit en man, i sin fulla styrka och kraft.

Hvad hans ansigte beträffar så egde det nästan idealisk skönhet. Det blåsvarta, lockiga håret, de mörkblå, blixtrande ögonen, de regelbundna, markerade anletsdragen, den manliga friska hyn med sin mörka färgton — allt i detta ansigte var pikant och tilldragande.

Visserligen såg man ofta mörka moln öfverfara den snöhvita pannan, visserligen skönjde man mången gång i ögats djup en besynnerlig eld, som hviskade om stormande lidelser; men hvem observerar väl ett enda strömoln på en klar aftonhimmel? hvem

skönjer väl en eller annan dunkel fläck på den strålande middagssolen?

Rudolf Werner var alla fruntimmers förklarade gunstling. Hvar han framgick följdes han af beundrande och smäktande ögonkast, som i förtäckta ordalag talade om passionernas glödande språk.

Också kunde man skönja på ynglingens anlete att han redan vid sina unga år druckit ur njutningens bågare med fulla drag.

Inom den krets, han nu befinner sig, synes han obestriddt intaga lejonets plats.

De tre damernas smäktande och de båda männens beundrande ögonkast utvisa tydligt, att allas ögon inom sällskapet lita till honom.

»Hör på Rudolf!» yttrade en af sällskapet, hvars eleganta yttre och obesvärade hållning antydde en betryggad ställning inom samhället. »Sjung ännu en stump innan vi skiljas, så bjuder jag på »champis» öfver lag.»

Rudolf skakade missnöjd på hufvudet.

»Jag förmår ej mera», förklarade han, »och öffrig hvarifrån skulle vi väl få någon champagne?»

»Bah! det bör väl finnas här på stället.»

»Misstag min bror! Inom detta kungliga residens serveras nästan uteslutande finkel.»

»Nåja, då uppsöka vi något annat ställe, der man kan få sig ett godt glas vin.»

»Nej, jag är trött och känner mig i behof af ett par timmars hvila», förklarade Rudolf. »Således föreslår jag att vi gå hem hvar och en till sig.»

»Men först ännu en sång!» bad den unge eleganten, som syntes vara sällskapets »wohlthäter».

»Ack, ja, snälla Rudolf! en enda sång!» uppre-
pade en trio af kvinnliga stämmor.

Rudolf höjde missmodigt på axlarna.

»Hvad vill ni väl jag skall sjunga?» utbrast han.

»Jag känner mig ej mera disponerad, och när jag
är vid dåligt lynne, sjunger jag blott likpsalmer.»

»Sjung hvad du behagar», inföll en af de sköna.

»Din röst klingar lika hänförande, i hvilken tonart
du än kuttrar.»

»Högst förbunden för komplimangen, kära Alma.
Således dig till ära vill jag försöka att ännu en
gång stränga min lyra. Men dessförinnan måste
jag fukta min torra strupe med någonting läskande.»

»Naturligtvis!» inföll en af herrarne. »Hör hit
ers majestät!»

»Kungen» alltid uppmärksam emot sina fina kund-
er, skyndade ögonblickligen fram.

»Hvad behagar herrskapet?» sporde han i in-
ställsam ton.

»Har ni något drickbart vin, gamla hederpascha?»

»Här finnes allt hvad ni önska, mitt herrskap!
Scherry, mosel, tokayer, rhenskt . . .»

»Stopp, för tusan! Håller ni länge på se så der,
så tappar ni bestämdt andan och det vore en oer-
sättlig förlust för världen. Langa hit en butelj
scherry, men förgiftar ni oss, så är ni dödens man.»

»Kommer aldrig i frågan!» förklarade »kungen»
med förnärnad min. »Mina viner äro direkte im-
pörterade ifrån . . .»

»Närmaste vinkällare, ja! men raska nu på bara!»

»Kungen» skyndade bort och några ögonblick
sednare stod det reqvirerade vinet på bordet.

Glasen ifylldes och hvar och en fattade sitt.

»Mina, herrar och damer!» började Rudolf med klangfull röst. »Sönnen tynger våra ögonlock, slappheten trycker sin dystra pregel på våra anletsdrag och våra af nattens mödor utmattade lemmar längta till hvilans lugna ro. En skål därför för den ljufva bädd, som inbjudande vinkar oss till drömmens ljusa, glada land!

Du sönnens Gud, som sakta svingar

På drömmens skära, lätta vingar

Hit ned till dystra jordelanden!

O upptag mig uti ditt sköte

Och för mig till ett lyckligt möte

Med vännen kär på fjerran stranden!

O, låt mig drömma, lycklig drömma

Om känslor eldiga och ömma

Som inom blyga barmen brinna!

Låt mig på drömmens armar ila

Till fjerran land att söka hvila

Vid sidan af min älskarinna!

Den unge mannen egde en i sanning ovanlig sångröst. Hans klara på en gång melodiska och omfångsrika baryton utöfvade ett oemotståndligt inflytande på hans åhörare och till och med de rääste af krogkunderna glömde för ett ögonblick sin ljufva slummer för att lyssna till ljudet af de smekande noterna.

I detta ögonblick inträdde en äldre man, klädd i en tarflig drägt, hvilken han dock uppbar med en viss värdighet.

Utan att direkt närma sig Rudolf voro dock hans blickar oafslåttligt fästade på honom.

Den unge mannen observerade detta och be-
gagnande sig af ett ögonblickligt tillfälle närmade
han sig oförmärkt den nykomne.

»Hvad nytt?» sporde han i hviskande ton.

»Bylingen» är i hack och häl efter mig och
kan hvilket ögonblick som helst vara här», svarade
den andra lika sakta.

Rudolf spratt till och ett uttryck af trots och
hån afspeglade sig i hans rörliga ansigte.

Men han betvingade sin rörelse och återvände
med likgiltig uppsyn till sitt sällskap.

»Go' vänner!» yttrade han med lugn stämma.
»Nu är det tid att bryta upp!»

Det muntra sällskapet fattade sina glas och
tömde dem i botten, ehuru en eller annan ful gri-
mas utvisade att »Kungens» beprisade vin ej var af
bästa sort.

Skulden liquiderades och sällskapet reste sig
upp samt stod just i begrepp att aflägsna sig, då
dörren åter öppnades och sex resliga män visade
sig på tröskeln.

Vid åsynen af dessa undergick Rudolf en märk-
bar förändring.

Hans ansigte blef likblekt, ögonen framljungade
förtärande blixtar, händerna knöto sig konvulsiviskt
och hans näsa var vidgade sig liksom tigers, då
den vädrar blod.

En af de nykomne närmade sig honom.

»Er tjenare, herr Werner!» yttrade han små-
leende. »Det var längesedan vi hade det nöjet att
se hvarandra.»

»God morgon, herr Wallander!» genmålde Rudolf i obesvärad ton. »Är ni ute i tjänsteälligganden vid denna tid på dygnet?»

»Ack, ni vet väl, att en stackars polisman aldrig har någon ro», svarade Wallander i samma artiga ton. »Jag är just med mina kamrater ute på spaning efter en skurk, som förliden natt begick ett djerft inbrott å riksgäldskontoret, hvarvid han behagade att strypa en vaktmästare. Ni, herr Werner, skulle väl ej händelsevis kunna lemna oss några värdefulla upplysningar?»

»Jo, möjligen om ni hade tjufvens signalement.»

»Jag har det», förklarade detektiven raskt, »och det märkvärdigaste i saken är, att beskrifningen genom en förunderlig slump passar helt och hållet in på er.»

»Såå!» yttrade Rudolf med ett tvunget småleende. »Det kan man verkligen kalla ett obehagligt sammanträffande.»

»Ja, så obehagligt», smålog detektiven, »att jag ser mig nödsakad att anhålla om ert sällskap till vaktkontoret.»

»Mitt sällskap!» utbrast Rudolf och hans ögon började spruta eld och lågor. »Och hvarföre?»

»Naturligtvis för att bevisa er oskuld!» hånade detektiven. »Det vore synd om en dylik förnedrande misstanke skulle hvila på en så hederlig karl.»

Rudolf såg sig spejande omkring; derborta vid dörren bevakade honom fem par ihärdiga argusögon.

»Det blir en strid på lif och död», mumlade han. »Nåja, gerna för mig.»

Han gjorde ett hastigt tecken åt en af de i hans

sällskap varande kvinnorna, en ung blondin med frappanta nästan sköna anletsdrag.

Den unga flickan reste sig upp och ställde sig ögonblickligen vid hans sida.

»Jag beklagar, min herre», yttrade Rudolf Ingt, att jag ej för ögonblicket kan stå till er tjänst. Jag har angelägna affärer att uträtta i dag, men i morgon skall jag möjligen kunna infinna mig på vederbörlig ort och ställe.

»Ytterst ledsamt det der!» beklagade detektiven, »Men icke desto mindre måste ni ögonblickligen följa mig.»

»Ni skämtar, herr Wallander!»

»För ingen del! Ni vet nog, att jag kan tala allvarsamt.»

»Men jag kan och vill ej följa er.»

»Inga undanflykter, min gunstig herre!» utbrast plötsligen detektiven i förändrad tonart. Derborta vid dörren står mitt folk. Således inser ni väl, att allt motstånd är förgäfvets.»

Knappast hade han yttrat dessa ord, förrän Rudolfs knutna hand nedföll på hans panna med den kraft, att han som träffad af blixten sanslös sjönk till golvet.

Med ett tigersprång kastade sig den unge mannen emot den vid dörren posterade polisstyrkan.

»När »Svarta Juden» höjer sin väldiga arm krossas fårskillarna som äggskal», dundrade han. »Ur vägen, »bylingar!»

En förfärlig villervalla uppstod.

Vilda svordomar, höga rop och gälla ångestskri genljödo om hvarann i det trångå krogrummet.

Bord och stolar kastades öfver ända under den

vilda kampen och man kunde ej med visshet afgöra, åt hvilket håll segern lutade.

Jo! Dock jo! Rudolfs resliga gestalt höjde sig högt öfver de andras och hans knytnäfvar föllo med öfvervældigande kraft på hans motståndares hufvuden.

Men nya fiender uppträdde alltjemt emot honom, ty de närvarande kunderna togo denna gång tvärtemot vanan rättvisans parti.

Fyra af poliskonstaplarna lågo sanslösa på golvet, men ännu återstod en och denne syntes vara fullkomligt vuxen sin motståndare.

I trots af sin herkuliska styrka förmådde Rudolf ej rycka honom ifrån dörren eller passera förbi honom.

Med ett vigt språng kastade sig polisen plötsligen öfver den unge mannen och slog sina armar omkring hans lif.

Nu uppstod ett väldigt nappatag, en brottning fullt motsvarande Frithiof och Atles beryktade tvekamp.

Ingen af de närvarande vågade att blanda sig i denna strid, ingen kunde åtskilja de båda kämparne.

Stum betraktade »Kungen» den oerhörda förödelsen men vågade ej i polisens närvaro uttrycka sin harm eller utbrista i klagan.

Slutligen syntes emellertid striden närma sig sitt afgörande.

Ty Rudolfs rörelser började blifva allt mattare och hans krafter syntes duka under för den mera ihärdiga motståndarens.

Då smög sig den unga blondinen, som alltjemt hållit sig i Rudolfs närhet och som en orm slingrat

sig emellan de stridande, helt otörmärkt fram tillde båda kämparne.

Hennes arm höjde sig och beskref en bågformig rörelse på samma gång ett glänsande föremål, ej olikt en blyxtstråle följde handens kretsång och försvann i sidan på Rudolfs motståndare.

Den raske polisen släppte sitt tag; hans armar föllo magtlösa till sidorna och med ett doft stönande sjönk han till golvet, under det att en röd strimma började att afteckna sig på golftiljorna under hans kropp.

Rudolf vacklade ett ögonblick till följe af den häftiga ansträngningen och blickade sig förvirrad omkring.

Men den unga flickan fattade beslutsamt hans hand.

»Fort härifrån, Rudolf!» hviskade hon. »Vi ha ingen tid att förlora.»

Förlamade af förskräckelse betraktade de närvarande det blodiga uppträdet och ingen vågade hejda de båda flyktingarne, då de med snabba steg aflägsnade sig.

Utanför krogdörren höll en heltäckt åkaredroska.

Den gamle mannen, som för en stund sedan meddelat Rudolf den besynnerliga varningen, satt på kuskbocken och nickade bifallande åt det unga paret.

»Bravo, lilla Sigrid!» smålog han. »Du skötte din knif som en hel karl! Men nu fort upp i vagnen!»

Tigande kastade sig de båda brottslingarne in i

droskan, som i nästa ögonblick rullade derifrån med blixstens hastighet.

Men långt efter flyktingarne ljöd i den dunkla daggrynningen »kungens» hessa stämma:

»Mord! hjälp! polis! rånare! mördare! hjälp! hjälp!»

2. Korpnästet.

Långt uppe ibland Djurgårdsbergen i närheten af Djurgårdsbrunn fanns för ej längre än tio å femton år tillbaka en af naturen danad grotta eller bergshåla, som beqvämt kunde inrymma ett hundratal personer.

Dess läge emellan tvenne nästan otillgängliga bergsklippor och den omständigheten, att ingången till hålan var fullkomligt dold af en tät hagtorshäck, gjorde, att tillvaron af denna plats endast var känd af ett fåtal personer.

Långt före den tid, då vår berättelse börjar, hade i hufvudstaden bildat sig en så kallad »klockskojareliga», som med ett gemensamt namn kallade sig »Korparne».

Bandet bestod af mer eller mindre farliga förbrytare, såsom ficktjufvar, rånare, landsvägsriddare, inbrottstjufvar etc. — alla för samhället vådliga personer.

Äfven det täcka könet räknade här sina medlemmar, lösaktiga qvinnor, hvilka dels voro användbara som spioner och skafferskor samt dels sällat sig till sällskapet i egenskap af de respektive »Korparnes» älskarinnor.

Bandet rekryterades naturligtvis hufvudsakligast ur samhällets drägg, som alltid räknar talrika representanter i en större stad.

Dock kunde man äfven ibland dessa skurkar påträffa personer, hvilka voro i besittning af såväl börd som bildning och dem egna onda böjelser samt ett öfvermått af njutningar kastat in på brottets bana, hvarifrån ej mera fanns någon återgång.

Länge grasserade detta band ostraffadt inom hufvudstaden och många förfärliga brott förblefvo under åratals oupptäckta, till dess att det ändtligen lyckades polismakten att genom sina upprepade energiska åtgärder upptäcka skurkarnes tillflyktsort och spränga den farliga ligan.

Tidens mäktiga hand i förening med menniskans obehjdate förstörelselusta har under loppet af få år helt och hållet raserat »Korpnästet», så att blott den af väldiga nedrasade klippblock stängda ingången ännu utvisar, hvar den fordöm så rymliga grottan varit belägen.

Som vi nyss nämnde, hade detta förbrytareband existerat redan flera decennier före tidpunkten af vår berättelse, men aldrig hade de förut vågat uppträda med denna till det otroliga gränsande djerfhet och förslagenhet, som nu karakteriserade deras lagstridiga handlingar.

Troligtvis var bandets anförare en kraftfull och energisk samt med brottet fullt förtrogen person.

Och dock var denne skicklige ledare i sjelfva verket blott en qvinna.

Men så var ej heller »Korparnes drottning», som hon allmänt benämndes, någon vanlig qvinna.

Hennes djerfva, förslagna snille, hennes imponerande värdighet och den mystiska slöja, hvarmed hon förstod att omgifva sig, gjorde henne till sina

underlydandes afgud och till en lika farlig som oåtkomlig fiende emot det bestående samhället.

Med läsarens benägna tillåtelse vilja vi aflägga ett besök i »Korpnästet» samma morgon vi bevittnat det vilda uppträdet på »Kungens krog».

Ett trettiotal af bandets medlemmar ligga om hvarann utsträckta på hålans botten i de mest pittoreska ställningar och drägter.

I en remna bredvid ingången sitter instucket ett torrvedsbloss, som med sitt matta sken belyser »Korparnes» vilda fysiognomier.

Åtta à tio temligen snyggt klädda flickor, på hvilkas ansigten, i trots af deras ungdom, brott och utsväfningar tecknat sin vedervärdiga stämpel, befinna sig äfven i sällskapet.

Under rått skämt och vilda skrattsalfvor cirkulerar en liten bränvinskutting rundt om i kretsen.

»Jag undrar just om »Drottningen» kommer hit i afton?» höres en grof, men välljudande stämma.

Talaren, som vid dessa ord till hälften reste sig upp, var en kraftigt byggd, men välbildad gestalt, med, i trots af roffogelsfysiognomi'n, särdeles tilltalande anletsdrag. Han syntes vara vid ungefär fyrtio års ålder, men hans väl vårdade mustacher o h hår voro korpsvarta och hans ansigte var ett af dessa, som förstå att med storm intaga det täcka könet.

»Och om hon nu också ej skulle komma, så får du väl ändå vara nöjd, »Kejsar-Pelle!» utbrast en af flickorna, vanligen känd under benämningen »Ölands-Lina».

»Bah! »Pelle» har blifvit kär i »Drottningen» och slår förgäfves sina krokar för henne», hånade en

liten mager och spinkig karl med ett af nöd och utsväfningar fåradt ansigte, hvori man dock kunde skönja uttrycket af en viss med illparighet parad godmodighet.

»Kejsar-Pelle» sprang upp blossande af vrede, och hans svarta ögon framslungade hotande blixtar.

»Akta dig, »Kandidat», att ännu en gång upp-repa de der orden», dundrade han, »ty då knäcker jag din toma skalle som ett äggskal.»

»Se så »Kejsar-Pelle»! tag för all del inte saken så hett! Det hela var ju endast ett löst skämt», lugnade »Kandidaten», som syntes känna föga lust att formera bekantskap med kamratens respektabla knytnäfvar.

»Ja, ja, må vara! men jag tål ej, att man skämtar med dylika saker! »Korparnes drottning» står allt för högt öfver oss alla, för att böra inblandas i edra dumma resonnemanger.»

»Ja, men kuriöst är det ändå, att man skall behöfva obetingadt underkasta sig en qvinnas befallningar», invände en annan, hvars kolossala yttre talade om en Goliaths lemmar.

»Ännu kuriösare är det, att så ringa förstånd kan inrymmas inom en så ofantlig hjerna», replikerade »Kejsar-Pelle». »Då du min kära »Rusabadda» på det hela taget är en käring i karlkläder, så får du finna dig i ditt öde att lyda ett fruntimmer, som af naturen blifvit danad till man.»

Den tilltalade sväljde piken och teg.

Synbarligen hyste man i den vilda kretsen en viss respekt för »Kejsar-Pelles» fysiska styrka.

»Se så! lät oss nu inte »mucka gräl» utan under skämt och glam afvakta »hennes majestäts» an-

komst», föreslog »Kandidaten». »Gif hit kuttingen, »Plankstrykare!»

Den tilltalade räckte honom bränvinskarlet, hvar-
ur han tog sig en väldig klunk.

»Så der ja!» utbrast han belåtet. »Den sven-
ska nektarn är ändå en herrlig uppfinning. Kom
nu hit en af er, små förtjusande sötungar! Ila med
Samums snabbhet i mina armar så att jag med or-
kanens våldsamhet får trycka er till mitt af eldiga
känslor stormande hjerta och på edra rosenröda läp-
par trycka kyssar, glödande som Saharas brännande
sol och värmande som Wesuvii sjudande lava! Nå, huru
går det, trollpackor? äro då edra hjertan kalla som
gletscherns skyhöga svall eller nordpolens isiga berg?
Kan då inte en enda stråle af solen ur mina blyxt-
rande ögon framtränga till likgiltighetens ishaf och
komma ert oskyldiga blod att sjuda af kärlek och
förtjusning?»

»Ett skallande gapskratt belönade »Kandidatens»
svassande tirad.

Tydligen var han sällskapets rolighetsminister.

»Den »Kandidaten!» han talar då som Gud fa-
der sjelf!» inföll en af flickorna.

»Men det hindrar inte, att han är ful som fan»,
replikerade en annan.

»Ja, mina barn», förklarade »Kandidaten». »Les
extrêmes se touchent!» det vill på god svenska säga:
Fan och vår Herre mötas ofta på samma krog.»

»Hör på »Kandidat!» utbrast »Rusabadda». »Har
du ingen rolig strof att berätta i dag?»

»Ja, ja, låt oss höra någonting muntert medan
vi vänta!»

»Hm! nåja, kör till! har ni hört historien om

spåkärningen vid Grefmagnigatan?» sporde »Kandidaten» i det han betraktade »Kejsar-Pelle» med en lurande blick.

En blixtnljungade ur dennes ögon.

»Låt höra!» yttrade han lugnt.

I samma ögonblick hörde man hastiga steg utanför ingången och den utporterade skildtvaktens halfhögt uttalade: »verda!»

»Blod är rödare än vatten», ljöd en hes röst.

»Men vatten borttvättar blodfläckar», blef svaret.

»Passera!» ljöd skildtvaktens entoniga röst.

In i hålan trädde en person, i hvilken vi igenkänna densamma gubben, som på »Kungens krog» varnat Rudolf och sedermera förhjelpt honom att fly derifrån.

Bakom den gamle mannen syntes Rudolfs resliga och Sigrids smidiga gestalter.

»Nej, se på »Ryssen!» utbrast »Kejsar-Pelle» förnöjd. »Vi trodde verkligen, att du helt och hållet bortglömt dina gamla vänner. — Nå hvad medför du för nyheter?»

»Tvenne nya medlemmar! — Är ej »Drottningen» här?»

»Nej, men vi vänta henne hvarje ögonblick», svarade »Kejsar-Pelle, i det han betraktade de nykomna med en genomträngande blick.

Rudolf besvarade hans ögonkast utan att blinka.

»Hvad är det der för en passagerare?» sporde »Kejsar-Pelle.»

»En präktig pojke, som uppväger tio vanliga »korpar», svarade »Ryssen». »Jag har sett honom i slagsmål med sex af de kraftigaste »bylingarne» i hela Stockholm.»

»Nä, hur aflopp kampen?» sporde »Kejsar-Pelle» intresserad.

»Den aflopp så, att »bylingarne» blefvo stukade, tack vare lilla Sigrids behändiga grepp med »tju-ringen».

Rudolfs följeslagerska rodnade vid detta smickrande utlåtande och drog sig ännu längre tillbaka i skuggan, då hon märkte att »Kejsar-Pelles» brännande blickar voro fästade på henne.

»Således hafva de nu »griphumrarne» i hack och häl efter sig samt taga derföre sin tillflykt till »Korpnäset?» yttrade den sednare efter en paus.

»De önska att blifva upptagna som medlemmar i bandet och jag garanterar för dem», förklarade »Ryssen.»

»Hm! den der tuppsycklingen ser ej särdeles mogen ut», mumlade »Kejsar-Pelle», som med en viss motvilja betraktade den unge, kraftfulle mannen.

Rudolf blef blossande röd och en hotande blick framljungade ur hans stora, uttrycksfulla ögon.

»Hvad pratar den der långa räkeln för persilja?» sporde han vänd mot »Ryssen» med hög röst. »Underrätta honom på mina vägnar om, att han bör hålla sin tunga i styr, i annat fall kan det väl hända, att »tuppsycklingen» hackar ut ögat på »korpen.»

Ett bifallsmummel sorlade genom grottan vid dessa ord.

»Kejsar-Pelle» var tillfölje af sitt öfversitteri ej särdeles väl tåld inom bandet, ehuru man fruktade hans fysiska krafter, hvaremot den unge mannen genom sitt frimodiga, energiska uppträdande och sitt

fördelaktiga utseende från första ögonblicket tillvann sig allas sympati.

»Kejsarpelle» skar tänderna i raseri och utsträckte hotande sina senfulla armar.

»Du tyckes ha kommit bra tidigt ifrån söta mamma, din unge slyngel», yttrade han och gick ynglingen in på lifvet, »men jag skall försöka att bli en hyggelig pappa för dig. Den man, som haekar ut ögat på »Kejsarkorpen», har ännu inte skådat dagens ljus.»

Och han höjde sin knutna hand till ett förkrossande slag.

Men med ett vigt språng åt sidan undvek Rudolf det hotande slaget, på samma gång hans knytnäfve med öfverväldigande kraft träffade motståndaren emellan ögonen.

»Kejsarpelle» raglade några steg baklänges och tumlade derpå till marken.

Fradgande af raseri och rytande som en tiger reste han sig upp och störtade med sänkt hufvud emot sin motståndare, som trotsigt afvaktade hans angrepp.

Och nu uppstod i hålan en så förfärlig kamp, att åskådarne, ehuru de med spändt intresse afvakade utgången, likväl förskräckta drogo sig undan i de aflägsnaste vrår.

Blodet forsade öfver kämparnes anleten, svetten lackade utför deras pannor och den häftiga ansträngningen var nära att qväfva dem.

Men ingen af dem ville gifva efter, ingen ville fåla nesan att blifva besegrad.

Slutligen lyckades det Rudolf att genom en snabb fint omkullkasta sin motståndare och sättande knät

emot hans bröst grep han med kraftig hand om hans strupe.

»Nu har »korpen» kraxat för sista gången», utbrast han med ett uttryck af vild triumf. »Tuppkycklingen plockar hans vingar utan förskoning.»

»Släpp mig!» hväste »Kejsarpelle» med blåbleka läppar. »Är du galen, pojke? du stryper mig! hjälp! hje—lp!»

Ett trotsigt hänskratt blef Rudolfs enda svar och allt hårdare slöto sig hans fingrar omkring hans fiendes strupe.

»Hvad föregår här?» ljöd plötsligen en klar röst med ett så imponerande uttryck, att Rudolf ovilkorligen släppte sitt tag och vände sig om.

Med en sista kraftansträngning afskakade sig »Kejsarpelle» sin motståndare och reste sig upp, nedsölad af blod, halfqväfd, besegrad och förödmjukad.

»Drottningen! drottningen!» hördes ett enstämigt mummel i hopen.

I sjelfva ingången till grottan stod en högrest, ståtlig qvinnogestalt af ett så ädelt och imponerande utseende, att Rudolf mot sin vilja nödgades att nedslå sina ögon för hennes genomträngande blickar.

Den nykommas gestalt var hög och junonisk, utan den ringaste tillsats till korpulens; hennes ansigte var fint och ädelt formadt, ehuru dragen voro kalla och orörliga som om de varit mejslade i marmor.

Hennes rika, bugtiga hår var hvitt som snö, ehuru hennes ålder, att döma efter ansigtet, ej kunde öfverstiga fyrtio år.

Det mest anmärkningsvärda i hennes utseende

var emellertid ögonen, dessa mörka, underbara ögon, ur hvilka understundom förtärande blixtar framljungade på samma gång en nästan rörande melankoli och ett bittert svärmod stod att läsa i deras dunkla djup.

»Hvem är du, förmätne yngling, som dristar intränga i »korparnes» näste och trotsa deras vrede?» ljöd hennes klara, iskalla stämma.

Rudolf hade emellertid lyckats att afskaka det nästan öfverväldigande intryck, den besynnerliga qvinnan utöfvat på honom och trotsigt höjande sitt hufvud betraktade han »Drottningen» med en utmanande blick.

»Hvem jag är?» utbrast han med värdig hållning. »Fråga den stolta örnen, som på lätta vingar svärfvar fram genom den oändliga rymden, fråga det konungsliga lejonet, som med djerfva språng ilar öfver de vilda stepperna, hvem jag är, och de skola svara: Han är vår like — lika vild, fridlös och dödsföraktande som vi sjelfva.»

Vid dessa dunkla, mystiska ord uppspärade »Drottningen» sina ögon och betraktade Rudolf med en genomträngande blick.

En purpurglöd uppsteg så småningom på hennes liljehvita kinder, ett återsken från en för länge sedan förgången sällhet framblixtrade ur hennes ögon och med en nästan sublim åtbörd utsträckte hon sina händer emot den unge mannen.

Marmorstoden syntes med ens hafva erhållit lif.

»Denna underbara likhet! »mumlade hon för sig sjelf. »O, min Gud! om det nu vore han!»

Rudolf betraktade hennes synbara rörelse med en förvånad uppsyn.

Hon beherrskade emellertid blixtnabbt sin djupa rörelse och sporde helt likgiltigt:

»Ert namn unge man?»

»Rudolf Werner!»

»Er ålder?»

»Tjugo år!»

»Och hvem är er far?»

»Min far!» utbrast den unge mannen och ett leende af oändlig bitterhet krusade hans läppar. »Ha jag väl någonsin egt en sådan, så förbannar jag hans minne. Hjertlighet och egoism kringsväfvade redan som en ond genius min vagga och jag, det oskyldiga offret för dessa lustans lidelser, måste med barnhusbarnets hårda lott sota för mina föräldrars felsteg. Ingen modershand har någonsin fläktat svalka åt mina rosiga barnakinder, ingen fadershand har ledt mina första steg på lifvets sluttande bana. Derröre har jag äfven blifvit den jag är: en fredlös vagabond, som i förlitande på sin egen kraft utmanat hela menskligheten till tvekamp och svurit att ettdera segra eller gå under.»

»Drottningen» så att säga slukade hvarje ord ifrån den unge mannens läppar.

»Ja, det måste vara *han!*» utbrast hon med vibrerande stämma. »Det är Gennovaris stolta blod, som sjuder i den eldiga ynglingens ådror.»

Hon närmade sig Rudolf och lade sin hand på hans arm.

»Min unge vän! tag utaf er rocken!» uppmanade hon.

»Men min fru! jag förstår inte...» invände Rudolf, med skäl förbluffad öfver en dylik begäran.

»Jag ber er! gör mig till viljes!» utbrast »Drott-

ningen» nästan ångestfullt. »Lif eller död bero nu på ett enda ögonblick.»

»Nåväl, min fru! då ni så önskar, står jag till ert förfogande». yttrade Rudolf efter ett kort betänkan-
kande, i det han med en hastig rörelse afkastade den till följe af den vilda kampen till hälften sönder-
slitna rocken.

Med nästan ångestfull häftighet grep »Drottningen» hans senfulla arm och blottade densamma.

På öfverarmen strax ofvanför armbågen syntes ett eldrödt märke af ett hallons storlek.

Vid åsynen här af utstötte qvinnan ett vildt glädjeskri och krampaktigt lindade hon sina armar omkring den unge manuens hals.

»Min son! min Carlo!» jublade hon med ett uttryck, som andades den renaste, mest oblandade sällhet.

Men ynglingen stötte henne omildt ifrån sig.

»Min fru! sansa er!» yttrade han kallt.

»Drottningen» lät sina händer sjunka och ett mörkt moln af missnöje lägrade sig öfver hennes eljest så klara panna.

»Hvad vill det betyda?» mumlade hon.

»Att ni utan tvifvel misstagit er, min fru», blef svaret.

»Men en mor hade dock väntat sig ett annat emottagande af sin egen son», yttrade hon allvar-
samt.

»Min fru!» svarade Rudolf hårdt. »När jag var en liten, hjälplös varelse, oförmögen att reda mig sjelf, då skulle jag med jublande glädje hafva njutit af modrens varma smekningar och under ledningen af hennes vårdande hand hade jag måhända

blitvit en bättre människa, ty fröet till många goda egenskaper ligger begravet i mitt bröst. Men i dag, min fru, då jag som en af rättvisan jagad förbrytare ilar fram på brottets bana, i dag först känner jag till fullo, hvad det vill säga att redan från sin tidigaste barndom hafva varit öfvergifven af sin egen mor. I dag kan åsynen af denna hjertlösa moder endast väcka min afsky och bringa mig att förban . . .»

»Håll, unge man!» utbrast »Drottningen» med en ljungande blick och hennes kinder blefvo om möjligt ännu blekare. »Förbanna ej, förrän du lärt känna hela förhållandet! Tror du då att din mor, som i tjugo års tid längtat efter att ännu en gång få trycka sitt förlorade barn till sitt bröst, skulle hafva frivilligt öfvergifvit dig?»

»Huru? man skulle således hafva med våld åtskiljt oss?»

»Ja, min son! då du var endast sex månader gammal ryckte man en natt våldsamt barnet ifrån sin moders bröst och prisgaf mig arma åt en förtviflan, som så småningom omtöcknade mitt förstånd med vansinnets djupa mörker. Under femton långa år har jag såsom sinnessvag setat inspärrad på Danviks hospital, men under hela denna tid har i mer eller mindre dunkla former bilden af min förlorade älskling framträdt för min själs ögon och hoppet att en gång återfinna honom var den ledstjerna, som tände förståndets ljus i min själ och öppnade för mig frihetens portar. Men när jag slapp ut ur hospitalet, hade mitt fordom så ramsvarta hår grånat af sorger och lidanden. Jag var nära att digna under bördan af mina qual och den enda magt som

uppehöll mig, var hoppet att återfinna mitt barn och få hämnas på vår gemensamma bödel.»

»Och hvem är då denna person, som så obarmhertigt skiljt det späda barnet ifrån dess mor?»

»Din egen far!»

»Ha!» utbrast Rudolf med blossande kinder och lågande ögon. »Säg mig denne onaturlige fars namn och jag skall till fästet begrafva min dolk i hans nattsvarta hjerta.»

»Drottningen» lade sin hand på ynglingens arm. »I sinom tid skall du lära känna honom», yttrade hon doft, »men tills vidare måste du lägga band på din ungdomliga häftighet, ty en hastig, om än aldrig så plågsam död vore ett allt för lindrigt straff i förhållande till hans brott. Droppa efter droppa skola vi ingjuta hämndens glödande gift i hans ådror och när han då vrider sig under de gränslösaste qual, skola vi hviska i hans öra: »Så hämnas den förskjutna älskarinnan, så straffar den öfvergifna sonen.»

Hög, profetisk och olycksbådande stod den mystiska qvinnan framför den unge mannen, som betraktade henne med ett slags svärmisk beundran.

»Min mor!» hviskade han slutligen och en fläkt af den sonliga kärlekens milda vestanvind flög som en ljusglimt öfver hans i brottets skola härdade anletsdrag. »Min mor! så har jag alltid tänkt dig i mina drömmar. Jag har känt på det sjudande blod, som pulserar i mina ådror, på den glödande lava, som brusar genom mina fibrer, att min mor ej kunde vara någon alldaglig, intetsägande hvardagsmänniska. Stundom har jag under öfvergifvenhetens och förtviflans mörka ögonblick frestats att förbanna mina

dagars upphof, men din mäktiga ande har i dessa ögonblick kringsväfvat mig och förstummat hädelsen på mina läppar. I dag, min mor! i dag välsignar och tillbeder jag dig!»

Den exalterade ynglingen kastade sig ner på sina knän och kysste lidelsefullt vecken på »Drottningens» tunga sidenrob.

Men den öfverlyckliga modren upplyftade honom på sina armar och tryckte honom ömt till det häftigt klappande modershjertat.

»O öde, du mäktiga, du underbara!» jublade hon. »Jag tackar dig för den onämnbare sällhet, du i dag skänkt mig. Jag har efter årslånga sträfvanden återfunnit min son sådan jag sjelf velat uppfostra honom, sådan den man bör vara, som är redo att hämnas sin moders vanära. Min son! min Carlo! Från och med denna dag inviger jag dig till ett hämdens redskap, till den eviga rättvisans skipare. Svär du mig, att villigt utföra din moders önsknningar och ej ett ögonblick tveka, om jag sätter mördarens dolk i din hand och utvisar din egen fader som ditt första offer?»

»Jag svär det!»

»Vid det dyrbaraste du eger i lifvet?»

»Ja, vid det dyrbaraste jag eger, vid mitt ännu aldrig svikna hedersord.»

»Bra, min son, min älskling! Ifrån den ed, du nu svurit, kan ingen magt på jorden lösa dig. Rastlöst och oemotståndligt måste du bana dig väg emot det mål, jag töresatt dig, och detta mål heter hämnd!»

Hon omfamnade honom ännu en gång med konvulsivisk häftighet och vände sig derpå emot de närvarande »korparne», hvilka stumma och andlösa ha-

de bevittnat den i sitt slag gripande scenen, som återförde sonen i sin moders armar.

Uppträdet utöfvade ett oemotståndligt intryck äfven på ligans mest förhärdade medlemmar, och under månet buskigt ögoubryn framskimrade en klar tårperla, en sällsynt gäst i dessa vid mord, rån och elände vana ögon.

Vid ljudet at »Drottningens» klara stämma närmade sig så småningom hela sällskapet och bildade en tät ring omkring mor och son.

»Mina vänner!» började »Drottningen» och hennes röst ljöd ovanligt klar och mild. »Under fem års tid har jag oinskränkt herskat öfver er och aldrig haft skäl att beklaga mig öfver någon ohörsamhet å er sida. Vårt mål har varit och är fortfarande: »Krig emot det bestående ruttna samhället! — hämnd öfver lyxens och penningens hjertlösa despoter!» Under denna kamp på lif och död hafva vi ej lemnat något medel oförsökt, ej underlåtit något konstgrepp, ej skytt någon fara, ej ryggat tillbaka för något brott. Framåt genom eld och blod, öfver lik och bårar hafva vi gått, och alltjemt framåt gå vi. Rånarens brottsliga yrke, ficktjufvens lumpna handverk har adlats i och genom det mål vi utstakat för oss. Hitintills har ej resultatet motsvarat ansträngningarne, emedan vi saknat den förnämsta driffjedern, *en anförare* tillräckligt intelligent, energisk och andligt öfverlägsen mängden för att kunna beherrska de många stridiga elementer, som finnas ibland oss. Då jag första gången uppträdde ibland er fanns ingen man med de egenskaper, som äro erforderliga för herrskaren öfver de vilda »korparne» och därför åtog jag mig detta svåra värf och lät

bördan tills vidare hvila på mina skuldror. Men i dag är denne man funnen! Han står midt ibland er! Min återfunna son skall upptaga min mantel och fullfölja mitt påbegynta värf. Den förmögenhet, vi hittills lyckats samla, skall under hans händer mångdubblas, de lagrar, vi skördat, skola under hans anförande tusenfaldigas. Min son: jag utnämner dig härmed högtidligen till »korparnes» drott. Må de derute i det fadda världshvimlet kalla dig Rudolf Werner. Här inom »korparnes» fria rike skall du benämnas »Nattens örn», som ett tecken att du en dag med jättekraft skall slå din jernklo i den i säkerhet insöfde förrädarens falska bröst. Således I alla här närvarande, hören min önskan! Längre lefve »Nattens örn», »korparnes konung!»

Ett vildt, bedöfvande jubelskri skallade genom grottan.

»Längre lefve »korparnes» konung! hurrab!»

Rudolfs resliga gestalt syntes växa tum för tum vid de vilda bifallsropen; hans kinder lågade och hans ögon gnistrade af glädje och stolthet.

»Jag tackar er, mina vänner, för ert visade förtroende och jag skall å min sida försöka att visa mig värdig detsamma», började han med sin klara, väljudande stämma. »Jag är visserligen ännu endast en yngling till åren, men uppammad i nödens och brottets skola har jag lefvat femtio år på tjugo och derföre har jag äfven lärt mig hysa förtroende till min egen kraft. Skulle förmågan ej alltid emotsvara viljan, så står vid min sida min mor, denna energiska, kraftfulla qvinna, hvars befallningar ni hitintills åtlydt och äfven hädanefter skola värda. Hennes skarpa örnblick skall tvifvelsutän genast

upptäcka de felsteg, jag möjligen torde komma att begå, samt leda mig in på den rätta stråten. Hören här I alla min ed» — han upplyftade med en högtidlig gest sin högra hand — »att offra lif och blod för »korparnes» samfund och så långt i min förmåga står verka för framgången af vår sak. Våra vapen äro: pistol eller dolk, våra medel: list eller våld, vårt valspråk: segra eller dö! Finnes det någon inom bandet, som efter denna förklaring motsätter sig min utnämning, så må han framträda och öppet föra sin talan.»

Ett enstämmigt »Länge lefve »Nattens örn!» utvisade, att Rudolf förstått att anslå rätta strängen hos dessa vilda förbrytare.

»Drottningen», i hvilken våra läsare helt säkert för längesedan igenkännt Gianetta, grefve Arthur K—hjelms olyckliga offer, vinkade befallande med handen och genast vidgades den de båda hufvudpersonerna omgifvande ringen samt öppnade sig.

Gianetta närmade sig en i grottans bakgrund anbringad gräsbänk, der hon slog sig ner, anvisande Rudolf plats vid sin sida.

»Kejsarpelle» närmade sig dem med en ödmjuk uppsyn och tummade förlägen sin under den häftiga kampen betydligt stukade hatt.

»När jag för en stund sedan utmanade den unge herrn till tvekamp», yttrade han dröjande, »så skedde det för att uppehålla bandets ära, men hade jag vetat, att han var vår »Drottnings» son, så hade jag aldrig lyftat min hand emot honom. Han har emellertid grundligt tillrättavisat mig för min dumhet och nu återstår mig endast att bedja om ursäkt för mitt oförstånd.»

Rudolf fixerade noga den framför honom stående mannen, hvars anlete bar syn- och kännbara spår efter den utståndna kampen.

Det undgick ej ynglingens skarpa öga, att bakom den mask af låtsad ånger och ödmjukhet, »Kejsarsarpelle» förstod att antaga, lurade helt andra känslor och att på djupet af hans mörka ögon brann ett glödande hat, som talade om hämnd och död.

»Jag måste vakta mig för denne man», tänkte Rudolf. »Han blir en farlig fiende.»

Han var emellertid allt för klok att låta »Kejsarsarpelle» förstå, det han genomskådat honom.

Med ett uttryck af öppenhjertlighet och välvilja reste han sig upp och räckte sin motståndare handen.

»Låt den bagatellen vara glömd!» yttrade han vänligt. »Vi slogos på äkta svenskt manér och äro ingenting skyldiga hvarann. Ett ärligt nappatag befordrar vänskapen och derföre räcker jag dig nu min hand, i förhoppning att du städse skall förblifva en af mina raskaste bussar och trognaste bundsförvandter.»

De båda männen vexlade ett kraftigt handslag under mängdens högljudda blfallsyttringar.

Men en skicklig fysiognomist skulie ha bakom deras vänliga leenden kunnat läsa allt annat än försonliga känslor.

Gianetta åsåg uppträdet med en förnöjd min.

»Bra, mina vänner!» vitsördade hon. »Så skall det alltid vara! Försonlighet och enighet skola bidra att göra vårt förbund mäktigt och oemotståndligt. Det är i dag en glädjens dag, hvarföre vi vilja låta alla allvarliga öfverläggningar hvila. »Kejsar-

pelle!» Ombesörj att extra förplägning blir utdelad ibland sällskapet, så att vi må komma i tillfälle att dricka vår nye »konungs» skål!»

Ett skallande »Lefve drottningen!» följde på dessa ord.

Ur en i klippan inbuggen nisch försedd med en bastant jernlucka, hvars nyckel »Kejsarpelle» i sin egenskap af sällskapets kassör och proviantmästare egde i sitt förvar, framtogos nu åtskilliga dryckesvaror, hvilka placerades på en midt i hålan befintlig sten af ungefär tolf qvadrattfots yta.

Omkring detta improviserade bord lägrade sig bandets såväl manliga som qvinliga medlemmar och nu började i den mörka hålan ett bullrande dryckeslag, som snart öfvergick till de vildaste orgier.

De enda, som ej deltog i det öfverdådiga samqvämet, voro Gianetta, Rudolf och Sigrid.

Den sednare satt i en vrå med hufvudet lutadt i händerna och syntes känna sig mindre väl till mods ibland sin vilda omgifning.

Rudolf och Gianetta qvarsutto på gräsbänken fördjupade i ett allvarsamt samtal.

Rudolf erhöll fullständig del af bandets alla syften och planer på samma gång modren anvisade honom de af medlemmarne, hvilka hon kände vara dugligast och pålitligast.

Ynglingen afhörde henne med spänd uppmärksamhet och lade alla underrättelser noga på minnet.

Det fanns i hans nya egenskap af »Korparnes» anförare någonting, som tilltalade hans vilda natur, och hans fasta beslut var att på denna bana förskaffa sig ett om ej hedradt så åtminstone ryktbart namn.

Gianetta förtäljde honom vidare sina lefnadsöden ifrån det ögonblick hon föll ett offer för Arthur K—hjelms infernaliska förförelsekonst ända intill nuvarande stund.

Rudolf lyssnade till hennes berättelse med sammanbitna tänder och gnistrande ögon.

Euligt hans åsigt var modren en olycklig martyr, hvars enda brott var hennes kärlek och hvars bittra lidanden kräde en oblidkelig hämnd.

»Nu, min son, känner du min sorgliga historia», slöt Gianetta, »men jag har ingen kännedom om dina öden. Vill du förtälja mig dem?»

»De äro snart berättade», svarade Rudolf med dyster uppsyn. »Den bittra lott, som är ett barnhusbarn beskärd, är alltför väl bekant för att behöfva omordas i vidlyftiga ordalag. Det späda barnet blir på offentlig auktion försäldt åt den minstbjudande och vanligtvis väntar detsamma i sin nya vistelseort ett jordiskt helvete i stället för ett fridfullt hem.

Så var åtminstone förhållandet med mig. Vid fyra års ålder blef jag bortschackrad åt en fattig skomakare bosatt långt borta på Söder.

Mina första fosterföräldrars karaktärer och lefnadssätt blef afgörande för hela mitt lif. Mannen var en skicklig ficktjuf och modren tjufköperska.

Den uppfostringsmetod som begagnades var *svält* och *aga*.

Följderna af detta behandlingssätt läto ej länge vänta på sig. Redan från mina tidigaste barnaår lärde jag mig att svärja, suppa, ljuga, tigga och stjäla och vann snart i dessa snygga idrotter samma färdighet som mina usla fosterföräldrar.

Vid tolf års ålder blef jag ertappad, då jag försökte att stjåla en börs ur en ung dams ficka. Jag greps och fördes till detektiva vaktkontoret, samt dömdes att intagas på inrättningen för vanartiga barn.

Häriifrån räddades jag emellertid af en välvillig man, som upptog mig i sitt hem, der jag fick qvarstanna i fem års tid. Under hela denna tid hölls jag i skola och taek vare mina utmärkta förståndsgåttvor gjorde jag fabulösa framsteg.

Min välgörares tanke var att uppföstra mig till en god och hederlig^g människa och han hade måhända lyckats deri, om ej ödets mäktiga hand ointetgjort hans välvilliga planer.

Under de förflutna fem åren hade den späda gossen utvecklat sig till en högrest, kraftig yngling och en vacker dag märkte jag, att min välgörares unga maka kastade besynnerliga blickar på mig.

Jag förstod i början ej hennes afsigt, men snart gaf hon på ett otvetydigt sätt sina önsknigar tillkänna.

Jag tillbakavisade emellertid med förakt hennes anbud, dels derföre att jag redan då var med ynglingens hela svärmiska hänförelse fästad vid en barndomsväninna och dels derföre att jag ej ville begå ett skamligt förräderi emot min ädle välgörare.

Den unga fruns kärlek öfvergick vid mitt oväntade motstånd så småningom till illvilja och hat, då hon fann sina förhoppningar gäckade, och jag fick af denna orsak otaliga gånger uppbära obehag och svälja oförrätter.

En dag hade enligt hennes påstående en dyrbar ring bortkommit ur hennes juvelskrin och jag blef

utpekad som den skyldige. Man visiterade mina gömmor och påträffade ringen i mitt skrifbord, oakadt jag aldrig haft den i mina händer.

Detta bevis ansågs naturligtvis fällande och min välgörare, som tack vare sin makas förtal på sednare tiden varit afvogt stämd emot mig, jagade mig utan förskoning på porten.

Der stod nu åter det arma barnbusbarnet förolämpadt, utstött, föraktadt och öfvergifvet. Ett bittert hat emot mina fiender bemäktigade sig mig och jag beslöt att hämnas.

Jag misstänkte den unga fruns brorson, en ung slyngel till kontorist, att hafva varit henne behjelpelig med att praktisera ringen i min skrifbordslåda.

Det var således honom min hämnd i första hand skulle drabba och en afton öfverföll jag honom utanför hans bostad, nr 41 Regeringsgatan och genompryglade honom så grundligt, att han sanslös med ett ben och en arm afbrutna uppbars i sitt hem.

För denna bedrift blef jag naturligtvis häktad och dömd till sex månaders fängelse.

Med denna dom var mitt olycksöde besegladt, ty för den straffade brottslingen fanns efter utståndet straff ingen hederlig bana öppen.

Sedan dess har jag irrat fredlös omkring ifrån njutningar och nöjen till utsväfningar och brott. Ingen vän har tröstande stått vid min sida för att lindra mina qual och förmildra mina dystra stunder. Dock jo! — jag dömer orättvist! Jag eger ju en öm och tillgifven väninna som det vore otacksamt att glömma.»

Han visade på Sigrid, som på en vink af honom

närmade sig med sänkta ögonlock och rodnande kinder.

»Min lilla Sigrid har varit min följeslagerska under de sista årens strider och försakelser», yttrade han med en varm blick på den unga flickan. »Der bor en okuflig jernvilja och en manlig karaktär under denna späda yta och mången gång har hon förstått att finna utvägar, der jag endast skådat omöjligheter.»

Gianetta drog den unga flickan intill sig och tryckte en varm kyss på hennes panna.

»Då du är min sons väninna, måste du äfven blifva min», smålog hon, »och jag hoppas, att vi skola komma väl öfverens.»

»Det tror jag äfven», inföll Rudolf hastigt, »men Sigrid måste äfven invigas i alla till vårt förbund hörande hemligheter, ty hon kan vara oss till obestridlig nytta.»

Gianetta nickade bifallande och samtalet öfvergick derpå till ämnen angående med bandets göromål förknippade omständigheter.

Sigrid lyssnade noga på Gianettas anföranden, ty hon insåg, att hon som Rudolfs älskarinna skulle ega en framstående plats inom bandet och hon ville begagna sig af densamma, till sin älskares fördel.

Det bullersamma dryckestaget började emellertid efter hand att aftystna. Man efter man inslumrade så småningom till följe af ett omåttligt immunidigande af alkoholens döfvande gift.

Inom ett par timmar snarkade »korparne» i bro-

derlig förening omkring de tömda glasen och buteljerna.

Men ännu länge sutto Gianetta, Rudolf och Sigrid inbegripna i ett lifligt samtal angående bandets framtida planer.

---

3. Barndomsvänner råkas.

Utför Hornsgatan rusade i vildaste karrier tvenne hästar, förspända en lätt jagtvagn.

Under den hastiga farten slungades det smidiga åkdonet fram och åter som ett nötskal i ett stormuppfyllt haf och hotade hvarje ögonblick att krossas i spillror.

Vid denna tidpunkt var ej Stockholms gatuläggning i samma ypperliga skick som nu.

Här och der skådade de slippriga kullerstenarne upp som oaser ur en sandöken och emellan dem lofvade små vattenpussar den oförsigtige vandraren ett vänligt fotbad.

I vagnen satt en ung flicka, som med dödsbleka kinder bedjande utsträckte sina händer emot mötande personer.

Med förgäfvos voro alla försök att hejda de vilda fålarna.

Redan hade åkdonet hunnit i närheten af Södermalmstorg, der, som man vet, gatans sluttning betydligt tilltager.

En förfärlig katastrof syntes här nästan oundviklig.

Men i det afgörande ögonblicket framstörtade en ung man och kastade sig utan tvekan i hästarnes väg.

Beslutsamt fattade han deras tyglar och lät sig sålunda släpas af dem utför torget, innan det slutligen lyckades honom att hejda deras vilda lopp.

En fruktansvärd strid uppstod nu emellan menniskan och djuren.

Trenne gånger stegrade sig de ystra fålarne i afsigt att kasta sin motståndare under sina hofvar; trenne gånger rycktes de af dennes jättestarka armar åter till marken och sista gången skedde detta så våldsamt, att de segnade ner på frambenen och i denna ställning kvarhöllos af sin obeveklige bevingare.

»Stig ur åkdonet der!» ropade denne med kraftig stämma.

Den i åkdonet sittande flickan kastade sig nästan medvetlös af skrämsel i de omkringståendes armar.

Med ett tigersprång svingade sig derpå den unge mannen upp på kuskbocken och ryckte häftigt tyglar och piska ur den af skräck förlamade kuskens händer.

Hästarne, som nu trodde sig befriade ifrån sin motståndare, reste sig åter upp och ville fortsätta sin vilda framfart.

Men den man, som nu höll tyglarne, visade sig äfven ega förmåga att sköta dem.

Fåfänga voro alla fålarnes försök att befria sig ifrån detta jernhårda tag.

Men venstra handen höll den unge mannen tömmarne, under det hans med piska beväpnade högra hand svingades högt i luften.

Slag på slag träffade hästarnes ryggar och denna bestraffning fortfor så länge och obarmhertigt,

att de omkringstående slutligen började känna medlidande med djuren.

Hästarne, som nu lärt känna sin öfverman, stodo spaka som lam och darrade i alla lemmar.

Den unge mannen, hvars kinder lågade af segerglädje och triumf, fortsatte oafbrutet med sin bestraffning.

»Sluta min herre! nu är det nog!» ljöd plötsligen en ljuf stämma i hans öron.

Vid ljudet af denna röst sänkte han sin arm och vände sig hastigt om.

Som en pil var han ur vagnen och vid den unga flickans sida.

»Ellen!» utropade han och i hans ögon brann den gladaste hänryckning.

Den ur lifsfara räddade unga flickan betraktade honom åter och ett glädjeskri framträngde öfver hennes läppar.

»Rudolf! min försvunne barndomsvän!» utropade hon.

Och de unga sjönko i hvarandras armar, glömska af tid eller rum.

Men tanken på den möjliga faran återkallade snart ynglingen, i hvilken läsaren säkerligen igenkännt Rudolf Werner, till verkligheten.

»Ellen! din vagn väntar», yttrade han lugnt, »och du kan nu utan fara sätta dig upp i densamma.»

»Nej, Rudolf! jag föredrar att till fots återvända hem och jag hoppas, att du blir min kavaljer.»

Och med en rörelse, hvori skönjdes ett lika behagfullt som oskyldigt koketteri, lade hon sin hand på hans arm.

Rudolf betraktade henne tvekande.

»Hvar bor Ellen?» sporde han slutligen.

»På norr. Fredsgatan nr 18.»

Ehuru Rudolf allt för väl insåg, hvilken fara han utsatte sig för, då han, jagad som han var af polisen, passerade genom den mest trafikerade stadsdelen, egde han dock ej mod att afslå sin barndomsväninnas begäran.

Han böjde derföre jakande på hufvudet och arm i arm aflägsnade sig de unga tu, följda af mängdens beundrande blickar.

»Hvilket vackert par!» hviskades rundt omkring dem.

Vi veta redan, att Rudolf egde ett frappant och tilldragande yttre, hvilket ännu mera förhöjdes genom den enkla och smakfulla dräkt, han för tillfället bar.

Hvad den unga flickan beträffade, så kunde hon kallas en skönhet af första rangen. De djupblå uttrycksfulla ögonen, de regelbundna ädelt formade anletsdragen, den med liljans hvithet och rosens skärhet täffande hyn, det rika, blonda håret och den smärta smidiga gestalten — allt detta, i förening höjde henne till den ståndpunkt inom de qvinliga behagen, som man gifvit namn af skönhet.

Hon syntes emellertid sjelf vara omedveten om sin fägring, ty man observerade ej hos henne denna stolta, utmanande hållning, dessa djerfva, triumferande blickar, som utmärka koketten.

»Rudolf! hvar har du varit under hela denna tid?» sporde hon med en lindrig förebråelse i sin röst. »Jag har saknat dig så mycket.»

»Jag har varit borta — *död!*» svarade Rudolf dystert och ett bittert leende krusade hans läppar.

»Rudolf! du säger detta i en ton, som förskräcker mig. Har du då varit olycklig?»

»Olycklig! ack ja! gränslöst olycklig.»

Han pressade den unga flickans arm så hårdt, att hon med möda qväfde ett ångestskri.

»Man sade mig», fortfor Ellen tvekande, »att du var en brottsling, att du bestulit din välgörare, men», tillade hon hastigt, då hon märkte det mörka moln, som lägrade sig på ynglingens panna, »jag har aldrig trott på denna beskyllning.»

»Tack Ellen! du ljufva, rena engel!» hviskade Rudolf och en tår glänste under hans ögonlock. »Då var jag ej heller brottslig.»

Den unga flickan spratt till.

»Du säger detta *då* med en så egendomlig betoning», yttrade hon. »Hvad har väl sedan dess inträffat?»

»Ack, hvilken människa förmår väl kämpa emot sitt öde!» svarade Rudolf undvikande. »Ser du Ellen! När jag ej längre egde mitt lufs ljusa engel vid min sida, då tog min onda genius stundom ut sin rätt och jag begick under dess inflytande åtskilliga dårskaper. Men nu, när du åter är mig nära och jag får blicka in i dina oskyldiga ögon, nu börjar hoppets stråle att upptina den hopade isen omkring mitt hjerta, nu beklagar jag bittert de felsteg jag begått och förbannar det mörka öde, som slungat det hjälplösa barnhusbarnet in på förderfvets stig.»

»Tala ej så, Rudolf!» bad Ellen med bevekande röst. »Äfven jag är ju ett barnhusbarn och denna likstämmighet i våra öden har närmat oss intill hvarann. Intet felsteg är så stort, att det ej kan för-låtas, intet brott så svårt, att det ej kan försonas.

Vi vilja vara våra barndomsminnen trogna, min Rudolf, och dessa minnen skola blifva de ledstjornor, som lotsa oss fram genom lifvets stormande bränningar. Jag tror föröfrigt, att du dömer dig sjelf allt för hårdt.»

»Låt oss ej tala om mig!» svarade Rudolf dystert. »Jag är nu och förblir den frid- och hemlösa vagabonden, som under sina mörka stunder hånar allmagten och under sina ljusa ögonblick förbannar sig sjelf. Vi vilja i dess ställe tala om dig, Ellen, och huru dina öden gestaltat sig under de år, som förflutit, sedan vi sednast sågo hvarann. Den lilla späda flickan synes hafva förvandlat sig till en fulländad dam.»

»Och jag har min ädle välgörare att tacka för denna förvandling», svarade Ellen med glänsande ögon. »Han har gjort så mycket, så ofantligt mycket för min uppfostran. Dessutom har han beredt mig några oförgätligt sälla stunder de få gånger jag fått träffa min mor.»

»Din mor?» upprepade Rudolf förvånad.

»Ja, Rudolf, jag har lärt känna min mor, en god och ädel kvinna. Jag kan ej ännu säga dig hennes namn, emedan detta tillsvidare måste blifva en hemlighet, men den dag randas väl, då jag för vännen får omtala allt, hvad som ligger mig om hjertat.»

En mörk skugga fördystrade Rudolfs anletsdrag vid flickans ord.

»Äfven jag har återfunnit min mor», mumlade han, liksom talande för sig sjelf. »Äfven jag har slutligen fått känna denna glädje, som den varma moderskyssen skänker åt det långtande barnahjertat.»

»Har du?» utbrast Ellen häuryckt. »Nå verkade ej denna kyss ljuf och värmande som morgonsolens första, lifgifvande stråle?»

»Nej, tvärtom Ellen», svarade Rudolf drömmande. »Den berusade i dess ställe som vulkanens sjudande lava genom mina ådror. Våra mödrar äro ej af samma slag, Ellen.»

»Din mor är alltså...?»

»Lika olik din, som norrskenet skiljer sig ifrån aftonrodnaden. Våra egna naturer bevisa bäst, att våra föräldrars blod sjuder i våra ådror. Den brusande nordanvinden talar ett helt annat språk än den lekande vestanfläkten och dock subordinera de båda under vindarnes mäktige Gud.»

»Rudolf! hvar har du inhemtat denna dystra människofientlighet, detta bittra förakt, som framlyser ur ditt tal?»

»I erfarenhetens jernhårda skola! Men låt oss tala om någonting annat, dyra Ellen! Din ljufva, smekande stämma klingar som Davidsharpan i mina öron och ljudet af densamma döfvar den vilda stormen i mitt bröst.»

Under samtalets lopp hade det unga paret framkommit till Norrbro. Rudolf, som med fulla drag njöt af lyckan att vara i den älskade barndomsvännens närhet, hade helt och hållet förgätit den fara, som sväfvade öfver hans hufvud.

Men han skulle på ett förfärligt sätt blifva väckt ur sina rosendrömmar.

På norra sidan af bron fann han sig plötsligen omringad af fyra mörka gestalter.

»God afton, herr Werner!» yttrade den ene af

dem, i det han förtroligt klappade Rudolf på axeln.
 »Särdeles angenämt, att så snart få återse er.»

Rudolf släppte Ellens arm och såg sig blyxtsnabbt omkring.

»Ja, hoppas inte på att undkomma», fortfor hans interlokutör, som var ingen annan än detektiven Wallander. »Jag har försett mig med reserv på alla sidor så att motstånd är helt och hållet gagnlöst.»

»Rudolf!» utbrast Ellen ångestfullt. »Hvad vilja dessa herrar?»

»Hvad vi vilja?» inföll en af detektiverna med ett rätt skratt. »Endast arresteras den här göken.»

»Arresteras honom! och hvarföre?»

»Åb, för ett par bagateller blott: inbrottsstöld och mordförsök.»

Ellen utstötte ett skärande ångestskri och nedsjönk vanmäktig på bron.

Utstötande ett oartikuleradt rytande slungade Rudolf detektiverna flera steg ifrån sig och störtade fram till den unga flickan.

Innan någon hann att hindra honom, upplyftade han henne på sina starka armar och var i nästa ögonblick med ett vigt språng uppe på Norrbros östliga bröstvärn.

»Hör på, herrar »bylingar!» ropade han med dundrande stämma. »Om I närmen eder ett steg för att rycka detta barn ur mina armar, så störtar jag mig med henne hufvudstupa ner i Norrströms svallande vågor, heldre än att låta henne obelgås af edra händer. Tillåten I mig deremot att ostörd föra henne till sin bostad, så ger jag er mitt hedersord på, att så snart jag ser henne välbehållen i sitt hem, skall jag utan motstånd öfverlemna mig i ert våld.»

Poliserna besvarade denna anhållan med ett skal-
lande gapskratt.

»Du skämtar verkligen inte så oäfvet, min vän»,
hånade Wallander. »Det skulle verkligen vara en
god idé af oss att sätta tro till en bandits heders-
ord.»

Ådrorna på Rudolfs panna uppsvällde till en ona-
turlig höjd och hans ögon gnistrade.

Om ej hans händer i detta ögonblick varit bund-
ne af den för honom så dyrbara bördan, så hade de-
tektiven tvifvelsutän dyrt fått sota för sitt hån.

»I vägren således att ingå på mitt förslag», ytt-
rade Rudolf med skälfvande stämma. »Nåväl, då fån
I äfven sjelfva bära ansvaret för följderna.»

»Se så, intet prat vidare, utan maka dig vac-
kert ifrån barriären!» befalde Wallander med sträf-
röst. »I annat fall bli vi nödsakade att använda
hårdhandskarne.»

Rudolf mätte med en snabb blick det afstånd,
som skiljde honom ifrån afgrunden.

Han lutade sig fram öfver strömmen, beredd att
taga dödssprånget.

Det förekom i detta ögonblick den af rättvisan
jagade, ur samhället utstötte ynglingen vara en sann
njutning att få dö i oskuldens armar och att med
renheten i sin famn få framträda inför den eviges
domstol.

Redan vidrörde detektivernas händer hans ben,
redan lyftade han sin fot för att taga det sista, af-
görande språnget, då ett kraftigt: »håll!» hejdade
såväl honom som hans följare.

På trottoiren stod en högväxt, manlig gestalt,

vid hvars åsyn detektiverna vördnadsfullt drogo sig åt sidan.

Och detta deras betecende var ingalunda oförklarligt, ty den nykomne egde ett i sanning vördnadsbjudande yttre.

Hans långa, snöhvita hår nedföll i rika lockar omkring den höga, af år eller bekymmer fårade pannan; ett yfvigt, gråsprängdt skägg böljade utför hans höghvälfda bröst; hans gestalt var hög och kraftfull, hans hållning värdig och imponerande, och i de stora djupblå ögonen låg ett uttryck, som ovilkörligen framkallade vördnad och beundran.

Främlingen visade på Rudolf, som förvånad betraktade honom.

»Jag ansvarar för denne unge man», yttrade han med klar, välljudande stämma. »Låt honom få sin vilja fram, så garanterar jag för, att han inom kort åter skall vara hos er.»

»Men, herr kapten . . .» invände Wallander.

»Är ej mitt ord tillräckligt säker borgen?» afbröt främlingen otåligt.

»Jo, visserligen, herr kapten, men ni känner förmodligen ej denne bofs djerfvå, hänsynslösa karaktär.»

»Jag är tillräckligt människokännare för att förstå, att han denna gång talar sanning och kommer att hålla sitt ord. Blicka på den unga, oskyldiga varelse, han håller i sina armar!» — Främlingens djupa stämma vibrerade härvid af en inre sinnesrörelse. — »Ett envist pockande på rätt å er sida, skulle kasta henne i dödens armar och jag gör er ansvarige för hennes lif. Åtnöjen er derföre med att på afstånd följa honom till hennes hem och va-

ren förvissade om, att han, innan tio minuter förgått, skall vara i ert våld.»

Detektiverna åtlydde den mystiske främlingens begäran och drogo sig långsamt tillbaka.

Med en tacksam blick på sin försvarare hoppade Rudolf åter ner ifrån barriären och skyndade öfver Gustaf Adoifs torg, åtföljd i häck och häl af den gamle mannen.

Inom en half minut hade han hunnit till Fredsgatan 18.

Med blixstens snabbhet skyndade han uppför trapporna och stannade slutligen två trappor upp framför en dörr, på hvilken man i en förgylld plåt läste:

GEORG VON DÜBEN,

Sjökapten.

Den gamle mannen, som upphunnit honom, öppnade dörren och Rudolf trädde nu genom en mattbelagd tambur in i en liten med den yttersta elegans möblerad boudoir.

Ett äldre, elegant klädt fruntimmer kom dem till mötes och utstötte vid åsynen af den sanslösa flickan ett gällt ångestskri.

Men med en befallande åtbörd antydde den gamle herrn åt henne att draga sig tillbaka, en befallning som hon utan dröjsmål efterkom.

Rudolf nedlade försigtigt sin liflösa börda på en divan och kastade sig derpå ner på knä framför henne.

Han fattade hennes snöhvita händer och öfverhöljde dem med glödande kyssar.

»Ellen! Ellen! min ljufva barndomsvän! du den enda solglinten på mitt lifs mörka himmel! vakna!

vakna!» klagade han i vild förtviflan. »Hör du ej din Rudolfs röst? Säg blott, att du förlåter mig och jag skall med glädje aftvä mina brott i mitt eget blod! Ellen! dyra Ellen! hör mig!»

Med korslagda armar betraktade den gamle denna gripande scen.

»Förunderliga öde! det är *hans* son och *hennes* dotter!» mumlade han. »Oskuldens engel beskuggar med sina bländhvita vingar brottets demon, dagens genier öppna för nattens furier hjertats skönaste helgedom. — Hvad skall väl slutet blifva på allt detta?»

Han skakade sitt gråa hufvud med en sorgsen uppsyn.

»Ellen! Ellen!» klagade ynglingen. »Kan då inte minnet af ungdomsvännen, minnet af den sol, som belyste vår barndoms fredliga lekar, väcka till lif det stelnade blodet i dina ådror? Har väl döden vågat att utse oskulden till sitt offer, då brottet ännu sjuder af lifskraft i hvarenda lem? Vakna, min Ellen! vakna åter till lif och jag skall med glädje dö vid dina fötter.»

Det syntes, som om ynglingens exalterade utgjutelse skulle hafva utöfvat en magnetisk inverkan på den afdånade flickan.

Ty hon utstötte en djup suck och uppslog långsamt sina ögon.

Hennes förvirrade blick träffade Rudolf.

Ett dämpadt ångestskri framträngde öfver hennes läppar och hon gömde ansigtet i händerna, liksom för att undfly någon förfärande syn.

»En tjuf! en mördare! *han!*» mumlade hon med klagande stämma.

Rudolf, som i andlös förväntan hade lyssnat till hennes ord, reste sig upp med af smärta och förtviflan förvridna anletsdrag.

»Hon afskyr mig!» mumlade han. »Hon hatar mig! Ack! kunde väl den fridlöse vagabonden vänta någon annan dom?»

Den gamle mannen vidrörde lätt hans arm.

»Ni måste nu aflägsna er för att infria ert löfte», förklarade han bestämdt. »Åsynen af er utöfvar i detta ögonblick ett allt annat än välgörande inflytande på det arma barnet. Jag lofvar, att ni sedermera skall få återse henne.»

Efter att hafva kastat en sista förtviflad afskedsblick på Ellen, aflägsnade sig Rudolf med döden i hjertat.

Den unge mannen var i detta ögonblick ett rof för de gränslösaste qual.

Hopplös kärlek, vild förtviflan, bittra sjelfförelser, ånger och samvetsqual rasade i denna stund ohejdadt inom hans stormfulla bröst.

Som en drucken raglade han utför trapporna, slö och likgiltig för det öde, som väntade honom.

I nedersta trappan törnade han våldsamt emot en lång, smärt, elegant klädd herre med svarta mustacher och guldbågade glasögon.

Denne grep honom häftigt i armen.

»Amnar »Nattens örn» frivilligt kasta sig i grip-humrarnas klor?» frågade han.

Rudolf spratt till och betraktade den okände med förströdd min.

»Hvem är ni?» sporde han dystert.

»Jag är det öga, som vakar öfver alla dina mått

och steg samt afvärjer de stötar, som riktas emot ditt bröst», svarade den elegante herrn med en egenomlig betoning på sina ord.

»Jag behöfver ingen bevakning», svarade Rudolf stolt. »Jag är man att bevaka mig sjelf, om så erfordras, — och för öfrigt sörjer nog »bylingen» för den saken», tillade han med ett bittert skratt.

»Du ämnar således frivilligt öfverlemna dig åt dem?»

»Ja!»

»Hvarföre?»

»Emedan jag har gifvit mitt hedersord.»

»Godt! derom är ingenting att säga. Våra vänner skola genast sättas i rörelse och inom ett par dagar är du fri.»

»Gör er intet onödigt besvär!» mumlade den unge mannen dystert. »Jag känner föga längtan efter en frihet, som numera eger ringa värde för mig. Jag vill i dess ställe söka döden.»

Främlingens svarta ögon sköto blixtar genom glasögonen.

»Ar det väl »Nattens örn», »Korparnes» okuffige drott, som talar på detta sätt?» utbrast han skarpt. »Huru skall det väl gå med vårt förbund, om dess förnämste man förlorar hufvud och förstånd vid åsynen af ett litet, näpet mjölkansigte? Hvad skola väl »korparna» säga, om jag förtäljer för dem, att deras chef är en feg stackare, som darrar likt ett barn vid anblicken af en afdånad oskuld.»

Rudolf knöt krampaktigt händerna och hans ögon började att låga.

»Hvem är du oförsynte, som vågar kalla mig feg?» utbrast han hotande.

»Jag är din skyddande genius, som kringsvätfvar dig i alla möjliga gestalter», förklarade elegant. »Jag är din mor, som ej vill att hennes son skall en hårsman afvika ifrån det mål, som är honom förelagdt. Älska, min Carlo! älska och drick ur kärlekens bägare med fulla drag, men älska så att hjertat ej rymmer bort med förståndet eller kufvar den viljekraft, du numera än någonsin behöfver. Älskar du denna flicka, så skall hon bli din, om också både himlen och helvetet ville ställa sig emellan er, men du får ej för denna kärleks skull bortglömma den ed, du i din egenskap af »korparnes» chef svurit. -- Och nu ett kort farväl, min son. Jag gillar fullkomligt, att du vill hålla ditt gifna ord, ty det bör en friboren man aldrig svika. Jag skall följa dig på afstånd för att göra mig underrättad om, hvart-hän de föra dig, och jag lofvar att du inom tvenne dagar åter skall vara på fri fot, om du också försmäktade i en fängelsehåla hundra fot ner i jorden.»

Rudolf, som genom modrens vilda, fantastiska tal blifvit ryckt ur sin smärtsamma dvala, höjde trotsigt sitt hufvud och betraktade modren med en lågande blick.

»Nåväl, min mor! jag skall lyda dig!» yttrade han doft. »En ljusalf har under några få ögonblick slagit sina melodiska toner i mitt bröst. Men dess stämma har nu tystnat, måhända för evigt, och »Natens örn» är åter densamme som fordom, samma fredlöse vagabond, som är redo till hvarje brott, samma vilde förbrytare, som i känslan af sin egen kraft trotsar och förtrampar samhällets lagar.»

»Bra, min son! så känner jag igen dig. Sådan skall den son vara, som är värdig att upptaga den hämnadens stridshandske, en dödligt förorättad mor slungat för hans fötter.»

Rudolf tryckte tigande modrens hand och skyndade derpå beslutsamt utför trappan.

Utänför porten väntade honom Wallander.

»Här är jag nu till er tjänst», yttrade Rudolf lugnt. »Jag följer er utan motstånd, någonting som aldrig kunde komma att inträffa, såvida jag ej vore bunden af mitt hedersord.»

I polismannens ögon afspeglade sig en med beundran blandad förvåning.

Han hade aldrig varit van att finna någon hederskänsla hos de brottslingar, han hitintills haft att medgöra.

»Vet ni, min bästa herr Werner», yttrade han förtroligt. »Ni har genom den här händelsen stigit betydligt i min aktning, hvarföre jag lofvar att göra ert vistande i fängelset så angenämt som möjligt.»

»Och framför allt så kort som möjligt», replikerade Rudolf.

»Åh, hvad den saken beträffar, så vågar jag ingenting lofva», förklarade detektiven småleende. »Ni är en så angenäm sällskapsmenniska, att vederbörande af ren egoism tvifvelsutän kommer att qvarhålla er i det längsta.»

»Ja, såvida jag sjelf har lust att qvarstanna», mumlade Rudolf för sig sjelf.

Tigande tillryggalade de den öfriga delen af vägen genom den böljande folkmängden och några

minuter sednare hade de uppnått den s. k. »gamla rådstun.»

Rudolf inknuffades i en af de under densamma belägna cellerna och fängelsets portar slöto sig bakom honom.

4. En svartalf.

I sitt stora, palatslika hus vid Skeppsbron bodde konsul Krüger, en af hufvudstadens mest framstående börsfurstar.

Huru hade han förvärfvat sin ofantliga rikedom, derom voro meningarne delade, men man var allmänt ense om, att han var mångdubbelt millionär.

Visserligen hviskade man i hemlighet om en eller annan mindre hederlig handling, om högt assurerade skepp, som blifvit borrhade i sank, om åtskilliga familjer, som genom hans börsspekulationer blifvit bringade till tiggarestafven, men det stannade också vid blotta hviskningarne.

Hvem skulle väl vågat att högljudt yttra någon missfirmande tanke om en man, hvars bröst pryddes af flera briljanterade ordnar och hvilken till och med såg furstliga personer vid sin taffel?

Skyddad af penningens magt och bestrålad af den bländande glans, som guldets förlänar sin egare, vandrade konsul Krüger sin väg fram med höguret hufvud, oantastad och oåtkomlig.

Vid tidpunkten för vår berättelse var han i sin mannaålders fulla kraft, begåfvad af en gynnsam natur med en »eloquentia corporis», som förlänade den stolte millionären en imponerande värdighet.

Konsul Krüger såg gräddan af hufvudstadens

societet i sina salonger, och vid de öfverdådigt glänsande fester, han esomoftast tillstälde, fungerade hans fru som en älskvärd, intagande värdinna.

Konsulinnan Hildegard Krüger var vid tjugotåta år i fulla blomman af sin strålande skönhet, ehuru hennes ansigte var ett af dessa, i hvilka det kvinnliga uttrycket antyder en öfvergång ifrån engeln till demonen.

Detta uttryck stod tydligast att läsa i hennes ögon, dessa stora nattsvarta ögon, hvilka stundom kunde lysa med en eld, mild och värmande som aftonsolens sista afskedskyss och stundom bränna med en låga, vild och förtärande som våldens allt förhärjande flammor.

Om vi tillägga att hon med en Venus bildsköna anlete förenade en Dianas stolta, symmetriska växt och en Junos yppiga, retande former, så är det lätt begripligt, att hon städse såg en skara af beundrare framför sina fötter.

Man visste äfven förtälja otaliga historier om galanta äfventyr, hvilka i lättsinne och öfverdåd knappast egde sitt motstycke inom hufvudstaden.

Ehuru konsul Krüger lika väl som någon annan hade kännedom om sin hustrus extra-vaganser, så syntes han dock föga bekymra sig härom.

Hans tvenne hufvudpassioner voro *rangsjuka* och *vinningslystnad* och för tillfredsställandet af dessa passioner var han redo att uppoffra allt, till och med sin heder.

Han visste alltför väl, att i vårt materialistiska tidevarf går penningen utan heder längre än hedern utan penningar.

Hans maka var ett af de trappsteg, han använde för att nå sitt drömda mål, och derföre var han äfven nödsakad att se genom fingrarne med hennes snedsprång.

Vi taga oss friheten att aflägga ett besök i konsulinnans boudoir klockan half tolf en förmid-dag.

Den vackra frun, som helt nyss vaknat ur sin ljuftva morgonslummer och i största hast gjort sin toilett, är för ögonblicket iklädd en elegant morgonrock af ljusblått siden, hvars lätta veck smidigt smyger sig intill de yppiga formerna och kommer det manliga ögat att försjunkna i ett kaos af ljuftva aningar.

Det mörka, vågiga håret böljar fritt och obundet i rika lockar omkring hennes bländhvita hals och här och der frambliekar ur det blåsvarta svallet en hvit, doftande ros, ej olik en klar stjärna på en mörk natthimmel.

Den lilla boudoiren är utstyrd med en prakt utan like och ett ovant öga skulle vid första anblicken häraf tro sig försatt till fésagornas förtrollade land.

Men rummets herrskarinna synes föga känslig för en lyx, hvaraf hon alltsedan sin spädaste barn-dom varit omgifven.

Hon kastar en missnöjd blick på den å divansbordet stående dyrbara pendylen och skakar otålig sitt lockiga hufvud.

»Tiden blir en evighet, när man väntar och i dag går den verkligen med snäckans gång», mumlade hon. »Skall då aldrig timman slå?»

Hon fattar en på bordet stående silfverklocka och skakar den häftigt.

En liten smånätt kammarjungfru inträder.

»Hennes nåd ringde?» spörjer hon nigande.

»Hör på, Alice! huru dags bestämde du den unge mannen att komma hit?»

»Klockan tolf!»

Konsulinnan gjorde en otålig åtbörd.

»Så sent!» utbrast hon missnöjd. »Hvarföre inte half tolf?»

»Men det var ju hennes nåd sjelf som bestämde tiden.»

»Tig! jag tillåter dig ej att svara. -- Hur tager jag mig ut i den här kostymen?»

»Åh, hennes nåd är superb! förtrollande! Hvad den unge mannen blir lycklig och hvad många skola afundas honom!»

»Såå! tror du det?»

»Jag kan svära derpå, hennes nåd!»

»Nog, gå nu ut och var på din post. Så snart han kommer, så för honom hit!»

Kammarjungfrun niger ödmjukt och skyndar ut.

Konsulinnan lutar sig med halfslutna ögon tillbaka i divanen och ett belåtet småleende sväfvar öfver hennes läppar.

Hon vet, att hon är skön, och är förvissad om att vara oemotståndlig.

Ungefär tio minuter ha förgått under oafbruten tystnad, då dörren åter öppnas och kammarjungfrun sticker in sitt lilla, täcka hufvud.

»Hennes nåd! han är här!»

En triumferande blyxt framlungar ur den unga fruns vackra ögon.

»Bed honom stiga in!» hvisskar hon ifrigt.
Alice försvinner.

Konsulinnan intager en retande attityd och gifver sitt ansigte ett smäktande, trånande uttryck.

Dörren öppnas åter, en ung man träder öfver tröskeln och blickar sig häpen och förvånad omkring.

Den nykomne var en yngling af vid pass tjugottårs ålder med en smärt, välbildad figur och en nobel hållning.

Ehuru hans anletsdrag långt ifrån kunde kallas vackra, egde de dock detta djerfva, intelligenta uttryck, som är så egendomligt för de få gudaborne, på hvilka snilletts mäktiga gudom tryckt sin stämpel, detta uttryck, som oftast på qvinnohjertat utöfvar långt större verkan än så kallad manlig skönhet.

Ett kastanjebrunt hår nedföll i vårdslöst ordnade lockar på hans skuldror och såväl hans ansigte som klädsel förrådde artisten.

Forskande betraktade konsulinnan den unge mannen, som förvirrad nedslog ögonen för hennes brännande blick.

»Kom närmare, min unge vän!» började han med en inbjudande gest. »Jag har låtit kalla er, emedan jag gerna ville tala några ord med eder och jag är er tacksam, derföre att ni hörsammade min inbjudning.»

Den unge mannen bugade sig djupt.

Han var alltför mycket verldsman för att ej snart återvinna kontenansen.

»Det skulle halva varit ett brott emot artighetens lagar att afslå en önskan ifrån så sköna läppar», yttrade han med ett fint leende. »Jag är nu här och står helt och hållet till ert förfogande.»

Hildegard började känna sig smått förlägen. Hon hade ej väntat att finna denna säkerhet och världsvana hos den oerfarne ynglingen.

Men hon hemtade sig åter och fortfor:

»Jag har noga studerat er sednaste tafla på konstutställningen, och jag nödgas erkänna, att den på mig utöfvat ett nästan öfverväldigande intryck.»

Ynglingen bugade sig åter.

»Ni bör veta, min herre, att jag som dilettant ganska mycket sysselsatt mig med de sköna konsterna», fortsatte den unga frun i förtrolig ton, »och jag vågar smickra mig med att äga ett temligen skarpt, kritiskt öga. Jag har i er tafla spårat er kommande storhet.»

»Men, min fru!» stammade den unge mannen ånyo förvirrad. »Jag vet ej...»

»Hvad det måste kännas skönt att kunna frambringa ett dylikt storverk!» svärmade Hildegard med fuktiga ögon och glödande kinder. »Hvad ni måste finna er lycklig i medvetandet af att stå så högt öfver den dumma, fadda mängden! Hvad edra anhöriga måste känna sig stolta öfver er!»

»Mina anhöriga!» mumlade ynglingen sorgset. »Jag eger inga sådana. Jag står ensam och öfvergifven i världen.»

»Stackars barn!» beklagade Hildegard med ett ömt deltagande. »Kom! sätt er här vid min sida och utgjut alla edra sorger inför en tillgifven väninna.»

Hon utsträckte med ett hänförande behag sin välformade hand, den ynglingen ej kunde underlåta att fatta.

I nästa ögonblick satt han vid konsulinnsans sida i den svällande divanen.

»Ack herr Brandel!» hviskade den förföriska kvinnan. »Ni vid edra år och i er samhällsställning skulle då känna er ensam och öfvergifven! Eger ni då ingen enda vän?»

»Jag eger min ädle välgörare, kapten von Düben, till hvilken jag lärt mig att blicka upp såsom till ett högre väsen, men en jemnårig, förtrogen vän, åt hvilken jag kunnat anförtro alla mina tankar och känslor, mina drömmar och förhoppningar, en sådan vän har jag alltid saknat.»

»Och ni eger ej heller någon väninna?»

»Ynglingen såg frågande på henne.

»Min mening är, om ni aldrig lärt känna någon kvinna, hvars åsyn kommit ert hjerta att klappa häftigare än vanligt, hvars blotta närvaro kommit er själs alla strängar att vibrera? Har inte ert drömda ideal förkroppsligadt framträdt för edra ögon och genombäfvat ert bröst med en aning af oändlig ljufhet och lycka?»

En glödande rodnad öfverfor ynglingens kinder. Men han bekämpade sin förvirring och svarade med kall och likgiltig uppsyn:

»Min fru! den person, som i likhet med mig sett sig af nöden tvingad att offra hvarje minut af sin tid åt arbete och mödor, har sällan haft något tillfälle öfrigt att egna åt svärmiska drömmar. Allt sedan den dag, jag började att kunna tänka, har min uppgift varit att kämpa för tillvaron och oafbrutet sträfva emot det mål, som hägrar för konstnärens ögon i hans vakna drömmar. Tillfölje af denna rastlösa kamp ifrån vaggan intill närvarande stund har den-

na känsla, som man benämner kärlek, förblifvit för mig helt och hållet främmande, ty lika litet som barnet fick glädja sig åt en moders varma kyss och ömma omvårdnad, lika litet har den mognade ynglingen fått erfara den sällhet, som säges genombäfvva hjertat, då ett par mjuka, runda qvinnoarmar slingra sig omkring mannens hals och ett par sväl-lande rosenläppar närma sig hans mun till en kärlekens ljufva och heliga kyss.»

Den atmätta köld, den unge mannen i början sökte att inlägga i sitt tal, öfvergick så småningom till ett uttryck af glödande enthusiasm och på djupet af hans uttryckstulla ögon lågande en eld, som talade ett vältaligt språk.

Konsulinnan betraktade honom med på samma gång forskande och brännande blick.

Talade väl denne unge man sanning? Kunde en med kärlek helt och hållet obekant person uttrycka sig i så glödande, passionerade ordalag?

Den i kärlekens alla mysterier invigda qvinnan visste knappast, hvad hon skulle tänka, men ynglingens ord kom blodet att brusa feberhett genom hennes ådror.

Hon lutade sig så nära intill honom, att doften af hennes parfymerade hår kringfläktade hans tinningar och kom att honom att genombäfvvas af en obestämd, dunkel känsla, hvars ursprung han ej kunde förklara.

»Albert Brandel!» hviskade hon med smekande stämma och hennes glödande blick syntes kringhvärfva ynglingen med idel eld och lågor. »Hvad ni är lycklig, som ännu eger ett fritt och oförderfvat hjerta! Hvad den qvinna blir utsägligt lycklig,

som en gång får odeladt ega detsamma! Albert! låt mig få blifva er ledande, tillgifna väninna! låt mig få följa er fantasi på dess djerfva flygt genom rymderna och låt min hand få bortfläcta de dystra moln, som arbete och bekymmer stundom uppjaga på er panna!»

Hon lade sin hand på hans arm och drog honom sakta intill sig.

Vare sig med eller utan hennes förvållande hade den dyrbara brosch, som sammanhöll morgonrocken vid halsen, gått upp och under flikarne af det mjuka, smidiga sidentyget skönjde ynglingens druckna ögon en oroligt böljande barm, snarast att förlikna vid en sjudande vulkan under ett snötäcke.

Vid beröringen af den mjuka, mjellhvita handen genomilade en elektrisk darrning Alberts lemmar och en trånande längtan stod att läsa i hans halfslutna ögon.

I nästa ögonblick hade sirénen slingrat sina armar omkring hans hals och hennes fuktiga läppar sökte hans.

Till hälften bedöfvad af det passionens glödande gitt, han sög från dessa läppar, besvarade han eldigt omfamningen och återgäldade hänryckt kyssen.

Allt längre och eldigare blefvo kyssarne, allt fastare och krampaktigare omfamningarne och välustens sinnlige satyr log redan sitt segerrika löje öfver det lättfångna bytet. — — —

Då hördes en hård knackning på kabinettsdörren.

Konsulinnan ryckte sig häftigt ur ynglingens armar och rusade upp.

Dörren öppnades och Alice inträdde med förvirrad uppsyn.

»Hvad vill du?» utbrast Hildegard med rynkade ögonbryn. »Hvarföre kommer du så der som en stormvind?»

»Kapten von Düben är här och fordrar bestämdt att genast få tala vid hennes nåd.»

»Kapten von Düben!» utbrast konsulinnan och en hastig blekhet strödde sin snö öfver hennes blötsande kinder.

»Kapten von Düben!» upprepade Albert och raglade lik en drucken fram på golvet.

»Ja, Georg von Düben, som hoppas att ej hafva kommit för sent!» hördes en klar välljudande stämma och kaptenens höga, vördnadsbjudande gestalt visade sig på tröskeln.

Hildegard, som emellertid hastigt ordnat sin derangerade toilett, vände sig med en stolt åtbörd emot honom.

»Herr kapten!» yttrade hon med iskall ton. »När blef det en svensk ädlings sed att oanmäld och objuden inträda i ett ärbart fruntimmers enskilda rum?»

Ett satiriskt leende lekte på kaptenens läppar.

»Den seden infördes i samma stund en svensk kvinna glömde hederns och blygsamhetens lagar, glömde sin pligt som maka och mor», svarade han lugnt. »När qvinnan står i beredskap att offra sin ära och samvetsfrid på lustans orena altare, då är det mannens pligt att uppträda, äfven om han nödgas att bryta emot konvensansens lagar. När den rofgriga gladan slår sina hvassa klor i dufungens bröst, då måste alla konsiderationer försvinna inför

skyldigheten att rycka offret undan det hotande för-
derfvet.»

»Edra liknelser äro temligen tarfliga, herr kap-
ten», inföll Hildegard föraktligt.» Jag har aldrig
varit stark i konsten att tyda dumma gåtor.»

»Icke? då nödgas jag att komma er till hjälp,
min fru!»

»Jag väntar verkligen en förklaring,» svarade
Hildegard, i det hon betraktade kaptenen med en
utmanande blick.

Dennes ansigte antog ett hotande uttryck.

»Ni vill således att jag skall uttrycka mig tyd-
ligare», utbrast han. »Jag ämnade bespara er den-
na förödmjukelse, men ni har själf omintetgjort min
föresats. Lyssna då, fru konsulinna, till några re-
miniscenser ur ert förflutna lif, som måhända skola
öppna ögonen på den oerfarne yngling, ni utsett till
ert offer.»

Han kastade en sorgsen blick på Albert, som
ännu ej hunnit hemta sig ur sitt bedöfvande sin-
nesrus.

Hildegard hänlog.

»Jag känner af erfarenhet, att ni är en ypperlig
moralpredikant», svarade hon vårdslöst, »men denna
gång säger mig mitt hjerta —» hon kastade dervid
en glödande, ehuru obesvarad blick på Albert —
»att ni kommer att spilla ert krut utan ändamål.»

»Ni talar om hjerta, min fru, ehuru ni städse
lemnat de mest eklatanta bevis på hjertlöshet och
egoism», inföll kaptenen föraktligt.

»Ja, jag talar om mitt hjerta, som är mäktigt en
glöd, den ni med er iskalla, flegmatiska natur, aldrig

skall kunna uppfatta. Jag talar om ett hjerta, som svärmar för en kärlek in i döden.»

»I döden! ja, det var just rätta ordet, min fru. Hvarje omfamning af edra armar utlofvar outsägliga qual, hvarje kyss från edra läppar utandas en döds-suck.

För fyra år sedan, min fru, drog ni inom er trollkrets en vid Kungliga teatern anställd yngling, hvars ovanliga talånger förutspådde, att han skulle blifva en framstående stjerna på den sceniska konstens himmel.

I tre månader frossade den oerfarna ynglingen af det berusningens gift, ni i fullt mått iskänkte åt honom. Under trenne månader fann ni ett visst nyhetens behag i denna eröfring, men derefter tröttnade ni på honom och stängde dörren för den arme ynglingen, som åt er offrat sin lycka och samvetsfrid.

Ett rof för en till vansinne gränsande förtviflan irrade den bedragne fredlös omkring, till dess han slutligen kom på den olyckliga idén att dränka sina qual i alkoholens förderfliga gift.

Fru konsulinna! helt säkert har ni lika väl som jag i den vanställde, försupne gatsångare, som ännu i dag trampar Stockholms gator, igenkänt er for-dne älskare, den eldige, oförderfvade ynglingen, på hvilken naturen slösat sina skönaste gåfvor.

Strax derpå fastnade en ung, lofvande författare i ert circenät. Ni har alltid älskat de sköna konsterna, min fru, men ni har älskat dem på ert eget sataniska sätt. Ni har förstätt att med er sinnlighet utsläcka den gudaborna flamman och med edra ore-na kyssar förqväfvat fröet till allt godt och ädelt.

Den unge poeten qvad i vild kärleksyra för er sina mest glödande sånger, men endast två månader sednare sjöng han sitt bristande hjertas svanesång och jagade derpå en kula genom sitt hufvud.

Samma afton underrättelsen om den olyckliges själfmord nådde edra öron, ilade ni förförisk och leende i armarne på en furste, hvars ädla, manliga karaktär och stora, framstående egenskaper grumlas af ett enda fel, det att besudla sig med qvinnor af er nesliga art, detta fel, som visserligen ej förmår att beröfva honom folkets kärlek, men som helt visst i förtid kommer att afklippa hans lifstråd.»

»Håll upp, herr kapten!» stammade Hildegard med likbleka kinder och blixtrande ögon.

»Nej, min fru! ni har uppmanat mig att tala och nu ernar jag äfven tala till punkt», förklarade kaptenen obevekligt. »Jag vill öppna min förblindade fostersons ögon och låta er framstå inför honom i er rätta gestalt. Jag vill underrätta honom om, att det ej är ensamt i bördens och bildningens kretsar, ni sökt edra älskare. Jag vill låta honom veta, att ni, beledsagad af likasinnade tjenarinnor, förklädd ströfvat omkring i hufvudstadens dunklaste gränder, samt ibland sambällets drägg uppsökt de Venusprester, som gemensamt med er varit villiga att offra på lastens altare. Den ädle fursten och den råe gardisten hafva inför er egt samma värde, om blott de förstått att tillfredsställa edra egna brottsliga njutningar.»

Konsulinnan utstötte ett skri af raseri och sjönk tungt ner i divanen, döljande ansigtet i händerna.

Albert betraktade henne med ett uttryck, hvare oro och tvekan afspeglade sig.

Det glödande gift han inandats med de berusande kyssarne ifrån dessa svällande läppar förfelade ej att göra sitt intryck på honom.

»Min far!» mumlade han nästan obörbart. »Ni bedömer allt för hårdt en värnlös qvinna.»

»För hårdt!» upprepade kaptenen med ett bittert leende. »Är jag hård, derföre att jag har ditt eget väl för ögonen? Om du visste, hvilken djefvul i människohamn denna qvinna är, så skulle du på dina knän tacka mig derföre att jag afslöjat henne inför dina ögon.»

Hildegard hade beslutsamt rest sig upp och skred nu med lätta steg fram till ynglingens sida.

»Albert!» hviskade hon med sin ljufva, melodiska stämma. »Albert, min vän, min älskling! Lyssna ej till pedantens hårda, onaturliga läror! Lägg handen på ditt hjerta och känn, huru varmt, huru ömt det klappar! Jag bjuder dig himlen i min öppna famn, en himmel, hvarom den mest eldiga fantasi ej vågat drömma. Hvad bekymra väl vi oss om dessa kalla, intetsägande sofismer, som vilja hämma hjertats friska kraftiga slag. Vi vilja lustvandra i kärlekens rosengårdar vid hvarandras sida och då skall ingen magt på jorden kunna skilja oss åt.»

Hon utsträckte sina armar emot Albert, hvars blickar oafslätligt voro fästade på henne.

I ynglingens ögon skönjdes samma viljelösa uttryck, som i den stackars fågelns, då han fångslas af skallerormens tjusareblick.

Med korslagda armar och dyster min iakttog kaptenen sin fostersons växande sinnesrörelse.

Han såg, huru denne darrade, huru hans knän skälfdde och huru han, sig sjelf ej mera mächtig, var nära att störta sig i sirénens armar.

Ett sorgset moln beskuggade den ädla gubbens panna.

»Albert, min son!» yttrade han. »Du står i detta ögonblick i valet emellan tvenne skiljovägar, af hvilka den ene leder till ärans ljusa höjder, den andre till qvalens bottenlösa afgrund. Å ena sidan vinkar dig en framtid utan ånger, ett lif utan samvetsqval, å andra sidan en tillvaro utan hopp, en död utan lugn. Välj nu sjelf, Albert!»

»Ja, välj!» utbrast Hildegard med passionerad röst, och hennes mörka ögon framljungade blixtar. »Välj, min Albert! Vid min sida vänta dig lifvets alla njutningar, i min famn öppnar kärlekens himmel för dig sina portar på vid gafvel. Hvad gör det väl, om vi båda förintas ibland idel eld och lågor; hvad gör det, om den vulkan som brusar i våra bröst, begraver oss i sin sjudande lava? I dina armar, min Albert, skall jag dö lycklig och lugn.»

Alberts höghvälfda bröst arbetade häftigt och utvisade, att en vild storm rasade derinom.

Den nyväckta passionen utkämpade en strid på lif och död emot förstånd och hederskänsla, och ännu var det ovisst, åt hvilketdera hållet segern lutade.

Den svärmiske, oerfarne ynglingen såg den förföriska qvinnan i en helt annan dager än den i lifvets skola hårdt pröfvade mannen.

»Välj Albert!» återtog kaptenen med vibrerande röst. »Välj emellan lifvet och döden, emellan himlen och helvetet!»

»Ja, välj Albert!» till hälften skrek konsulinnan.

»Välj emellan nordens kalla månsken och söderns herrliga sol, emellan förståndets dystra höstnatt och kärlekens ljusa vårmorgon!»

»Å ena sidan vinkar dig en ärofull lefnadsbana, en glad framtid och ett obefläckadt lif.»

»Å andra sidan väntar dig en kärlek utan gräns, en sällhet utan slut och en tillvaro utan bekymmer.»

»Välj Albert!»

»Välj, min dyre vän!»

Kaptenen framräckte med ett djupt, heligt allvar sin hand.

Hildegard utbredde med ett uttryck af den vildaste passion sina armar.

Detta ögonblick var afgörande för ynglingens hela framtid.

Men han besinnade sig ej länge.

Förstånd och hederskänsla behöllo segern öfver sinnlighet och passion.

Som en jagad hind störtade han fram till kaptenen och hopknäppte med en bedjande min sina händer.

»Förlåt mig, min ädle välgörare!» stammade han.
»Förlåt mig!»

Kaptenen fattade ynglingens hand och tryckte den varmt.

»Kom, min son!» yttrade han. »Sky detta ställe som pesten, ty här lura sorger och död i dina spår. Låt den lexas, du i dag erhållit, tjena dig till en hellosam varning för framtiden!»

»Ni har således oåterkalleligen gjort ert val?» sporde Hildegard med iskallt lugn.

»Ja, min fru!» svarade Albert lugnt. »Jag skulle djupt förakta mig sjelf, om jag ännu en gång i edra

armar glömde, att mannens starkaste bundsförvandt ☉ i livvets strid äro en obefläckad heder och ett rent samvete.»

»Bra, min herre! jag torde då äfven få upplysa er om, att min natur är en af dessa, hos hvilka försmädd kärlek öfvergår till det mest glödande hat.»

»Ah, ni vågar hota, min fru!» utbrast kaptenen med rynkade ögonbryn. »Men ve er den dag, ni försöker att sätta edra hotelser i verket, ty då skall ni i mig finna en lika obeveklig anklagare som skoningslös domare.»

Efter att hafva kastat en sista, föraktfull blick på den af vanmäktigt raseri förstummade qvinnan, aflägsnade sig de båda männen med snabba steg ur rummet.

Hildegard blickade stolt på den dörr, bakom hvilken de försvunnit.

Hennes ansigte var i detta ögonblick vanställdt af ett så demoniskt uttryck, att till och med den modigaste man skulle ha ryggat tillbaka vid åsynen af detsamma.

»Ve dig, Georg von Düben!» framhväste hon mellan de blåbleka läpparne. »Du har uppväckt tigrinnans blodtörstiga natur och du skall sjelf blifva hennes första offer.»

När man observerade det hotfulla draget omkring den välformade munnen och förstod den hotande elden, som brann i de mörka uttrycksfulla ögonen, då kunde man ej ett ögonblick betvifla hennes vilja eller förmåga att utkräfva en fruktansvärd hämnd för den förolämpning, hon nödgats tåla.

Hennes ansigte antog emellertid snart nog sitt

kalla, ogenomträngliga uttryck och med en beslut-sam åtbörd fattade hon ringklockan.

Vid hennes häftiga ringning inträdde skyndsamt Alice.

»Säg till, att stora vagnen spännes för!» befalde konsulinnan.

Kammarjungfrun skyndade ut.

Hildegard gjorde i största hast sin toilett och satt fem minuter sednare vårdslöst tillbakalutad i det lysande ekipaget, som med stark fart rullade genom gatorna.

Till hvilket mål, få vi i det följande erfara.

---

5. Spåqvinnan.

I ett af de nyare husen vid Gref-Magni-gatan å Ladugårdslandet bodde vid denna tid en beryktad spåqinna.

Ehuru detta yrke naturligtvis då lika väl som nu var i lag förbjudet, hindrade detta dock ej att hon temligen öppet utöfvade detsamma, samt till och med räknade gräddan af aristokratien ibland sina kunder.

Framstående embetsmän, förnåma damer och lysande ädlingar besökte denna moderna sibylla för att få kasta en blick in i ödets outgrundliga bok.

Det hviskades äfven i hemlighet om att hon egde en ovanlig färdighet i konsten att tillreda gifter, som ej lemnade något spår efter sig, droppar, som på patienten utöfvade den mest olycksbringande verkan, drycken som förmådde framkalla de mest motsatta känslor, såsom kärlek, hat, glädje, förtviflan, hopp, vansinne m. m.

Huruvida dessa rykten egde någon sannolikhet till grund kunde man emellertid ej med visshet afgöra.

Sysselsatte hon sig i sjelfva verket med dylika saker, så förstod hon bedrifva handtverket med så öfverlägsen skicklighet, att hon aldrig riskerade att blifva öfverbevisad om förhållandet.

Hvarifrån fru Pettersson — hon lät kalla sig vid detta namn — egentligen kommit och i hvilket land hennes vagga stått, kunde ingen med visshet afgöra.

Allt efter sina kunders önskan förstod hon att meddela sig på tyska, engelska, franska och italienska, med samma färdighet som svenskan, hvarföre man städse sväfvade i okunnighet om hennes nationalitet.

Hvad hennes ålder beträffade, så var den lika så problematisk.

Fru Pettersson visade nemligen aldrig kunderna sitt ansigte.

Detta var doldt för hvarje nyfiket öga af en svart mask, genom hvars ögonhålur ett par svarta, blixtrande ögon framblickade på ett hotande, olycksbådande sätt.

Hon var för öfrigt oföränderligt iklädd en svart, tätt åtsittande sammetsklädning, som särdeles väl framhöll hennes väl proportionerade, höga och imponerande gestalt.

Hufvudet var inhöljdt i ett svart dok, äfvenledes af sammet, och denna enformiga svarta färg i förening med spåqvinnans värdiga, högtidliga hållning utöfvade äfven på de mest modiga och klen-trogna kunderna ett hemskt intryck.

Tvenne gånger hade polisen hedrat fru Pettersson med sina besök.

Båda gångerna hade en liten mager gumma af ungefär sextio års ålder kommit dem till mötes, och förklarar, att hon vore den person de sökte.

På tillfrågan, hvarmed hon sysselsatte sig, för-

klarade hon, att hon försörjde sig genom att försälja pepparkakor.

Detta var äfven öfverensstämmande med verkliga förhållandet.

Gumman plögade nemligen såväl sommar som vinter ströfva omkring på gatorna med sin korg på armen och öfverallt var hon känd under namnet gumman Petterson.

Att hon och den beryktade spåqvinnan kunde vara en och samma person, var emellertid i hvarje fall en komplett omöjlighet.

Men då polisen vid anställd visitation ej lyckades att upptäcka någonting misstänkt och alldenstund ingen annan person stod att anträffa, så måste man låta sig nöja med detta svar och hela saken förföll af sig sjelf.

Hvem den mystiska spåqvinnan sålunda egentligen vore, fanns ingen möjlighet att utforska, ty ej ens hennes närmaste grannar kunde erinra sig att någonsin hafva sett henne i sin rätta gestalt.

Hon åtnjöt emellertid ett stort anseende för sin spådomskonst och hennes kunder voro lika talrika som frikostiga och lättrogna.

Med vår rättighet som författare taga vi oss friheten att en dag helt ogeneradt göra en påhelsning i hennes lilla, en trappa upp belägna våning, bestående af trenne rum, kök och tambur.

Genom tamburen inträda vi i ett litet, elegant möbleradt förmak, innanför hvilket ligger det aldraneligaste, sibyllans mottagningsrum.

Allt i detta rum vittnar om en på samma gång qvinnlig och artistisk smak.

Utan att vara belastadt med någon öfverflödig

lyx, är rummet likväl prydt med en elegans, som ej lemnar något öfrigt att önska.

Den mystiska halfdager, som råder derinne, gör det till en börjar omöjligt för oss att uppfatta och igenkänna föremålen, men så småningom vänjer sig ögat vid skymningen och vi blicka oss förvånade omkring.

Längst borta i rummet skönja vi i ett slags upphöjd ländstol ett högväxt, ståtligt fruntimmer, från topp till tå klädd i svart sammet.

Denna person är spåqvinnan.

Hennes ansigte är betäckt af en svart mask, som ännu mera förhöjer det högtidliga, nästan hemska uttryck, man röner vid åsynen af denna mörka, mystiska gestalt.

Framför henne står en mansperson i en halft ödmjuk, halft förtrolig ställning.

»Nå, är allting klart för vår expedition?» spørjer hon.

»Ja, herskarinna!»

»Alla man äro utställda på sina bestämda poster?»

»Ja, herrskarinna!»

»Glöm ej, att det gäller lif eller död! Innan klockan slagit elfva i afton måste »Nattens örn» till hvad pris som helst vara fri, i annat fall blifven i alla mogna för fängelset.»

»Jag förstår, herrskarinna!»

»Ni har väl reda på, hvilken båt, ni skola bemäktiga er?»

»Ja, Najaden!»

»Just densamma! Så snart fången kommit på fri fot skyndar han ginaste vägen ner till kajen. Så

fort han kommit ombord, kastas loss, och maskinen sättes i gång. Du »Kejsarpelle» är ju säker styrman?»

»Jag ville inte ha ett käpprapp för hvar gång mina händer vridit omkring ratten.»

»Godt! då bör du äfven känna till bästa vägen för att undgå förföljarne och komma i klart farvat- ten. Ni landa fortast möjligt straxt bortom Framnäs.»

»Lita på mig, herrskarinna.»

»Bra! du vet nu, hvad du har att göra. Skynda dig att raskt och punktligt utföra mina befallningar, ty derpå beror till en stor del din egen lycka. Och nu farväl! vi träffas i afton i »Korpnästet.»

Hon gjorde en lätt rörelse med handen och au- diensen var slutad.

»Kejsarpelle» aflägsnade sig med en djup bug- ning.

När han försvunnit höjde qvinnan sin hand för att borttaga masken, och i dessa bleka, iskalla drag igenkänna vi Gianettas ansigte.

Hon for med handen öfver pannan och en smärt- sam suck banade sig väg öfver hennes läppar.

»Nu har då ändtligen striden på lif och död bör- jat emellan mig och samhället», mumlade hon. »Men tärningen är kastad och jag skall ej draga mig un- dan, ty för min sons skull måste jag våga allt. Jag vill att han skall lefva fri och oberoende intill den dag, då han på min vink lägger sin usle far som ett försoningsoffer för den skymfede modrens fötter. Må min väg gå öfver lik och bårar, må den besudlas med brott och blodskuld! Jag skall ej gifva mig ett ögonblicks ro, förrän segern är vunnen och hämnden gjuter sin rogifvande balsam i hjertats svidande sår.»

Hon sänkte sitt hufvud mot bröstet och försjönk i djupa tankar.

Det var vansinnets glöd, som i denna stund brann i hennes ögon, det var förtviflans förhärjande brand, som rasade inom hennes passionerade bröst.

Då ljöd plötsligen en häftig ringning på tamburklockan.

Gianetta spratt till och höjde åter sitt hufvud.

Ett föraktligt småleende lekte på hennes läppar och med en stolt åtbörd reste hon sig upp.

»Återigen någon af dessa välborna dårar, som på vinst och förlust vilja draga en nit ur ödets nyckfulla urna», mumlade hon. »Hvad lifvet ändå är eländigt och hvad människan är för en stackare.»

Dörren öppnades och en liten, aldrig gumma inträdde med lifliga steg.

Det var ingen annan än spåqvinnans faktotum, pepparkaksgumman ifrån Djurgårdsslätten, fru Pettersson.

»Det är ett fint fruntimmer derute, som ber att få tala vid fröken,» yttrade hon.

»Ett fint fruntimmer!» upprepade Gianetta med en föraktlig åtbörd. »Huru kan väl du veta det?»

»Åh, det synes på utanskriften, kära fröken. Hästar och ekipage, kusk och betjent, siden och sammet, guld och juveler. Slår vad att det är minst en prinsessa! Åh, fröken skall tro, att gumman har också ögon, fastän de äro gamla.»

Gianetta skakade otåligt på hufvudet.

»Nå, låt då den *fina* damen komma in!» svarade hon lugnt.

»Skall ske fröken! hon är om ett ögonblick här.»

»Hör på, Lena! Jag förmodar, att du har tand

för tunga, så att ingen kan ana vår hemlighet eller komma mig på spåren?»

»Åh, tycker fröken, att gumman ser så enfaldig ut! Åhnej, Lena Pettersson vet hvad hon säger och ingen lefvande själ kan locka ur henne ett ord. Det borde väl fröken veta, som har känt mig så länge.»

»Ja, jag vill blott uppfriska ditt minne, i händelse att det utan din vilja skulle börja att dufna. Ty skulle våra affärer komma till rättvisans kännedom, så toge hin oss allesammans, och den första som blefve utsedd till ett hämnens offer vore du sjelf. — Men skynda dig nu och låt den främmande damen komma in!»

Gumman stultade ut, under det att hon mumlade några otydliga ord för sig sjelf.

Gianetta påtog skyndsamt masken och slog sig derpå helt lugnt ner i ländstolen.

Hon var nu åter den mystiska spåqvinnan, hvars rätta namn och personlighet var en gåta för alla.

Dörren öppnades och Hildegard Krügers gestalt visade sig på tröskeln.

Ett ögonblick såg sig konsulinnan förbryllad omkring; derpå närmade hon sig beslutsamt den orörliga och stumma sibyllan.

»Förlåt mig, min fru!» yttrade hon med låtsad ödmjukhet. »Jag har tagit mig frihetan att besöka er, emedan jag behöfver edra insigtsfulla råd och er goda hjälp.»

»Tala!» svarade spåqvinnan lakoniskt.

»Först och främst», fortfor konsulinnan med märkbar ironi, »kan ni måhända säga mig någonting angående mitt ärende, alldenstund ni obehindradt läser i ödets bok.»

»Ni har rätt, min fru,» blef det lugna svaret.
 »Jag vet och känner allt och alla.»

»Äfven mig?»

»Ja, min fru! fäfängt skall ni söka att dölja ert stånd för mig. Innan ni trädde inom mina dörrar väntade jag besök af konsulinnan Krü...»

»Tyst!» afbröt Hildegard häftigt. »Namn och titlar äro härvidlag helt och hållet öfverflödiga!»

»Som ni behagar, min fru,» blef det lugna svaret.»

»Då ni sålunda väntade mig», började Hildegard med osäker röst, »så vet ni måhända äfven, af hvad skäl jag är hitkommen.»

»Jag känner skälet och skall i några få ord förklara detsamma. *Kärleken alstrar svartsjuka, svartsjukan föder hat, hatet söker hämnd.*»

»Ja, du har rätt, du afgrundens furie», skrek Hildegard nästan vildt. »Det är för hämndens skull jag uppsökt dig och du måste hjälpa mig att utföra densamma.»

»*Måste!*» upprepade spåqvinnan med skarp betoning och en vredesblixt framljungade ur hennes svarta ögon. »Ni glömmer, min fru, att man bör rådfråga min vilja, innan man anlitar min förmåga.»

»Jag skall ej glömma det», svarade konsulinnan häftigt, »och om en förolämpad qvinnas klagan, ett försmått hjertas hämnderop i förening med klangen af det mäktiga guldets förmå någonting hos er, då skall ni tvifvelsutana lyssna till min bön om hjälp.»

»Hvad fordrar ni då af mig?»

»Jag fordrar hämnd öfver dem, som förolämpat mig, straff öfver dem, som med förakt stött mig tillbaka, död öfver dem som vågat öfverhölja mig med skam och vanära.»

»Ni begär mycket, min fru!»

»Ja, för er må det vara mycket, men för mig är det allt för litet.»

»Ödets lotter äro ofta ganska skiljda», började spåqvinnan med djup, moneton röst. »Det händer mången gång att den blyga, oskuldsfulla linnéan får njuta af den lifgivande sol, som den stolta prunkande rosen saknar. När då rosen ser sig beröfvad den himmel, hvaraf den är i behof, sprider sig det gift, som döljer sig i dess innersta taggar, ända ut i den ljuftva blomkalken och förpestar dess herrliga doft. Då kommer hämndens våld och hatets frostnatt som en brusande flod och hotar att begrava den stackars blomman under sina skyhöga vågor. Akta er, min fru, att förintas i den eld, ni sjelf upptändt, akta er att förgås i den storm, ni sjelf frammanat! Den man ni åsyftar, står i alla hänseenden så högt öfver er, att ni med alla edra ansträngningar ej skall kunna nå honom ens med ett finger, utan att sjelf gå under vid försöket.»

»Ni vet då allt?» utbrast Hildegard nästan förskräckt.

»Ja, jag vet allt», svarade sibyllan med orubbligt lugn. »Jag läser i edra anletsdrag de känslor, som rasa inom ert bröst. Jag ser i edra ögon ert gränslösa hat emot en man, hvars enda brott är att hafva ryckt ett säkert byte ur edra händer.»

»Och denne man?» utbrast konsulinnan utom sig.

»Är kapten Georg von Düben.»

Hildegard skälfde i alla lemmar.

»Nåväl, ja», utbrast hon slutligen med vild be-

slutsamhet. »Jag hatar denne man och han måste dö! — hör ni? — dö!»

Gianetta skakade nekande på hufvudet.

»Det lönar ej mödan för pygméen att kämpa emot titanen», utbrast hon. »Afstå ifrån denna vanvettiga strid, min fru, ty ni kommer alltid att förlora på densamma.»

»Nej, och hundra gånger, nej!»

»Jo, säger jag! Ni bör tro mina ord, ty framtidens bok ligger öppen för mina ögon och jag läser i densamma, att ni endast kommer att skörda sorger och lidanden, om ni står fast vid er föresats.»

Hildegard betraktade henne med blixtrande ögon.

»Och ni skulle då vara denna qvinna, om hvars okuffiga viljekraft och fasta karakter ryktet vetat att berätta så mycket», utbrast hon föraktligt. »Jag hade hos er väntat att finna en glödande natur, en med helvetet förtrogen ande, hvars blotta närvaro skulle framlunga eld och lågor och hvars ord skulle frammana döden. I dess ställe finner jag en förslappad moralpredikant, som darrar för sin egen skugga och ryggar tillbaka för en förtviflad likes klagande röst. Tilltror ni er, att med edra fadda sofismer kunna omvända mig, att med edra dumma förstånds-läror kunna utsläcka elden i mitt bröst, så misstager ni er storligen. Mitt förakt för Edra dumma råd skall ej i ringaste mån rubba mitt fattade föresats.»

Gianetta hade rest sig upp.

Med utsträckta händer och blixtrande ögon stod hon hög och imponerande framför Hildegard, som trotsigt besvarade hennes ljungande ögonkast.

»Oförvägna!» utbrast sibyllan med dot röst. »Tror du dig väl ostraffadt kunna trotsa ödets skickelser? Ve dig, förmätna, om du utmanar de mäktiga andar, i hvilkas tjänst jag står! Ingen mensklig magt, ingen lysande ståndpunkt, intet välboret namn skall kunna rädda dig ifrån att krossas i spillror af ödets mäktiga hand. Tag dig derföre i akt, medan tider är!»

Hildegard smålog föraktligt.

»Nu nog med alla moraler!» utbrast hon. »Jag skall veta att sjelf utkräfva hämnd.»

»Som ni behagar! men kom ihåg, att jag varnat er!»

»Jag skall ej glömma det. Denna varning kommer mig att misstänka ett förräderi å er sida! Från och med denna stund ser jag i er en fiende.»

»Verkligen?»

»Och jag hämnas alltid på mina fiender.»

»Det låter ju nästan som en formlig krigsförklaring.»

»Och den bör ingalunda kunna missförstås.»

»Hvad skulle ni väl kunna uträtta emot mig?»

»Jag skall veta att rubba ert oförtjenta rykte som spåqvinna genom att blotta ert grofva charlataneri.»

Gianetta drog helt lugnt i den öfver stolen befinliga klocksträngen.

Den lilla gumman inträdde ögonblickligen.

»Var af den godheten att beledsaga fru konsulinna Krüger till sin vagn!» befalde Gianetta kallt.

Hildegard skar tänderna i vanmäktigt raseri.

«Odjur!» hväste hon. »Ni vill skymfa mig genom att högt uttala mitt namn på detta förbannade ställe!»

»Farväl, fru konsulinna!» svarade Gianetta med hänfull ton. »Af en eller annan orsak synes ni mera än lofligt upprörd, men jag förmodar att friska luften på er skall utöfva en lugnande inverkan.»

Åtföljd af gumman aflägsnade sig Hildegard utan att yttra ett ord.

Gianetta höll blicken stelt fästad på den dörr, bakom hvilken hon försvunnit.

»Denna qvinna hatar lika djupt som jag och vill hämnas lika grymt», mumlade hon i det hon aftog masken och häftigt vandrade fram och åter i rummet. »Men hvarföre? Emedan hon ej lyckades att beröfva en stackars oskyldig yngling hans heder och samvetsfrid. Detta är lågt och uselt! mitt hjerta säger mig det. Jag måste rädda Georg von Düben undan denna demon, ty jag är skyldig honom erkänsla, derföre att han i ett kritiskt ögonblick kom min son till hjälp. Det gäller alltså att korsa denna nobla megäras planer.»

I samma ögonblick öppnades åter dörren och den lilla gumman intradde på sitt ljudlösa kattlika sätt.

»Hvad vill du nu igen?» sporde Gianetta otåligt.

»En förnäm herre söker fröken.»

Gianetta höjde föraktligt på axlarna.

»Återigen en af dessa odrägliga narrar!» utbrast hon. »Nåväl! låt honom komma in!»

Gumman skyndade ut.

Gianetta anlade åter masken och intog sin plats i ländstolen.

Dörren öppnades och en äldre man visade sig på tröskeln.

Det var en hög, reslig gestalt med ett serdeles anmärkningsvärdt yttre.

Hans nobla af mörkbuskiga ögonbryn och yfviga gråsprängda mustascher beskuggade ansigtet syntes en gång hafva varit ovanlig vackert, men den djupt fårade pannan, den kala hjessan, de gulbleka kinderna och insjunkna ögonen vittnade om ett förgånget lif, som blifvit härjadt af våldsamma passioner och stormande lidelser.

Vid åsynen af denne man spratt Gianetta häftigt till och ur maskens ögonhålur framlungade en blyxt så förfärande, att den nykomne nästan förskräckt ryggade ett par steg baklänges.

Men han hemtade sig åter och närmade sig sibyllan med ett förbindligt småleende på läpparne.

»Förlåt mig, min fru, min djerfhet att störa er i edra tvifvelsutana viktiga förehafvanden», yttrade han satiriskt, »men ryktet har vetat att berätta så mycket angående er och er öfvernaturliga förmåga, att jag af detta skäl fann mig befogad att uppsöka er.»

Gianettas bröst häfde sig våldsamt, men ej ett ljud kom öfver hennes läppar.

»Det har under den närmast förflutna tiden inträffat åtskilliga omständigheter», fortfor främlingen, »som föranleder min önskan att med ert bistånd få kasta en blick i ödets outgrundliga bok.»

»Tala! jag hör er!» yttrade spåqvinnan entonigt.

»Jag står genast till er tjänst», svarade främlingen med ett omärkligt småleende, »men för att öfvertyga mig om, att jag ej vändt mig till orätt per-

son, ville jag gerna sätta er förmåga på prof innan jag anlitar er hjälp.»

Gianetta reste sig upp med en hotande åtbörd.

»Den som tviflar på magten hos nattens andar, gör orätt i att söka deras bistånd», yttrade hon doft. »Ni, grefve Arthur K--hjelm har större skäl att frukta de öfvernaturliga magterna, än att anlita dem.»

Grefve K--hjelm — ty det var verkligen han — spratt häftigt till och fästade en skarp blick på sibyllan.

»Ni känner mig!» utbrast han.

»Jag känner er, grefve», svarade hon kallt. »Ni står antecknad i den bok, hämndens mäktige genius öfverlemnad i min vård, och ni är därför hjälplöst hemfallen under ödets starka hand.»

Grefve K--hjelm ryste.

Sibyllan hade uttalat dessa ord med en så egenomlig, hotande betoning, att han kände sig beklämd

Men han afskakade sig med våld detta obehagliga intryck och yttrade lugnt:

»Du talar gåtfulla ord, min kära Pythia, men du skjuter öfver målet. Min tanke är, att du gjorde klokast i att hålla dig till sjelfva hufvudsaken och helt lugnt besvara mina frågor.»

»Låt höra, grefve, om ni har någonting att andraga, som jag ej förut känner!»

»Godt! jag hoppas, att vi skola komma öfverens, om du blott lofvar att bortlägna dina dunkla, öfverspända uttryck, ty derigenom imponerar du ej på mig. Jag betviflar ej ett ögonblick att du eger en mindre vanlig kunskap parad med en skarp blick i den så kallade högre magien, men denna veten-

skap stöder sig på helt naturliga grunder. Jag skall aldrig kunna förmås att tro på spöken, ehuru jag sjelf en gång varit utsatt för en förfärlig vision. När jag nu vänder mig till dig, så sker det i det hopp, att du skall med din konst kunna fördrifva en sjukdom, som läkaren förklarar obotlig.»

»Och hvilken?»

»Sedan ett par år tillbaka har jag plågats af en ständigt vexlande oro, ett slags förfärlig mjelt-sjuka, som beröfvat mig mitt lugn under dagens lopp, min hvila under nattens timmar. Stundom har den kringsväfvat mig i form af en iskall dimma, som kommit blodet att stelna i mina ådror, stundom åter har den brusat öfver mig som en glödhet lavaström och omtöcknat min hjerna med vansinnets hemska mörker. Jag vet ej, hvarifrån denna sjukdom härleder sig, men jag känner, att om jag ej erhåller snar bot för densamma, skall den inom kort döda mig.»

»Och Ni förstår då ej orsaken till det onda, som plågar Er?»

»Nej, men jag hoppas, att Er skarpa blick skall underrätta mig derom.»

»Grefve K—hjem! Har ni hört talas om ett *ondt samvete*?»

Grefven spratt till.

»Hvad menar Ni dermed?» sporde han.

»Jag menar, att vedergällningens timma äntligen slagit», svarade sibyllan doft. »I många år, grefve, har Ni ostraffadt röfvat oskyldiga hjertan och mördat deras samvetsfrid. Ni har ohejdadt vandrat öfver lik och bårar. Ni har samvetslöst badat Er i blöd och tårar. Nu äntligen har samvetets ankla-

gande stämman höjt sig i Ert bröst och med domsbasunens kraft ropar den i Ert öra: »Som en brottsling har du lefvat, som en brottsling skall du dö!»

Hög, stolt och imponerande stod sibyllan framför grefven, som betraktade henne med af fasa och förskräckelse vidt uppspärrade ögon.

Plötsligen rusade han fram till henne och grep hennes arm.

»Hvem är du, qvinna, som så noga känner mitt förflutna lif?» sporde han, i det han försökte att rycka utaf henne masken.

Men Gianetta stötte den förslappade rouéen ifrån sig med så öfverväldigande kraft, att han tumlade baklänges i en soffa.

»Jag är hämnens straffande genius, som ej får vidröras af dina orena händer», skrek hon nästan vildt. »Darra, Arthur K-hjelm! darra för det öde, som väntar dig, ett öde, hvarifrån ingen menisklig magt kan rädda dig!»

»Djefvul! demon! hvad ondt har jag väl gjort dig?» sporde grefven nästan ångestfullt.

Gianetta höjde sina händer med en på samma gång vild och sublim åtbörd.

»Han frågar hvad ondt han har gjort?» utbrast hon. »O, du mäktiga försyn, du allsvåldiga öde, som regerar verlden! huru kan du väl tillåta, att detta meniskliga vidunder ännu får trampa vår herrliga jord? Dock, jag förstår dina rådslut, oblidkeliga nemesi! Du har hittills velat spara honom, endast derföre att straffet en gång skall blifva desto förfärligare.»

»Du yrar, qvinna!» utbrast Arthur utom sig. »Tala då ett enda förnuftigt ord!»

Sibyllan höjde långsamt sin hand och en hemsk eld lågade ur hennes ögon.

»Se, se derborta i fjerran!» hviskade hon med en stämma som klingade doft som en röst ur ande-verlden. »Se, hvilka dunkla gestalter, som uppstiga ur den dimhöljda östern! Jag skådar konturerna af lidande qvinnor, döende barn. Jag ser de gräfslö-saste qual tecknade på deras ansigten, jag läser de förfärligaste lidanden i deras aftärda drag. — Tyst! — hvad var det? — en kör! — den klingar som ett eko ur afgrunden! — hör! de sjunga! — Ve, ve öfver qvinnoskändaren och barnamördaren! — ve öfver honom, som fräckt hånat dygdens lagar och förtrampat oskuldens rosor! — Förbannelse öfver den nedrige bofven, som, glömsk af hederns och sanningens läror, betecknat sin väg genom lifvet med utgjutna blodstårar och krossade qvinnohjer-tan!» — Förbannelse öfver den hjertlöse förföraren, Arthur K—hjelml!»

Den sista meningen i detta fanatiska anathema framsades med så förfärande kraft, att Arthur ett ögonblick kände sig nästan förintad deraf.

Men denne man var alltför härdad i brottets skola för att låta kufva sig af en qvinnas ord, äfven om denna kvinna uppträdde i en sibyllas mystiska gestalt.

Han reste sig upp och närmade sig Gianetta, som stel och orörlig qvarstod på sin plats.

Plötsligt besvarande hennes gnistrande ögon-kast yttrade han med verldsmannens kalla lugn:

»Qvinna! hvem du än må vara, som genom svas-sande ord och dunkla meningar söker att förvirra min tankegång! du misstager dig, om du tror dig

på detta sätt kunna skingra min vantro för det öfvernaturliga. Jag kan ej förklara, på hvad sätt ditt öde sammanhänger med mitt, men jag förmodar, att du ettdera stått i beröring med eller ock sjelf är en af de rosor, jag plockat på min lefnadsstig och fäst vid mitt bröst. Tror du, att jag känner några samvetsqual derföre att jag älskat och njutit af lifvet, då bedrager du dig storligen. Att älska är lifvets lösen och jag skulle ej vilja förlora ett enda af dessa ljuflva minnen, som frammanas vid tanken på de rosenläppar, jag kysst, de smärta midjor jag omarmat. Det är sålunda ej några samvetsqual, som plåga mig, utan ett uteslutande kroppsligt lidande. Jag kom för att söka hjälp hos dig, men jag hade misstagit mig om din förmåga. Jag ser ej i dig den stolta, klarseende sibyllan; i mina ögon är du endast en af dåraktiga passioner förblindad qvinna, som i vanmäktig vrede rasar emot ett mål som öfverstiger dina krafter.»

»Såå! tror du det, greve K—hjelms? Ve dig, den stund, du upptäcker ditt misstag.»

»Nåväl! aftag då din mask och blotta dina anletsdrag, så skall jag genast erkänna detsamma.»

»Ha, listige orm! Din hala, smidiga natur förnekar sig aldrig. Men numera skall du ej lyckas bedåra mig. Den stund, jag inför dina ögon demaskerar mig, blir din sista i lifvet, ty när du en gång får skåda mitt ansigte, skola mina läppar uttala din dödsdom.»

I trots af sin kalla, förhärdade natur kunde Arthur ej undertrycka en rysning vid dessa hotande ord.

Men han lösryckte sig med en kraftig själsansträngning ur sin djupa bedöfning.

Då han såg sig ingenting kunna vinna, beslöt han att retirera med bibehållen krigsära.

»Farväl, mäktiga sibylla!» yttrade han bånleende. »Jag har nu en stund tåligt lyssnat till korpens kraxande. Härifrån ilar jag till min ljuftva näktergal, hvars ömma, smekande toner inom kort skola besvärja stormen i mitt bröst.»

Gianetta log ett bittert leende.

»Ja skynda, greve! skynda mot din undergång!» yttrade hon och i hennes röst genljöd en dof återklang från förflutna, lyckliga tider. »Få se, om du kallar näktergalens stämma öm och smekande, när den med jublande röst qväder din dödssång.»

Arthur svängde sig tigande om på klacken och aflägsnade sig med snabba steg.

Gianetta afslet våldsamt masken och störtade med tigrinnans vildhet emot dörren.

Här hejdade hon sig och tryckte handen hårdt emot hjertat.

»Arthur!» klagade hon. »Arthur! min älskling! min afgud! Tjugo år af sorg och qval hafva ej kunnat rycka kärleken ur mitt hjerta. Ännu älskar jag dig.»

Hon for med händerna genom sitt gråa hår och utstötte ett rop af smärta och förtviflan.

»Nej!» skrek hon vildt. »Nej, nej, nej! Det är ej kärlek, som lågar i mitt hjerta, det är hat, ett oförsonligt hat. Den eld som brinner i mitt förtorkade bröst kan endast släckas i blod.»

Hon krälade som en mask på golvet och hennes kropp darrade af våldsamma snyftningar.

En god halftimme varade denna kris, hvares våldsamma utbrott vittnade om de mest stridiga och glödande passioner.

Slutligen reste hon sig upp och ordnade sin derangerade toilett.

Förtviflans lugu stod att läsa på hennes bleka ansigte, hopplöshetens beslutsamhet skönjdes i hennes nattsvarta ögon.

Hon närmade sig en midt emot dörren belägen trymå, den hon behändigt sköt åt sidan.

Dervid blottades en lönndörr, bakom hvilken hon blixtnabbt försvann.

Tio minuter sednare utträdde genom samma dörr en ung, elegant klädd herre med guldbågade glasögon och näpna mustascher.

Vi behöfva väl ej nämna för våra läsare, att denne man var — Gianetta.

6. Flykten.

Det var en af dessa, mörka, stormiga höstnätter, då den glade stockholmarens helst befinner sig inne i sitt varma rum.

Ty nordens parisare äro lika vekliga som en äkta fransman.

Kalla vindar, isiga regnskurar och vilda snöstormar äro någonting för deras natur afskräckande.

De förlora modet och skynda ängsligt att gömma sig i sina skyddande boningar.

Men kommer då sol, vårhimmel, sommandag och fågelsång, då ljusnar åter stockholmarens min och han skyndar ut för att i den fria naturen hemta nytt mod och förnyade lifskrafter.

Ett undantag härifrån utgöra hufvudstadens mer eller mindre farliga tjufvar och s. k. »klockskojare.»

Dessa herrar hafva under skydd af nattens mörker och gynnade af vårt beryktade polismånsken sin bästa arbetstid vid dylika tillfällen, då hederligt folk söker lugn och hvila.

Att sjelfva den egentliga staden med sina smala, trånga gator, mörka gränder och besynnerligt bygda med talrika utgångar försedda hus alltid utgjort detta afskums hufvudsäte, är allom bekant.

Österlånggatan är isynnerhet en gata, som städse åtnjutit den tvetydiga hedern att befolkas af mer

eller mindre samhällsvådliga personer, jemte deras verktyger och spioner, de prostituerade kvinnorna.

Detta var isynnerhet fallet vid denna tid, då de beryktade kaffehusen stodo, så att säga, i sin blomstring.

Det var för hederligt folk förenadt med verklig lifsfara att efter en viss tid på dygnet beträda den del af staden, som ligger emellan Skeppsbron och Vesterlånggatan.

Och i trots af sina energiska åtgärder och sin vaksamhet stod polisen oftast magtlös gentemot de djerfva och förslagne bofvarne.

Att »korparne» vid denna tid spelade hufvudrollen ibland klockskojareligorna faller af sig sjelf.

Det fanns knappast något hus i denna stadsdel, der ej detta farliga band egde en medlem, en bundsförvandt eller en spion.

Huset nr 14 Österlånggatan har i alla tider varit ett mindre väl känt hus, ehuru det blifvit mera bekant genom sitt åt annan gata vettande husnummer, Baggensgatan nr 13.

Ännu i dag har det ej lyckats polisen att fullständigt rensa detsamma ifrån samhällvidrigt slödder, och detta hufvudsakligast af det skäl, att dess egare uppenbart af lumpen vinningslystnad gynnar och skyddar såväl de prostituerade kvinnorna, som deras aflönade älskare, de så kallade »Henrikarne».

Huset lämpar sig för öfrigt tillfölje af sin egenomliga, gammaldags byggnadsstil endast alltför väl till detta bruk.

De långa, krokiga trapporna, de mörka, dystra korridorerna, de små, illa vårdade rummen med sina låga fönster och talrika utgångar, den trånga, osun-

a gårdsplanen och slutligen dess läge mellan tvenne gator med portar åt båda håll — allt detta i förening gör det nästan omöjligt för polisen att vid sina razzier göra någon anmärkningsvärd fångst i detta ruckle.

Och detta förhållande kommer förmodligen att fortfara, till dess att huset ombyter egare. — —

Samma afton vi i kapitlets början antydt, synes några mörka gestalter med försigtiga steg smyga sig utföre de åt den lägre liggande Österlånggatan ledande trapporna.

I sjelfva porten stannade de och en af dem stack försigtigt ut hufvudet, samt kastade en spanande blick åt alla sidor.

»Ser du till någon »byling?» sporde en hes röst.

»Nej, inte en katt en gång», blef svaret.

»Hm! de söta grisarne frukta väl för att smälta i regnet?»

»Nåja, så mycket bättre för oss!»

»Således friskt till verket!»

»Ha ni »tjuringarne» klara?»

»Ja, bevars.»

»Hvar ligger »Najaden?»

»Vid Skeppsbrokajen.»

»Godt! är det en smäcker skuta?»

»Ja, långt smäkrare än din krognymf!»

Ett skallande gapskratt följde på detta infall.

»Millioner sjögastar och hafstroll!» röt med en grof basstämma den person, repliken hade gällt.
»Min Hulda i Trångsund är, hjerta i min talg, den präktigaste galeas, som någonsin hissat kärlekens flagg för en ärlig sjöman. Förstår du det, landtkrabba.»

»Ja, åtminstone är hon tillräckligt »lättrodd», blef svaret.

Ett förnyadt skratt retade ännu mera den hänade älskaren.

»Säg om det der en gång till, din urvattnade sillstrypare, så skall jag, hjerta i min talg, plantera »tjuringen» med tjugo knops fart emellan dina skröpliga rebben.»

Under samtalets lopp hade de mörka gestalterna utträdt på den svagt upplysta gatan.

De voro till antalet åtta, alla kraftiga, högresta gestalter med mörka, beslutsamma anletsdrag.

»Tyst, era galningar!» befalde anföraren, i hvilken vi igenkänna »Kejsarpelle». »I dag ha vi annat att göra än gräla. Slåss lär ni få om en stund, så mycket ni behaga.»

»Ja, men hjerta i min talg!...» mumlade den om sin utkorades heder ömtålige älskaren.

»Håll käften, »jungman Lärka», och låt din Hulda försvara sig sjelf, ty hon ser mig ut för att vara kompetent till den saken. — Och nu framåt, gossar!»

De smögo sig försigtigt utåt de mörka husraderna och uppnådde sålunda osedda Bredgränd, utför hvilken de skyndade med snabba steg.

Framkomne till Skeppsbron stannade de ett ögonblick för att öfverlägga.

»Hör på, »jungman Lärka!» känner du kaptenen på »Najaden?»

»Nej, men styrman Hansson känner jag och han är, hjerta i min talg, en fullriggad märs-gast.»

»Men du känner ju fartyget?»

»Najaden» ja! En präktig skuta, hvasa?»

»Vet du, hvar kaptenen har sin hytt och hvar manskapets kojor äro belägna.»

»Om jag vet det! Jag och »Najaden» ä', hjerta i mig talg, uppvuxna barn tillsamman, liksom presten och hin onde.»

»Bra! Stanna då här allesamman, till dess att jag ger er tecken! Då kommen I fram, men tysta och försigtiga! Du, »jungman Lärka», får sedermera visa mig hvar kaptenen har sin hytt, ty honom tar jag på min andel.»

«Och styrmannen?»

»Får du taga på din lott, eftersom ni äro gamla bekanta.»

»Hm! det blir, hjerta i min talg, ett godt stycke arbete, ty styrman Hansson är stark som en björn.»

»Bah! genom öfverrumpling kan ett barn besegra en jette.»

»Och hvad skola vi öfriga företaga under tiden?» sporde en af sällskapet.

»I skolen tysta munnen på manskapet», beordrade »Kejsarpelle» lugnt. »Om de äro resonabla och godvilligt låta innestänga sig under däck, så skolen I ej tillfoga dem något ondt, men vid minsta försök till motstånd å deras sida må »tjuringarne» blänka.»

Med dessa ord smög sig »Kejsarpelle» sakta och försigtigt långsät kajen förbi åtskilliga der liggande fartyg.

Längst neråt strömmen, midt emot slottet, låg en liten särdeles vacker och välbyggd ångbåt, hvars smäckra master och förgyllda gallioner aftecknade sig emot den mörka natthimmeln.

Det var »Najaden».

Det nedstörtande regnet i förening med den kalla blåsten, hvars kyla på denna plats var serdeles genomträngande, hade drifvit såväl nattvakter, som poliser att söka skydd på något ställe, der de befunno sig i lä för höstvinden.

Endast »Najaden» syntes härifrån utgöra ett undantag.

Ty på dess däck vandrade med fasta och bestämda steg en undersätsig, kraftigt byggd karl, iklädd kavaj och sydvest.

»Kejsarpelle» nedtryckte hatten djupare i pannan och närmade sig helt lugnt landgången.

I samma ögonblick han satte foten på densamma ljud ett barskt: »verda» honom till mötes.

»Nå, nå, gamle kamrat!» yttrade »Kejsarpelle» lugnt. »Var då inte så förbannadt häftig! Kan man inte få komma ombord och språka en smula.»

»Inte, en katt, som ej tillhör skutan, får äntra den här tiden på dygnet», blef svaret.

»Stränga ordres det der», mumlade »Kejsarpelle», »men det duger förmodligen ej att protestera. Emellertid kan du väl ej neka en gammal sjögast en buss tobak?»

»Är du sjögast du?» sporde sydvesten med en föraktfull blick på »Kejsarpelle.» Du ser mig ut som en veritabel landtkrabba.»

»Stopp och belägg, gamle kamrat!» utbrast banditen med en förnärnad min. »Jag har seglat jorden rundt mera än en gång.»

»Emellan Stockholm och Waxholmen, ja», smålog sjömannen med öfverlägsen min. »Jo, jo, men! Att segla öfver Trälhafvet är svårt nog för en landtkrabba. Men sak samma! en buss tobak kan du

alltid vara värd. Kom hit till relingen, så skall du få provianten!»

»Kejsarpelle» närmade sig relingen under det att sjömannen upptog sin tobaksdosa.

Men i samma ögonblick han framräckte den samma åt banditen, träffades han i pannan af ett så väldigt slag att han utan ett ljud sjönk baklänges på däckets.

»Kejsarpelle» lät höra en skarp hvissling och svingade sig hastigt öfver relingen.

I nästa stund stodo hans kamrater vid hans sida på däckets.

»Jungman Lärka» lutade sig ned och betraktade den fallne.

»Styrman Hanson, så sant jag lefver!» utbrast han. »Det var hjerta i min talg, ett präktigt slag.» »Kejsarpelle» fattade hastigt en på däckets liggande tross och band dermed den afdånade styrmannen till händer och fötter, hvarpå han kastade en presssenning öfver honom.

»Se så der, ja», yttrade han lugnt i det han vände sig mot »Lärka.» »Visa mig nu först, hvar kaptenens hytt är belägen, så blir det din och kamraternas uppgift att taga reda på besättningen.»

»Jungman Lärka» visade med handen på en liten akterut belägen kajuta.

»Der!» hviskade han.

»Kejsarpelle» smög sig genast åt det anvisade hållet, hvaremot de öfriga banditerna begåfvo sig förut och försvunno under en på däckets anbragt lucka.

Under däck hördes nu några vilda rop och svordomar, derefter blef allt tyst.

Den fåtaliga besättningen hade gifvit vika för öfvermagten och villigt fogat sig i att bindas till händer och fötter.

Ljudlöst som en katt öppnade »Kejsarpelle» kajutdörren och smög sig fram till kaptenens säng.

»Najadens» befälhafvare var en kraftig och duglig sjöman, som var van att oförskräckt blicka farran i ansigtet.

Men man må ej förundra sig öfver, att han blef en smula häpen, då han vaknade vid en lätt tryckning på bröstet och såg en karlfigur stå lutad öfver sig med en blixtrande knif i handen.

Han ville rusa upp, men »Kejsarpelles» jernhand tryckte honom åter ner.

»Förhåll er lugn, kapten och gör ej något onyttigt motstånd», yttrade banditen med låg röst, »ty jag försäkrar er, att vid minsta rörelse ni gör, som ej faller mig på läppen, nödgas jag att begrafva min knif till fästet i ert bröst. Om ni deremot fogar er efter mina önskningsar och går in på mitt förslag, så skall ej ett hår krökas på ert hufvud.»

»Men hvad är då egentligen er afsigt?» sporde kaptenen, som genast återvann sin kallblodighet.

»Endast att låna er båt på några dagar» blef svaret.

»Nåja, dertill ha väl ej så våldsamma åtgärder varit behöfliga.»

»Kejsarpelle» smålog.

»Ursäkt mig, kapten, men jag betviflar att ni hade gått in på mitt förslag, om jag hade infunnit mig i egenskap af supplikant, ty ni bör förstå, att ni ej kan räkna på någon kontant erkänsla.»

»Men vet ni väl, hvad straff som väntar er för er olagliga åtgärd?» sporde kaptenen.

Banditen höjde på axlarna.

»Jag har noga beräknat följderna och skall veta att taga mig i akt», svarade han. »Af ert folk har ni ingen hjälp att vänta, ty de äro redan i mitt våld.»

Kaptenen insåg det onyttiga i hvarje motstånd, hvarföre han beslöt att foga sig i sitt öde.

»Gör som ni behagar!» svarade han. »Denna gång har ni magten i edra händer; en annan gång blir det min tur.»

»Kejsarpelle» bugade sig hånfullt.

»Jag tackar er, kapten, för ert välvilliga tillmötesgående», svarade han, »och skall å min sida försöka att göra er fångenskap så kort och så angenäm som möjligt. Men ni måste gifva mig ert hedersord på, att ej utan mitt tillstånd lemna denna kajuta.»

»Mitt hedersord?» utbrast kaptenen ovilligt.

»Ja, ert hedersord är tillräckligt, ty jag vet att ni är för hederlig karl att bryta detsamma.»

»Beklagligt, att jag ej kan gifva er samma vitsord», mumlade kaptenen.

»Inga förolämpningar, jag ber!» utbrast »Kejsarpelle» med rynkade ögonbryn. »Ni torde erinra er, att ni är fullkomligt i mitt våld och bör derföre hafva tand för tunga.»

»Nåväl, jag ger er mitt hedersord på hvad ni önskar», svarade kaptenen suckande.

»Att ej lemna kajutan utan tillstånd, samt att ej förorsaka det ringaste buller, som kunde väcka uppmärksamhet.»

»Ja!»

»Godt, kapten! Ni är en resonabel karl. Men för att vi rätt skola förstå hvarann, torde jag få underätta er om, att framför kajutdörren kommer att alltid stå en man, som är beordrad att utan försökning nedstöta er vid ringaste försök till flykt å er sida.»

»Var lugn! jag håller lifvet allt för kärt för att onödigtvis vilja riskera detsamma.»

»Kejsarpelle» släppte sitt tag och kaptenen reste sig skyndsamt.

»Ni torde ursäkta att omständigheterna tvingat mig till denna våldgästning», yttrade banditen artigt. »Om två å tre dagar skall ni åter vara fri.»

Med dessa ord aflägsnade han sig och igenstängde omsorgsfullt kajutdörren.

Kaptenen blickade förtretad efter honom.

»Stukad, tillfångatagen ombord på sin egen skuta», mumlade han i harmsen ton. »Hin skall anamma den nedrige skurken, om han en gång råkar i mitt våld.»

Han valkade ifrigt tuggbussen och kastade sig med en förgrymmad min åter ner på jernsängen.

Ute på däckets samtalade »Kejsarpelle» ifrigt med sina kamrater.

Han syntes göra dem något förslag, på hvilket de ogerna ville ingå.

»Men hvad skall »Drottningen» säga?» invände en.

»Drottningen!» utbrast »Kejsarpelle» föraktligt. »Äro vi då karlar, som behöfva gå i en qvinnas ledband? Hvad skulle »Drottningen» kunnat uträtta utan oss? Hvad hafva vi väl vunnit på, att vi så villigt

åtljydt hennes befallningar? Ingenting! Det guld, vi med fara för våra lif och vår frihet bemäktigat oss, har hon stoppat i sina egna fickor. Och nu kommer till på köpet denne Rudolf Werner, denne eländige pojkväl och vill göra sig till herrskare öfver djerfva och beslutsamma män. Man vill inbilla oss, att han är hennes son, men jag vågar mitt hufvud på, att han är hennes älskare.»

»Men hvarföre skola vi då hafva honom med oss?» sporde »jungman Lärka.»

»Emedan jag vill qväsa hans odrägliga högmod och göra honom till slaf för vår vilja i stället för till herrskare öfver oss», svarade banditen vildt. »Han har en gång i hela bandets närvaro förolämpat mig och derföre har jag svurit honom hämnd.»

»Men »Nattens örn» är stark som en björn», invände en annan.

»Ären I karlar?» utbrast »Kejsarpelle» föraktligt. »Skulle åtta starka, beväpnade män frukta för en pojke? Han kommer direkte ifrån fängelset och har inga vapen.»

»Men hvart skola vi styra kosan?»

»Raka vägen till Finland! Efter våra sista bedrifter härstädes hafva vi »bylingarne» i hack och häl efter oss, hvarföre det är klokast att dra sig ur spelet, innan man kryper inom lås och bom. Jag förmodar, att ingen af er har lust att kinesa på Långholmen?»

»Nej, det är sannt, men . . .»

»Och ni kunna vara öfvertygade om, att om vi skulle råka i klämman, så skall »Drottningen» ej lägga två strån i kors för att befria oss. Derborta i Finland skola vi finna ett rikt fält för vår verk-

sannhet och om lyckan är god, kunna vi om några år återkomma som millionärer.»

Denna sista förespegling besegrade fullkomligt banditernas betänkligheter och de förklarade sig enhälligt villiga att understödja »Kejsarpelle» i hans tillämnade förräderi.

Ovädret fortfor emellertid med fördubblad våldsamhet och natten clef alltmera mörk och dyster.

Banditerna, af hvilka flertalet voro mer eller mindre öfvade sjömän, uppeldade emellertid maskinen och gjorde allting klart för den stundande af färden.

Klockan half tre på morgonen hördes plötsligen ett besynnerligt buller i rigtning mot Lejonbacken.

En mörk gestalt syntes med snabba steg närma sig kajen och var i nästa ögonblick med ett språng ombord på Najaden.

Det var Rudolf, som med sin moders tillhjälp lyckats att fly ur sitt säkra fängelse.

Den vakthafvande fångknekten hade af Gianetta blifvit bestucken samt öppnat celldörren för honom.

Men för att blifva fri måste han passera förbi vaktrummet, der de öfriga tjänstgörande fångknektarne befunno sig.

Detta verkställdes emellertid lyckligt och han kom osedd till yttre porten, hvars nyckel förrädaren hade lemnat honom.

Han öppnade denna tunga port så försigtigt som möjligt, men kunde dock ej hindra att den gnisslade på sina hakar.

Vid detta buller, som fångknektarne allt för väl

igenkände, störtade de mangrannt ut och började anställa jagt efter flyktingen.

Det är en förunderlig egenskap hos rättvisans underordnade tjensteandar, såväl polisen som fångknektarne, att de i allmänhet hafva goda ben.

Är det frågan om att springa, vare sig det gäller flykt eller förföljande, så blifva de nästan alltid segrare.

Rudolf hade emellertid fått för långt försprång och egde för öfrigt, som vi veta, en ovanligt energisk och kraftfull natur.

Men i samma ögonblick han andtruten och flåsande så att säga, kastade sig ombord, uppdoko äfven konturerna af hans förföljare på något afstånd.

»Loss! — Back!» kommanderade »Kejsarpelle».

Nästa sekund aflägsnade sig »Najaden» säkert och bestämdt ifrån kajen.

En af förföljarne, en högväxt fångknekt hade emellertid hunnit några steg framför sina kamrater.

När han hann fram till kajen, var ångbåten ungefär tio fot ifrån land.

Utän att ett ögonblick besinna sig, vågade han ett förtvifladt språng och lyckades verkligen att förflytta sig ombord på Najaden.

Men här väntade honom Rudolf.

Den vilde, kraftfulle ynglingen formligen uppfångade honom i luften och slungade honom skningslöst öfver relingen.

Ett doft plumsande åtröljdt af ett högt nödrop trängde till banditernas öron.

»Framåt!» ljöd »Kejsarpelles» kraftiga stämma.

Och Najaden aflägsnade sig för full maskin.

Under den förvirring, som följde, innan fång-

knektarne lyckades att draga i land sin nödstälde, föga simkunnige kamrat, hann den snabbgående ångbåten att försvinna ur deras synkrets.

Innan några vidare åtgärder för förföljandet hunno att vidtagas, voro de djerfva förbrytarne säkra, all den stund det var nästan omöjligt att bestämma deras kosa, då det rådande mörkret i hög grad gynnade deras flykt.

Ombord på Najaden tilldrog sig emellertid en temligen egendomlig scen.

Under den första själsspänningen efter den lyckligt öfverståndna flykten, märkte ej Rudolf, åt hvilket håll »Kejsarpelle» styrde båten.

Denna satt vid rodret och höll med kraftiga händer ratten, men hans mörka blixtrande ögon hvilade oafbrutet på Rudolf.

Med stark fart passerade Najaden förbi den ena holmen, det ena landstället efter det andra, då Rudolf äntligen blef uppmärksamrad på dess besynnerliga kosa.

»Hvad skall det betyda? utbrast han häftigt och störtade fram till »Kejsarpelle». »Hvad tusan ämnar du taga vägen?»

»Kejsarpelle» vinkade helt lugnt åt »jungman Lärka», som ögonblickligen aflöste honom vid rodret.

Banditen framtog derpå en revolver och höll densamma framför den förbluffade Rudolfs ögon.

»Det betyder att »Korparne» ej längre vilja vara blinda redskaper åt en egensinnig qvinna och en dumdrigtig pojke», svarade han. »Ni ha redan ställt så till, att vi hvarje dag gå i fara för »bylingen».

Vi hafva derföre beslutat att på egen hand börja en affär på annat håll, men först min gosse, har jag en gås oplockad med dig för ditt öfvermødiga uppträdande i »Korphålan».

Rudolf hade blifvit blek som döden och hans ögon gnistrade af en hemsk eld.

Han lutade sig fram, liksom ville han kasta sig öfver sin motståndare.

»Ej ett steg närmare!» uppmanade denne, »ty då jagar jag en kula genom ditt hufvud.»

Men Rudolf var en man, som ej visste hvad fruktan ville säga.

Med tigerns vildhet och pantherns smidighet störtade han sig öfver »Kejsarpelle», och innan denne hann att göra bruk af sitt vapen, var han afväpnad.

»Nu, din eländige skurk!» dundrade Rudolf i hans öra, »nu, usle förrädare, är det min tur att hota. Om du eller...»

Han hann ej att säga mera, ty ett slag träffade bakifrån hans hufvud med den våldsamhet, att han sjönk afdånad till däck.

En af fribytarne hade med en spak tilldelat honom det försåtliga slaget.

»Bra gjordt, »Sillstrypare!» vitsordade »Kejsarpelle», djupt dragande efter andan. »Nu skola vi försöka att tämja »korpungen.»

Rudolf behandlades nu på samma sätt som styrman Hansson. Händer och fötter bundos med starka tåg, som omöjliggjorde hvarje försök till flykt eller motstånd.

»Kejsarpelle» afryckte derpå hastigt den pressening, under hvilken den fångne styrmannen låg, samt lät skenet af en lanterna falla på hans ansigte.

Styrmannen hade vaknat ur sin vanmagt och hans skarpa stålgråa ögon stirrade med ett blandadt uttryck af förvåning och trots på banditen.

Han gjorde ett svagt försök att sönderslita sina bojor, men naturligtvis förgäfvdes.

»Stilla, min gosse lilla!» hånade »Kejsarpelle». »Som du ser, kan skutan röra sig framåt utan din hjälp. En annan gång förmodar jag, att du inte är så frikostig i att bjuda på tobak.»

En föraktfull blick blef fångens enda svar.

»Morgens, morgens, styrman Hansson!» ljöd en grof stämman, och »jungman Lärkas», dolska, obehagliga fysiognomi framträdde nu i ljusskenet. »Roligt att få återse hvarandra än en gång i lifvet.»

Styrmannens solbrända ansigte blef kopparrött, hans ögon rullade vildt och hans lemmar skälfdes af den våldsammaste vrede.

»Herrarne synas vara gamla bekanta», hånade »Kejsarpelle».

»Jo, jo, men! gamla bekanta och goda vänner», förklarade jungman Lärka. »Vi känna hvarandra från barndomen», sa rättan åt katten. Styrman Hanson är, hjerta i min talj, en skicklig karl i att sköta daggen, och har mer än en gång linierat de grannaste krumelurer på min breda ryggtäfla.»

»Och ändå är du lika krokryggig», menade »Kejsarpelle.»

»Ja, det biter ingenting på min rygg, för far min var garfvare och mor min tvättmadam», upp-

lyste jungman Lärka. »Den ene bearbetade mig med spaken, den andre med klappträt. Styrman Hansson satte kronan på verket med daggen, när han for som andre styrman och jag som märgast på briggen »Blänkaren».

För en ranson mat fick jag tre ransoner dagg och det sitter hjerta i min talg, ännu qvar i kroppen på mig.»

»Stackars Lärka! du har blifvit omildt behandlad af ödet», beklagade »Kejsarpelle».

»Ödet!» brummade banditen. »Vackert öde! Jag har hjerta i min talg, lust att belöna ödet med samma mynt. Det skall bli mig ett sannt nöje att få qvittera min skuld på den hederlige styrmannens ryggtäfla. Jag förmodar han har någon försvarlig dagg ombord, ty de äro ett liksom man och hustru.»

»Var lugn du, gamla pojke! Du skall nog få ditt lystmäte tillfredsstäldt i det fallet, men inte ännu på några timmar. Vi måste först vara förbi Waxholm, innan vi få tänka på några enskildta affärer.»

»Men», brummade jungman Lärka, »jag skulle helst vilja . . .»

Du hör, hvad jag säger», svarade »Kejsarpelle» bestämdt. »Din man undkommer dig i alla fall inte! Hör på gossar!» fortfor han vänd till ett par af de närstående. »Slå en tross om de här båda gökarne och fira sedan ner dem i kolrummet.»

Några ögonblick sednare lågo Rudolf och styr-

man Hansson vid hvarandras sida på fartygets botten.

Men Najaden fortsatte raskt sin färd i den mörka natten, styrd af »Kejsarpelles» vana hand och säkra öga.

7. Væ victis!

Rudolf återvavnade inom kort ur den djupa bedöfning, hvori det våldsamma slaget försänkt honom.

Skummande af raseri skakade han som ett fångadt lejon sina fjattrar.

Men banden trotsade hans muskelstyrka; »Kejsarsarpelle» hade förstått konsten att oskadliggöra sin farliga fiende.

Blodförlusten och ansträngningen i förening började så småningom utmatta honom och han uppgaf slutligen helt och hållet sina fruktlösa befrielseförsök.

I dess ställe började han att se sig omkring i akt och mening att orientera sig och möjligen finna något medel, som kunde förskaffa honom friheten.

Men mörkret i kölrummet var nästan ogenomträngligt och trots sin skarpa blick kunde han ingenting upptäcka.

Ljudet af vågornas squalpande emot båtens sidor underrättade honom emellertid om hvar han befann sig.

Huru länge skulle han väl qvarstanna här och hvilka afsigter hade hans fiende emot honom?

Plötsligen hörde han ett egendomligt skrapande ljud, som väckte hans uppmärksamhet.

»Råttor!» tänkte han. »O, om något af dessa djur ville afgnaga mina band!»

Han rigtade sina ögon emot det håll, hvarifrån bullret hördes och tyckte sig på några fots afstånd se en mörk, oformlig massa som sakta rörde sig.

Kafveln, som han bar i munnen, hindrade honom att meddela sig med detta outgrundliga föremål.

»Hvad kan det vara?» tänkte han. »Skulle jag möjligen hafva en olyckskamrat?»

Och slingrande sig i ormlika rörelser gled han sakta emot den plats, hvarifrån det mystiska bullret fortfarande hördes.

Plötsligen reste sig en mörk skugga upp och lutade sig ner öfver honom.

»Stilla!» hviskade en röst i hans öra. »Vi skola öfverlista de sakramenskade skurkarne.»

Skuggan tillhörde styrman Hansson.

Den raske sjöbussen, som var väl förtrogen med kölrummets läge och inredning, hade släpat sig fram till ett af de bastanta jernbeslag, som sammanhöll och förstärkte fartygets botten.

Genom att oupphörligt gnida fram och åter lyckades det honom att afnöta det starka tåg, som fängslade hans händer.

Visserligen afnötte han på samma gång skinnet på händerna, visserligen forsade blodet utför hans fingrar, men det bekymrade honom föga.

Tråd efter tråd afslets ur den starka trossen och efter en half timmas oafbrutet arbete voro hans händer befriade.

Att rycka kaffen ur munnen och lösa det tåg,

som fägslade benen, var för honom ett ögonblicks verk.

Hans första åtgärd blef nu att befria sin olycks-kamrat, men först ville han veta, i huru hög grad han vågade räkna på honom.

Till den ändan befriade han honom ifrån mun-kaffen och sporde derpå:

»Hvem är ni, kamrat?»

»En fånge, liksom ni», svarade Rudolf kort.

»Känner ni de personer, som hafva innestängt oss här?»

»Om jag känner dem!» utbrast Rudolf skärande tänderna i raseri. »Ha, om jag en gång får den usla skurken i mina händer, så skall jag dricka hans hjertblod.»

»Lugn framför allt!» förklarade styrmannen bestämdt. »Så länge ni är ombord på denna skuta, måste ni rätta er efter mina önskningsar. Som jag hoppas, skola vi lyckas att öfvermanna banditerna, men något mord får ej begås här ombord. Lefvande och om möjligt oskadade vill jag öfverlemna banditerna i rättvisans händer.»

»Men jag vill hämnas», invände Rudolf.

»På honom?»

»På honom, »Kejsarpelle», bandets anförare.»

»Det står er sedermera fritt, när vår affär är klarerad. Men först vill jag hafva min räkning uppgjord och om ni vägrar att åtlyda mig, så får ni stanna qvar här i kölrummet.»

»Nej, nej!» utbrast ynglingen häftigt.

Lofvar ni då att i allt rätta er efter mina befallningar?»

»Ja!»

»På hedersord?»

»Ja, på hedersord!»

»Godt! vi hafva ingen tid att förlora.»

Skyndsamt lossade han nu Rudolfs band och ynglingen stod i nästa ögonblick med ett vigt språng på benen.

»Är ni skadad?» sporde styrmannen.

»Bah! slaget i hufvudet har väl tappat af mig några jungfrur blod, men ännu har jag tillräckligt kvar för att kunna hämnas.»

»Bra! följ mig då!»

Han räckte honom handen och med försigtiga steg smögo sig båda förut, samt klättrade upp på några här befintliga bomullsbalar.

Styrman Hansson framtog en knif och stack in emellan de tunna bräder, som skiljde kölrummet ifrån skansen.

Utan svårighet lyckades det honom att åtskilja de här, troligen med afsigt endast löst sammanfogade plankorna och sålunda bilda en smal öppning.

Ännu en plankan lossades och öppningen var nu så bred, att han med lätthet kunde krypa in i skansen.

Rudolf följde honom tigande.

Inne i skansrummet lågo utsträckta huller om buller och bundna till händer och fötter sex stycken karlar.

Det var Najadens besättning.

Raseriet öfver det lömska anfallet och harmen öfver sitt hjälplösa tillstånd hade i deras mörka väderbitna ansigten tändt en låga, som hotade med oförsonlig hämd.

Vidåsynen af styrmannen lyste glädje och till-

fredsställelse ur deras ögon. Tydligt sågo de i honom en befriare och hämnare.

Styrmannen lade fingret på läpparne.

»Tystnad!» hviskade han. »Tystnad och försigtighet!»

Med sin knif afskar han derpå skyndsamt banden och man efter man reste sig sjömännen, samt sträckte med välbehag på sina muskulösa lemmar.

»Ären I alla beväpnade?» sporde styrmannen.

Sex långa, skarpslipade knifvar blänkte i deras händer till svar på frågan.

»Godt, då blir det vår tur att taga reda på herrar banditer! Jag förmodar att ni ej ämnar lägga fingrarna emellan.»

De grofva, valkiga händerna knötos och några vilda eder bekräftade hans förmodan.

»Min tanke är emellertid, att en ärlig sjöman ej utan i högsta nödfall bör besudla sig med dessa uslingars blod», förklarade styrmannen. »Må det vara nog, om vi binda dem till händer och fötter samt öfverlemba dem åt polisens godtycke. Rättvisan skall nog veta att behandla dem efter förtjenst.»

Sjömännen sänkte tigande sina hufvuden. Det syntes att förslaget ej var så alldeles i deras smak.

»Ni har nu hört min önskan och jag hoppas att ni rättar er derefter», förklarade styrmannen. Hvad er beträffar, min herre», fortfor han, vänd mot Rudolf, »så behöfva vi edra armar; men kom ihåg! ingen onödig blodsutgjutelse.»

»Ni har mitt hedersord», svarade Rudolf bittert. »Här ombord skall jag ej kröka ett hår på den skurkens hufvud, men sedan...»

Han fullföljde ej sin mening men de samman-

bitna tänderna och gnistrande ögonen talade om en oförsonlig hämnd.

»Således äro vi alla färdiga?» sporde styrmanen och blickade sig forskande omkring.

»Ja, styrman!»

»Nå, då börja vi genast anfallet! Vi måste kasta oss öfver dem hastigt och oemotståndligt, så att de ej få tid till besinning.»

»Lita på oss, styrman!»

Med en väldig spark sprängde styrmannen den till skansen ledande luckan och åtta kraftiga och beslutsamma män störtade ut på däck.

Öfverrumplingen lyckades fullständigt.

I samma ögonblick »Kejsarpelle», som stod vid rodet, varseblef styrman Hansson och Rudolf i spetsen för sjömännen, insåg han, att allt var förloradt.

Han släppte ratten och störtade sig hufvudstupa öfver bord samt försvann i nattens mörker.

De öfriga banditerna hunno ej sätta sig till motvärn, förrän de funno sig öfvermannade och fångslade.

»Bra giordt, gossar!» vitsordade styrman Hansson. »Nu är prisen vår.»

»Affären gick i putten, märker jag», mumlade jungman Lärka. »Stackars min barkade ryggtafel! nu lär du allt, hjerta i min talg, få göra bekantskap med daggen.»

Styrmannen, som märkte, att fartyget började att drifva vind för våg skyndade fram till rattén och vände med ett kraftigt tag stäfven åter mot hemmet.

»Hvar är kapten?» sporde han. »Han borde väl...»

Ett dött plumsande afbröt honom.

Det var Rudolf, som hade märkt »Kejsarpelles» försvinnande och anade hans afsigt att genom simmande undgå den öfverhängande faran.

Men den vilde ynglingens sydländska blod svalade af hat och hämndlust, hvarföre han heldre skulle vågat tusen lif än afstått ifrån hämndens njutning.

»Kejsarpelle» var i hans ögon en samvetslös förrädare, som derföre måste undergå ett förfärligt straff.

Enligt »korpornes» lagar straffades förräderi med dödén och i sin egenskap af chef för detta förbrytareband ansåg sig Rudolf berättigad att i egen person skipa rättvisa.

I det ögonblick de båda fienderna efter hvarann sprungo öfver bord, befann sig Najaden midt för Hasseludden, på knappast tvåhundra fots afstånd ifrån detta täcka ställe.

Rudolf var förvissad om att »Kejsarpelle» skulle fly åt detta håll.

Regnet piskade hans blodiga tinningar, men hat och raseri mångdubblade hans krafter och med väldiga simtag delade han de skummande vågorna.

Framför sig hörde han, huru en sinmare ansträngde sina krafter till det yttersta och till sin glädje märkte han, att han för hvarje sekund vann på sin fiende.

Snart var han honom så nära, att han kunde höra hans flåsande andedrägt och han jublade vid tanken på det ögonblick, han skulle få begrafva sin knif i förrädarens bröst.

Nästan samtidigt stego de båda antagonisterna i land vid Hasseludden.

Några lätta ljusstrimmor på den östliga hori-

zonten bebådade dagens ankomst och mörkret var ej numera så intensivt som förut.

Innan »Kejsarpelle» hann taga ett steg till flykt, stod Rudolf framför honom.

De båda dödsfienderna fixerade ett ögonblick hvarandra.

I den enes ögon brann hatets vådeld, i den andres blickar lästes förtviflans beslutsamhet.

En strid på lif och död var här oundviklig och segraren skulle ej känna någon förskoning.

»Usling!» mumlade Rudolf med dof stämma. —
»Gör bokslut med lifvet, ty inom fem minuter sänder jag dig till afgrunden.»

»Då komma vi troligen att göra sällskap», menade »Kejsarpelle», »såvida ej du vill resa i förväg och beställa logis.»

I båda kämparnes händer blixtrade långa, skarp-slipade knifvar, banditens farligaste vapen.

I nästa ögonblick drabbade de tillsamman med verkligt tigerlikt raseri.

Striden blef emellertid af kort varaktighet.

Rudolf var öfverlägsen sin motståndare såväl i kroppsstyrka som vighet och ehuru han var utmatad af blodförlusten vred han dock med en rask rörelse knifven ur »Kejsarpelles» hand och kastade honom derpå till marken.

Med knä't tryckt emot hans bröst hopklämde han med kraftig hand hans strupe.

»Släpp mig, din galning!» stönade »Kejsarpelle».
»Jag qväfs!»

Rudolf uppgaf ett skallande hänskratt.

»Trodde du då verkligen, eländige skurk, att du ostraffadt skulle våga trotsa mig?» yttrade han. —

»Borde inte redan vårt första sammandrabbande hatva lärt dig, att du i mig funnit din öfverman? Du är en af »Korparnes» äldsta medlemmar, du har varit min moders bögra hand, hon har betraktat dig nästan som en like, en bror — och nu lönar du hennes vänskap med nedrigbet, hennes förtroende med förräderi. Visste du då ej, att min moders blod flyter i mina ådror och att våra sydländska naturer obetingadt gilla den gamla välkända regeln: »öga för öga, tand för tand!»

Och hans hand slöt sig ännu fastare om motståndarens strupe.

»Kejsarpelles» ansigte blef blåsvart och ögonen hotade att tränga ur sina hålör.

»Hjelp! hjälp! jag dör!» stönade han.

»Ja, förrädare, du är oåterkalleligen hemfallen åt döden och ingen mensklig magt kan rädda dig ur mina händer», förklarade Rudolf med dof stämma.

I detta ögonblick flög en ljungande blixtråle genom luften, efterföljd af ett åskslag, som kom märken att skälfa.

»Hör du, skurk!» röt Rudolf med kraftig stämma. »Nattens demoner sitta deruppe i molnen till doms öfver förrädaren, åskans gud uttalar med dundrande röst dödsdomen och stormens andar skriva densamma med eldbokstäfver på firmamentet. Ha, I mäktiga ljungeldar derofvan! Vittnen och dömen, att jag skipar omutlig rättvisa!»

Den vilde ynglingen såg i detta ögonblick verkligen imponerande ut.

De hväsande blixtar, som i alla riktningar genomkorsade luften, täflade i styrka med lågan ur hans svarta ögon. Blodet fastklibbade det lockiga

håret vid hans hjessa och forsade utför hans likbleka ansigte, som vid skenet af blixterna egde ett demoniskt uttryck.

Det häftiga, hastigt utbrytande åskvädret utöfvade på den unge mannens vidtutsväfvande fantasi ett mäktigt uttryck och kom honom att tro sig vara af en högre försyn sänd att skipa rättvisa öfver den förrädiska banditen.

Den blanka, skarpslipade knifven blixtrade i hans höjda hand och hans ögon voro skarpt fästade på den under honom liggande motståndaren, liksom ville han uppsöka rätta stället för den dödande stöten.

»Kejsarpelle» vred sig som en mask under sin besegrades jernhårda tag.

»Nåd! nåd!» qved han ångestfullt med halfqväfd stämma.

»Nåd!» svarade Rudolf med bitter ironi. »Jag undrar just, hvilken nåd du beviljat mig, om jag ej lyckats att befria mig ur ditt våld. Din afsigt var att först förödmjuka mig inför dina kamrater och sedan döda mig som en hund. Rolerna äro nu ombytta och det är jag, som bestämmer öfver ditt öde. Lika obeveklig, som du skulle ha varit, är äfven jag. Försök att finna dig i ditt öde, ty du måste dö!»

»Nej, nej, jag vill inte!» skrek »Kejsarpelle» vildt. »Låt »drottningen» döma mig.»

»Du glömmet, att min moder nedlagt sin magt i mina händer och att jag ensam bestämmer öfver »korparne» och eger att döma i enlighet med deras lagar. Enligt dessa har du såsom förrädare förverkat ditt lif.»

»Kejsarpelle» som insåg, att alla böner voro få-

fänga gentemot motståndarens oböjliga jernvilja, gjorde en förtviflad ansträngning och lyckades äfven att befria sig ifrån Rudolfs kraftfulla grepp om hans strupe.

Den unge mannen, som ej väntat sig något dylikt, blef ett ögonblick fullständigt öfverrumplad.

Innan han ens visste, huru det tillgått, var han sjelf öfverändakastad och »Kejsarpelle» åter på benen.

Striden uppflammade nu ånyo med fördubblad vildhet.

Sjömännen ombord på Najaden, som nu så småningom aflägsnade sig, sågo vid skenet af de tätt på hvarandra följande blixtarne, hurusom de båda männen slingrade sig som ormar omkring hvarann på den temligen branta stranden.

Sålunda förtgick kampen omkring två minuter.

Plötsligen genomskar ett nödrop den mörka natten, ett rop så vildt och förtvifadt, att det trängde genom märg och ben.

Rudolf hade ända till fästet begrafvit sin knif i sin motståndares bröst.

»Kejsarpelles» armar föllo magtlösa till sidorna och med ett doft stönande sjönk han döende till marken.

Rudolf lutade sig ned öfver honom och betraktade uppmärksamt hans ansigte.

»Han är död!» mumlade han doft. »Jag träffade hans nattsvarta hjerta.»

Med ett kraftigt tag ryckte han knifven ur såret och aftorkade den kallblodigt på rockärmen.

En frisk blodström framforsade och öfversköljde hans händer och ansigte.

Vid beröringen af det varma blodet kände ynglingen en rysning genomila sina lemmar.

Det var hans första mord och huru förhärdad i brottets skola han än var, kunde han dock ej undertrycka en viss obehaglig känsla vid tanken på sitt mörka dåd.

»Det var nummer ett!» mumlade han. »Med denna handling har jag oåterkalleligen invigt mig åt hämnd och brott. Numera är ingen återgång möjlig. Striden emellan mig och samhället är förklarad och jag tvekar ej att upptaga stridshandsken.»

Han stod ett ögonblick försänkt i djupa tankar.

»Ellen, du ljusa, rena stjärna, som några ögonblick strålade så huld och klar på min lefnadshimmel», fortfor han och någonting liknande en snyftning skakade hans höghvålfda bröst, »du har nu för evigt försvunnit bakom molnen och skall aldrig mera belysa min mörka stig. Emellan mig och dig reser sig en oöfverstiglig klyfta af brott och blod. — Men ödet har så velat! min usle far må bära skulden, för hvad hans son har blifvit. Framåt! alltid framåt vill jag gå min af mörkrets magter utstakade väg, till dess att jag stupar i grafvens natt för hämnarens svärd eller bödelns bila. »Nattens örn» får ej mera känna någon svaghet.»

Han böjde sig ned öfver det ännu varma liket, upplyftade detsamma på sina starka armar och slungade det långt ut ibland de vredgade böljorna.

Vågorna slöto sig squalpande öfver den mördade banditen.

»Kejsarpelle», som en gång för omkring tjugo år sedan hade lömskt öfverfallit Georg Berg och

slungat honom i Norrströms brusande böljor, fann nu sjelf sin graf på Mälarens botten.

Det är ej endast, såsom pessimisterna påstå, en saga, att *nemesis vakar*.

Rudolf qvarstod en stund uppmärksamt blickande utåt sjön, der Najaden nu endast svagt kunde urskiljas vid det gryende dagsljuset.

Derpå vände han sig beslutsamt om och skyndade med snabba steg inåt land.

Najaden fortsatte emellertid oafbrutet sin färd och landade en halftimma sednare på sin gamla plats vid Skeppsbron.

Kaptenen hade blifvit befriad ur sin allt annat än behagliga arrest i kajutan och den gamle sjöbusen återtog nu kommandot, inom sig svärande några mustiga eder öfver de fördömda banditerna, som så grundligt förstätt att öiverlista honom.

Så snart fartyget lagt till vid kajen, sändes genast en man till detektiva vaktkontoret för att underrätta polisen om rörhållandet och begära handräckning i och för fångarnes transporterande till fängelset.

En stund derefter infann sig Wallander i spetsen för några polismän.

En af de honom åtföljande detektiverna var en högvext kraftigt byggd gestalt med en djerf, beslutssam uppsyn och likbleka, energiska anletsdrag.

Det var samma polisman, som under det våldsamma uppträdet på »Kungens krog» blifvit illa sårad af Sigrids knif.

Han hade åter tillfrisknat efter sin farliga bles-

syrr och för ett par dagar sedan ånyo inträdt i tjänstgöring.

Med en nästan feberaktig otålighet mönstrade han de sju banditerna, som på styrman Hanssons befallning uppfördes ur Skansen, och man läste tydligen en bitter misräkning i hans rörliga anletsdrag.

»Det är ej han!» mumlade han. »Den bofven har undkommit.»

»Ja, hvar är Rudolf Werner?» frågade Wallander, misstänksamt seende sig omkring.

»Rudolf Werner!» upprepade styrmannen. »Hvem är det?»

»En ung vacker karl med ett gentlemannalikt utseende och en jättes krafter.»

»Ah, han! han är öfver bord.

»Öfver bord!» utbrast Wallander. »Hvad vill det säga?»

Styrmannen berättade nu hela förhållandet angående Najadens bortröfvande och återtagande, samt slutligen den nattliga striden å Hasseludden, som de alla bevittnat.

Wallander skakade betänksamt på hufvudet.

»Det ser nästan ut som om skurkarne sinsemellan blifvit oense», yttrade han slutligen. »Nåja, vi skola väl utleta sanningen af de här gökarne. Det var emellertid särdeles olyckligt att Werner undkom, ty han är den farligaste af hela ligan.»

»Han!» utbrast styrmannen förbluffad. »Var han äfven en af banditerna?»

»Ja, min käre styrman Hansson», svarade Wallander, »men det kunde ni naturligtvis ej veta. Förr eller sednare skall han väl råka i våra händer.»

»Om jag blott visste, hvar jag skulle söka honom?» mumlade den bleka polismannen.

»Var lugn, min käre Walter!» smålog Wallander. »Vi skola nog snoka reda på honom, om han också gömde sig djupast i afgrunden.»

Walter skakade missbelåten på hufvudet och vände sig bort mumlande en ed mellan tänderna.

»Och nu kamrater», fortfor Wallander med höjd röst, »skola vi förse de här hederliga herrarna med passande handskar så att de kunna i vårt sällskap uppträda i presentabelt skick.»

De trossar, hvarmed banditernas händer voro bundna, utbyttes emot splitter nya handklofvar, hvilka aflockade dem åtskilliga vilda eder och förbannelser.

»Herrarne synas illa upptaga vår välmenta artighet», hånade Wallander. »Det är inte vackert gjort af er.»

»Jo, jo! otack är verdens lön», filosoferade en af detektiverna under kamraternas högljudda gapskratt.

Banditerna skuro tänderna i vanmäktigt raseri och deras gnistrande blickar talade om allt annat än välvilliga känslor.

Det är en mindre ädel, ehuru af våra polismän allmänt använd metod att håna de brottslingar, som råka i deras händer.

Visserligen träffar deras hån oftast i brottets skola härdade bofvar, men mången gång slösa de äfven sina mer eller mindre lyckade qvickheter på nödens och armodets olycklige brottsling, som dignar till jorden af skam och blygsel under detta grymma, stundom råa hån.

När allt var färdigt och detektiverna gjorde sig

i ordning till uppbrott med sitt byte, yttrade styrman Hansson till Wallander:

»Den här göken» — han visade härvid på jungman Lärka — har förut haft hyra o.ubord på Najaden och jag är af denna orsak förvissad om, att stölden af skutan till största delen är hans verk. Af denna orsak får jag särskildt rekommendera honom i herrarnes åtanka.»

»Var lugn, styrman!» smålog Wallander blinkande med ögonen, »jag skall göra allt för att bereda er vän der ett treffligt och angenämt logis.»

Lärka kastade på styrmannen en blick, som innebar det mest glödande hat.

»Vänta, du djefvul!» mumlade han, bitande sig i läpparne så att blodet sipprade fram. »Någon gång blir jag väl fri och då skall du, hjerta i min talg, få betaldt för gammal ost.»

Styrman Hansson observerade blicken och uppfattade mer än väl betydelsen af densamma.

»Tack, tack, kära Lärka!» smålog han. »Jag förstår din goda vilja och är särdeles tacksam för din välmening. Men du bör känna mig sedan gammalt och vet helt säkert, att jag ej är förtjust i allt för närgångna vänskapsbetygelser.»

Jungman Lärka höjde sina med handklofvarna beväpnade händer och gjorde en rörelse, som om han ville kasta sig öfver sin fiende.

Men Wallander grep honom med kraftig hand i armen och kastade honom våldsamt åt sidan.

»Marsch, mina herrar banditer!» befalde han barskt. »Vi hafva visserligen ej lång väg till »finkan», men det skulle verkligen smärta mig att längre beröfva er nöjet af detta treffliga logis.»

Eskorterade af detektiverna beträdde fångarne landgången och stodo strax derpå på Skeppsbron.

»Jungman Lärka» kastade spejande blickar omkring sig.

»Kikar du efter, om farvattnet är klart?» hånade Wallander. »Ja, lita på det, gamle hederspojke. Med mig såsom lots skall du utan fara kunna inlöpa i den fridfulla hamnen.»

»Men jag skall, hjerta i min talg, sjelf lotsa mig ut derifrån», mumlade Lärka otydligt.

Fem minuter sednare anlände de till den heliga Hermandads kontor vid Myntgatan, der välvilliga händer visste att taga dem i säkert förvar.

---

8. Katthugget.

I sjelfva hjertat af staden, ungefär i midten af Österlånggatan ligger ännu i dag ett stort hus af ett dystert och vanvårdadt utseende, hvilket vid tidpunkten för vår berättelse bar det egendomliga namnet: »*Katthugget*.»

För den oinvigde besökaren tedde sig detta hus som en vanlig restauration eller källare, der man vid toddyglaset i tred och lugn diskuterade dagens frågor.

En uppmärksam iakttagare skulle emellertid blifvit förvånad vid åsynen af den blandade publik, som rörde sig här.

Vid ett bord kunde man få se arbetaren i sin blusskjorta, vid ett annat åter mötte man den välmående borgarens af belåtenhet skinande ansigte och vid ett tredje varseblef man den välborne löjtnantens näpna mustascher och guldbågade pincenez.

Var då »*Katthugget*» en liten republik midt uppe i royautens förlofvade land? eller hvilken oemotståndlig magt förmådde väl sammanhålla dessa stridiga elementer?

Jo, en magt för hvilken allt och alla böja sig: *Guldet*.

»*Katthugget*» var i sjelfva verket ett af hufvudstadens farligaste spelhelveten, desto mera förrädiskt

som det var förenadt med bordellrörelse och egde inom sina murar några af stadens mest retande Venusprestinnor.

Bacchus, Venus och Mercurius dyrkades här i broderlig förening; alla tre dessa storheter hade här sändt sina kärntrupper i elden och ögat bländades af en förföriskt lockande glans, som utstrålade såväl ur de guistrande pokalerna som ur nymfernas sköna ögon och de på spelborden hopade guldmyn-ten.

Det spelsätt som här mest användes var Faraos, men äfven andra spel såsom »Rouge et noir», »laus-knekt», »trente et quarante» m. fl. begagnades och ofantliga summor voro hvarje natt i omlopp.

Spelrummen voro belägna innanför den våning, som upptogs af restaurationslokalen och förenades med denna genom en enda dörr, som endast mot bestämd lösen öppnades för ställets stamkunder.

Tack vare dessa vidtagna försigtighetsmått kunde detta spelhelvete under årtal ega bestånd, utan att rättvisan kunde eller ville blanda sig i saken.

Visserligen cirkulerade mer eller mindre sannolika rykten om personer, som på en enda natt bortspelat en hel förmögenhet och derefter skjutit sig för pannan, om hederliga landthor, som blifvit inlockade i fällan och plundrade in på bara kroppen, om falska kort och tärningar, som med skicklighet användes af ställets dagliga kunder m. m.

Men då dessa rykten aldrig antogo formen af någon bestämd anklagelse, så kunde det ingenting göras åt saken, ty der ingen åklagare finnes, der är domaren obehöflig.

»Kattluggets» styrande och ledande kraft, fru

Skoglund eller »mutter på hugget», som hon mera förtroligt benämndes, var en kvinna, som med sällsynt energi och skicklighet visste att upprätthålla ordningen inom sitt rike samt draga polisen vid näsan.

Stor, hög och reslig med en atlets axelbredd och en jettes krafter hade fru Skoglund förstått att inom sitt område förvärfva sig en respekt emot hvilken ej ens hennes mest förtrogna vänner ett ögonblick tänkte på att opponera sig.

Med läsarens benägna tillåtelse vilja vi aflägga ett besök på »Katthugget» klockan half tolf en afton, således en halftimme före lokalens igenstängande.

Vi stiga ögeneradt in i källarsalen, hvars atmosfär är till ytterlighet upphettad af tobaksmoln och alkoholångor.

Så snart våra ögon hunnit vänja sig vid de hopade dúnsterna begagna vi oss af tillfället att orientera oss.

Längst fram i salen midt emot dörren finna vi den med glas och flaskor öfverfyllda disken och bakom denna tronar »mutter på hugget» i egen (bokstafligt taladt) hög person.

Vid hennes sida rör sig tyst och smygande som en katt en liten mager och spenslig man med ett ansigte, der slughet och ödmjukhet täfla om öfverväldet.

Fru Skoglund har en gång i ett svagt ögonblick upphöjt denna person till sin herre och man, men denna svaghet var hastigt öfvergående, ty allt sedan bröllopsnatten har hon varit den herrskande och han den lydande parten.

Pappa Skoglund är stället öfverkypare, rolig hetsminister och hofnarr, men det skulle ej falla någon kund in att ens på skämt kalla honom »Katt-huggets» källarmästare.

Femton å tjuugo större och mindre bord stå långsät väggarne i den temligen rymliga salen och på ena sidan finnas ett par smårum afsedda för enskilda sällskap.

Det är lördagskväll och af denna orsak synes lokalen vara ovanligt talrikt besökt.

Nästan vid hvarje bord sitta gäster, hvilka vid de fyllda toddyglasen föra en temligen larmande konversation.

Låt oss några ögonblick blanda oss i de olika grupperna och lyssna till deras samtal.

Längst nere vid dörren sitta trenne män, hvars kläder och utseende förråda arbetsklassen.

»Hör på, pappa Skoglund!» ropar en af dem.

Den lille mannen är ögonblickligen vid deras sida.

»Hvad behaga herrarne?» spörjer han med en sirlig bugning.

»Ska' det här vara kaninstek? hvasa?»

»Ja ha! till er tienst.»

»Jo, jag tackar! jag känner till de der kanierna. De har små örön, långa svansar och levereras ifrån en viss slagtarbod i Rackarebergen.»

Skoglund kastade en förskräckt blick på sin hustru, som uppfattat arbetarens ord.

»Hör på Skoglund!» utbrast matrosen med rynkade ögonbryn. »Hvad säga de der lymlarne?»

»Vi säga, att halfvan ska' smaka bra på den här ypperliga steken», skyndade sig interlokutören

att tillägga. »Mutter på hugget» har ett ypperligt bränvin
Får jag anhålla om tre stora supar?«

Mumlande några otydliga ord för sig sjelf serverar
värdinnan de reqvirerade varorna, under det att pappa
Skoglund smyger som en katt omkring henne.

»Lefve fru Skoglund!» ropade i korus de tre arbe-
tarne, som synbarligen ville stå på god fot med ställets
fruktade herskarinna. »Maken till qvinna finnes inte
inom Stoockholms tullar.»

»Tyst pojkar!» utbrast värdinnan tydligen smickrad
af kundernas bifallsrop. »Om Ni föra oljud, så kastar
jag ut Er.»

»Nej, för Guds skull, söta mutter! vi ä' spaka
som lam!»

»Ja det är också bäst för Er sjelfva!» svarade fru
Skoglund med en menande blick och återvände till
disken. —

Vid ett annat bord sitta några äldre borgare, af
hvilka tvenne äro inbegripna i en liflig dispyt.

»Men jag säger, att det inte går,» skriker en.

»Och jag påstår, att det går alldeles förbannadt,»
ifrar den andre.

»Nej, ta' mig skoek millioner!»

»Jo, ta' mig sju tusen millioners milliarder!»

Och de båda nobisgubbarne slå knytnäfvarne i bor-
det, så att glas och buteljer dansa om hvarann.

»Tyst derborta!» dundrar »mutterns» fylliga bas.

»Hör nu, bror!» ropar en af gubbarne, röd i ansig-
tet som en tupp.

»Jaha! hvad behagar bror!» skriker den andre blek
af förargelse.

»Jag säger upp brorskapet med bror!»

»Dito, dito, kära bror!»

»Måtte fan ta bror med hull och hår!»

»Herrarne få inte gräla!» höres plötsligen pappa Skoglunds hesa stämma.

»Håll käften harkrank!» utbrister en af kämparne förargad. »Kan då inte hederligt folk få roa sig, utan att en sådan der ömklig figur skall lägga sin näsa i blöt?»

Den tillrättavisade »pappa Skoglund» aflägsnar sig med en skygg blick på sin respektabla äkta hälft.

Vid tredje bordet sitta tvenne studenter vid sidan af en äldre man, hvars af lidande och utsväfningar färade ansigte ännu bär spår af en mindre vanlig intelligens.

Hans luggslitna drägt vittnar om en mindre lycklig samhällsställning, på samma gång hans fina hvita händer och oklanderliga hållning förråda framstående egenskaper inom vetandet och bildningens område.

»Hör på» farbror Tuting!» ropar den ene af studenterna.» Har Ni ingen trefflig strof att omtala i dag?»

Åldringen kastar en melankolisk blick på sitt toma glas.

«Jag har ingenting att säga, ty tungan börjar att torka fast vid gomen,» svarar han kort.» Min hjerna och mitt glas hafva samma egenskaper: de bli toma på samma gång.»

»Åh, den saken är lätt hjälpt!» utbrister den andre studenten.» Hör hit, Rosa!»

Rosa, en liten näpen och rödkindad skänkmansell, ställets förnämsta lockfågel, skyndar fram.

«Ljufva Rosa!» hviskar studenten med talande åtbörd.» Langa mig hit tre toddar, glödande som dina rosiga

purpurläppar, gnistrande som dina eldiga ögon och värmande som tryckningen af din knoppade barm!»

Med en lofvande blick på den vackra studenten skyndade Rosa åstad,

»Bravo! bravo!» utbrister »farbror Tuting» förnöjd gnuggande händerna. »Så skall det låta! Nu börjar jag på att återfå inspirationens gudagåfva.»

«Nå, låt oss då höra någonting muntert! Sjung till exempel en lifvad stump!»

»En lifvad stump!» upprepar gubben och en dunkel skugga öfverfor hans fårade anlete.» Hör, på gossar! Viljen i höra min dödsruna?»

«Hu så hemskt!» småler studenten, »men låt gå! En likpsalm är en ovanlig företeelse i »Katthugget,» men för en gångs skull så . . .«

En underbar förändring synes försiggå med den gamle förslappade mannen.

Hans pussiga förstörda anletsdrag återvinna för ett ögonblick helsans färg och rodnad, inspirationens eld glöder i hans ögon och för en minut synes han hafva blifvit tjugo år yngre.

Han far med handen öfver pannan och någonting liknande en tår glänsar i hans sänkta ögonlock.

Det är minnet, ungdomens minne med dess bitterhet och ljufhet, som med oemotståndlig magt stormar in på honom och jagar det nästan stelnade blodet upp på hans kinder.

De närvarande gästerna, för hvilka alla han är en bekant personlighet, betrakta hans sinnesrörelse med odeladt intresse.

Plötsligen höjer han sitt kala hufvud och blickar sig omkring med en nästan dyster min.

»Jag skulle sjunga min dödsruna? det var ju så?»
spörjer han med dof röst.

»Ja, ja, låt höra!» ropas i korus.

I nästa ögonblick dallrar hans djupa och fylliga, om än något spruckna baryton genom salen med ett uttryck, som framlockar tårar äfven i de mest förhärdade åhörarens ögon.

»Jag vet en vrå i källarsalen,
En liten enslig vrå, der jag
Drömt bort så mången bitter dag
Invid den bräddade pokalen.
Och hvarje afton plär jag gå
Att söka tröst uti min vrå,
Min lilla vrå — på Nobis.

Der finner jag en liten tärna,
En ungmö, eldig, skön och varm,
Med smäcker hals och rundad barm,
Med läppar, dem jag kysser gerna.
Se, därför är det. jag plär gå
Hvarenda afton till min vrå,
Min lilla vrå — på Nobis.

Den tärnan är min älskarinna;
Buteljen — så är hennes namn.
Uti den huldaskalla famn,
Jag plägar lugn och svalka finna,
Till henne vill jag därför gå
Att drömma vaken i min vrå
Min lilla vrå — på Nobis.

Jag svärmade i ungdomsdagar
 För kärlek! — vänskap! — Ack min Gud!
 Min vän mig svek och stal min brud;
 Vid minnet än mitt hjerta klagar.
 Men — strunt i sorgen! jag vill gå
 Att dricka glömska i min vrå,
 Min lilla vrå — på Nobis.

När gammal sorg på hjertat gnager
 Och hotar krossa gubbens bröst,
 Jag skyndar hit att söka tröst,
 Och några tutingar mig tager.
 De verka strax så ljuffigt, så! —
 Jag blir så salig i min vrå,
 Min lilla vrå — på Nobis.

O, den som evigt finge drömma, —
 En enda dröm så ljuf och lång! —
 Om allt, hvad hjertat känt en gång,
 Om alla ungdomsminnen ömma!
 Men bittert bränna qvalen då
 Jag stundom lemna vill min vrå,
 Min lilla vrå — på Nobis.

Så jag min fröjd i minnet njuter,
 Se'n livvets glädje svikit mig. —
 Till sist när döden närmar sig
 Och i sin kalla famn mig sluter,
 Mitt sista glas jag tömmer då,
 Och slumrar stilla i min vrå,
 Min lilla vrå — på Nobis.

En djupare tystnad har väl aldrig följt på ett bullrande samqväm, än den som i detta ögonblick rådde i »Katthuggets» rökiga källarsal.

Hvar och en af åhörarne, äfven den mest obildade, förstod, att dessa toner hade framdallrat från strängarne af ett till hälften brustet hjerta, hade framträngt ur djupet af en i sitt innersta söndersargad själ.

Det var en rik, men sönderbruten harmoni, som sjöng sin svanesång, och de enkla tonerna banade sig med oemotståndlig magt väg äfven till det mest bepanrade bröst.

»Stackars »farbror Tuting!» utbrast en af studenterna medlidsamt. »Ni måste hafva lidit mycket.»

»Lidit!» utbrast gubben i det han sjönk ned på en stol och dolde ansigtet i händerna. «Ja, jag har lidit så gränslöst, att ett helt lifs fröjder ej kunna ersätta mina kval. Men strunt i sorgen!» fortfor han, höjande sitt hufvud och tömmande det framsatta glaset i botten. »Sorger och klagan stämma illa öfverens med Bacchitemplets helgd. Låtom oss derföre anslå en gladare ton samt sjunga glädjens och skämtets lof vid klangen af de fyllda pokalerna!»

»Och hvad namn hade då denne trolöse vän, som så nedrigt svek Ert förtroende?» sporde den andra studenten med varmt deltagande.

»Hvad namn han bar?» upprepade »farbror Tuting» med mörk uppsyn. »Hans namn är min hemlighet, till dess han en gång står framför mig, ansigte mot ansigte.»

»Arthur K—hjälm!» löd plötsligen en stark, nästan hotande stämma genom källarsalen.

Gubben blef blek som döden och sprang upp som träffad af en fjeder.

»Hvem — hvem vågar uttala detta förbannade namn i mina öron?» hväste han med blåbleka läppar.

Alla sågo sig förvånade omkring, men ingen kunde upptäcka, hvarifrån ljudet kommit.

»Farbror Tuting» blickade några ögonblick skarpt på de närmast sittande gästerna, hvarpå han fattade sin hatt och skyndade ut.

Förvånade blickade de närvarande på honom och man uttömde sig i gissningar angående hans förflutna lif och arten af hans sinnesrörelse.

Men snart nog hade man glömt, hvad som passerat och den ovanliga, nästan högtidliga stämningen efterträddes af det larmande buller, som är karakteristiskt för dylika ställen.

Vid bordet intill det, der »farbror Tuting» haft sin plats, sutto tvenne elegant klädda män, af ett anmärkningsvärdt utseende.

Den ene af dem hade något militäriskt såväl i ansigte som hållning; de nätta, kolsvarta mustascherna, det mörka omsorgsfullt friserade håret, den välbildade, smärta gestalten och den guldbågade pince'nezen — allt förrådde den priveligerade dagdrifvaren et professo:

Den midt emot honom sittande personen var en skägglös yngling, som egde ett adonishufvud på en herkuleskropp, och man skulle nästan hafva trott honom vara en förklädd qvinna, om ej hans breda axlar och höghvälfda bröst emotsagt denna förmodan. —

»Mutter på hugget,« som ej hyste något stort förtroende till okända kunder, betraktade med skarpa miss-

tänksamma blickar de båda eleganterna, men vid åsynen af yngligens tilldragande ansigte ljusnade hennes min och ett belåtet leende öfverfor hennes grofva, obehagliga ansigte.

Den unge mannen hade tvifvelsutänkt funnit nåd för hennes ögon.

Hastigt vinkade hon Skoglund till sig.

»Hör på, Arvid!» hviskade hon. »Du ser den der unge mannen derborta vid fjerde bordet ifrån dörren.»

»Han med mustacherna och glasögonen?»

»Nej, den andre!»

»Ja så han! — hm: — jaha!»

»Du måste förskaffa mig hans namn och bostad.»

»Ska' — ska' jag?»

»Ja visst! Förstår du mig inte?»

Pappa Skoglund klädde sig bakom örat med en djupsinnig min.

»Jo, visst min gumma lilla, men . . .»

»Gål!» utbrast »mutter», höjande sin knutna hand.

Pappa Skoglund, som allt för väl förstod andemeningen i denna gest, förflyttade sig med ett väldigt skutt till andra sidan af salen.

De båda männen fortsatte emellertid i hviskande ton sitt samtal, okunniga om den smickrande uppmärksamhet, hvarmed ställets herrskarinna bevärdigat dem.

»Hvarför nämnde du detta namn?» sporde ynglingen.

»Emedan jag känner den man, som förstört den stackars gubbens hela lif.»

»Hvem är han då?»

»Din far!»

»Din far!»

»Han, och åter han! »ntbrast ynglingen med vild häftighet. »Har då hans usla skurkstreck ingen gräns?»

»Tyst! tala ej så högt! man kan observera oss?»

»Men hvarföre har du fört mig hit?»

»Emedan jag i afton vill visa dig din far.»

»Ha!» utbrast ynglingen och hans händer knöto sig konvulsiviskt.

»Stilla min Rudolf! du måste lofva mig att ej öfverila dig genom någon ändamålslös häftighet. Från och med i dag börjar hans straff. Han måste lida mycket, innan hans sista timme slår. Lofvar du således att i allt ställa dig mina befallningar till efterrättelse?»

»Jag lofvar det, moder.»

»Godt! klockan är snart tolf och då begifva vi oss till spelsalen.»

»Men om man skulle igenkänna mig här?»

»Bah! har ingen fara! du är tvert om säkrare här än annorstädes, emedan polisen ej har tillträde till detta ställe. Om någon detektiv möjligen skulle kunna smyga sig hitin och igenkänna dig, så vågade han dock ej antasta dig, emedan han i så fall skulle röja sitt inkognito och riskera att blifva lynchad af »Katthuggets» spelgäster.»

I detta ögonblick slog den öfver disken befintliga pendylen tolf slag.

»Klockan är tolf!» ropade »mutter» med sin väldiga bas. »Alla närvarande gäster torde aflägsna sig emedan källaren skall stängas.»

De af kunderna, som ej voro invigda i »Katthug-

gets» mysterier, aftröppade nu så småningom, så att endast stamkunderna till sist blefvo kvar.

Ungefär en halftimma hade förflutit, då tre lätta knackningar förnummos på källardörren.

Pappa Skoglund öppnade skyndsamt dörren och öfver tröskeln trädde en högvext man, iklädd en lång slängkappa och en bredskyggig hatt.

Pappa Skoglund helsade vördnadsfullt, nästan krypande på främlingen, som besvarade helsningen med en omärklig nick.

Vid åsynen af den nykomne reste sig eleganten med de svarta mustacherna upp, som träffad af en stålfjeder.

Hans svarta ögon glänste af en förfärlig eld, ansigtet var likblekt, tänderna skallrade hemskt emot hvarann, händerna slöto sig konvulsiviskt om bordskifvan och hela hans kropp skakade som af en våldsamt sinnesrörelse.

Denna sinnesrörelse skall säkerligen ej väcka någon förvåning hos våra läsare, som tvifvelsutän längesen gissat, att den noble eleganten var ingen annan än Gianetta.

Med en våldsamt ansträngning kufvade han emellertid sin häftiga rörelse och nedsatte sig åter på stolen samt försökte antaga en likgiltig min.

Men bakom pince'nezen fortsatte de svarta ögonen att framlunga förtärande blixtar.

»Mutter», hvars skarpa blick ingenting undgick, hade observerat den okände elegantens synbara sinnesrörelse och betraktade nu med misstänksamma blickar hans mörka, hotfulla ansigte.

»Jag undrar just, hvad den der uppstyltade morianen är för en figur», mumlade hon mellan tänderna.» Jag tycker inte om den der fysiognomien och skall der-

före hålla ögonen fastade på honom, ty han har bestämdt något djefvulstyg i sinnet. Men hans följeslagare är skön som en Guds engel, och honom skulle jag vilja . . . Nå, nå! för pengar får man allt!»

Under det att »mutter» höll denna uppbyggliga monolog, böjde sig Gianetta sakta fram mot Rudolf, som med en viss förvåning åsett hennes häftiga rörelse.

»Ser du den der mannen, som just nu kommit in?»
hviskade hon med darrande stämma.

»Den der ståtliga mannen med det förnäma utseendet och den kala hjessan?»

»Ja, just han!»

»Nå?»

»Det är han! din far!»

»Ah!»

Det vore omöjligt att beskrifva det uttryck, hvarmed denna lilla interjektion framsades, så mycken harm, vrede, förakt och hat sökte sig utbrott i densamma.

Den unge mannen hade rest sig upp i sin fulla längd och stod nu med korslagda armar framför främlingen, den han betraktade med lågande blickar.

Det var verkligen grefve Arthur K—hjelms, som hade infunnit sig i egenskap af en af »Katthuggerts» förnämsta spelkunder och som nu med en förvånad min betraktade ynglingen med det höghvälfda bröstet och de blixtrande ögonen.

Gianetta fattade emellertid Rudolfs arm och drog honom åter ner på sin plats.

»Akta dig! man observerar oss!» hviskade hon hastigt. »Om vi tilldraga oss för stor uppmärksamhet, så blir hela vår plan förstörd.»

»Moder! hvarföre får jag ej döda honom här framför dina fötter?» sporde Rudolf vildt.

»Emedan detta straff vore allt för ringa i förhållande till hans brott. Långsamt men säkert skall han gå sin moraliska död till mötes och först när själen, denna svarta själ med sitt hemska afgrunds djup sönderbruten och flämtande kastar sig i förtviflans armar, först då är det tid att låta honom dö den fysiska döden snabbt och förskräckligt.»

Du har rätt, min mor, min herrskarinna! Jag skall veta att hafva fålamod, ehuru det blir svårt nu, sedan jag en gång stått ansigte emot ansigte med honom.»

»Ha, Rudolf! inom några ögonblick skall du jubla af fröjd och triumf. Vi skola i dag göra början med att beröfva honom detta förbannade guld, som varit för honom ett medel att förverkliga alla de djefvulska planer, som frodats i hans fruktsamma hjerna.»

»Men huru skall detta tillgå?»

»Genom spel!»

»Genom spel?» upprepade Rudolf förvånad. »Men då eger ju han lika många chancer att vinna som vi.»

»Nej, Rudolf!» svarade Gianetta med sibyllans högtidliga röst. »Jag har läst i stjernorna, att denna dag är hans olycksdag.»

Rudolf höjde otåligt på axlarne.

»Min mor!» mumlade han. »Hvarföre skall du låta ditt för öfrigt klara förstånd grumlas af dessa sjukliga fantasier. Lika stor vördnad och beundran, som jag bär för din okufiga viljekraft, din skarpa praktiska blick och ditt omätliga snille, lika ringa aktning hyser jag för dina dunkla stjernstudier och din beprisade spådomsanda.»

»Emedan du ej känner de högre magter, med hvilka jag står i förbindelse», svarade Gianetta allvarligt. »För öfrigt får utgången utvisa, om jag bedragit mig. Se här! Tag denna börs!» — hon räckte honom en väl späckad silkesbörs — »Öppna den ej, utan håll hela dess innehåll på svart, när jag ger dig tecken. Och nu låt oss gå in i spelsalen!»

Flertalet af gästerna hade redan begifvit sig till spelrummen, vid hvars dörr »mutter»e sjelf postad som en obeveklig Cerberus.

Alldenstund såväl Gianetta som Rudolf voro obekanta gäster på detta ställe, fixerade matronan i synnerhet den förstnämnda med mistrogna blickar.

Men hennes min ljusnade synbarligen vid åsynen af Rudolfs vackra, tilltalande anletsdrag.

Åtföljd af sonen inträdde Gianetta med den fulländade verldsmannens hållning och nonchalance i det närmaste spelrummet.

Ingen kunde ana att under denna smärta, välbildade figur dolde sig — en kvinna.

De båda herrarne passerade genom tvenne små rum och inträdde slutligen i ett tredje något större och på samma gång elegantare dekoreradt.

Rouletten var här redan i full gång.

Som bankör fungerade en liten magerlagd och svartmuskig karl af ett listigt och förslaget utseende.

De af det glada Stockholms innevånare, som vid denna tid roade sig med att studera hufvudstadens skuggsidor, torde ännu hafva i friskt minne Gustaf Nyborg, denne kaffehusens och spelsalarnes förklarade primo amoroso.

Han var denne afton vid ett briljant lynne, ty under flera dagars tid hade Fortuna oafbrutet gynnat honom.

Grefve K—hjelm hade redan parerat åtskilliga mindre summor och förlorat, då han plötsligen utbrast:

»Hur stor är banken i afton?»

»Omkring etthundrafemtiotusen riksdaler riksmünt», svarade Nyborg med en djup bugning.

»Godt! jag håller denna summa på rödt», svarade grefven vårdslöst och uppkastade sin väl späckade plånbok på bordet.

»Herr Grefven behagar skämta», utbrast bankören bleknande.

»Tvärtom, min bästa herr Nyborg, är det mitt fulla allvar», svarade grefven kallt. »Ni borde veta, att jag aldrig skämtar med dylika saker.»

»Men ...»

»Inga *men*, herr Nyborg. Jag vill blott fördubbla Er bank. Nå, låt gå!»

Med darrande hand sätter bankören hjulet i gång; en sekunds andlös tystnad uppstår och efterföljes af en vild förbannelse, som framtränger öfver Gustaf Nyborgs läppar.

Rödt hade vunnit.

»Jag beklagar, att Fortuna denna gång svek Er», yttrade grefven gäckande. »Hon är tyvärr en mycket nyckfull gudinna, men Ni bör alltid hoppas på bättre tur nästa gång».

Den olycklige spelaren kastade en hätsk blick på grefven och aflägsnade sig derpå med raska steg ur rummet.

Grefven tog kallblodigt i besittning den förmögenhet, som slumpen låtit honom på en sekund förvärfva sig.

Med en utmanande blick såg han sig derpå omkring och sporde högdraget:

»Finnes då ingen af herrarne, som vill pröfva med mig en dust på fru Fortunas gyllene slagfält?»

Hans ögon råkade dervid att möta Gianettas och ovilkorligen ryggade han tillbaka för det vilda, hotfulla uttryck, han läste i hennes blick, ett uttryck, som pinceezen ej förmådde att maskera.

Gianetta vände sig hastigt mot Rudolf.

»Nu är det tid,» hviskade hon.

Ynglingen framträdde till bordet och kastade vårdslost börsen på detsamma.

»Jag håller denna summa på svart,» utbrast han kallt.

»Bah! Ni borde ha hållit på rödt, min unge vän,« smålog grefven. «Rödt är glädjens, vinets och kärlekens färg! — Rödt är min liffärg.»

»Svart vinner!» ljöd markörens entoniga stämma.

Grefvens ansigte mulnade för en sekund, men i nästa ögonblick lekte ett förbindligt småleende på hans läppar.

»Låtom oss undersöka innehållet, för att få veta, med huru stor vinst lyckan gynnat Er,» yttrade hon.

Börsen tömdes och befanns innehålla 586 riksdaler riksmünt i guld och silfver.

»Behagar Ni fortsätta?» sporde grefven.

»Insatsen kvarstår?» svarade Rudolf lakoniskt.

Nio gånger efter hvarann parerade ynglingen på svart, hvarje gång fördubblande sin insats, och alla nio gångerna förklarade sig lyckan till hans förmån.

Han hade nu vunnit 300,032 riksdaler, eller ungefärligen den af grefven sprängda bankens innehåll.

I trots af sin genom lång erfarenhet vunna sjelfbeherskningsförmåga kunde Arthur K—hjelms ej fullständigt dölja sin förtrytelse öfver oturen.

Men han var spelare till lif och själ och en spelare låter ej varna sig af olyckan.

»Ni har tur, min unge herre,» yttrade han med ett tvunget småleende. »Men då jag aldrig låter förbluffa mig af motgången, så tillåter Ni mig måhända att göra Er ett förslag.»

»Låt höra!» svarade Rudolf kallt.

»Min lösen är: »allt eller intet!» och därför vilja vi i spelet följa samma princip, som vi hitintills följt. Då jag för ögonblicket ej eger denna summa i kontanter, så uppsätter jag i dess ställe min vid Drottninggatan belägna egendom, som eger ett taxeringsvärde af 350,000 riksdaler. Går Ni in på detta förslag?»

Rudolf kastade en snabb blick på Gianetta, som svarade med en omärklig nick.

»Nåväl, min herre!» yttrade den unge mannen raskt. »Jag antager tillbudet. Må Fortuna afgöra eganderätten!»

Andlösa af häpnad och bestörtning hade de öfriga spelgästerna samlat sig omkring bordet för att taga i betraktande ett spelparti, som i hänsynslöshet och öfverdåd saknade sitt motstycke.

»Nå, låt gå!» utbrast Rudolf otåligt.

Hjulet vände sig åter omkring några hvarf, hvarefter det stannade.

»Svart vinner!» utbrast markören, ehuru med mindre säker stämma än vanligt.

Ett sorl af öfverraskning och förvåning genomlopp rummet.

Grefve K—hjelm hade blifvit blek som döden och kallsvetten droppade utför hans panna.

Med gäckande och hånfulla miner iaktogo Gianetta och Rudolf hans vexande sinnesrörelse.

»Nå, min herre! behagar Ni fortsätta?» sporde ynglingen kallt.

»Huru stor är summan?» frågade grefven med hes stämma.

»Sexhundratusen och sextiofyra riksdaler rmt!» blef svaret.

»Nåväl,» fortfor grefven med höjdt hufvud. »Jag eger i Wermland Kronfors bruk jemte tillhörande egen-
domar till ett värde af 700,000 riksdaler. Låtom oss
ännu en gång fördubbla, så vågar jag denna egen-
dom!»

»Som Ni behagar,» sade Rudolf kallt.

En nästan andlös tystnad hade inträdt.

Alla afvaktade med den största spänning Fortunas
utslag i denna strid på lif och död emellan den glänsande
rikedomen och den ohjelpiga ruinen.

Arthur K—hjelm var blek som döden och stora svett-
perlor utpressades af hopp och ångest ur hans af utsväf-
ningar och nattvak fårade ansigte.

Rudolf beremot var hlossande röd och hans svarta
ögon lågade af hat och hämndlystnad.

Gianetta stod med korslagda armar framför far och

son, och då hennes blickar hvilade på grefven, läste man Mefistofelesfabeln förkroppsligad i hennes ögon.

Så betraktar skallerormen sitt offer, innan han gör sig redo att bibringa detsamma det dödande hugget.

De närvarande åskådarna voro nästan stela af fasa och förskräckelse, ty denna vansinniga hasard om millioner öfversteg allt, hvad man hitintills i den vägen tänkt eller sett.

Markören betraktade skygg och tvekande de båda spelarne, liksom hoppades han, att den ena eller den andre skulle återtaga sin insats.

»Nå?» utbrast Rudolf otåligt. »Blir det någonting utaf?»

Grefven höjde med en afvärjande åtbörd sin hand.

»Ångrar Ni Er, min herre,» återtog Rudolf i gäckande ton, »så är det ej för sent att förändra Ert beslut.»

Med en öfvermenschlig ansträngning lyckades det emellertid grefven att återvinna sin sjelfbeherrskning.

»Inga förolämpningar, jag ber, min unge herre!» utbrast han hest. »Arthur K—hjälm har ännu aldrig återtagit sitt ord.»

»Ha, lissande skurk!» mumlade Gianetta mellan tänderna. »Jag skulle dock kunna bevisa motsatsen.»

»Jag dricker min motståndares skål,» fortfor grefven i det han fattade ett på bordet stående glas till brädden fylldt af champagne och förde det till sina läppar. »Tio gånger efter hvarann har den svarta färgen vunnit. Den elfte gången skall kärlekens färg ej svika sin tillbedjare, mitt hjerta säger mig det. Er skål, min unge vän!»

»Jag tackar Er,» svarade Rudolf kallt, »men min tid är knapp.»

»Nå välan!» smålog grefven, alltjemt anslående samma konstladt glädtiga ton. »Må då Fortuna afgöra striden oss emellan! Låt gå!»

Ännu en gång beskref det ödesdigra hjulet sina kretsar, och tystnaden i spelsalen var derunder så djup, att man skulle kunna ha hört en fluga surra.

Det stannade slutligen efter några få sekunders förlopp.

Men dessa sekunder hade varit en hel evighet ej mindre för de handlande personerna än för åskådarne.

»Svart vinner!» framstammade markören med så darrande röst, att man knappast kunde urskilja orden.

»Svart vinner!» upprepade grefven med nästan döende stämma.

»Svart vinner!» ljöd Gianettas klara, hånande stämma, under det att hennes blickar oafåtligt voro rigtade på grefve K—hjelm med denna hatfulla, demoniska blick, som endast hennes öga förmådde att uttrycka.

»Svart vinner!» brusade det som ett eko genom alla spelrummen och öfverallt väckte denna underrättelse häpnad och bestörtning.

Men så kunde ej heller det, som nyss passerat, räknas till de alldagliga händelserna till och med i Katthuggets beryktade spelsalar.

Den djerfve ynglingen, som för några ögonblick sedan vägat den i börsen befintliga summan 586 riksdaler, såg sig nu oförmodadt som den lycklige egaren till en förmögenhet på ungefär en och en half million.

Grefve K—hjelm, denne lysande ädling hvars öfver-

dådiga lefnadssätt och nobla dårskaper voro vidt beryktade, hade på några få ögonblick blifvit totalt ruinerad.

Lyckans nyckfulla gudinna hade öfvergifvit sin forndne gunstling. Lika stor som framgången tillförene varit, lika förkrossande var nu oturen.

Under de första sekunderna efter det afgörande utslaget vacklade grefven och syntes ett ögonblick färdig att sjunka till golvet.

Men med en väldig själsansträngning beherrskade han sin sinnesrörelse och upplyftade åter stolt sitt hufvud.

Han ville ej visa någon omanlig svaghet inför alla dessa okända personer. Lika lugnt som han bortspelat förmögenheten, lika lugnt ville han äfven bära förlusten.

Han upptog sitt visitkort och öfverräckte detsamma åt Rudolf.

»Min herre!» yttrade han med ett tvunget småleende. »Ni är nu den lycklige egaren af en ganska respektabel förmögenhet. Om Ni vill vara af den godheten att i morgon infinna Er i min, eller rättare Er bostad, så skall jag hafva det nöjet att öfverlemna behöriga handlingar och köpekontrakter i Edra händer.»

Rudolf ville svara, men Gianetta förekom honom hastigt.

»Om förlåtelse, herr grefve!» yttrade hon, i det hon häftade sina brinnande blickar på Arthur. »På en natt kunna många oberäkneliga saker inträffa, och derföre bör man gripa tillfället i flykten.»

»Hvad menar Ni, min herre?» sporde grefven med rynkade ögonbryn. »Hvem är Ni?»

»Jag är denne ynglings vän och förmyndare, hvarföre

jag i denna egenskap fordrar af Er, innan Ni aflägsnar Er härifrån, en giltig och lagenlig förbindelse på hans rättmätiga vinst.»

»Och hvarföre?» sporde grefven häftigt.

»Emedan jag låtit mig berättas, att Ert minne stundom plägar svika Er,» svarade Gianetta kallt. »Det vore ju en fatal händelse, om Ni i morgon vid Ert uppvaknande skulle betrakta den förflyttna nattens händelser endast som en plågsam dröm.»

»Ha, denna förolämpning!» utbrast grefven ursinnig. »Hvem är Ni, oförsämde, som vågar betvifla mitt aldrig svikna hedersord?»

»Aldrig?» upprepade Gianetta ironiskt.

»Nej, aldrig, förstår Ni, min herre? Aldrig har Arthur K—hjelm brutit sitt gifna ord.»

»Inte?» smålog Gianetta bittert, i det hon trädde grefven in på lifvet och närmade sin mun intill hans öra. »Behöfver jag då påminna Er den lilla skogsdungen vid S:t Marengo eller återkalla i Ert minne namnet Gennovaris?»

Arthurs ansigte blef så blekt, som om hvarje blodsdroppa flytt ur hans ådror.

»Ni har med Ert vanliga lättsinne vågat tro, att denna händelse skulle vara för evigt begraven i glömskans djup och att följderna af Er mened skulle uteblifva,» fortfor Gianetta med lugn, iskall stämma. »Men Ni bedrog Er. Ni glömde, att Er förskjutna älskarinna var född under Italiens brännande sol och att hämnden och hatet gå hos Söderns barn hand i hand med kärleken och tillgifvenheten. Ve Er, greve K—hjelm! Hämnden

har blifvit fördröjd endast och allenast derföre, att straffet sedarmera skall drabba Er desto förfärligare.»

»Menniska! hvem är Ni då?» sporde grefven med blåbleka läppar.

»Jag är ditt oundvikliga öde,» svarade Gianetta i hemsk, högtidlig ton, »din onda genius, som hädanefter skall följa i dina spår såsom skuggan följer sin förebild. Min åsyn skall förjaga din ro om dagen, din hvila om natten, skall rycka dig ur sömnens ljusa himmel och störta dig i förtviflans bottenlösa afgrund. Darra, grefve K—hjelml! darra för hämnden!»

»Djefvull! jag måste veta, hvem du är,» skrek grefven ursinnig och sträckte sina armar emot Gianetta.

Men i samma ögonblick grep en jettestark hand om hans handlofve och pressade den med en styrka, som afvingade Arthur ett skri af smärta.

Framför honom stod Rudolf med af harm blossande ansigte och vredegnistrande ögon.

»Tillbaka!» utbrast ynglingen med darrande stämma. »Tillbaka, eller jag krossar ditt skurkaktiga hufvud!»

»Död och afgrund!» röt Arthur skummande af raseri. «Hvem är du, unge spoling, som vågar slunga mig denna förolämpning i ansigtet?»

»*Din egen son!*» hviskade Gianettas gäckande stämma i hans öra.

Grefven spratt till som stungen af en orm och raglade baklänges emot ett bord.

De närvarande gästerna, som observerat ordvexlingen, hade under tiden närmat sig och slutit en ring omkring de tre handlande personerna.

»Om förlåtelse mina herrar!» började Gianetta med

sin lugna, bestämda röst, »men jag anhåller att få vädja till Er rättskänsla angående en hederssak. Tvisten gäller nemligen det helt nyss avslutade spelpartiet. I egenkap af min brorsons förmyndare fordrar jag, att grefve K—hjelm, innan han aflägsnar sig, skall lemna en förbindelse på den summa min unge vän på ärligt spel vunnit af honom. Är ej denna begäran rättvis och billig?»

»Jo, utan tvifvel,» blef det enhälliga svaret.

»Godt! om han vägrar?»

»Så! tvingas han att betala.»

»Ni hör nu, herr grefve,» hånade Gianetta vänd mot Arthur. »Ni gjorde klokast i att foga Er i det oundvikliga, ty jag ämnar ej känna någon förskoning.»

»Jag gör allt hvad Ni vill,» stönade Arthur, som vid orden: »din egen son!» förlorat den sista återstoden af sin energi och viljekraft.

Hon slog sig ned vid ett bord och skref med säker hand den förbindelse, som skulle oåterkalleligen befästa hans egen ruin.

Några penndrag och allt var afgjort.

Med dyster min räckte han Rudolf den ödesdigra handlingen.

»Detta papper, gör Er i morgon till millionär,» ytttrade han doft. »Sålunda hoppas jag, att Arthur K—hjelm till fullo betalat sin skuld till sin son.«

»Men ej till hans mor.» hviskade Gianetta i hans öra.

Grefven darrade och betraktade Gianetta med en förtviflad blick.

»Nåd! jag vill — — försona — — allt!» mumlade han.

»En synd sådan som din, ett brott så himmelskriande som ditt finner ingen försoning,» blef svaret. »Hämnd är uslingens lön, straff följer i brottets spår.»

Grefven höjde åter sitt nedsänkta hufvud och en viss dyster beslutsamhet stod att läsa i hans bleka, förstörda anletsdrag.

»Gör Ert värsta, min herre!» svarade han. »Jag fruktar numera ingenting.«

»Ingenting annat än — döden!»

»Döden!» upprepade K—hjälm med ett hemskt skratt. »Nej, min herre! jag har upplefvat allt för mycket för att frukta döden. Har Ni mod att pröfva en dust med mig på lif och död? Blodet sjuder i mina ådror, hela min kropp bäfvar af stridslust. Kom, min herre kom!»

Han grep häftigt i Gianettas arm och ville draga henne med sig.

Men ännu en gång lades Rudolfs jernhand på hans axel och grefven krökte sig under hans hårda tag.

»Akta Er, min herre!» hväste ynglingen vildt. »Nästa gång jag lägger min hand på Er, sker det för att sända Er till evigheten.»

Fadren vände sig emot sin son och en nästan vansinnig eld glödde i hans blick.

Plötsligen utstötte han ett doft stönande och sjönk magtlös till golvet.

Sinnesrörelsen hade beröfvat honom sansen.

Gianetta betraktade sin fordne älskare med kalla nästan grymma blickar.

»Kom, Rudolf!» yttrade hon lugnt. «Vi hafva ingenting mera att göra här.»

Och arm i arm afägsnade sig mor och son följda af de närvarandes häpna och skygga blickar.

---

9. På kaffehuset.

Bland de så sorgligt ryktbara kaffehusen, dessa lastens och utsväfningarnes previligerade tempel, intog »Stockholm», beläget vid Nygränd N:o 8, obestriddigen första rummet.

Dess egarinna och föreständerska, för Stockholmspubliken allmänt bekant under benämningen »Bokmanskan», hade med en till och med för en bordellvärdinna sällspord energi och viljekraft förstått att upparbeta sin nesliga rörelse.

Också var tilloppet af Venus-dyrkande kunder hvarje afton lika talrikt som blandadt.

Så snart det började lida emot den i lag föreskrifna tiden kl. 12, då lokalen borde stängas, tillströmmade gästerna ifrån alla håll.

Man visste nemligen, att hade man väl kommit inom lokalens område, så kunde man tryggt qvarstanna huru länge som helst.

Sannt är, att mången besökte dessa beryktade ställen af ren nyfikenhet för att få rikta sin erfarenhet med kändedomem om denna fränstötande bild af hufvudstadens skuggsidor.

Men största delen af de besökande utgjordes af till kropp och själ förslappade vällustingar, hvilka i de mer

eller mindre lockande Venus-prestinnornas armar på lätt-sinnets och lustans altare offrade sin timliga och eviga välfärd för några timmars brottsliga njutningar, hvilka mången gång öfvergingo till det djuriska.

Samma afton, som vi infört våra läsare på »Katt-hugget», herrskade ett ovanligt muntert och rörligt lif på kaffehuset »Stockholm».

Nästan hvarje bord var upptaget af kunder, hvilka vid sina toddar eller punschglas stojade och glammade af hjertans lust.

Och mellan dem sväfvade stället nymfer, klädda i lätta luftiga kostymer, hvilka lemnade armar, hals och bröst obetäckta, samt sålunda voro afsedda att väcka den råa, sinnliga njutningslusten hos kunderna, hvilkas druckna ögon girigt slukade dessa blottade, mången gång konstlade behag.

Än satte de sig helt ogeneradt ner i knät på någon af de närvarande och slingrade sina armar om halsen på den gynnade kunden, som naturligtvis å sin sida med procent betalade de ömma smekningarne. Än fattade de sina till brädden fyllda punsch- eller vinglas och tömde dem i botten med ett lugn och en säkerhet, som förrådde mångårig öfning.

Och alla dessa uppträden accompagnerades af rått skämt, liderliga sånger och vilda skrattsalfvor, som allt för väl karakteriserade den anda, som rådde i detta lastens näste.

Vi kunna naturligtvis ej i tryck återgifva det språk, som här allmänt begagnades, utan inskränka oss till tecknandet af de hufvudsakligaste, för vår berättelse nödvändiga, detaljerna dervid så mycket som möjligt är förbi-

gåendo de slipprigheter och råheter, som man här nödgades bevittna.

Hvad som isynnerhet bidrog att göra kaffehuset »Stockholm» så frekventerad, var de många vackra ansigten och välbildade kvinnogestalter, som samtliga nymferna här representerade.

»Bokmanskan» förstod med en rutinerad kopplerskas fina urskiljning att uppvädra hvarje nytt med fördelaktigt utseende begåfvadt ansigte i denna branch och hon hade ingen möda ospard, förrän hon värfvat denna välkomna acquisition för sin bordell.

Hjeltinnan för aftonen syntes vara en ung, smärt blondin, med milda, ovanligt vackra anletsdrag.

Man skulle ha trott denna flicka ega ett barns själ, om ej det djerfva, trotsiga uttrycket i hennes mörkblåa ögon emotsagt denna förmodan.

I motsats till sina kamrater var hon iklädd en svart, höghalsad klädning, som just genom sin kontrast mot de öfrigas toiletter ännu mer förhöjde det frappanta i hennes utseende.

Också syntes de närvarande manliga individerna utslutande täfla om hennes gunst.

Och hon å sin sida behandlade dem med en nonchalance, ett hån och förakt, som endast bidrog att ännu mera uppelda deras njutningsbegär.

I ett aflägsset hörn af rummet satt en ung man, med ett djerft och intelligent ansigte.

Hans klädsel och utseende förrådde artisten, men det var i detta ögonblick ej blott med artistens nyktra blickar hans ögon oafslätligt följde den unga flickans sylfidiska rörelser.

Han deltog ej i de öfriga gästernas plumpa, ohyfsade skämt, utan qvarsatt tyst och orörlig på sin plats, med öppet förakt, tillbakavisande de öfriga nymfernas försök till närmande.

Flickan, som en längre stund oförmärkt iakttagit honom, fann slutligen för godt att närma sig.

Helt ogeneradt slog hon sig ner vid bordet midt emot den unge mannen och hennes stora, uttrycksfulla ögonen hvilade med ett forskande uttryck på hans öppna, redliga anlete.

Den unge mannen nedslog förlägen sina ögon för denna klara, genomträngande blick.

»Albert Brandell!» yttrade den unga flickan slutligen. »Hvad har fört Er, den oförderfvade ynglingen, till detta lastens näste?»

»Ni känner mig?» utbrast den unge mannen, med rätta förvånad öfver denna besynnerliga fråga, framställd af en nymf på ett dylikt ställe.

»Ja, min herre, jag känner Er,» svarade hon lugnt, »och jag vet, att Ni eger en fiende, som vill störta Er i förderfvat.»

»En fiende!» upprepade ynglingen, som var ingen annan än kapten von Dübens skyddsling.

»Ja, en hätsk, oförsonlig fiende, som svurit Er undergång. Jag skulle blifva det verktyg, som var ämnadt att draga Er in på lastens bana. Planen var infernaliskt väl uttänkt, men den strandade emot en oberäknad omständighet.»

»Och hvilken?» sporde ynglingen allt mera förvånad. »Jag förstår Er inte.»

»Ni skall förstå mig,» svarade flickan. »Men först en fråga: Känner Ni Hildegard Krüger?»

»Hon!» utbrast Albert med ett obeskrifligt uttryck af förakt. »Skulle hon vara den fiende, Ni åsyftar, då trotsar jag henne.»

Flickan skakade otåligt sitt ljuslockiga hufvud.

»Säg icke så!» yttrade hon i missnöjd ton. »Hon är farligare än Ni tror. Och hennes skickligt uttänkta plan skulle tvifvelsutän haft lyckats, om ej mäktiga och skarpsynta vänner stått vid Er sida.»

»Men hvad kunde hon väl uträtta gentemot mig?» invände Albert misstroget.

»Betrakta mig nogal!» utbrast plötsligen flickan med en på samma gång leende och utmanande min. »Finner Ni mig måhända vacker?»

»Beundransvärd! hänförande skön!» utbrast ynglingen entusiastiskt, i det han så att säga slukade henne med sina passionerade blickar.

»Nåväl, ser Ni nu, att jag hade rätt?» återtog den unga flickan, synbarligen angenämt berörd af ynglingens oförställda beundran. »Konsulinnan Krügers plan var, att jag skulle locka Er i mina nät och fästa Er vid min person med oslitliga band. Jag skulle inviga Er i alla de ohyggliga mysterier, hvarpå detta ställe är så rikt. Jag skulle låta Er tömma vällustens och njutningens bägare i botten, samt sedan, när Ni blifvit förstörd till kropp och själ genom laster och utsväfningar, bortkasta Er som en urkramad svamp samt lemna Er ensam och öfvergifven. ett rof för samvetsqual och förtviflan.

Med ett uttryck af fasa och förskräckelse häftade Alberts ögon vid den unga flickans läppar.

Han kunde ej fatta, huru denna lilla rosenmun, som endast syntes skapade för glädje och kärlek, kunde så lugnt och kallt yttra sig om dylika förskräckliga saker.

Sigrid förstod allt för väl de tankar, som rörde sig inom ynglingens bröst, och ett bittert småleende lekte på hennes läppar.

»Detta var det värf, man anförtrott mig,» fortfor hon lugnt, »och ett lyckligt resultat betingade en frikostig belöning. Jag skulle äfven utan ringaste tvekan utfört detsamma, såvida ej en person, hvars vilja jag obetingadt måste åtlyda, hade korsat de djefvulska planerna.»

»Och hvem är då denne person?»

»Jag kan och får ej upplysa Er om hans namn. Må det vara Er nog, att jag, i stället för att bereda Er ofärd, hädaneftre kommer att vaka öfver Er.»

»Ni vill vaka öfver mig, Sigrid,» utbrast ynglingen rörd och fattade hennes hand. »O, jag känner, att Ni aldrig skulle ha haft hjerta att tillfoga mig något ondt. Jag läser i Edra underbara ögon, att Ni är för ädel och högsinnad att vilja krossa ett hjerta, som aldrig tillfogat Er sjelf någon skada. Ack, Sigrid!» fortfor han i passionerad ton, »jag är färdig att välsigna den stund, då Hildegard Krüger förde dig i min väg, ty jag känner, att jag skall älska dig så, som endast min rika, glödande natur kan älska.«

Sigrid — ty det var verkligen hjeltinnan ifrån »Kungens krog» — skakade sorgsen sitt hufvud.

»Nej, herr Brandel! tänk aldrig på den saken!» utbrast hon allvarligt. »Våra banor äro för himmelsvidt

skiljda, för att någonsin kunna komma i beröring med hvarann. Ni är den redan frade artisten med en lofvande talang och en löftesrik framtid — och jag! — hvad är väl jag? Ett af passionernas vilda stormvindar uppjagadt stoffkorn, som af ödets mäktiga hand slungats in på brottets och lastens bana samt utan förskoning måste fortgå på min utstakade väg, till dess jag stupar i grafvens kalla famn, glömd af alla, begråten af ingen.»

Der låg en ton af så mörk hopplöshet, så dyster förtviflan i flickans ord, att ynglingen kände sitt hjerta klappa af kärlek och medlidande.

»Sigrid! tala ej i denna dystra ton!» bad han bevekande. »Du är ju ännu allt för ung, för att behöfva gifva hoppet förloradt. Du känner ej min viljekraft, min energi och arbetsförmåga. Jag vill höja dig till mig, och de som en gång vågat förnärma den värnlösa, om sitt felsteg fullt medvetne flickan skola tvingas att skänka dig sin aktning, när du som min maka träder vid min sida ut i verlden. Den fläck, som vidlåder ditt nuvarande namn, skall försvinna den dag Albert Brandel gifver dig sitt namn, Säg! klappar ej ditt hjerta hastigare vid tanken på att som en aktad mans hustru få blicka framtiden till mötes?»

Sigrid sänkte sorgsen sitt hufvud i handen.

»Nej, herr Brandel!» yttrade hon slutligen. »Hvad Ni nu yttrade, kan aldrig blifva någon verklighet, emedan . . .»

»Emedan?»

Den unge mannen afvaktade i andlös förbidan hennes svar.

»Emedan mitt öde är oföränderligt fästadt vid en person, som en gång vunnit hela mitt hjerta, hvars slafvinna jag är, och hvars önskningar jag måste uppfylla, om de också skulle föra mig till randen af brottets och eländets afgrund.»

»Ni älskar en annan?» sporde Albert bittert.

»Ja!»

»Och denne andre är ovärdig Er kärlek?»

»Nej, säg icke så!» utbrast Sigrid med blixtrande ögon. »Hjertat låter ej befalla sig och det är ej hans fel, att han ej kan besvara min kärlek.»

»Hvem skulle väl kunna se Er, utan att älska Er?» utbrast ynglingen entusiastiskt.

»Ack, min vän! Ni är alltför ung och oerfaren för att kunna döma i denna sak,» svarade Sigrid med ett melankoliskt leende. »Men jag fruktar, att man spionerar på oss!» fortfor hon visande på en tarfligt klädd person, som satt vid närmaste bord och hade sina ögon oafbrutet fästade på dem. »Förmodligen någon, som är utskickad af konsulinnan Krüger för att kontrollera mina åtgärder. Kom herr Brandell! låt oss gå in i mitt rum!»

Hon räckte honom handen och drog honom med sig.

Den unge mannen åtföljde henne förvirrad.

De närvarande kunderna följde med nyfikna blickar det unga paret, de flesta i tysthet afundandes ynglingen sin lycka.

De öfriga nymferna sågo emellertid med hemlig glädje, att deras farliga medtäflarinna afägsnade sig.

»Gud ske lof!» mumlade en liten vacker, välvuxen brunett, känd under benämningen »Judinnan,» »Gud ske

lof, att det der sturska, skenheliga stycket ändtligen försvann.»

»Ja, det var då förbaskadt »kiligt!» inföll en annan. »Det kännes riktigt qvalmigt i luften, när hon går här och himlar sig, den der stolta, inbilska dockan.»

»Men vacker är hon som en engel!» invände en af herrarne entusiastiskt.

»Jo pytt san!» utbrast »Judinnan» föraktligt. »Jag undrar just, hvar det vackra sitter? Ska' det vara grannt, att ha en lintott i hufvudet och ett ansigte som en sillmjölke? hvasa?»

»Se så, lilla Hanna!» yttrade en gammal gråskäggig Don Juan, hvars färade, satyrlika ansigte och djupt liggande ögon antydde ett förflutet, stormigt och utsväfvande lif, på samma gång hans eleganta, ungdomliga klädsel förrådde ett snobbigt koketteri. »Nog veta vi alla, att du är tusen gånger vackrare. Kom hit, min unge, så får jag tala vid dig.»

Och den gamle, grånade vällustingen utsträckte sina spindellika, darrande händer emot den vackra nymfen.

Fullkomligt blickad af detta smicker slog sig »Judinnan» utan krus ner i hans knän och hennes fylliga läppar sökte gubbens mumieartade mun.

»Champagne!» ropade den gamle, älskogskranke narren, rusad af sirenens glödande kyss. »Hit med champagne!»

»Ja, hit med champagne!» skrånade »Judinnan». »Låtom oss dricka glädjens, vinets och kärlekens skål!»

Och med några djerfva can-can-skutt skyndade hon fram till disken för att hemta det reqvirerade.

Snart smällde champagnekorkarne i taket och den frikostige wohlthätern inbjöd alla de närvarande att deltaga i det bacchanaliska laget.

Larmet tilltog för hvarje minut, orgierna började blifva alltmera vilda, de samtalsämnen, som valdes, och de sånger, som afsjüngos, voro stämplade af den råaste cynism och öfverallt herrskade denna anda, som karaktäriserar dylika lastens nästen, då ruset hunnit beröfva dem denna tunna fernissa af anständighet, hvarmed de söka maskera sitt liderliga lefnadssätt.

Par efter par aflägsnade sig så småningom för att i hvarandras armar under några korta timmar söka en tvifvelaktig njutning, som måhända skulle bereda dem års-långa qual.

Vi skynda att låta ridån falla öfver alla dessa vidriga scener, dem vi skulle ha tvekat att skildra, såvida ej våra skyldigheter som författare tvingat oss att afslöja denna skuggsida af »de verkliga Stockholmsmysterierna.»

Inne i ett två trappor upp beläget, serdeles pryddigt och elegant möbleradt, rum sutto Albert och Sigrid, inbegripna i ett lifligt samtal.

Yngligen hade omfattat den unga flickans händer och hans rodnande läppar framstammade en brinnande bön.

Sinnlighetens demon hade bemäktigat sig honom; den anda, som herrskade på detta usla ställe, hade ej förfelat att utöfva sin verkan på den unge, oförderfvade mannen.

Efter det bestämda afslag, Sigrid gifvit honom, måste han uppgifva hvarje hopp att få ega henne.

Den brinnande känsla af kärlek och vördnad, som först herrskat i hans hjerta, gaf så småningom vika för lustan och passionen.

Hon ville ej blifva hans brud, men hon kunde blifva han älskarinna.

Hvarföre skulle ej han, såväl som mången annan, få njuta af en prostituerad qvinnas behag?

En dylik qvinna var ju fal för den mestbjudande, och han ville uppoffra allt för att få ega henne, om också blott för några få sekunder.

»Ack Sigrid, min väna mö!» bad han och den darrning, som genomlade hans kropp, vittnade om de känslor som rasade inom hans bröst. »Sigrid! jag ber, jag besvär dig! Lyssna till mina varma, brinnande böner! Du har vägrat att blifva min maka, och jag måste underkasta mig din önskan. Men nu ber jag dig så varmt, så innerligt; Skänk mig blott några få minuter af alla dessa stunder, hvaraf min gynnade rival har rätt att fråssa, och jag skall välsigna ditt minne, så länge en droppa blod pulserar i mina ådror. Säg, Sigrid! har du väl hjerta att afslå min ömma, brinnande bön?»

»Bed mig ej Albert! jag kan ej.»

»Och hvarföre?»

»Emedan jag ej kan gifva den gunst, Ni fordrar, åt mera än en.»

»Endast en!» utbrast Albert med tviflande min.

»Men jag förstår ej . . .»

»Ni förstår ej, huru denna min uppgift kan rimma tillsammans med min anställning, som en af detta ställes

nymfer.» inföll Sigrid. »Nåväl! af aktning för Er skall jag yppa en hemlighet, hvarom ingen här på platsen med undantag af värdinnan sjelf är medveten.»

»En hemlighet!» upprepade Albert mekaniskt.

Sigrids allvarsamma yttrande hade på honom utöfvat en viss afsvalnande verkan.

»Ja, min herre! Sedan en längre tid tillbaka är jag medlem af ett hemligt sällskap, som har sina spioner utposterade öfverallt inom hufvudstaden. Då detta kaffe-hus, som Ni väl känner, är besökt af menniskor af högst olika samhällsklasser, så har man posterat mig på denna plats, naturligtvis med värdinnans vetskap och tillåtelse. Men för att kunna utföra mitt uppdrag på samma gång oförmärkt och samvetsgrannt, så lät jag engagera mig i egenskap af nymf på platsen, och detta är orsaken, hvarföre jag uppträder som sådan, ehuru jag finner min rol högst motbjudande.»

»Således skänker Ni ej Er gunst åt någon af kunderna på detta ställe?»

»At ingen utom — *honom!*»

»Honom och alltid honom!» utbrast ynglingen med ett slags raseri. »Hvem är då denne lycklige dödlige, som förstått att vinna Ert hjerta?»

»Ni skall måhända inom kort lära känna honom, ty om jag ej misstager mig så . . .»

I detta ögonblick hördes tre lätta slag på dörren.

»*Han!*» utbrast Sigrid jublande och skyndade sig att öppna.

»*Han!*» mumlade Albert med en likbjudares dystra min.

Dörren öppnades och tvänne män inträdde.

De båda nyankomna voro Rudolf och Gianetta, som fortfarande bar sin vid »Katthugget» begagnade förklädnad.

Med ett uttryck af den innerligaste ömhet slingrade Sigrid sina armar om Rudolfs hals.

Men den unge mannen besvarade helt kallt flickans ömhetsbetygelser.

»Hvem är det der?» sporde han med ett genomträngande ögonkast på Albert, som å sin sida fixerade honom med allt annat än blida blickar.

»Hvem han är?» upprepade Sigrid.

»Ja! förstår du mig ej? jag väntade att finna dig ensam.»

Rudolf yttrade dessa sednare ord med en betoning, som vittnade om häftig vrede.

Men Gianetta trädde hastigt emellan.

»Min son! förifra dig inte!» varnade hon. »Den unge mannen derborta är min skyddsling och jag har derföre gifvit Sigrid i uppdrag att vaka öfver honom.»

»Sååå! det var en annan sak,» mumlade Rudolf buttert. »Men i hvarje fall är han ett öfverflödigt vittne till vår blifvande öfverläggning.»

»Ja, du har rätt,» svarade Gianetta hastigt. »Sigrid! du måste aflägsna den unge mannen.

Sigrid nickade och närmade sig Albert, som fortfarande med misstänksamma blickar betraktade de nykomne.

»Herr Brandel!» hviskade hon med sin ljufva, smekande stämma. »Ni torde ursäktat mig, men de herrar, som nyss ankommit tillhöra det hemliga förbund, hvarom jag talat. Åtskilliga saker komma oss emellan att upp-

göras, dem en oinvgd ej får bevittna, hvarföre jag måste bedja Er att lemna oss.»

»Jag förstår, min fröken,» svarade Albert i iskall ton. »När den gynnade älskaren infunnit sig, är det den försmådde rivalens skyldighet att aflägsna sig, för att låta de båda lyckliga älskande ostörda njuta af kärlekens skönaste fröjder.»

»Min herre!» utbrast Sigrid förtörnad. »Ni för ett språk, som . . .»

»Som endast dikteras af min innerliga kärlek till dig,» svarade Albert med inspirerad min. »Ack, Sigrid! hvarföre vill du ej följa mig bort, långt bort ifrån allt det elände, hvaraf du nu omgifves. Det anar mig, att detta hemliga sällskap är allt annat än godt, och derföre vill jag så gerna rycka dig undan förderfvet.»

»För Guds skull! tala ej så!» utbrast Sigrid med en skygg blick på Gianetta och Rudolf, hvilka misstänksamt betraktade dem. »Ni måste nu aflägsna Er.

»Men, Sigrid, jag har så mycket att säga dig.»

»Nu får Ni ingenting säga.«

»När då?»

»En annan gång.»

»Sigrid! Bedrager du mig ej? Får jag träffa dig ännu en gång?»

»Ja! ja! men gå nu!»

»Jag går, Sigrid, men var förvissad om att jag återkommer. Efter allt hvad jag i afton erfarit, måste du blifva min, om också alla afgrundens magter skulle sammansvärå sig emot oss. Och nu farväl, hulda Sigrid! när får jag återse dig?»

»Aldrig!» svarade den unga flickan med dyster och hopplös min. »Det är bäst för oss båda, att vi ej mera få återse hvarandra.»

»Nej, Sigrid! så får du ej tala! Förr må himlar och jord störta tillsammans än jag uppger hoppet att förr eller sednare vinna dig.»

»Ha herrskapet slutat sitt ljuftva kärlekskuttes ännu?» ljöd Gianettas skarpa stämma bakom dem.

Sigrid spratt till och blef blek som döden, hvaremot Albert blef blossande röd.

Men den unga flickan återvann hastigt sin sinnesnärvaro.

Att hon egde ett för sin ålder och sitt utseende ovanligt mod känna vi sedan uppträdet på »Kungens krog» och denna egenskap förnekade sig ej heller nu.

»Min herrskarinna!» svarade hon med hög, fulltonig röst och hennes blixtrande ögon förrådde den häftiga rörelse, som lågade inom hennes bröst. »Ni har en gång för alla anbefallt mig denna yngling och denna Er anvisning gjorde att jag började intressera mig för honom. Jag har i honom funnit en så ädel och upphöjd natur, att jag känner mig nästan förintad bredvid honom. Derfor, min herrskarinna, behöfver jag ej mera Er rekommendation för att stå på hans sida. Hädanefter skall jag alltid försvara honom, vore det också emot — Er sjelf.»

»Ah! det der låter ju utomordentligt vackert,» svarade Gianetta i hånfull ton. »Den der kärleken har upplågat ovanligt hastigt. Men ett vill jag lägga dig på hjertat, min kära, Sigrid,» fortfor hon och hennes ansigte antog ett mörkt, hotande uttryck. »Glöm ej den ed du

svurit vid »Korparnas» lagar. Ve dig, om du skulle svika den! Det band, som fäster dig vid mig och min son, är allt för starkt för att kunna slitas af en lika oväntad som löjlig kärleksvurm.»

»Ni misstar Er, min herrskarinna angående de känslor, jag hyser för denne yngling.»

»Akta dig, Sigrid, att bedraga mig!» utbrast Gianetta med gnistrande ögon. »Min erfarenhet är större än din skicklighet att ljuga. Medgif, att du älskar honom!»

»Nej, min herrskar . . .»

»Tig, flickunge!» skrek Gianetta, som vid flickans motsägelser fick ett anfall af okufligt raseri. »Försök ej att drifva gäck med mig, ty då . . .»

Hon fattade Sigrids armar och pressade dem så våldsamt, att den unga flickan utstötte ett skri af smärta.

Med blossande kinder och gnistrande ögon hade Albert bevittnat denna scen.

Min »herre!» utbrast han darrande af harm och hans hand nedföll med okuflig kraft på Gianettas skuldra. »Karl, qvinna, demon, djefvul, eller hvem Ni än må vara. Akta Er för att förolämpa denna flicka, ty då dödar jag Er utan förbarmande.»

Och i samma ögonblick framblickade ur hans högra hand mynningen af en sexpipig revolver.

Tvenne gälla skri, det ena förskräckelsens, det andra raseriets, genljödo genom rummet vid denna direkta hotelse.

Det ena kom från Sigrid, som hastigt ställde sig framför mordvapnet.

Det andra utstöttes af Rudolf, som utan att ett ögonblick betänka faran kastade sig öfver Albert.

Ett skott dånade genom rummet och den dyrbara trymån på motsatta väggen splittrades i tusen spillror.

Sigrid vacklade några steg tillbaka och blef blek som döden.

Kulan hade lyckligtvis endast snuddat förbi hennes tinning utan att förorsaka henne större skada än en tums-lång rispa gå kinden.

»Död och afgrund!» röt Rudolf skummande af raseri i det han med sina senfulla armar upplyftade Albert och handlöst slungade honom till golfvet. »Denna våldsbragd skall du betala med ditt lif, eländige skurk.»

Och han höjde sin knutna hand til ett dödande slag.

Men Gianetta, som med orubblig kallblodighet iakttagit hela uppträdet, trädde hastigt fram och fattade Rudolfs upplyftade arm.

»Stilla Rudolf! tänk på hvad du gör!» varnade hon »Kom ihåg, att om polis blir tillkallad, så råkar du sjelf värst illa ut.»

»Ja, du har rätt min mor,» yttrade yngligen med en mörk blick på sin fallne motståndare. »Men den här spolingen har förolämpat och hotat dig.»

»Bah! han är ett barn och bör derföre behandlas som ett sådant! Res dig upp, Rudolf! jag hör någon komma.»

Rudolf släppte sitt tag om Alberts strupe och den sednare reste sig upp, förvirrad och halfqväfd.

I samma ögonblick öppnades dörren och Bokmanskan instörtade åtföljd af tre à fyra flickor.

»Hvad står på?» skrek hon. »Hvem skjuter här?»

I samma ögonblick föll hennes blick på den krossade spegeln.

»Och min vackra, dyrbara trymån är sönderskjuten!»

väsnaades hon. »Mina herrar! Ni ska' stå till ansvars för det här spektaklet.»

»Min fru!» yttrade Gianetta med sin kalla imponerande värdighet. »Jag har en gång för alla öfverenskommit med Er, att vi skola få disponera detta rum, utan att bli störda af någon eller något. Hvad som under vår härvaro blir förstördt eller skadadt, skall äfven blifva frikostigt ersatt. Ni torde derföre vara af den godheten att försvinna härifrån,» fortfort hon med en befallande gest. »Om vi behöfva Er skola, vi äfven veta att tillkalla Er.»

»Men polisen? om den kommer?» invände Bokmankan, som tydligt hyste en viss respekt för Gianetta.

»Då blir det Er sak att hålla den härifrån,» förklarade denna kallt. »Ni må förklara saken huru Ni själf behagar, om blott vi ej vidare bli störda.»

Bokmankan exeqverade en ödmjuk nigning och aflägsnade sig derpå som en snopen hund.

När dörren åter blifvit stängd bakom henne, vände sig Gianetta till Albert.

»Ni ser, min herre, att jag, så vidt i min förmåga står, vill skydda Er för följderna af Er dåraktiga handling,» yttrade hon i allvarlig ton. »Aflägsna Er nu derföre i det medvetandet, att goda vänner stå på Er sida för att skydda och rädda Er, om så erfordras. Ett råd vill jag dock gifva Er, herr Brandell! Gör aldrig några anspråk på Sigrids hand, ty de band som fästa henne vid en annan person äro af den natur, att hvarken ljusets eller afgrundens magter förmå att slita dem. Det är derföre bäst för Er själf och Ert eget lugn, att Ni ej mera får återse henne.

»Men jag kan ej, efter hvad jag i dag erfarit, lefva utan henne. Min kärlek är så varm och allvarlig, att jag hoppas förr eller sednare väcka genkärlek.»

»O ungdom! o erfarenhet!» mumlade Gianetta med sorgsen min. »Hoppet vill så gerna antaga sanningens mask, ehuru det ljuger så förfärligt. Rudolf! hjälp mig att öfvertyga denna unge man om, att hans känsla är vansinnig! Sigrid! det är din skyldighet att rädda denne yngling ifrån framtida förtviflan.»

»Jag har sagt honom allt detta,» svarade Sigrid sorgset, »men han envisas att ej vilja tro mina ord.»

»Det är tid att göra ett slut på detta upptråde,» utbrast Rudolf plötsligt. »Vi hafva långt viktigare saker att förhandla och natten är snart förfluten. Kom, Sigrid! kom till den plats, som är den enda, rätta för dig.»

Han utbredd med dessa ord sina armar och den unga flickan störtade sig hänryckt i hans famn, under det henens svällande läppar sökte hans.

Vid åsynen häraf bleknade Albert och en lindrig frossbrytning skakade hans lemmar.

»Rudolf! min Rudolf!» svärmade Sigrid, som tycktes glömsk af allt annat än sin kärlek. »Huru skulle jag väl kunna älska någon annan än dig, min hjelte, min afgud? För dig har jag offrat allt, hvad qvinnan eger skönt och ädelt här i lifvet. För dig ville jag, om så erfordrades, offra mitt lif.»

»Ni hör nu sjelf, min herre,» yttrade Gianetta, som med ett af medlidande blandadt intresse iakttagit Alberts vexande sinnesrörelse. »Medgif, att qvinnan är bra besynnerlig! Ni, en hederlig och rättskaffens yngling, med en god samhällsställning och eu lofvande framtid, vill

rycka denna flicka undan förderfvet samt göra henne till en aktad och ansedd mans lagliga hustru. Ni framlägger med handen på hjertet detta förslag för henne och hon vägrar. Och hvarföre? Emedan hon för evigt bortskänkt sitt hjerta åt en annan man, ung, vacker, snillrik ock kraftfull som Ni, men af ett oblidt öde inkastad på brottets bana och jagad af rättvisans tjensteandar. Hon försmår den firade artistens ljusa hem för den biltoge mördarens mörka håla.»

»Moder! tänk på hvad du säger!» utbrast Rudolf försigtigt blickande sig omkring.

»Var lugn, Rudolf! jag måste uppbjuda allt för att rycka honom ur sin villfarelse.«

»Men han skall förråda mig.»

»Det skall han ej göra,» svarade Gianetta med öfverväldigande kraft. »Han måste tiga, sedan han lärt känna, att han är — din bror.»

»Min bror!» utbrast Rudolf bestört.

»Hans bror!» upprepade Albert med ett obeskrifligt uttryck af förakt och förtviflan.

»Ja, mina vänner,» svarade Gianetta med sibyllans imponerande värdighet. »En och samma fars blod flyter i Edra ådror, och det är detta förbannade blod, som satt mordvapen i Edra händer och bringat Er att hota hvarann med död och förintelse.»

»Bror till *honom!*» mumlade Albert nästan bedöfvad af smärta.

Gianetta fattade hans arm och drog honom till dörren.

»Min herre!» yttrade hon med ett ovanligt mildt tonfall i rösten. »Ni gör orätt i att längre kvarstanna här och onödigtvis plåga Er sjelf. Foga Er i det ound-

vikliga och glöm, hvad som i dag passerat. På Er framgångsrika lefnadsbana lär Ni väl en gång finna någon Er värdig blomma, den Ni kan bryta och fästa vid Ert bröst. Sigrids lefnadsbana går i så himmelsvidt olika riktning med Er egen, att det skulle vara ett våldförande på naturens lagar att försöka sammanföra dem.«

»Men jag ville leda hennes väg i samma riktning som min,» mumlade den unge mannen. »Jag skulle vilja göra hennes lefnadshimmel ljus och klar som min egen. Jag skulle vilja . . .»

»Jag betviflar ej alls Er goda vilja, men Er förmåga sträcker sig ej till det omöjliga. Ett dylikt försök skulle straffa sig sjelf, ty i stället för att draga henne upp till Er, skulle Ni blifva nerdragen till henne. Er stolta, snillrika ande, är ej skapad att kräla i gruset ibland lastens och brottets pygméer. Ni är den enda man på jorden, med hvilken jag känt något medlidande — hvarföre, vet jag ej ens sjelf. Afägsna Er nu, min unge vän, och kom ihåg, när Ni erinrar Er denna stund, att natten har sin bestämmelse såväl som dagen, men de kunna aldrig verka under samma tid och med samma syfte.»

Hon öppnade dörren och sköt ynglingen mildt men bestämdt ut i korridoren,

Förvirrad, nästan bedöfvad raglade Albert lik en drucken utför trapporna.

Gianetta igenstängde sakta dörren och vände sig derpå emot Sigrid.

»Så der, ja! nu är han borta,» yttrade hon lugnt. »Ångrar du måhända, att du afslog hans anbud, samt försakade den lysande framtid, som vinkade dig?»

»Behöfver Ni väl fråga det, min herrskarinna?»

svarade Sigrid med tårad blick. »Ni vet ju, att mitt öde är med oslitliga band fästadt vid Rudolfs. Så länge han bär sitt hufvud upprätt, skall jag äfven vandra stolt och fri min väg framåt; störtar han i grus, då skall äfven min lefnadsstjerna slockna i grafvens natt.»

Och åter sökte hennes läppar älskarens till en lång innerlig kyss.

Men Rudolf sköt henne kallt, nästan hårdt ifrån sig, utan att synas märka, huru en djup blekhet strödde sitt snödoft öfver hennes kinder.

Gianetta skakade ogillande sitt hufvud och betraktade sonen med en mörk blick.

»Du gör orätt i att behandla Sigrid på detta sätt,» varnade hon. »Kom ihåg, hvad hon offrat för dig och hvad hon är för oss. Glöm ej, att hon är den enda person på jorden, på hvars trohet och beständighet, vi kunna lita, och att hon nu bättre än någonsin behöfves för utförandet af våra nya planer.»

»Rudolf behöfver ingenting minnas, som ej hans eget hjerta påminner honom om,» svarade Sigrid stolt höjande sitt hufvud. »Jag vill ej af beräkning emottaga en hycklad gunst, då kärleken ej har sin stämma med i laget.«

Rudolf, som insåg, att han begått ett missgrepp, slog hastigt sin arm om flickans smärta lif och slöt henne hårdt i sin famn efter ett svagt motstånd å hennes sida.

Min älskade Sigrid! förlåt din Rudolf!» bad han med sin ömma smekande röst och uttrycket i hans ögon egde i detta ögonblick så stor likhet med Arthur K—hjelms i fornda dagar, att Gianetta rysande vände sig bort. »Du känner ju min tunga, dystra natur under mina mörka ögonblick och måste sålunda hafva fördrag med mig. Om

min Sigrid med sin mjuka, smekande hand vid dylika tillfällen vill bortfäktat molnen från min panna, då blir jag snart åter glad och lycklig, då flykta alla mörka, dystra tankar.»

Och han beseglade sina ord med en lång kyss, den Sigrid å sin sida ömt besvarade.

Men med älskandes vanliga skarpsynhet kände den finkänsliga flickan, att det ej var kärlekens rena värme, som brann i den unge mannens ömhetsbetygelse.

Med en djup suck vände hon sig bort och en brännetår rullade långsamt utför bleka kinden.

Den unga flickan med sitt rika, varma hjerta kände i fullt mått smärtans bitterhet att älska utan genkärlek.

»Nu, min mor!» yttrade Rudolf med höjd stämma. »Nu gäller det att skynda på med våra afhandlingar. Natten är långt framskriden och ännu återstår mycket att öfverlägga, innan vår plan kan anses säker och bestämd.»

»Den måste lyckas, nu sedan den ekonomiska delen är betryggad,» förklarade Gianetta. »I morgon bittida infinna vi oss hos grefve K—hjelms. Jag presenterar dig såsom vikomte Gennovaris. Jag är förvissad om, att blotta ljudet af detta namn skall tillintetgöra alla invändningar från hans sida.»

»Godt! och sedan förmögenheten väl blifvit min?»

»Så anlägger du en mask, som passar in med ditt nya namn och som skall leda alla »bylingens» spaningar på villospår. Ingen skall ana, att under den lysande italienske vikomten döljer sig den efterspanade brottslingen Rudolf Werner. Alla papper äro klara, så att du genast blir i tillfälle att legitimera dig och vinna tillträde till de högre kretsarne. Den färdighet, du genom minna

lektioner vunnit i mitt modersmål, är tillräckligt stor för att man skall tro dig vara en fullblodig Italianare. Kom blott ihåg att du aldrig får förråda den ringaste känedom i svenska språket.»

»Jag förstår, min mor.»

»Och hvilken rol blir min?» sporde Sigrid.

»Du skall uppträda som enkan efter en rik brukspatron ifrån Skåne. Äfven dervidlag har jag allt ordnadt och Edra vidare förhållningsreglor skola Ni bekomma i mån af tidens kraf.» — —

Öfverläggningen fortsattes oafbrutet till kl. 6 på morgonen, och resultatet af densamma kommer att visa sig i det följande.

10. Far och son.

Fram och åter i sin eleganta våning vandrade rastlöst grefve Arthur K—hjelm.

Svetten lackade utför hans höga kala panna och öfversköljde det likbleka ansigtet; ögonen stirrade vildt ur sina hålor, händerna knöto sig konvulsiviskt, de blåbleka läpparna voro hårdt sammänpressade — med ett ord, hela hans uppsyn utvisade, att han var rof för den våldsammaste sinnesrörelse.

Visaren på den dyrbara pendylen i hans arbetsrum beskref det ena hvarfvat efter det andra, och ännu alltjemt fortsatte grefven sin oroliga promenad.

«Jag qväfs, jag brinner, jag fryser!» stönade han. «O hvilka helvetes qval, som martera mig! Jag vill ha luft — *luft!*»

Han rusade fram och uppslog ett fönster med så stark fart, att glastrutorna klingande nedföllu på gatan.

En betjent instörtade med bestört uppsyn.

»Hvad vill du slyngel?» röt grefven med rynkade ögonbryn.

»Herr grefve!» stammade den förskräckte betjenten.

»Jag . . .«

»Hur våger du inträda, utan min kallelse?» duntrade Arthur K—hjelm. »Ut härifrån!»

»Men, herr grefve . . .»

»Ut lymmel, eller . . .»

I sin ursinniga vrede fattade grefven en af de tunga silfverkandelabrarna och slungade den mot betjenten.

Denne, som endast genom en snabb rörelse lyckades undgå att blifva träffad midt i pannan, störtade på dörren och försvann.

Med dyster uppsyn blickade grefven efter honom.

I detta ögonblick slog klockan i Klara sina sex dofva slag.

»Tiden lider och dagen gryr,» mumlade grefven. »Snart kan jag vänta denna förbannade pojkspoling, den satan sjelf skickat mig på halsen, för att med ett enda dunderslag fullborda min ruin.

Ruinerad! ha! ha! ha! hvilket vackert ord. Ha, hvad pöbeln skall jubla vid kännedomen om, att den lysande ädlingen, hvars rang, samhällsställning och förmögenhet alla afundats, blifvit störtad ifrån sin stolta höjd af ett oblidkeligt öde i en pojkslyngels gestalt.

Nej, vid alla himlens och afgrundens magter! det får ej ske. Jag måste rädda mig ur detta förfärliga trångmål — men huru? Hvar finnes väl den brunn, hvarur jag i detta ögonblick skulle få hemta denna ofantliga summa?

Ty att han redan i dag infinner sig för att infria min förbindelse, derom är jag fullt öfvertygad.

Gianetta Gennovaris! Hvarifrån uppdyker väl detta minne? Är det väl sanning, att det finnes en hämnande nemesis? Var väl denne mörka främling, med sina grymma ögon, sitt hånfulla leende och sin hotande min någon med

min fordna älskarinna befryndad person? Måhända en broder till henne?

I så fall får jag bereda mig på en strid på lif och död!

Bah! jag skulle ej hafva fruktat denna strid, om icke . . .»

»Ve och förbannelse!» skrek han och slog sig med knutna handen för pannan. »Trefallt ve öfver det olycksöde, som i natt förde mig till Katthugget! Har väl min lyckliga stjärna för alltid slocknat?

Skall jag upplefva den dag, då greve K—hjelm nämn smutskastats af en tanklös, illfundig pöbelhop.

Nej, heldre döden! En kula genom pannan och allt vore slut.

Men jag vill inte dö! jag kan inte dö! jag vill lefva för att njuta af tillvaron och trotsa ödet.

Ha, bleka, färglösa vålnader ifrån försvunna tider! I hulda, älskliga blommor, som jag brutit och fästat vid mitt bröst!

Hvarföre framträden I alla i detta ägonblick för min själs ögon?

Hvarföre blicken I så hotande på mig?

Jag är orsaken till Eder olycka, säger man.

Bah, och hvarföre? Jag lärde Er läppja ur kärlekens öfverfulla bågare, jag lärde Er konsten att älska och njuta.

Dertill voren I skapade och I måsten uppfylla Er bestämmeelse. Hvad mera, om Edra stänglar voro för vecka, om de späda blomsterbladen sköflades af vinden?

Var det väl mitt fel, att Ni begärde mera af mig, än jag förmådde gifva?

Nej, jag känner ingen förebråelse, ingen ånger — och dock!

Hvarföre förfölja mig alla dessa bleka vålnader? Hvarföre ser jag Gianettas ögon likt glödande eldklot stelt fästade på mig?

Bort, bort, I hemska visioner! Har jag väl blifvit en sådan skuggrädd stackare, att jag låter inbillningen uppjaga min fantasi ända till spökrädsla?

Ha! hvad är det? en dödsbädd! ett blekt, insjunket ansigte, skönt ännu i döden.

Elvira! jag minnes ännu ditt ljufva, oskulsfulla leende, din varma, hängifna blick! Men hvarföre läser jag då i dag en så djup förebråelse i dina ögon?

De ljufva stunder jag tillbragte vid din sida, kunna de ej fullt uppväga ett helt lif?

Min son! hvar finnes väl han? Är han väl ännu kvar i lifvet, eller . . .

Georg Berg! äfven din blodiga skugga uppdyker i detta ögonblick ibland andra hotande skepnader.

Men hvarföre trädde du då i min väg? Den förolämpning du tillfogade mig, kunde endast aftvås i blod.

En gång har jag sett samma skugga stå lefvande framför mig. Jag förskräcktes då, men numera fruktar jag ingenting. — —

Men det kännes så qvaft, så underligt! Är jag sjuk eller — tokig?

Vansinnig! ha! ha! ha! Endast svaga själar bli vansinniga, och jag är stark, så stark, att jag vågar trotsa försynen, om den vill träda i vägen för mina planer — —

Besynnerligt, hvad denna ensamhet plågar mig!

Det är så ensligt och tyst, som om jag redan låge i grafven.

Grafven!» ett dumt ord, som aldrig borde komma öfver menniskoläppar.»

En ofrivillig rysning skakade hans lemmar och han skundade fram till den öfver sängen hängande klocksträngen samt drog häftigt i densamma.

Ögonblicket derpå inträdde betjenten försigtigt stannande innanför dörren.

»Hör på, Jean,» började grefven i en egendomlig förtrolig ton. »Kom närmare, min vän! Kom hit.»

Betjenten närmade sig med ängslig uppsyn. Han hade den slungade silfverkandelabren i friskt minne.

»Hör du, Jean!» fortfor grefven i det han fattade betjentens arm och sänkte sin röst till en förtrolig hviskning. »Tror du på Gud?»

»Gud! ja visst tror jag på Gud.»

»Sååå! tror du på djefvulen då?»

»Så grefven talar! visst tror jag på spöken.»

»Men Jean» — rösten sänkte sig härvid till en nästan otydlig hviskning — »tror du på honom.»

Betjenten spratt till och blickade med förfärad min på sin husbonde.

»Herr grefven talar så underligt! man bör aldrig tata om spöken, ty då manar man fram dem.»

»Dumhufvud! Hur kunna sådana enfaldiga hjernor som din existera? Förstår du inte, att det finnes hvarken himmel eller helvete, ty då skulle både du och jag för länge sedan hamnat på det sednare stället?»

Betjenten blickade stel af fasa på sin husbonde. Tydligt hyste han vissa misstankar angående grefvens förstånd.

»Herr grefve!» stammade han. »Jag vet ej, jag förstår ej — —»

»Narr!»

Han knuffade honom ifrån sig så häftigt, att betjenten tumlade flera steg baklänges.

»Hur kan du understå dig att framkomma med dylikt enfaldigt snack?» fortfor grefven med rynkade ögonbryn. »Packa dig i väg, åsna!»

»Herr grefve!»

Grefven gjorde en hotande rörelse åt den andre silfverkandelabern.

Betjenten, som genast uppfattade denna gest, försvann som en ål genom dörren.

Arthur K—hjelm rätade sin resliga figur och blickade sig stolt omkring.

Hans sjukliga visioner voro försvunna och han var nu åter den kalle, förslagne rouén, som med skarp blick skådade in i framtiden för att der utspana någon räddning undan den öfverhängande faran.

»Jag måste inom ett par timmar hafva pengar,» mumlade han. »Men på hvad sätt? Hvarifrån skall jag i hast kunna få denna oerhörda summa? Jag vet ingen till hvilken jag skulle kunna vända mig för att erhålla hjälp. Och dock måste jag hafva en half million till hvad pris som helst.»

Han pressade händerna emot sina tinningar och försjök i djupa tankar.

Plötsligen höjde han sitt hufvud och en besynnerlig, nästan demonisk eld glödde i hans ögon.

»Ah en idé, en djerf idé!» utbrast han med nästan hväsande ton. »Men farlig, ytterst farlig. Om saken

blefve upptäckt innan jag hunne att sauvera mig, då vore allt förloradt. Men om jag ej i tid räddar mig, så är jag redan nu förlorad. Alltså ingen tvekan, ingen fruktan. Vinna eller tappa, segra eller dö, är min lösen.»

Han gick in i sitt arbetsrum och slog sig ner vid skrifbordet, der han ur en lönnlåda framtog åtskilliga vaxelblanketter.

Derpå uppsökte han i ett breffack några bref, hvars namnteckningar han syntes ifrigt studera.

Han fattade en penna och skref på ett papper åtskilliga namn.

Derpå jemförde han kopiorna med originalerna och syntes tillfreds med resultatet, ty ett småleende af tillfredsställelse lekte på hans läppar.

Med säker hand ifyllde han derpå vaxelblanketterna en efter annan med ett lugn och en kallblodighet som en routinerad förfalskare skulle hafva afundats honom.

Timvisaren på pendylen visade på slaget 8, då han ändtligen lade pennan ifrån sig.

»Se så der ja,» mumlade, dragande en djup suck af lättnad. »Tärningen är kastad. Det må bära eller brista, men jag är räddad för den närmaste tiden.»

Han torkade svetten ur pannan och gick fram till fönstret.

»Dagen har redan inbrutit,» yttrade han. »Inom några timmar äro mina antagonister här! Godt! jag skall väl göra mig dem qvitt! Och sedan — den som vinner tid, vinner allt.»

Skyndsamt gjorde han sin toilett och tillsade derpå betjenten att låta sadla hans ridhäst.

Några minuter sednare satt han i sadeln och ilade i sporrsträck Norrtullsgatan utåt.

Klockan hade nyss slagit 12, då en häftig ringning hördes på den i grefve Arthur K—hjelms våning anbragta tamburklockan.

Betjenten öppnade dörren och bugade sig artigt för Gianetta och Rudolf, hvilka iklädda eleganta manskläder, utan krus inträdde i tamburen.

»Är grefven hemma?» sporde Gianetta, i det hon med nonchalant min tummade sina svarta lösmustascher.

»Ja, min herre,» svarade betjenten med en förnyad bugning. »Herr grefven väntar Er i sitt kabinet.»

»Godt! för oss då till honom.»

Företrädde af Jean inträdde Gianetta och Rudolf i grefvens elegant dekorerade kabinet, der Arthur K—hjelms med utsökt artighet kom dem till mötes.

»Jag tackar Er, mina herrar, för Er uppmärksamhet att sätta mig i tillfälle att snarast möjligt infria min lilla förbindelse,» yttrade han med ett fint leende. »Hvarje spelskuld, stor eller liten, betraktas af mig som en hedersskuld, och tynger på mitt bröst, innan jag blir satt i tillfälle att afbörd mig densamma.»

Gianetta och Rudolf betraktade grefven med förvånade blickar. Synbarligen hade de ej väntat sig detta emottagande.

Småleende åt deras förbluffade miner, fortfor grefven i samma förbindliga ton:

»Då vårt spel i sjelfva verket afhandlade kontanta

penningar och jag endast uppsatte mina egendomar som hypotek, så hoppas jag, att Ni tillåter mig inlösa min skuld med reda penningar.»

Rudolf kastade en snabb blick på Gianetta, som med en omärklig nick gaf sitt bifall tillkänna.

»Jag förmodar, att Ni ej har någonting att invända emot mitt förslag,» fortfor grefven, »alldenstund kontanta penningar för Er böra vara af samma värde. Då de af mig i pant satta egendomarna äro mina förfäders egendom, så skulle jag ej gerna vilja skilja mig ifrån dem, om jag också under spelpassionens berusande inflytande satte dem på spel för att rädda min heder och min förmögenhet.»

»Men eger Ni då en tillräcklig stor summa, att infria Er förbindelse tillfyllest?» sporde Gianetta med ett forskande ögonkast.

»Min herre!» utbrast Arthur med rynkade ögonbryn. »Denna fråga klingar nästan som en förolämpning. Visserligen eger jag ej summan i klingande mynt, men jag kan i dess ställe presentera värdepapper säkra som guld.»

»Sååå! Jag vore Er högst förbunden, om Ni tillåte mig att taga dessa papper i skärskådande.

»Herre!» utbrast Arthur förargad. »Hvad har jag med Er att göra? I går slungade Ni den ena förolämpningen efter den andra i mitt ansigte; i dag fortsätter Ni på samma sätt. Jag förstår allt för väl, att jag i Er eger en hemlig fiende, men jag fordrar äfven att få veta skälen till Ert uppträdande och sedermera skall jag ej ett ögonblick tveka att upptaga den stridshanske, Ni öppet kastar för mina fötter.»

»Skälet, herr grefve ligger i Ert förflutna lif,» sva-

rade Gianetta kallt, »och det är endast Ert onda samvete, som låter Er i mig skåda en fiende. Jag är denna ynglings vän och förmyndare och som sådan eger jag obestriddlig rättighet att uppträda å hans vägnar för att bevaka de intressen, hans oerfarenhet måhända skulle komma honom att förbise.»

»Men jag borde dock ega rätt att lära känna Ert namn,» invände grefven.

»Tvifvelsutan,» medgaf Gianetta. »Jag är François Warino, italiensk marinofficer till Er tjänst.»

»Ni talar svenska flytande,» anmärkte grefven med en misstänksam blick på sin antagonist.

»Förvånar det Er, herr grefve?» hånade Gianetta. »Om jag ej allt för mycket misstager mig, talar Ni mitt modersmål som en inföding. Nå nå, det är också sångens och kärlekens språk och Ni, herr grefve, lär var högeligen bevandrad inom detta område.»

Arthur K—hjelm spratt till vid denna direkta anspelning på hans italienska kärleksäfventyr.

»Är Ni befryndad med familjen Genovaris?» sporde han forskande.

Vid denna fråga blef Gianettas bronsgula ansigte askgrått, en förtärande eld brann i hennes nattsvarta ögon och de magra, snöhvita händerna sammanknötos konvulsiviskt.

Med den underbara själfbeherrskningsförmåga, hon under sitt förflutna lif förvärfvat sig, förstod hon inom ett ögonblick att kufva sin förfärliga sinnesrörelse.

Hennes ansigte antog åter sitt lugna, ogenomträngliga uttryck och ej den minsta darrning förspordes i hennes röst. då hon i iskall ton yttrade:

»Herr grefve! vi hafva infunnit oss här för att upp-
göra vår lilla affär och utom detta område bör ej vårt
samtal förirra sig.»

»Som Ni behagar, signor,» svarade grefven med en
artig bugning, i det han fattade de på bordet liggande
vexlarne och öfverräckte dem åt Gianetta. »Den summa
jag är skyldig Er skyddsling belöper sig i reda penningar
till ungefär en milion kronor. Dessa vexlar representera
nämnda summa och äro betalbara såväl i riksbanken som
våra enskildta banker.»

Gianetta fattade papperen och granskade dem noga.

En blyxt af vild triumf upplågade för ett ögonblick
i hennes ögon och ett demoniskt leende lekte i vinklarne
af hennes hårdt sammanpressade läppar.

»Nå? äro de tillfredsställande?» sporde grefven, en
smula orolig öfver den noggranna granskningen.

»Fullkomligt?» svarade Gianetta lugnt, i det hon
hopvecklade vexlarne och gömde dem i sin plånbok. »Ni
har honorerat Er spelskuld som en *hederlig* karl, herr
grefve, och jag får å min skyddslings vägnar tacka Er.
Var så god, min herre! här är Er egen förbindelse.»

Grefven mottog papperet och efter att hafva kastat
en flyktig blick på detsamma, sönderslet han det i små-
bitar.

»Måhända skulle jag ej så godvilligt gjort denna
uppoffring, om det ej gällt mitt eget kött och blod,» ytt-
rade han allvarsamt. »Edra ord i går afton: »*Er egen
son!*» grep mig med underbar magt. I ungdomlig oer-
farenhet, under den glödande passionens inverkan, under
kärlekens eldiga rus har jag måhända begått en eller annan

handling, som den känslolöse moralisten stämplrar som ett brott emot hederns och naturens lagar.

Jag har svärmat ifrån blomma till blomma, det är sannt, ty min fjärlsnatur var danad att älska och njuta. Måhända har jag under loppet af mitt förflutna lif, beredt en eller annan af de blommor jag plockat och fäst vid mitt bröst, åtskilliga lidanden och gval.

Men Ni kan vara fullt förvissad om, att dessa lidanden till en stor del öfverfallit på mig sjelf. Mången gång under nattens tysta timmar har bilden af någon förglömd älskarinna framstått lefvande för min själs ögon och jag har känt ett oemotståndligt behof att försona, hvad jag brutit. Men förgäfves har jag spanat efter henne, min fordna älskarinna, den ljuftva Gianetta. Hon var och förblef försvunnen.»

»Ni ljuger, falske lismare!» skrek Gianetta. »Ni har aldrig sökt efter henne.»

»Ni är min sons vän,» svarade grefven i sorgsen ton, »och jag vill derföre glömma Edra förolämpningar. — Ack, i går afton, då jag hörde, att i min närhet fanns en varelse, som hade mig att tacka för sitt lif, då klappade mitt hjerta af en hittills aldrig erfaren fröjd; jag kände ett innerligt begär att utsträcka mina armar emot honom och utropa: *»Min son! min älskling! kom till din faders oroliga bröst och försök att förljufva hans dystra ensamhet! Blif min ålderdoms stöd och låt mig genom dig få försona, hvad jag brutit emot din mor!»*

Så tänkte jag då; orden sväfvade redan på mina läppar för att med faderskärlekens hela styrka bana sig väg till sonens hjerta.

Men då mötte jag Edra hårda, fiendtliga blickar.

Jag läste i dem ett gränslöst förakt, ett outsläckligt hat, en iskall grymhet. Mina armar föllo magtlösa till sidorna, mitt hjerta sammankrympte af en smärtsam kyla och jag förstod, att ödet nu som alltid skulle förneka mig den glädjen att få försona min ungdoms felsteg. O, det är hårdt! det är bittert!»

Han dolde ansigtet i händerna och suckade djupt.

»Min far!» mumlade Rudolf i rörd ton.

»Rudolf!» skrek Gianetta vildt. »Låt ej bedraga dig af denna hycklares hala ord! förstår du ej, att det endast är fruktan för hämnd, som dikterar dessa vackra, svassande fraser? Begriper du ej, att Arthur K—hjelms hjerta hvilar i hans hala tunga, att han är lika stor skurk som skicklig skådespelare och att hans djefvulska hånskratt skulle ljuda på vår rygg, om han lyckades att bedraga oss?»

Ynglingen skakade missbilligande på hufvudet.

»Helt säkert dömmar du för strängt, min mor,» mumlade han.

Vid dessa ord upplyftade grefven hastigt hufvudet och hans ögon blixtrade.

»Ha! utbrast han triumferande. »Således har ändå ej min aning bedragit mig! Gianetta! det är du!»

Han störtade fram, fattade hennes hand och tryckte den hårdt emot sitt hjerta.

»Gianetta! min ungdoms brud! min fordna älskarinna!» fortför han i passionerad ton. »Blicka ej så grymt och vredgadt på mig. Ser du! din älskare ligger vid dina fötter och ber att få försona, hvad han brutit! Låt hatets och hämnens känslor försvinna och inrym åter kärlek och hopp i ditt fordom så rika hjerta. Jag har

gränslöst förbrutit mig emot dig — jag vet det — men jag vill egna mitt återstående lif åt dig. Låtom oss taga vår son med oss och fly långt, långt bort till fjerran land, der vi vilja börja ett nytt lif och låta ålderns sena höst förvandlas till kärlekens skönaste vår!»

Den stolte grefven låg på knä framför sin oblidkliga älskarinna och pressade sina heta läppar emot hennes händer.

Gianettas bröst häfde sig som ett oroligt haf och hennes kropp skälfdde; det var en fruktansvärd strid som i detta ögonblick utkämpades inom hennes stormfulla barm.

Plötsligen lösgjorde hon häftigt sina händer och befriade sig skyndsamt ifrån peruk och lösskagg.

Det tofvida, snöhvita håret böljade fritt öfver hennes axlar, de djupa fårorna framträdde ännu mera synbart på de skarpa anletsdragen, i de djupt liggande, mörka ögonen glödde en hemsk, olycksbådande eld och hennes spänstiga gestalt syntes växa tum för tum.

Hon var nu åter den dystra sibyllan, spåqvinnan ifrån Gref Magnigatan, »Korparnes» okuffiga herrskarinna.

Grefven sprang upp som träffad af en fjeder och betraktade henne stel af förvåning. Sådant hade han dock ej väntat sig hennes utseende.

»Döm sjelf, grefve!» började Gianetta med ett bittert leende, »om i mina anletsdrag finnes någonting, som talar om kärlek och hopp! Betänk sjelf, om du skulle kunna trycka denna lefvande mumie, denna hemska ruin af den fordna Gianetta till ditt bröst och liksom fordom med din förrädiska stämma hviska: »*jag älskar dig!*»

Grefven tvekade ett ögonblick. Han förstod, att

hans blifvande förhållande till Gianetta berodde af hans svar och att detta borde blifva ögonblickligt.

»Ack, Gianetta!» hviskade han med smekande stämma. »Vi äro båda öfver den ålder, då kroppslig skönhet eger något inflytande på oss. Jag ser ej i dig numera skönhetens och behagens drottning; för mig framstår du såsom min fordna aldrig förglömda älskarinna, som skänkt mig så många oförgätligt ljufva stunder, och i denna egenskap är du mig dubbelt kär.»

Han utbredde sina armar och, Gianetta, sig sjelf ej mera mäktig, störtade i hans famn.

Deras läppar sökte hvarann i en kyss så brännande, att gletcherns sekelgamla is skulle ha försmält som ett snökorn för tiondedelen af denna lavasjudande glöd.

Med fuktiga ögon betraktade Rudolf denna scen: denna glödande passionen var någonting, som han förstod. Han var ju sjelf frukten af Nordens och Söderns eldiga omfamning.

Plötsligen utstötte Gianetta ett anskri och stötte grefven så hårdt ifrån sig, att han till hälften bedöfvad tumlade baklänges i en soffa.

Hon stack båda händerna i sitt snöhvita hår och utslät väldiga hårtestar ur detsamma.

»Ve och förbannelse öfver dig, djefvul i menniskohamn!» skrek han vildt. »Sjufaldt ve öfver min egen svaghet, att lyssna till din förrådiska stämma! Men vänta Arthur K—hjälm! denna judaskyss skall du få betala med ousägliga qval.»

»Men, min mor!» utbrast Rudolf förvånad. »Jag förstår ej...»

»Du förstår ej, att så stor skurk kan få trampa Guds gröna jord. Nej, jag förstår det inte sjelf! Ha, hvilken eländig bof! I samma ögonblick jag, glömsk af alla föregående lidanden, alla oförrätter och förolämpningar, glömsk af mig sjelf och mina heliga eder, i samma ögonblick jag endast lydande hjertats maning och dukande under för min svaghet störtar i hans famn och i en enda omfamning vill utplåna tjugu års qual, i samma ögonblick smyger denne djefvul sin hand innanför min rock, i akt och mening att beröfva mig den förmögenhet, jag nyss för din räkning emottagit. Ha! jag är färdig att bli vansinnig när jag tänker derpå!»

»Kan det vara möjligt?» utbrast Rudolf med en hotande blick på fadren.

»Hon ljuger!» skrek grefven. »Tro henne inte! hon är vansinnig.»

»Vansinnig! Nej, jag har lidit för mycket för att numera behöfva frukta denna sjukdom. O, att jag ännu en gång kunde låta bedåra mig af dina fagra ord, att jag kunde glömma alla de lidanden, jag för din skull nödgats utstå! Förbannelse öfver denna min svaghet! Din falska kyss bränner som ormetter på mina läppar och jag ryser för dig som för ett giftigt djur.»

»Men så hör mig då, Gianetta!»

»Nej, jag vill ej längre lyssna till dina lögner. Du skall i dess ställe höra sanningens ord ur min mun och hvarje ord skall med eldbokstäfver teckna din dödsdom.»

»Du yrar, Gianetta!»

»Tig, usling eller jag dödar dig! Din timma har ännu ej slagit, denna stund, hvarföre jag under tjugu

långa år lefvat och lidit, denna stund, då jag jublande af fröjd får dricka ditt hjertblod.»

»Rudolf! du hör ju, att hon är vansinnig.»

»Rudolf! betrakta noga din far, denne hjertlöse skurk, din moders bödel, din egen förbannelse! Inprägla noga hans anletsdrag i ditt minne, så att du må igenkänna och utpeka honom, när Ni en gång råkas inför afgrundens furste. För hvarje brott du begår, hvarje skurk-streck du utför, hvarje lidande du nödgas utstå — anklaga ensamt honom, ty honom har du att tacka för det sorgliga förflutna, det tröstlösa närvarande, det hopplösa tillkommande. Honom har du att tacka för dina onda instinkter, dina djefvulska lustar, ditt förfelade lif. Hvarje afton, när du lägger ditt fredlösa hufvud till hvila, hvarje morgon, när du tröstlös blickar den uppgående solen till mötes, må dina böner vara en förbannelse öfver dina dagars upphof! Må din sista dödsrossling vara ett anathema, som för evigheters evigheter sänker din onaturlige far ner i afgrundens djupaste och mörkaste schakt!»

»Gianetta! hör upp!» stönade Arthur K—hjälm, likblek af fasa och ångest.

»Nej grefve! ännu har jag ej slutat. Jag vill beröfva dig hvarje hopp om förskoning, hvarje tanke på strafflöshet. Liksom du ryckte den unga, oerfarna flickan bort ifrån fädernehem och fosterland för att, sedan du tillfyllest tillfredställt dina egna usla begär, prisgifva henne åt förtvifans demoner och vansinnets furier, så vill jag äfven rycka dig ner ifrån din höga, lysande ställning och nedstörta dig i brottets och uselhetens bottenlösa afgrund.

När vansinnets natt omtöcknade min panna sväfvade

för mina ögon en varulf, som med en djefvuls gestalt förenade dina anletsdrag, din skallerormsblick. Detta spöke pinade mig så, att jag ej ens egde dårarnes lugn; det plöjde djupa fåror i mitt ansigte, det urblekte mitt svarta, glänsande hår. Det förtorkade hvarje mensklig känsla i mitt bröst, det förgiftade mitt blod och födde hatets förtärande mordbrand i mitt hjerta.

Tack vare den omsorgsfulla omvårdnad, jag åtnjöt, tändes åter förståndets ljus i min hjerna, men endast för att fördubbla mina qual. Hvarthän än mitt öga blickade; upp mot ddt. azurblåa firmamentet, in i den strålände solen, ut i den mörka natten, ner i det böljande hafvet — öfverallt läste jag i blodröda flammande bokstäfver ett enda ord: »*hämnd!*» — Hämnden, Arthur K—hjelm, är hädanefter mitt lefnadsmål, för hämnden har jag uppfostat vår son. Ha! när du genom din usle betjent lät bortstjåla honom ifrån sin moders barm och inköpa honom på barnhuset, då trodde du dig hafva utfört en mästerkupp, som för alltid skulle skilja oss åt.

Men nemesi vakar och den hämnande försynen förde åter min son i min väg, sedan han genomgått sådana öden, att han af naturen var danad till ett hämndens redskap.

Och nu grefve, om du också stodo i förbund med afgrundens hela herrskare-magt, så skulle dock ingenting kuuna skydda dig för Gianetta Gennovaris hämnd. Långsamt och säkert skall den smyga i dina spår och ej sluta, förrän den beröfvat dig allt, hvaröfver du nu yfves: rikedom, samhällsställning, magt och anseende. När du sedan som en föraktad, ur samhället utstött usling smyger dig bort till någon aflägsen vrå för att få obemärkt

draga din sista suck, då skall jag stå vid din sida och hviska i ditt öra: »Så hämnas qvinnan sin kränkta oskuld, sitt förhärjade lif!»

»Hör upp, Gianetta!» pustade grefven med döende röst. »Jag qväfs — jag — dör!»

»Lika usel som hjertlös, lika feg som grym!» utbrast Gianetta med en åtbörd af det gränslösaste förakt. »Huru kunde jag väl en gång älska denne man?»

»Min mor! vi hafva ingenting mera här att beställa,» yttrade Rudolf, som syntes pinsamt berörd af föregående uppträde.

»Nej, du har rätt, Rudolf! Låtom oss aflägsna oss härifrån! Redan luften i detta hus är färdig att qväfva mig.»

Hon vände sig emot grefven och fortfor:

»Farväl grefve! lägg mina ord på hjertat! jag har öppet och ärligt förklarat för Er, hvad Ni har att vänta. Måhända komma våra banor att sammanstöta derute i verldshvimlet. Men ve Er, om Ni skulle våga igenkänna eller förråda oss! Jag skulle i så fall utan försökning göra bruk af de papper, Ni nyss lemnat mig, och som tills vidare komma att förblifva i mitt våld.»

»Huru?» utbrast grefven förskräckt. »Dessa papper. —»

»Skulle på en vink af mig kunna kasta förfalskarens brännmärkta fångkappa öfver den noble, högtuppsatte grefve K—hjelms skuldror,» svarade hon med en isande köld. »Men var lugn, grefve! Ännu har ej din timme slagit, ännu en tid komma de att ligga orörda i min ficka.»

Grefven, som vid denna sednare underrättelse blifvit

askgrå i ansigtet, störtade upp och nedryckte hastigt en på väggen hängande karbin.

Men snabbare än blixten stod Rudolf vid hans sida och omfattade med sina jernhänder hans handlofvar.

Mod ett doft ångestskri nedsjönk grefven i soffan.

»Min son!» stönade han. »Min son!«

»Din son finnes ej mera till för dig!» svarade Rudolf med gnistrande ögon. »Ditt fadersnamn förverkade du i samma ögonblick, du öfverlemnade mig hjälplös och försvarslös åt vildt främmande menniskor. Barnhusbarnets grymma lott har förtorkat hvarje sonlig känsla i min själ. När du nämner dessa ord: *min son!* gråter himlen och helvetet hånskrattar. Jag ser ej i dig mina dagars upphof, utan endast min moders bödel. Samma hat, som lidandet födt i hennes bröst, glöder äfven i mitt. När hon stöter dolken i ditt svarta hjerta, skall min hand kringvrida vapnet för att mångdubbla smärtan.»

Gianetta hade emellertid anlagt sin förra mask och var nu åter den elegante marinofficieren.

»Kom Rudolf!» yttrade hon lugnt. »Vi hafva mycket att uträtta, innan vi få saken klar. Redan i morgon måste du inträda i sällskapslifvet.»

Hon närmade sig grefven, som fortfarande liksom bedöfvad qvarsatt på sin plats, och läggande sin hand på hans skuldra, fortfor hon i befallande ton:

»Grefve! man gifver i afton »Don Juan» på kungliga theatern, om jag ej misstager mig. Det är en opera, som synes enkom skrifven för Er, hvarföre Ni tvifvelsutan med välbehag åser densamma. Jag väntar derföre att i afton finna Er i Er loge, emedan jag vill för Er

presentera en nyligen hit anländ landsman, en ung markis Guiseppi Gennovaris.»

Grefve K—hjelm gjorde en rörelse, som antydde såväl ångest som smärta.

»Min önskan är, att Ni introducerar denne unge man i de sällskapskretsar, inom hvilka Ni sjelf är en välkommen gäst,» fortfor Gianetta i obeveklig ton. »Då min unge slägtunge såväl hvad beträffar börd som förmögenhetsvilkor kan fullt mäta sig med Er, så bör ej Er befattning som ciceron förefalla Er hvarken besvärlig eller nedsättande. Nå, grefve! går Ni in på mitt förslag?»

»Jag är ju helt och hållet i Ert våld,» svarade grefven med förtvifflans lugn, »och måste sålunda med eller mot min vilja åtlyda Edra önskningar.»

»Godt, grefve! i afton således!»

»Ni skall finna mig der.»

»Jag har den äran att rekommendera mig, herr grefve,» yttrade Gianetta, i det hon med en verldsmans ledighet och behag bugade sig för grefven.

Denne besvarade afskedhelsningen med en stum böjning på hufvudet.

Mor och son aflägsnade sig derpå, åtföljda af betjeningens nyfikna blickar.

Den som betraktade Gianettas kalla, stereotypa anletsdrag, skulle aldrig kunnat ana, att blott för några minuter sedan passionens, vredens, hatets och hämndens förtärande afgrundsflammor hade vildt jagat hvarann i detta bronsfärgade ansigte.

Nerkomna på gatan kastade de sig upp i en nedanförl väntande droska, hvares kusk på förhand syntes hafva erhållit bestämde ordres, ty han lät sina hästar i sträckt

traf passera utför Drottninggatan, öfver Gustaf Adolfstorg, Skeppsbron, Slussen och Södermalmstorg, hvarefter den vek af uppåt Hornsgatan.

Med mörk, dyster uppsvn betraktade grefve K—hjelmen den dörr, bakom hvilken Gianetta och Rudolf försvunnit.

»Det var sålunda ej blott en inbillning, dessa mörka, plågsamma visioner, som allt sedan gårdagens eller rättare nattens uppträde stört min ro,» mumlade han. »Jag kände i luften, att någonting förfärligt skulle inträffa. Det är djefvulen sjelf, som efter tjugo års förlopp skickat mig denna farliga qvinna på halsen. Och jag kan ej på något sätt befria mig ifrån henne, emedan jag är helt och hållet i hennes våld. Hon har en skarp blick, ty hon upptäckte genast vexlarnes verkliga värde. I annat fall skulle det måhända lyckats mig att infria dem, innan allt varit förloradt.

Men nu? huru skall det väl aflöpa? Det ser ut, som om min lyckliga stjerna skulle ha helt och hållet öfvergifvit mig.

Bah! det är dock ej värddt att helt och hållet förlora modet. Kommer tid, kommer råd, och ännu torde ej allt vara förloradt.»

En lätt knackning på dörren afbröt honom.

»Hvem är det nu, som kommer så här olägligt?» mumlade han förargad. — »Stig in!» ropade han derpå med barsk stämma.

Dörren öppnades och en yngling iklädd 2:dra gardett uniform inträdde.

Den nykomne var en helt ung man, hvars ljuslätta vackra anletsdrag hade en ovedersäglig likhet med greve K—hjälm i yngre dagar.

»God morgon, onkel!» helsade han vårdslöst. »Jag hoppas att ej komma olägligt.»

»God morgon!» svarade grefven kort.

»För tusan onkel! hvad går åt Er?» utbrast ynglingen förvånad. »Ni, som plägar vara den personifierade glädjen, ser i dag ut som en likbjudare.«

»Nå, än sen? det är väl min egen sak, förmodar jag.»

»Ja, för tusan! jag ser helst, att jag slipper höra orsaken. Men Ni måste medge, bästa onkel, att den der minen missklär Er alldeles förbannadt.»

»Såå? har du kommit hit endast för att säga mig detta?»

»Nej, kära onkel! jag har ett långt viktigare ärende.»

»Verkligen! det skulle intressera mig att veta.»

»Var lugn, bästa onkel! Ni skall inte behöfva vänta länge. Saken är helt enkelt, att jag behöfver pengar.»

»Pengar!» utbrast grefven med rynkade ögonbryn. »Tror du dig kunna få sådana af mig, så bedrar du dig.»

»Men jag hoppas motsatsen, kära onkel. Jag har kommit hit för att klappa på onkels goda hjerta och spädkade plänbok och jag ger mig hin på att ej behöfva klappa förgäfves.»

»Hör på, Alfred! du är en stor slyngel.»

»Hm, kära onkel! Man påstår, att vi båda ha ett obestriddligt slägttycke af hvarann.«

»Hvad behagas?»

»Se så, onkel! var nu inte snarsticken! Gif mig tvåhundra kronor, så bli vi åter vänner.»

»Jag har inga pengar.»

»Ni skämtar onkel! Nå det bevisar, att Ni börjar återfå Ert goda humör.»

»Gå till din mormor, Alfred! hon har råd att betala dina galenskapcr.»

Ynglingen gjorde en ful grimas.

»Mormor! fi donc!» utbrast han. »Gumman är frikostig på ömhetsbetygelser men njugg på slantarna. Jag är rädd för att besöka henne.»

»Rädd! och hvarföre?»

»Emedan! . . hm! den saken hör inte hit. Allt nog? Jag vill inte besöka henne, åtminstone inte i dag. Ni måste hjälpa mig, onkel!»

»Men jag försäkrar dig, att jag ej har några penningar inne för ögonblicket. Jag har på morgonen haft en större utbetalning, som helt och hållet länsat min kassa.»

»Betyder ingenting! Er namnteckning är god som guld.»

Utan att svara ett ord, satte sig grefven vid skrifbordet och ifylde en vaxel, den han öfverlemnade åt ynglingen.

»Se der, din slyngel! Jag skall hjälpa dig för denna gången, men kom inte åter, ty då säger jag stopp.»

»Har ingen fara bästa onkel! Om Ni också grälar lite smått, så förstå vi dock alltid hvarann till sist.»

»Alfred!»

»Onkel!»

»Gå din väg!»

»Som Ni vill, mon chère! Jag hoppas, att Ni är vid bättre humör nästa gång. Adieu, mon oncle!»

Gnolande på en populär operamelodi aflägsnade sig den unge mannen efter väl förrättadt ärende.

Grefven blickade tankfull efter honom.

»Der en som kommer att träda i mina fotspår,» mumlade han. »Få se, hvart hans bana kommer att föra honom. Männe till ärans höjd eller vanärens brant?»

Ah bah! hvartill tjenar väl att grubbla deröfver? Vi lefva inte mera än en gång och sedan är allt förbi.»

Han slog sig ned vid skrifbordet och försjönk i djupa tankar.

11. Markisen.

Ånyo hade en främling anländt till Sverges hufvudstad. Det var en ung, italiensk ädling, lika nobel som högättad, lika rik som vacker

Han var en ung, smärt, men kraftigt byggd man af ett på samma gång intelligent och aristokratiskt yttre.

Ett långt, askblondt hår nedföll i rika lockar öfver hans breda skuldror och hela hans utsende för öfrigt antydde en nordisk härkomst om man undertager den mörka hyn, som syntes brynt af söderns sol.

Ett par ljusa, smånätta mustacher beskuggade hans öfverläpp och förlånade de friska, fylliga läpparne ett visst uttryck af vällust och lärtsinne.

Markis Gennovaris — så var främlingens namn — egde kort sagt ett på samma gång manligt och skönt ansigte, ett af dessa oftast afundade om ock mången gång ej afundsvärda ansigten, hvilka äro danade att skörda såväl glädje och löjen som smärta och tårar på kärlekens slagfält.

Genom grefven och kammarherren Arthur K—hjelms presenterad för åtskilliga af hufvudstadens notabiliteter, blef han inom kort en välkommen gäst inom den högre societeten.

Synnerligast täflade de unga damerne ur »la haute

volée» att framhålla sina vackraste sidor inför den lika rike som vackre, lika noble som älskvärde främlingen.

»Hvad markisen beträffar, så syntes han utomordentligt väl förstå att begagna sig af de tillfällen, ödet lade i hans händer.

Ehuru han ej förstod ett ord af svenska språket, så visste han dock genom sin mimik och gester att göra sig förstådd af de unga, vackra damer, som af en eller annan orsak funnit nåd för hans ögon.

Med en millionärs nonchalance utströdde han mången gång stora summor af en ren nyck eller för att behaga någon af de kvinnor, som voro i hans smak.

Ungefär en vecka hade mannen i fråga befunnit sig i Sveriges hufvudstad, då han på inrådan utaf flere af sina intime vänner beslöt att för alla bekanta, såväl nya som gamla, gifva en kostymbal i sin bostad N:o 00 Lilla Trädgårdsgatan.

Utänför nämnde hus trängdes en afton en ofantlig folkmassa.

Ifrån våningen i trappa upp utstrålade ett nästan bländande ljussken, som klart belyste den file af vagnar hvilken höll framför porten.

Officerare i guldsmidda uniformer, civilklädda män med stjernor och band på frackslagen, damer i eleganta, dyrbara kostymer och livrèklädda betjenter med sturska, högdragna miner skyndade här fram och åter genom den höga, rikt upplysta portalen.

Folkmassan derutanför hurrade och skränade för hvarje nytt ekipage, som anlände, och hvarje ny gäst, som passerade genom portalen uppför de breda trapporna.

Med den fulländade verldsmannens hållning och

elegans kom markis, Gennovaris sina gäster till mötes och bad dem vara välkomna till festen.

Vid hans sida stod en lång, smärt herre med mörka, skarpt markerade anletsdrag och dyster, hotande uppsyn.

Denne presenterade sig som löjtnant Varino, officer i italiensk tjänst, markis Gennovaris vän, beskyddare och tolk.

De utgjorde i sanning ett par märkvärdiga kontraster, dessa både främlingar, dem naturens lek syntes hafva sammanfört såsom vänner.

Warino med sin mörka, hotande uppsyn såg ut som en kulen höstnatt, under det att den unge markisen vid hans sida med sitt vackra tilldragande utseende syntes glad och leende som en herrlig sommardag.

Våra lärare, som på förhand blifvit invigda i de intriger, som hopspunnos, hafva tvifvelsntan i de båda främlingarne igenkänt Rudolf och Gianetta.

Men i hela denna lysande samling fanns ingen, utan grefve K—hjälm, som i den unge ädlingen anade en af Stockholms djerfvaste och hänsynslösaste förbrytare, anföraren för »Korparnes» farliga band.

Samlingen började att blifva allt mera talrik, stämningen allt muntrare och ibland den mängd af lysande, nästan bländande kostymer, som här hvimlade fram och åter, herrskade ett rörligt lif.

Plötsligen böljade ett sorl af förvåning och beundran genom salen.

På tröskeln visade sig en kvinnogestalt af det mest hänförande utseende.

Den nykomna var kostymerad som Diana; en kostym som beundransvärdt väl passade hennes välbildade, sym-

metrisk figur; ett rikt, blåsvart hår böljade utför hennes axlar, och ur hennes bleka underbart välbildade ansigte framblickade ett par klara, strålande ögon, som tvenne stjernor på en klar aftenhimmel.

Med en vördnadsfull bugning kom markisen henne till mötes, fattade hennes hand och förde henne fram i salen.

»Ett så vackert par!» hviskades rundt omkring dem.

»Hvem är hon?» sporde en major Reutersvärd, som med beundrande blickar följde den smärta smidiga gestalten.

»Hennes namn är fru Wahlman, enka efter en stenrik brukspatron från Skåne,» upplyste en närstående notarie.

»Hm! enka således? vacker som en dag! Ett briljant parti!

»Tvifvelsutan! hon är en engel!» yttrade en ung löjtnant entusiastiskt. »Men hon är troligen svår att eröfra. Få se om ej vår unge värd blir den lycklige egaren af hennes person och förmögenhet.»

Rudolf förde emellertid sin unga gäst längst fram i rummet, der han stannade med henne i en fönstersmyg.

»Du kommer sent, Sigrid!» yttrade han i förebrående ton.

»Jag har ej kunnat inställa mig förr, emedan min kostym ej hann blifva i ordning,» svarade Sigrid — ty som läsaren troligen redan gissat, var det Rudolfs älskarinna, som nu uppträdde som den rika enkan ifrån Skåne — »och för öfrigt är ju ingen tid förlorad.»

»Akta Er att allt för mycket sysselsätta Er med

hvarann!» ljöd plötsligen Gianettas röst bakom dem. »Man observerar Er och Ni få ej från början förråda någon förtroligare bekantskap, ty det kunde lätt uppväcka några för oss farliga misstankar. Du, Rndolf, måste i främsta rummet uppfylla dina pligter såsom artig och belevvad värd, och hvad dig, Sigrid, beträffar, så bör du försöka att lägga alla dessa välborna, föraktliga narrar för dina fötter. — Genom dem kunna vi lära känna många för våra planer fördelaktiga saker.«

»Ja, du har rätt, min mor», svarade Rudolf hastigt, i det han vände sig emot en i närheten stående ung, vacker och högättad fröken, med hvilken han inledde en spirituel konversation på flytande italienska.

Sigrids ögon följde honom med ett uttryck af ömhet och svartsjuka, som gjorde Gianette orolig.

Den erfarna qvinnan visste allt för väl, till hvilka följder kärlek, genom svartsjuka förbytt till hat, kunde leda och hon darrade för sin sons öde, om försmädd kärlek skulle förvandla den uga flickan ifrån vän till fiende.

Hon måste aflägsna hvarje tvifvel eller misstanke ur den unga flickans själ, såvida hon i henne skulle kunna påräkna en fortfarande pålitlig bundsförvandt.

»Er arm, fru patronessa! »yttrade hon med en chevalierisk bugning.

Sigrid fattade den erbjudna armen och båda fortsatta derpå under under en liflig konversation sin väg genom de täta grupperna, bland hvilka mängen ej utan afund och förvåning såg den dystre italienaren i besittning af det sköna bytet.

Grefve Arthur K—hjelm, som på Gianettas bestämda

befallning infunnit sig på balen, höll sig städse i hennes närhet af fruktan att förlora sin farliga fiende ur sigte.

Han visste, att han var helt och hållet prisgifven åt hennes godtfinnande, och insåg, att han på minsta vink från hennes sida vore oåterkalleligen förlorad samt hade att vänta fästnings-fångens förfärliga lott — en i sanning mindre afundsvärd framtidsutsigt för den stolte, andryge ädlingen.

Rudolf fortsatte emellertid med gladt humör sin konversation med sin sköna granne, en fröken Silverhjälm, och han stod just i begrepp att med en fin artighet besvara en af henne framkastad anmärkning, då han plötsligen hejdade sig och med vidöppna ögon stirrade emot dörrarna, hvilka i samma ögonblick uppslogos på vid gafvel.

På tröskeln visade sig en hög, vördnadsbjudande gubbgestalt, på hvars arm en ung, vacker flicka lätt stödde sig.

I samma ögonblick anmälde betjenten:

»Kapten von Düben! Fröken Löwencrantz!»

De hopade grupperna veko vördnadsfullt undan för den grånade gamle, som med lugna, högtidliga steg framskred i salen.

«Min Gud! hvad går åt Er?» utbrast fröken Silverhjälm, med skäl förvånad öfver Rudolfs bleka, förstörda utseende.

»Jag ber — om — förlåtelse — min frö — ken!» stammade Rudolf, i det han utan vidare lemnade sin förvånade dam och skyndade fram till Gianetta.

»Hvad vill det säga, min mor?» sporde han lifligt.

»Hvem har fört Ellen hit?»

»Jag!» svarade Gianetta lugnt.

«Och af hvad skäl upprifver du såret på nytt i mitt bröst?»

»Jag gör det för din egen skull. min son», svarade Gianetta och en blick af oändlig ömhet framljungade ur hennes mörka ögon. »Jag har mer än väl märkt, hvad du så omsorgsfullt velat dölja. Jag har förstått, att tanken på denna flicka har beröfvat dig den energi och viljekraft, hvaraf du eljest skulle vara mächtig. Jag har förstått, att du ej skall gifva dig någon ro, förrän du får äga denna flicka. Jag beslöt derföre, att sammanföra Er. Om hon också med förakt tillbakastötte den straffade förbrytaren Rudolf Werner, så skall hon tvifvelsutan med välbehag upptaga den firade markis Gennevaris hyllning. Försök att vinna henne! Jag är öfvertygad att det skall lyckas dig.

Men var framför allt försiktig! hvarken hon eller hennes fosterfar får genomskåda din mask, ty då är allt förloradt. De måste i dig skåda den firade, italienske ädlingen, och spelar du din role väl, så svär jag, att hon inom tre månader skall vara din älskarinna.»

Med lågande ögon betraktade Rudolf den unga flickan, som nu vid sin fosterfars arm närmade sig honom.

En oren, förtärande låga brann i hans ögon; det var ej längre kärlek, det var passion, som härjade hans bröst.

Kapten von Düben hade emellertid hunnit fram till den unge mannen och helsade honom med imponerande värdighet, i det hans forskande blickar hvilade på ynglingens vackra ansigte.

»Jag helsar Er. herr markis, välkommen till vårt fattiga Sverge», började kaptenen med välklingande stämma

«och hoppas, att Ni skall trivas väl här och ej för mycket sakna Ert eget sköna fosterland.»

Gianetta skyndade sig att öfversätta kaptensens ord för markisen, som svarade med en välvillig gest och några vänliga ord på italienska språket.

Ellen, som hittills likgiltigt sett sig omkring, spratt häftigt till och kastade en förvånad blick på Rudolf.

»Denna röst,» mumlade hon, »ljuder som en återklang ifrån försvunna, lyckliga tider. Är det väl han eller — —»

Rudolf, hvars falkblick observerade hennes rörelse, hade svårt att dölja sin egen.

Gianetta, som fruktade någon obehaglig upptäckt, alldenstund såväl kaptен von Dübens som Ellens blickar alltjemt forskande hvilade på Rudolf, skyndade sig att inleda ett samtal med kaptenen, för att sålunda vilseleda hans uppmärksamhet och gifva Rudolf tid att hemta sig ifrån sin förvåning.

Den unge mannen återvann emellertid ögonblickligen sin sjelfbeherrskning och vändande sig mot Ellen yttrade han under en artig bugning, fortfarande på italienska språket:

»Jag beklagar, min fröken, att jag ej lärt mig Ert sköna modersmål. Det klingar som musik i mina öron, synnerligast då det framtränger mellan ett par svällande rosenläppar.»

Ynglingens fruktan att Ellen ej skulle förstå honom, var emellertid ogrundad, ty den unga flickan hade under ett års tid i sin fosterfars sällskap genomrest Italien i alla riktningar och derunder tillegnat sig ganska mycket af såväl landets språk som seder.

Fritt och otvunget svarade hon derföre:

»Det gläder mig obeskrifligt att höra en Tassos landsman berömmande uttala sig om mitt eget af främlingar merändels såsom hårdt benämnda modersmål. Ännu mera», fortfor hon, med en talande blick på Rudolf, »anslår detta språk min själs alla strängar, då det uttalas af en sedan min barndom för mig kär och välbekant stämma.»

»Min fröken!» utbrast Rudolf bleknande, »jag förstår Er ej».

»Inte det?» smålog Ellen med en förtjusande böjning på det täcka hufvudet. »Och dock skulle jag våga svära på motsatsen. — Er arm, herr markis!»

Ogeneradt fattade hon hans arm och förvirrad, nästan bedröfvad förde Rudolf henne genom de täta grupperna.

Med orolig min betraktade Gianetta det unga paret.

»Hvad vill det säga?» mumlade hon. »Skulle väl flickan ha igenkänt henne?»

«Från hvilken gren af familjen Gennovaris härstammar den unge markisen?» sporde kapten von Düben.

Från St. Marengo i Toscana, svarade Gianetta kort.

»Ah!» utbrast kaptenen lifigt. »Således en ättling af den ädle marskalk Fransesco Gennovaris?»

»Gianetta spratt till.

»Ja», svarade hon doft. »Han är dotterson till marskalken.»

»Hm!» mumlade kaptenen eftertänksamt. »Jag vill påminna mig, att marskalken egde en enda dotter, som för ett tjugotal år sedan blef enleverad af en okänd svensk adelsman och sedermera totalt försvann»

Gianettas kropp skakades af en konvulsivisk frossbrytning.

»Marskalken hade tvänne döttrar», svarade hon med dyster stämma. »Markis Gennovaris är son till den yngsta.»

»Ah! En serdeles intressant ung man!» — — —

Ellen hade emellertid, så att säga, dragit Rudolf med sig in i ett sidorum.

Det var ett litet förtjusande kabinett, dekoreradt med den utmärktaste smak och elegans.

En alabasterlampa försedd med grön, mattslipad skärm kastade ett magiskt sken öfver de dyrbara möblerna, de förgyllda tapeterna och de tunga draperierna.

Ellen slog sig ned i en svällande divan, och inbjöd Rudolf med en förtjusande gest att intaga platsen vid sin sida.

»Rudolf!» hviskade hon med darrande stämma. »Min dyre barndomsvän! förlåt mig!»

Rudolf spratt till som stungen af en orm.

»Min fröken!» stammade han. »Jag vet, jag förstår ej...»

»Aek, Rudolf! jag besvär dig! Antag ej längre denna främmande min, spela ej mer denna kalla, likgiltiga role inför mig. Om jag hade mött dig med tiggarestafven i handen höljd i trasor eller om jag skådat dig på en furstlig tron iklädd siden och purpur, så skulle jag lika fullt ha igenkänt dig.»

»Men — min fröken! — jag! —»

»Rudolf! jag förstår mer än väl dina känslor! Du räddade mitt lif den der gången, du vet! — och jag! — huru tackade jag dig väl därför? Jag bemötte dig med hån och förakt! — Jag läste den varmaste kärlek, den

renaste tillgifvenhet, den ömmaste uppoffring i din blick, och dock! — Rudolf, min älskade vän, förlåt mig? Men när jag uppfattade polismännens grymma ord, när jag hörde, att de ville behandla dig som en förbrytare, en usling, då kände jag liksom ett kallt stål genomborra mitt hjerta. Det var hat och kärlek, förakt och högaktning, som på en gång genombäfvade mig.

Ack! min fosterfar har lärt mig att förakta brottet och synden, men har äfven lärt mig att beundra hjertemodet och mannakraften. Jag stötte dig tillbaka, emedan jag i dig såg den af rättvisan jagade brottslingen; men när jag ihågkom den stund, då du räddade mig ur dödens faror, när jag betänkte det ögonblick, då du sjelf heldre ville dö än lemna mig ensam och öfvergifven, när jag drog mig till minnes din förtviflade blick den gången jag, mig sjelf ej mera mächtig, med fasa och ångest vände mig bort ifrån dig, då kände jag huru barndomsvänninnans rena varma tillgifvenhet åter med förnyad styrka flammade upp i mitt bröst; jag kände, att jag var *din* för hela lifvet, att inga skranker kunde finnas oss emellan, att om du också stode på schavotten, färdig att luta ditt hufvud under bilan, så skulle jag dock utan tvekan sluta dig i mina armar och för hela världen ropa: *Jag tillhör honom i lif och död; på afgrundens brant eller i kärlekens himmel lefver och andas jag endast för honom.* — Säg, min Rudolf! Har du hjerta att efter denna bekännelse å min sida ännu spela denne främmande, förhatliga role? Inför världen må du gerna vara den förnåme markisen, men för mig måste du vara Rudolf Werner, min barndomsvän, såvida du ej vill bringa mig till förtviflans brädd.»

Den unga, exalterade flickan hade sammanknäppt sina händer och betraktade Rudolf med en blick, hvarestod att läsa den innerligaste kärlek.

Den unge mannens höghvälfda bröst höjde sig upp och ned; det var en häftig strid, som utkämpades derinom.

Pligten och kärleken utkämpade en väldig kamp; han ihågkom modrens varningar, men tanken på all fara försvann vid ljudet af den älskades smekande, passionerade stämman.

»Ellen!» mumlade han med darrande stämman, i det han sjönk ned på sina knän för den unga flickan, »Ellen, min barndomsvän, min ungdomsbrud!»

»Således bedrog jag mig ej! det var du!» jublade Ellen strålände af sällhet och lycka. »Ack, Rudolf! jag har sökt dig öfverallt, i alla kretsar ifrån den högsta till den lägsta endast och allenast för att afbedja mitt fel.»

»Ellen, hvad skulle väl du hafva att afbedja?»

»Jag var hård, ja, grym!»

»Ja, dertill hade du tusen gånger orsak. Huru kunde väl jag, den arme, fredlöse vagabonden ens ett ögonblick våga att höja mitt öga upp till dig, du ljufva, rena engel? I mina drömmar har du alltid föresväfvat mig som en skyddande, värnande genius, men då jag vågade, att försöka omskapa drömmen till verklighet, då kan jag ej beskylla dig för grymhet, derföre att du skingrade mina förmätta illussioner.»

»Rudolf! du är bitter!»

»Väl möjligt! olyckan alstrar bitterhet och jag har länge känt mig olycklig.»

»Länge! — huru länge?»

»Alltsedan — vårt sista samtal och den derpå följande katastrofen.»

»Rudolf, min dyre vän! Erinra mig ej om denna stund! Tillskrif mitt uppförande en barnslig, oerfaren flickas nyck!»

»Nej, Ellen! det var tvärtom din rena, oskuldfulla natur, som kom dig att rysa för förbrytaren.»

»Ja, Rudolf! så säga alla våra sedelärande skrifter, så lära äfven religionens förkunnare, så tolkar allmänna opinionen saken. Men mitt hjerta talar ett helt annat språk. Hvad bekymrar jag mig väl om, hvem eller hvad du är? Alltsedan jag lärde mig att tänka, har du framstått som mitt ideal. Det må vara Er männer förbehållet att högakta, den Ni älskar; för oss qvinnor är deremot kärleken hufvudsaken.»

»Min Ellen! du gör mig obeskrifligt lycklig.»

»Ack, din lycka kan ej vara större, än min egen. Jag kom hit kall och likgiltig för hela min omgifning. Minst af allt väntade jag att i ställets värd återfinna min Rudolf, som jag så länge sökt. — Men hvad betyder väl denna titel? Skulle du då verkligen vara . . .?»

»Ellen! fråga mig ej!»

»Vill ej Rudolf anförtro mig allt?»

»Nej, Ellen! ditt rena öra är ej skapadt för dessa förtroenden.»

»Är jag då ej skapad för dig.»

»Jag vét ej, men jag känner bittra samvetsqval vid tanken på att sammanknyta din ljusa, glada lefnadsbana vid mitt eget dystra, mörka öde.»

»Rudolf! så får du ej tala! Tror du att jag hade uppsökt eller igenkänt dig, om ej våra lefnansbanor

varit så sammanfogade. att ingen magt hvarken i himlen eller afgrunden kan slita det band som förenar oss? — Dock, låtom oss återgå till vårt ämne. Är du markis Gennovaris eller ej.»

Rudolf fixerade ett ögonblick den unga flickan. En misstanke banade sig oemotståndligt väg i hans hjerta och han kunde ej tillbakavisa densamma.

»Hm! — om du är . . .»

»Upprigtig?» smålog den unga flickan bittert. »O, min Gud! han vågar tvifla på mig! Jag kommer honom till mötes med förtroende, jag öppnar mitt hjerta helt och hållet för honom, jag egnar honom hela min rika, varma kärlek och han — han stöter mig tillbaka med misstro och förakt!»

»Hör mig då, Ellen!»

»Men du har rätt, Rudolf,» fortfor den unga flickan i klagande ton och ett par klara tårperlor rullade utför hennes kinder. »Jag tillbakastötte en gång mitt lifs räddare med afsky och förakt, fastän han bar mig på sina starka armar som ett barn, fastän han på sina knän tiggde om om förbarmande och kärlek. Du gör rätt i att hämnas denna skymf, Rudolf! jag kan ej klandra dig därför.»

»Ellen, du missförstår dig.»

»Ack, jag har på sednare tiden drömt en så ljuf dröm!» svärmade den unga flickan med en mini som nästan skulle kunnat kalla öfverjordisk. »Jag drömde, att jag som en skyddande, värnande genius sväfvade fram vid din sida på din mörka, stormiga lefnadsbana. När du slumrade, vakade jag öfver dig, när du var bekymrad jag bortkysste jag molnen på din panna, när man förföljde

dig, varnade och räddade jag dig. Hela mitt lif var egnadt åt min afgud och hjerta. För mig fanns ingenting annat heligt på jorden. Dygd, heder, ära, samvetsfrid och framtid — allt var förenadt i din person. Ser du, Rudolf! Så älskar qvinnan. — Ack, det var en lycklig, endast allt för lycklig dröm. Men nu är allt förbi. Rudolf stöter mig tillbaka och jag — jag får ej drömma mera.»

»Ellen!»

Den unge mannen sjönk ned på sina knän och öfverhöljde flickans händer med brinnande kyssar.

»Ellen, min dyra, älskade brud! förlåt mig, om jag sårat dig med mina ord! det var aldrig min afsigt. Hvilken jordisk varelse skulle väl vara nog törmäten att tillbakavisa en engels kärlek? Jag tvekade blott, om jag skulle draga dig, den rena, oerfarna flickan ned till mig i brottets dy. Jag ansåg det nästan som ett skurkstreck att vilja grumla din rena barnatro eller fläcka en engels skära hvita vingar. Men nu — bort med all tvekan! Kärleken nedrifver alla skrankor och utjemnar allt. Hädanefter svär jag att egna dig hela mitt lif, att bära dig på mina armar, att skydda dig emot alla faror, att offra min sista blodsdroppe för din lycka.»

»Du älskar mig således ännu, min Rudolf?» sporde Ellen i det hon lät sina fingrar smekande leka i hans hår.

»Ja, Ellen, jag har älskat dig, så långt jag kan minnas tillbaka. Du har städse utgjort den bästa hälften af mitt lif, och därför kändes det så outsägligt bittert den der gången, då du med afsky vände dig bort ifrån mig.»

Rudolf! påminn mig ej derom!» bad hon i bevekande ton. »Jag har bittert förebrått mig mitt obetänksamma handlingssätt. Ännu en gång, Rudolf! säg, att du förlåter mig.»

»Min Ellen! jag förlåter, jag älskar, jag tillbeder dig.»

Han reste sig upp och slöt henne i sina armar.

Och deras läppar möttes i en lång, varm och innerlig kyss.

• Det var brottet och dygden, synden och oskulden som här sammansmälte i kärlekens allsmäktiga degel.

Om jord och himmel i detta ögonblick hade störtat i grus, så skulle de båda lycklige ej hafva ens märkt ekot af dess förstörelse.

En dylik stund, då tvenne älskande efter lång skilsmessa mötas på »läpparnes purpurbrygga», uppväga mer än tillräckligt årslänga lidanden och qual

»Åh! hvilket ömt och rörande rendez-vous!» ljöd plötsligen en gäckande stämma tätt bredvid dem. »Det syns tydligen, att herr markisen gjort sina studier under Italiens glödande sol.»

Förvirrade slet de älskande sig ur hvarandras armar och Rudolf reste sig upp med hotande uppsyn.

Framför dem stod Sigrid med korslagda armar och högburet hufvud.

Men det var ej längre den lugna, milda flicka, som Rudolf trodde sig kunna linda om sitt finger.

Hennes ansigte var blekt som döden; en förtärande eld, hatets och svartsjukans hemska brand, lågade ur hennes eljest så milda ögon, kring de halföppna läpparne sväfvade ett på samma gång hänfullt och smärtsamt le-

ende, hennes små fingrar rörde sig krampaktigt och hela hennes späda kropp skakades af en konvulsivisk frossbrytning.

Med af harm lågande blickar mätte Rudolf sin älskarinna.

»Hvad vill det säga?» utbrast han med hes stämma.

»Har du ingenting annat att göra, än att spionera på mig? Jag undanber mig denna uppmärksamhet från din sida, i annat fall . . .»

»I annat fall?»

Flickans stämma ljöd hård och utmanande.

»Så får du med mig att göra. Du bör känna mig tillräckligt för att veta, att jag ej låter leka med mig.»

»Bah! patronessan Wahlberg fruktar ej markis Genovaris' hotelser. På en vink af mig skulle tjugo värjor utan tvekan sänkas i den hatade främlingens bröst.»

»Sigrid.»

Den unge mannen hado blifvit blek som ett lärft och hans ögon sprutade eld och lågor.

»Förifra Er inte herr markis!» fortsatte Sigrid kallt.

»Kom ihåg, att Ni som artig värd bör egna balens drottning Er hyllning. Skall då ett svenskt fruntimmer af borgerlig härkomst behöfva lära en italiensk ädling savoir vivre?»

Der låg i den unga flickans röst en så tydlig anstrykning af skamlöst gäckeri, att Rudolf blef nästan utom sig af harm.

Men för att ej injaga någon fruktan hos den för dylika scener främmande Ellen, sökte han att lägga band på sin sinnesrörelse, samt svarade med en lätt darrning på rösten;

»Sigrid!» hvartill tjenar väl denna komedi oss emellan? Detta unga fruntimmer har igenkänt mig och vi behöfva sålunda ej i hennes närvaro upprepa några öfverflödiga titlar. Svvara derföre kort och godt! hvad är meningen med din närvaro här!»

»Herr markis! jag ville endast underrätta Er om, att Edra gäster mangrannt förvåna sig öfver Er långa bortovaro, som på intet sätt låter förena sig med Edra pligter som värd. De anmärkningar, som passera man och man och emellan derute i salongen, äro allt annat än rekommenderande för denna unga dams heder och i hennes ställe skulle jag . . .»

Med ett språng stod ynglingen vid Sigrids sida och pressade hennes arm så hårdt, att hon ovilkorligen utstötte ett anskri af smärta.

»Sigrid!» hväste han med oartikulerad stämma. »Denna flicka står så högt öfver dig i moraliskt och andligt hänseende, att du ej ens är värd att kyssa stoftet af hennes fötter. Ve dig, ve hvar och en, som med ord eller handling söker att förnärma henne eller sätta den ringaste fläck på hennes karaktär! Utan förskoning skall jag med egna händer strypa den usle belackaren och utrycka hans lögnaktiga tunga.»

I trots af Sigrids mindre vanliga mod ryggade hon dock ovilkorligen tillbaka vid åsynen af den vilda hotelse, hon läste i Rudolfs ögon.

Men vid tanken på, att hon för alltid förlorat hvarje hopp om hans kärlek, vaknade till lif det vilda trots, som bodde på djupet af hennes själ, och höjande sitt hufvud svarade hon med isande köld:

»Spara Edra hotelser, herr markis! jag upprepar ännu

en gång, att patronessan Wahlberg ej fruktar dem. På uppdrag af Edra gäster, mina ifruga beundrare, har jag infunnit mig här för att med eller mot Er vilja föra Er dit. Edra pligter som värd kalla Er. Jag beklagar, att jag dervid nödgades störa Er förtroliga tête á tête, men förmodar, att Ni en annan gång taga skadan igen. — Och nu till salongen! Er arm, herr markis!»

Ådrorna på Rudolfs panna uppsvälldes till en onaturlig höjd, ögonen hotade att sprängas ur sina hålor och hans tänder gnisslade mellan de sammanbitna läpparne.

Den vulkan, som sjöd inom hans stormfulla bröst, var nära sitt utbrott.

I detta kritiska ögonblick inträdde en ny person i rummet.

Det var Gianetta, som med sin skarpa blick observerat såväl Rudolfs som Sigrids försvinnande, och nu fruktade fölederna af ett möte emellan de om sonens kärlek rivaliserande flickorna, Sigrid och Ellen.

Med en enda blick uppfattade hon situationen och förstod, att hon kommit i »grefvens tid.»

»Herr markis!» började hon kallt. »I min egenkap af Er förmyndare — en rättighet, som jag förmodar, att Ni aldrig vill bestrida mig — får jag påpeka nödvändigheten af Er närvaro ibland Edra gäster. Ni torde derföre *nu genast* — förstår Ni? — begifva Er till salongen!»

»Hvad Er beträffar, fru patronessa!» fortfor han vänd mot Sigrid, »så har en allmän klagan försports ibland Edra beundrare med anledning af Ert försvinnande. Det vore synd att längre beröfva dem åsynen af balens drottning. — Er arm, min fru!»

Sigrid vågade ej motsätta sig Gianettas bestämda befallning, utan fattade den erbjudna armen och aflägsnade sig med en hatfull blick på Ellen, som syntes nästan bedöfvad af det föregående uppträdet.

Rudolf vände sig emot henne och fattade hennes hand.

»Förlåt mig, min ljufva ros, att jag emot min vilja förorsakat dig dessa ledsamheter!» yttrade han i smekande ton. »Jag lofvar emellertid att för framtiden skydda dig emot dylika obehag.»

»Hvem var denne mörke, dystre man med sin befallande, hotfulla blick?» sporde Ellen häftigt.

»Han! det var — min — min mor!»

»Yrar du, Rudolf?» utbrast Ellen förvånad. »Din mor, säger du.»

»Ja, Ellen! det är min mor. Det är af henne jag ärft det namn, jag nu bär, ty hon är en ättling af ätten Gennovaris i Toscana.»

»Men jag förstår ej . . .»

»Hvarföre han uppträder i denna dräkt, menar du. Var lugn, min dyra vän! sedermera skall du få erfara allt. Du är nu min utvalda brud och skall vid min sida uppträda som markisinna Gennovaris, så snart jag hunnit att tillfyllest betrygga min ställning och skingra alla möjligen uppdykande misstankar. Ack, Ellen! vi skola blifva lyckliga, så utsägligt lyckliga! — Men kom nu! Vi få ej längre vara frånvarande, ty det väcker en uppmärksamhet, som jag för närvarande helst ville undvika. Kom ihåg, att vår konversation föres på italienska språket, alldenstund jag enligt min role, ej förstår ditt eget modersmål.»

»Jag förstår och jag skall på intet sätt kompromettera dig. Hädanefter tillhör jag dig i lif och död, och du eger att helt och hållet bestämma öfver mitt görande och låtande.»

»Tack, min dyra vän! din role skall ej blifva svår. Du är allt för ren och oskuldsfull för att på fullt allvar böra inblandas i våra vilda, vidt omfattande planer.»

Ack Rudolf! säg inte så! jag vill så gerna lära känna hela förhållandet, ty jag är förvissad om att mången gång kunna vara dig till obestridlig nytta.»

»Hm! ja, jag skall rådgöra med min mor om saken och inhemta hennes mening. — Men låtom oss nu gå dit ut, min älskling!»

Han tryckte en varm kyss på hennes friska läppar och lade derefter hennes arm i sin, hvarefter de sida vid sida utträdde i salongen.

Det unga paret väckte allmän beundran, här och der blandad med afund, ty den unga flickan framskred med en drottningens hållning vid den noble, högvexte främlingens arm.

Sigrid, som befann sig midt i salen omgifven af en tät krets af beundrare, följde sin lycklige rival med blickar, som lågade af hat och svartsjuka.

Genom sin snillrika konversation, sitt älskvärda sätt och sin ovanliga skönhet förstod hon att fjettra alla dessa lysande kavaljerer vid sin triumfvagn, och öfverallt herrskade endast den meningen, att hon obestridt intog platsen som festens drottning. Men Gianetta, som med sin falkblick följde hennes förehafvanden och oaf-låtligt observerade henne, märkte mer än väl, att hennes glädtighet var konstlad och att under den mask af skämt-

samhet och bekymmerslöshet, hon så väl förstod att antaga, glödde helt andra känslor.

Hon hade med sin erfarna blick förstått att läsa i den unga flickans hjerta och insett, att under den lugna ytan dölde sig en mina, hvare en enda liten gnista kunde förorsaka en förfärlig explosion.

Det gällde sålunda att noga bevaka Sigrid, ty med den kännedom, denna egde om deras intriger, kunde hon blifva en ytterst farlig fiende, om hon af svartsjuka lät förleda sig till förräderi.

Sigrid hade emellertid fattat en kapten Herbert Anckarstorms arm och båda närmade sig nu ett af salens fönster.

Kaptenen var en högvext, mörklagd man med ett martialisk och befallande utseende.

Gianetta, hvars hörsel var i lika hög grad skärpt, som hennes syn, följde dem oförmärkt för att uppsnappa deras samtal.

Detta rörde sig till en början inom de sköna konsternas område och kryddades af någon träffande anmärkning från Sigrid och en thy åtföljande artighet från kaptenens sida.

Plötsligen utbrast den unga flickan:

»Apropos, herr kapten, hvad tycker Ni om vår unge värd?»

»Jag har ännu ej bildat mig något omdöme om honom,» svarade kaptenen eftertänksamt. »Att döma efter första utseendet synes det vara en bildad och belevad ung man.»

»På mig har han utöfvat ett helt annat intryck,» svarade Sigrid, skakande på hufvudet med en missmodig

min. Jag känner en oförklarlig motvilja för honom och denna känsla har tilltagit i styrka till den grad, att jag nu börjat anse honom nästan som mitt oundvikliga öde.»

»Ni skämtar, min fru.»

»Nej, jag skämtar ej!» utbrast Sigrid häftigt stam-pande med foten i golfvet. »Jag hatar denne man — mitt hat stegras för hvarje minut och jag känner att jag med glädje skulle se honom dö för mina fötter.»

»Men fru patronessa! detta hat, denna motvilja äro ja helt och hållet omotiverade. Ni känner ju ej marki-sen, åtminstone så vidt jag vet. Eller daterar sig må-hända Er bekantskap från förflutna tider, så att detta minne upprifvit något smärtsamt sår hos Er?»

Sigrid spratt häftigt till och nedslog förvirrad sina ögon för kaptenens forskande blick.

»Huru skulle jag väl kunna känna en främling, som för första gången besöker Sverige, då jag sjelf aldrig varit utom fosterlandets gränser,» svarade hon likgiltigt.

»Har Ni aldrig, herr kapten, hört talas om aningar, som med oemotståndlig magt intränga i människans bröst, som kull-kasta såväl fakta som förnuft, som tala om sorger och olyckor, då lyckans sol småler som klarast emot oss. Isyn-nerhet äro vi qvinnor emottagliga för dylika aningar, emedan vår natur är mera finkänslig än mannens. Jag känner, att denne markis skall blifva min olycka och därför vill jag förekomma de faror, som hota mig genom honom.«

»Ni är vidskeplig, fru patronessa.»

»Väl möjligt, men jag misstager mig sällan. Jag skulle med glädje offra mitt återstående lif åt den man, som vore nog modig och tillgifven att befria mig ifrån

den gränslösa fruktan, som hotar att helt och hållet beröfva mig mitt lefnadslugn, min ro.»

Hennes talande ögon voro häftade på kaptenen med en så glödande blick, att denne kände blodet rusa åt hufvudet.

I detta ögonblick skulle den stolta, kallblodige officeren velat storma afgrunden för att, om ock blott för ett ögonblick, få ega denna tjusande uppenbarelse i oqvald besittning.

»Hm, min fru! skulle väl Ni vilja . . . ?»

»Jag skulle,» fortfor hon lugnt, »med den ömmaste kärlek belöna den man, som . . .»

»Som? . . .»

»Som för evigt beröfvade mig hans åsyn.»

»Ha, min fru!»

Kaptenen fattade hennes händer och kramade dem så hårdt, att hon uppgaf ett skri af smärta.

»Detta är således priset för Er kärlek,» fortfor han i lugnare ton. »Nåväl, min fru! Ni eger att befalla. Ifrån det första ögonblick jag såg Er, lärde jag mig att älska Er. Ifrån denna stund är jag Er lydige slaf. Ni eger att befalla och jag? — jag lyder.»

Ett förföriskt leende lekte på Sigrids läppar.

»Jag kan således förlita mig på Er?» hviskade hon i smekande ton. »Ni lofvar att befria mig ifrån mitt onda öde?»

»Fordrar Ni hans lif?» sporde kaptenen kallt.

Sigrid tvekade ett ögonblick om svaret. Hon älskade ju den unge mannen så högt, så innerligt. Skulle hon väl då vara orsaken till hans förderf.

Omedvetet lät hon sina ögon irra omkring i salen

och hennes blick träffade dervid Rudolf, som stod vid ett fönster inbegripen i ett lifigt samtal med Ellen.

Hon såg honom förtroligt luta sig intill den unga flickan och hon läste den varmaste kärlek i deras ögon.

Hat och svartsjuka uppflammade i hennes bröst och med en vild åtbörd vände hon sig mot kaptenen.

»Ja,» hviskade hon med hes stämma. »Han måste dö — dö!»

»Och när jag kan framlägga bevis om hans död?» återtog kaptenen med en mörk blick på markisen.

»Då — då, herr kapten, är jag Er för evigt.»

I kaptenens mörka ögon stod att läsa den vildaste energi.

»Min fru!» hviskade han, i det han tryckte sin mun tätt intill hennes öra. »I morgon afton . . .»

»Nå?»

Hon lekte vårdslöst med sin solfjäder.

»I morgon afton skall jag infinna mig hos Er för att påminna Er om Ert löfte.»

»Godt, herr kapten! Ni kan vara förvissad om, att jag skall infria detsamma.»

Kaptenen bugade sig artigt och gick derpå raskt fram till den plats, der Rudolf befann sig.

I samma ögonblick stod Gianetta vid Sigrids sida och grep hennes arm.

Med af raseri darrande stämma hviskade hon:

«Eländiga slyna! detta förräderi skall kosta ditt lif.»

Innan den unga flickan hann att hemta sig ifrån sin förskräckelse, var Gianetta långt borta.

Med snabba steg ilade denna sednare efter kaptenen

och i samma ögonblick han passerade igenom en grupp af journalister, placerade hon sin stöfvelklack temligen eftertryckligt på hans högra fot.

Kaptenen utstötte ett skri af smärta.

»Död och afgrund!» röt han, darrande af vrede.
»Hvem är Ni oförsämde, som vågar . . ?»

Gianetta betraktade kaptenen med en gäckande min.

»Ha! ha!» skrattade hon vildt. »Fi donc, kapten, så ful min, Ni antar! Ej lär denna uppsyn anstå en man, en officer.»

»Min herre! denna förolämpning!» stammade kaptenen skummande af raseri.

»Se så, min bästa herre! lugna Er!» hånade Gianetta
»För stark sinnesrörelse kunde inverka menligt på Ert helsotillstånd.»

»Min herre! vill Ni då med afsigt förolämpa mig,» skrek kaptenen blek af ilska.

»För all del, herr kapten, tag inte saken så hett! Ni nordbor äro ju kända för Er kallblodighet. Ni vill väl ej inför en sydlänning jäfva detta vitsord.»

»Ni skall stå mig till svars för Edra förolämpande uttryck.»

»Med största nöje,» svarade Gianetta kallt.

»När och hvar?»

»Ni eger att sjelf bestämma tid och vapen.»

»Godt! i morgon afton således vid Tegeludden.»

»I morgon afton! och hvilken tid?»

»Klockan sju, om Ni behagar?»

»Till Er tjenst, min herre! Hvad vapen väljer Ni?»

»Hm! det är mig på det hela likgiltigt,» svarade kaptenen med ett grymt leende. »Men mitt öra plågas alltid af rasslet från de korsade klingorna, hvarföre jag med Er tillåtelse väljer pistol.»

»Som Ni behagar. Jag står i morgon afton till Ert förfogande.»

»De båda motståndarne bugade sig kallt för hvarann och kaptenen fortsatte derpå helt lugnt sin väg genom salen.

En af de omkringstående, som hade bevittnat hela den föregående scenen, närmade sig Gianetta.

»Ni har der fått en farlig motståndare, herr löjtnant,» yttrade han skakande på hufvudei. »Kapten Anckarstorm är utomordentligt skicklig såväl på hugg- som skjutvapen.»

Gianetta höjde föraktligt på axlarna.

»Tror Ni då, att Italien är vanlottadt på män, som förstå att handtera vapen?» sporde hon kallt. »Jag är nog djerf att tilltro mig kunna mäta mina krafter med hans, utan att hysa ringaste farhågor för utgången.»

»Ah, herr löjtnant! Ni är bra säker på Er sak.»

»Ja, min herre! En person, som i likhet med mig sett döden i ansigtet hundradetals gånger, har äfven lärt sig att förakta faran och spela hazard om lif och död.»

Den välmente varnaren ryggade nästan förskräckt tillbaka för den vilda, hotfulla eld, som brann i Gianettas nattsvarta ögon. —

Kapten Anckarstorm hade emellertid närmat sig Rudolf, som alltjemnt var inbegripen i lifligt samtal med Ellen och hennes fosterfar.

En olycksbådande eld brann i kaptensens öga. Det

var hans fasta föresats att döda sin värd, för att sålunda förvärfva sig eganderätten till den vackra patronessan Wahlberg.

Hastigt framträdde han till Rudolf och lade sin hand på hans axel.

»Om förlåtelse herr markis,» yttrade han på bruten italienska. »Vill Ni skänka mig några ögonblicks samtal?»

»Med största nöje herr . . . herr . . .»

»Kapten Anckarstorm till Er tjänst. Jag lofvar emellertid att ej allt för länge beröfva fröken von Düben Ert angenäma sällskap.»

Han bugade sig artigt för Ellen, som med ett vänligt leende besvarade den förbindliga komplimangen.

Kaptenen fattade Rudolfs arm och drog honom med sig in i ett sidorum.

»Herr markis,» började han i det han satte sig ner i en fåtölj och anvisade Rudolf plats gent emot sig. »Jag har en fråga att framställa till Er, en fråga som tvifvelsutän skall väcka Er förvåning, men hvars riktighet Ni helt säkert vid närmare eftertänkande skall erkänna.»

»Jag är idel öra, herr kapten,» svarade Rudolf, som började frukta, att han var igenkänd.

»Antag,» fortsatte kaptenen och hans skarpa genomträngande ögon hvilade oafbrutet på Rudolf, »antag, att Ni vore ända till dödlighet förälskad i en ung och skön qvinna, för hvars vinnande Ni skulle vilja storma himlar och afgrunder.»

»Nåväl?»

»Ni är en sydländsk glödande natur, och bör således lättare kunna förstå mig, än mina kalla, andefattiga

landsmän,» fortfor kaptenen lugnt. »Nåväl, Ni älskar denna qvinna ända till vansinne och vill för hennes skull uppoffra allt, lycka, välfärd, heder och framtid. Skulle Ni ej då äfven för lyckan att få ega henne vilja begå ett brott?»

Rudolf spratt till och betraktade med en nästan förskräckt blik sin interlokutör.

»Ett brott!» mumlade han.

»Ja, markis! ett brott kan man belasta sitt samvete med, för att få ega den qvinna, man älskar. Det finnes en dylik qvinna, hvars blotta åsyn kom min själs alla strängar att vibrera af ömhet och hänryckning; jag kände, att jag för egandet af henne skulle vilja våga allt. Nåväl, denna qvinna har af mig fordrat en viss persons lif och jag har lofvat att taga det åt henne.»

»Men hvad bekymrar detta mig?» utbrast Rudolf otåligt.

»Åhjo, Ni skall strax inse, att saken temligen nära rör Er,» svarade kaptenen och ett ironiskt leende lekte på hans läppar. »Den person, hvars lif jag svurit att offra åt henne, är ingen annan än . . .»

»Än! — hvem?»

»Ni sjelf, herr markis!»

»Jag?»

Rudolf sprang upp och stirrade med häpen min på kaptenen.

Tydiligen hyste han vissa misstankar, att det ej stod så alldeles rätt till med mannens förstånd.

»Förstå mig nu rätt, herr markis,» fortfor kaptenen med orubbligt lugn. »Jag ämnar naturligtvis ej mörda Er, utan taga Ert lif i öppen och ärlig duell.»

Ådrorna började att svälla på Rudolfs panna och hans rynkade ögonbryn förrådde, att vreden började jäsa inom honom.

»Min herre,» utbrast han. »Vill Ni tvinga mig att duellera med Er?»

»Ja, markis! det är min afsigt.»

»Och om jag vägrar.»

»Så kommer jag att offentligen förolämpa Er.»

»Och hvem är då denna qvinna, som intresserar sig så mycket för mitt försvinnande ur lifvet.»

»Hvem hon är? En qvinna som tvifvelsutän har giltiga skäl att hata Er, en qvinna, som står så högt öfver mängden, att hvar och en nödgas att beundra henne.»

»Men då jag synes vara nödtvungen att duellera för denna okända dam, eger jag åtminstone rätt att lära känna min sköna fiendes namn.»

»Gissar Ni ej det?»

»Nej, jag försäkrar, att jag ej har den ringaste aning om hennes namn.»

Kaptenen betraktade Rudolf med en genomträngande blick.

»Känner Ni patronessan Alida Wahlberg?» sporde han långsamt.

Ett drag af utesägligt förakt gled öfver Rudolfs uttrycksfulla ansigte.

»Och för denna sköka vill Ni, att jag skall strida med Er,» utbrast han.

Kapten Anckarstorm sprang upp som träffad af en fjeder och hans mörka ansigte blef askgrått.

»Usling! eländige skurk!» gnisslade han med blåbleka läppar. »Vågar du förolämpa denna qvinna som . . . som är . . .»

Och han höjde sin knutna hand för att med ett enda slag fälla Rudolf till golvet.

Men med sin vanliga vighet och själsnärvaro uppfångade denne i luften motståndarens handlofve och presade den så hårdt emellan sina senfulla fingrar, att kaptenens knän svigtade, i trots af hans atletiska kroppsbyggnad.

»Akta Er, kapten!» hviskade han i hotande ton. »Försök ej att bära hand på mig, ty då krossar jag Er utan förskoning.»

Kaptenen, som ett ögonblick blifvit förvirrad af Rudolfs oväntade kraftyttring, höjde åter trotsigt sitt hufvud.

»Ni har förolämpat den qvinna jag älskar,» yttrade han, »och därför inser Ni väl, att Ni måste duellera.»

»Nåväl, ja!» utbrast Rudolf. »Jag ingår på duellen, men kom ihåg, att jag ej kämpar för denna eländiga qvinnas utan för min egen skull. Jag skall måhända genom att tappa ur Er ett par jumfrur blod lyckas att svalka Er glödande kärleksifver.»

»Herr markis!»

»Hvad behagar Ni, herr kapten?»

»Jag längtar allt för mycket att få slutas i den förtrollande Alidas armar, för att längre än nödigt är vilja uppskjuta vårt möte. När är Ni redo?»

»När Ni behagar.»

»Således i morgon förmiddag?»

Till Er tjänst, kapten!»

»Hvad vapen behagar Ni välja.»

»Hm! ja, det vet jag knappast sjelf. Jag öfverlemnar afgörandet åt Er.»

»Nåja! jag har på eftermiddagen en duell på pistoler. Således kunde det på förmiddagen vara en smula uppfriskande att få korsa sin klinga med en tvifvelsutan skicklig fäktare.»

»Jag ber, herr kapten!» svarade Rudolf i förbindlig ton. »Det skall vara mig ett sannt nöje att få möta Er i morgon med värjan i hand.»

»Men dessförinnan torde jag få hafva ett ord med i laget,» inföll en skarp stämma, som kom dem båda att vända sig om.

Framför dem stod Gianetta med korslagda armar och hånfull uppsyn.

»Jag beklagar, min bäste herr kapten, att jag nödgas korsa Er väl uttänkta plan,» yttrade hon lugnt. »Men då jag har äldre rättigheter till Er person, tack vare vårt aftal för en stund sedan, så tillåter jag ej på något vilkor att Ni blottställer Ert dyrbara lif, förrän jag haft den äran att vexla ett skott med Er.»

»Men, min herre,» mumlade kaptenen med förvirrad uppsyn.

»Ja, jag förstår Er, herr kapten,» smålog Gianetta. »Ni litar på Er skicklighet i vapnens bruk. Men jag torde få göra Er uppmärksam på, att jag såsom utmanad eger rätt till första skottet och jag ämnar ej gifva Er tillfälle att besvara artigheten.»

»Hvad vill det säga?» utbrast Rudolf förvånad. »Skulle herrarna redan på förhand . . .»

»Hafva öfverenskommit om en liten förtjusande tété á tété,» smålog Gianetta. »Javisst, herr markis!

och jag hoppas, att Ni ej vill bestrida mig min förmånsrätt.»

»Men . . .»

»Inga »men», mina herrar! Jag afstår på intet villkor från min fordran. Men för att vara tillmötesgående å ömse sidor, så kunna vi ju bestämma samma tid och ställe för båda partierna. Om jag med en välrigtad kula, sänder Er, herr kapten, till evigheten, så är Ni naturligtvis befriad ifrån Ert aftal med markisen, men om Ni deremot segrar, så kunna ju herrarne sinsemellan uppgöra Ert lilla parti.

»Nåväl, ja, om markisen ingå på saken, så . . .»

»Ja, hvarför inte,» svarade Rudolf. »Om löjtnant Warino faller, så skall jag åtminstone veta att hämnas hans död.»

»Således i morgon afton?»

»I morgon.»

Kaptenen bugade sig lätt och aflägsnade sig med snabba steg.

Mor och son vxlade en uttrycksfull blick.

»Men, min mor,» yttrade Rudolf slutligen, då den bortgåendes steg förklingat. »Hvarföre ville du förhindra mig att möta honom.»

»Emedan jag ej vill utsätta dig för faran att ändamålslost blifva dödad af honom.»

»Åh, min mor! du bör veta, att jag ej är feg.»

»Väl sannt, men du känner ej kapten Anckarstorm. Han är bekant att vara en landets skickligaste fäktare. Under en tid af fyra år, som han vistades i Paris, var han hjälten i ej mindre än elfva dueller och utgick som segrare ur dem alla. I trots af ditt obestridliga mod

skulle du tvifvelsutän duka under för hans öfverlägsna skicklighet.»

»Och tror du då, att jag skulle tillåta dig, min egen mor, att uppträda emot honom.»

»Nej, för ingen del! Jag har en god plan.»

»Och hvilken?»

»Som du vet, är Georg Stjernkranz, en öfverlägsen fäktare.»

»Han! — den afdankade löjtnanten!»

»Bah! hvad gör väl det, hvilken samhällsställning han förut haft. För närvarande är han en medlem i vårt förbund och som sådan skyldig att underkasta sig våra befallningar.»

»Allt detta är sannt, men jag förstår dock ej, hvad han kan inverka på denna sak.»

»Kära Rudolf! nu är du mer än lofligt enfaldig. Förstår du då ej att Stjernkranz måste blifva min ställföreträdare under duellen. Han är ungefärligen af min längd och när han anlagt den mask, jag nu bär, erfordras det ett invigt öga för att upptäcka bedrägerit.»

Ett gillande småleende öfverfor Rudolfs läppar.

»Din idé är ganska god,» svarade han. »Men antag nu, att han dukar under.»

»Ja, det kunde ju vara en möjlighet, ehuru jag betviflar det. Skulle detta emellertid vara fallet, så är du nödsakad att uppträda. Måhända skall saken aflöpa utan någon svårare blodsutgjutelse.»

»Nej, deri misstager du dig. På Sigrids uppmaning har kaptenen svurit att döda mig.»

»Jag vet det, men det betyder ingenting.»

»Bah! kaptenen synes vara en man, som är van att hålla sitt ord.»

»Sannt, men jag skall veta att tvinga Sigrid att återtaga sitt.»

»Ja, men detta lär ej upphjelpa saken. Kapten Anckorstorm och jag hafva utbytt ord, som göra en duell oundviklig.»

»Nåja, vi få förlita oss på vår goda tur. Kaptenen måste näpsas så, att hvarken han eller någon annan vågar förnya försöket. En lycklig duell skulle förhöja vårt anseende inom hufvudstaden.»

»Ja vi måste segra! och sedan . . .»

»Sedan?»

»Skall Sigrid straffas för sitt förräderi.»

»Ja, straffas skall hon. Men tillsvidare måste vi hålla god min, ty om vi öppet uppträda som hennes fiender, så skall hon förråda oss, och då vore allt förloradt.»

»Men huru skall jag väl efter detta direkta angrepp ifrån hennes sida kunna bemöta henne vänligt?»

»Du måste dock göra det. I den strid emot samhället, hvori vi inlätit oss, äro alla medel tillåtna. Vi måste maskera våra verkliga känslor och tankar samt spela en komedi inför alla dessa välborna narrar, som omgifva oss.»

»Men Sigrids svartsjuka skall städse förorsaka oss obehag. Efter mitt sammanträffande med Ellen, skola de båda flickornas vägar ofta sammanföras, och jag fruktar, att min ljufva liljas lycka skall förgiftas af denna svartalfs farliga intriger.»

»Åh, vi skola bevaka henne och för öfrigt måste du

erkänna, att hon eger rätt att vara svartsjuk. Betänk hvad hon gjort för oss, huru troget hon tjenat oss vid alla våra företag! Hon är skarpsynt och intelligent samt är derföre oundgänglig för oss.»

»Men Ellen skall måhända blifva orolig, då hon varseblir, att jag umgås förtroligt med Sigrid.»

»Åhnej! ditt umgänge med Ellen, huru högt du än älskar henne, får dock ej antaga den förtroliga karaktär, som utmärkt ditt och Sigrids förhållande, alldenstund detta hos mängden skulle väcka misstankar, om en tidigare bekantskap Er emellan. Endast så småningom måste Ni närma Er hvarann ända tills den dag, då du hemför henne såsom markisinna Gennovaris i din boning.»

»Men om min far skulle förråda oss?»

»Han!»

Ett föraktfullt leende gled öfver Gianettas markerade ansigte.

»Han är så helt och hållet i mina händer, att han aldrig kan befria sig ur mitt våld eller våga att korsa mina planer,» svarade hon lugnt.

»Godt! och nu till våra gäster! Ett längre uteblifvande kunde förefalla dem besynnerligt.»

»Ja, du har rätt!» — Hon skrattade vildt. — »Vi få ej jäfva det vitsord vi redan förskaffat oss såsom artiga och belevade främlingar. Herr markis! jag helsar Er!»

Hon bugade sig artigt, hvarpå mor och son åter blandade sig ibland de talrika gästerna.

Rudolf var återstoden af aftonen vid ett briljant lynne, och alla voro ense om, att den unga markisen var en ovanligt älskvärd och belevad värd, liksom å andra

sidan patronessan Wahlberg obestriddt intog platsen som aftonens drottning.

Festen blef alltmera animerad, sünnesstämningen hade höjt sig till sin kulminationspunkt och när gästerna klockan 6 på morgonen aflägsnade sig, woro alla enstämmigt af den tanken, att de aldrig deltagit i en mera lyckad och lysande fest.

Alla woro sålunda belåtna med sin afton — alla utom en.

Sigrid plågades af svartsjukans hemska qval, alstrade af hopplös kärlek, qval, som ej lemmade henne någon ro, som beröfvade henne sömn, lugn och hvila.

Hon hade under inflytande af sin vilda svartsjuka konspirerat emot den mannens lif, som hon älskade högre än allt annat annat i i lifvet.

Och nu var allt förbi! ingen annan finge ega honom; heldre skulle han dö och hon wille med glädje följa honom i döden.

---

12. Duellen.

På Wärtans vestliga strand emellan Tegeludden och nuvarande Dragonlägret ligger en liten, tät skogsdunge, inom hvilken befinner sig en liten jemn gräsplan, bildande ett slags löfsal.

Det var denna plats, som af kapten Anckarstorm blifvit bestämd såsom mötesplats i och för de blifvande duellerna.

Det var ej första gången stället blifvit begagnadt till detta ändamål; tvärtom hade här utkämpats mången het strid emellan personer, som af en eller annan orsak ansåg deras egen heder fordra ett mätande af ömsesidiga krafter.

Allmänna åsigten är, att i ett land, der tvekampen är strängt förbjuden, några dueller ej kunna passera.

Men detta är ett misstag.

I Frankrike t. ex. ser man igenom fingrarne med dessa saker; derföre hafva duellerna der numera högst sällan någon dödlig utgång.

I vårt land deremot blir tvekampens följd nästan alltid: döden.

Sålänge menskliga varelser finnas på jorden, äro stridigheter oundvikliga.

Äro dessa belagda med straff, så söka de stridande naturligtvis att insvepa sig i hemlighetens slöja för att undvika kollation med rättvisan.

När då striden försiggår, söker hvar och en att döda sin motståndare, för att undanrödja det enda vittnet till hans lagbrott.

Följden blir, att den svagaste parten är oundvikligt prisgifven åt döden.

Sedermera skyller man saken på ett sjelfmord eller någon annan olyckshändelse, och såväl rättvisan som den stora allmänheten sväfva för evigt i okunnighet om, att den olycklige fallit ett offer för en medmänniskas hämnande hand.

Huru många strider på lif och död hafva ej utkämpats, dem ingen dödlig bevittnat! huru många bittra qval och outpänliga sorger hafva ej slocknat i grafvens kalla famn, utan att någon människa anat dem!

Den religiösa optimismen har gifvit människan namnet: »Guds afbild!»

Vi deremot skulle med långt större skäl vilja kalla henne »Rofdjurens konung.»

Ty finnes väl några lefvande varelser på jorden, inom hvilkas kretser så mycken tvedrägt och stridighet herrskar, så många mord och brott föröfvas, som ibland slägtet »homo sapiens?»

Vi betvifla, att äfven den mest naiva optimist skall kunna lemna ett tillfredställande svar på denna fråga. —

Fram på den väg, som leder ifrån Ladugårdslands tull till Tegeludden, rullade i stark fart en heltäckt droska förspänd med ett par vackra hästar.

Inne i vagnen sutto tre herrar, hvilka lifigt sampråkade med hvarann.

Dessa personer voro: Rudolf Werner, f. d. löjtnanten Georg Stjernkranz och en notarie Hellgren.

Georg Stjernkranz egde en smärt, nästan qvinnlig kroppsbyggnad och hans ansigte jäfvade ingalunda det utseende af vekhet och qvinnlighet, naturen förlänat honom.

Men under denna späda kroppsbyggnad dolde sig björnens styrka parad med lejonets vighet och bakom den milda, öppna blicken bodde en till den yttersta grad förderfvad själ.

Genom Gianettas försorg hade hans rödlätta ansigte ett mörkt, dystert uttryck; de svarta ögonbrynen och mustascherna jemte det mörklockiga håret gäfvö honom ett visst utseende af manlighet och energi, som helt och hållet kontrasterade emot hans vanliga, lättsinniga uppsyn.

Notarien Hellgren var en äldre, herkuliskt byggd man, med djerft markerade, koppärriga anletsdrag och en på samma gång listig och grym min. — Den på kuskbocken sittande kusken var inhöljd i en vid vaxdukskappa. hvars uppslagna krage helt och hållet dolde hans ansigte, så att endast de svarta, blixtrande ögonen, hvilka sköto eldblixtar åt alla håll, då och då blefvo synliga.

Denna kusk var — Gianetta.

Beslutsam och uppfinningsrik som vanligt hade hon, då löjtnant Stjernkranz för ögonblicket var hennes ställföreträdare, anlagt denna nya förklädning för att kunna personligen vara närvarande vid den tvekamp, som inom kort skulle utkämpas.

Ehuru hon fullkomligt litade på Georg Stjernkranz, skicklighet och Rudolfs mod, ville hon dock vara ett åsyna vittne till den blifvande, tvifvelsutän blodiga scenen och i nödfall kunna uppträda som handlande person på skådeplatsen.

Droskan rullade emellertid oafbrutet fram emot sitt mål.

»Vet du, min käre Rudolf!» utbrast Stjernkranz och gnuggade förnöjd sina händer. »Jag känner mig riktigt upprymd vid tanken på att få öppet blicka döden i ansigtet ännu en gång i mitt lif.»

»Men,» invände Rudolf, »vet du väl, att kapten Anckarstorm är lika skicklig skytt som fäktare?»

»Bah!» skrattade f. d. löjtnanten med en föraktlig axelryckning. »Robert Anckarstorm och jag hafva mer än en gång pröfvat våra krafter i fäktsalarne. Jag känner hans konst mer än väl och derföre skall det vara mig ett sannt nöje att få möta honom i eu strid på lif och död. Hittills har jag haft endast med klåpare att göra; nu ställer ödet en med mig i skicklighet fullt jemngod person emot mig och jag, så att säga, fråssar vid tanken på att få korsa min klinga med hans.»

»Men du är ju utmanad på pistol,» invände notarien.

»Bah! om jag ej alltför mycket bedrager mig på kaptenen, så behöfver jag blott yttran ågra väl afpassade ord för att förmå honom att ombyta vapen. För öfrigt qvittar det mig lika, hvad mina farhågor för utgången beträffar, men jag har alltid föredragit värjan framför revolvren.»

»Men antag nu, att du misräknat dig angående dina egna krafter,» inföll notarien.

»Misstagit mig?» upprepade Stjernkranz. »Det vill säga att — — du tror — —»

»Hm! — ja! — med all möjlig aktning för din förmåga, kan ju ödet lätt bestrida dig segern.»

»Ja! Åhja!» skrattade löjtnanten i obekymrad ton. »Då dör jag i hvarje fall ädlingens död och» — en dyster skugga gled öfver hans ansigte — »det vore måhända det lyckligaste öde, som kunde drabba mig.»

»Seså!» inföll Rudolf hastigt. »Inga dystra profetior, jag ber, ty då anhåller jag att få inleda striden.»

»Nej, för tusan!» afbröt Stjernkranz häftigt. »Jag skulle aldrig förlåta dig, om du beröfvade mig detta nöje.»

»Men om kaptenen skulle igenkänna dig?»

»Skulle du känna igen mig, om du oförmodadt mötte mig under denna förklädnad och vore okunnig om sammanhanget?»

»Nej, du har rätt? din mask är ypperlig och min mor har öfverträffat sig sjelf.»

I detta ögonblick stannade droskan.

»Se så der!» yttrade löjtnanten. »Nu äro vi vid målet.»

»Och jag hoppas att vi äro de första på platsen,» tillade Rudolf i det han öppnade vagnsdörren och med ett lätt språng stod på marken.

»Det här var ju en ypperlig mötesplats,» smålog Georg Stjernkranz, i det han med en förnöjd min betraktade den, lilla jemna af skogsdungen fullständigt inneslutna gräsplanen, som utgjorde en areal af omkring tvåtusen kvadratfot. »Stor skada, att jag ej förut fått formera bekantskap med densamma. — Nåja! — någon gång skall vara den första.»

»Tag dig i akt, Georg, att det ej äfven blir den sista gången!» inföll Gianetta i allvarlig ton.

»Stjernkranz betraktade henne med en förvånad upp-

syn; denna stämma ljöd nästan som en dödslocka i hans öra.

Men han afskakade sig det obehagliga intrycket och svarade i obesvärad ton:

»Min herrskarinna! inom såväl som utom »Korparnes» samfund har jag hitintills egt namn af att vara öfverlägset skicklig i vapnens bruk. I dag för första gången skänker slumpen mig tillfälle att häfda detta rykte, och Ni kan vara förvissad om, att jag ej skall gifva Er orsak till missräkning.»

»Godt! jag förlitar mig på Er. Jag har föröfrigt vidtagit erforderliga mått och steg, i händelse att saken skulle få en för oss olycklig utgång.»

»Och hvilka?» inföll Rudolf förvånad.

»I händelse att Stjernkranz skulle stupa, skall kaptenen blifva ur stånd att duellera med dig.»

»Men, min mor! jag vill ej . . .»

»Tror du då, att jag skulle tillåta dig att onödigtvis blottställa ditt lif?» inföll Gianetta i allvarlig ton. »I trots af ditt obestriddliga mod skulle kaptenen uppfånga dig på spetsen af sin värja inom ett par sekunder.»

Men, min mor!»

»Ja, Rudolf! hon har rätt!» afbröt Stjernkranz »Jag vågar skryta af att vara den ende inom Sveriges gränser, som kan möta honom i öppen duell med hopp om framgång.»

»Tyst!» utbrast Gianetta hastigt. »Nu kommer han.»

Ljudet af galopperande hästar förnams i närheten och några sekunder sedan banande sig tvenne ryttare vägen genom det täta löfverket.

Med ett språng voro de ur sadlen och närmade sig med snabba steg den lilla gruppen.

De båda partierna helsade artigt hvarandra.

»Jag ber om ursäkt, mina herrar, om jag låtit Er vänta allt för länge,» började kapten Anckarstorm i förbindlig ton. »Helst vill jag vid dylika tillfällen vara först på platsen, men några angelägna affärer ha i dag upphållit mig.»

»Har Ni måhända uppgjort Ert testamente?» hånlog Stjernkranz.

Kaptenen rynkade sina buskiga ögonbryn.

»Om förlåtelse, löjtnant Warino! Jag sysselsätter mig ej med tragedien, förrän lustspelet gått till ända,» svarade han kallt. »Är Ni färdig, min herre?»

»När Ni behagar, herr kapten! men vi borde måhända först presentera våra vittnen.»

»En öfverflödigg påminnelse!» svarade kaptenen. »Jag hoppas, att Ni redan känner min vän och följeslagare, kapten Gyllensvärd.»

»Och jag,» inföll Stjernkranz i samma hånfulla ton, »får å min sida presentera vår vän och följeslagare, notarien Hellgren.»

Ett föraktligt leende krusade kaptenens läppar.

»Just ett värdigt vittne,» svarade han kallt. »Men min tid är knapp! Låtom oss börja!»

»Herre!» röt notarien i hotande ton. »Hvad menar Ni med dessa ord?»

»Hvad jag menar?» blef svaret. »Uttryckte jag mig måhända ej tillräckligt tydligt?»

»Ni skall stå mig till svars för Er oförsämndhet.»

»Sedan, min vän! jag måste blott dessförinnan expediera Edra värda vänner.»

»Apropos, kapten,» atbröt Stjernkranz. »Jag öfverlät i går valet af vapen åt Er. Men jag har ändrat mig.»

»Hvad vill det säga?»

»Åh, endast att mina nerver ej kunna fördraga knallen af skjutvapen. Jag ämnade derföre förslå Er ett litet parti på värja.»

»Men, herr löjtnant, det . . .»

»Är emot duellens regler, jag vet det,» svarade Stjernkranz med samma orubbliga lugn. »Men hvad gör väl det? Vi hafva ju på förhand öfvereuskommit om, att hela detta parti är »blot til Lyst.» Att det ej är fruktan, som framkallar mitt förslag, skall jag genast bevisa.»

Han framtog en liten revolver och visade derpå med handen mot höjden.

»Ser Ni den der lärkan, som svingar sig deruppe, drillande sina älskliga toner?» fortfor han. »Gif akt! nu smäller det!»

I nästa ögonblick knallade skottet och den lilla fågeln nedföll död för kaptenens fötter.

»Om Ni besinnar, herr kapten, att första skottet är mitt, så torde Ni måhända inse, att jag ingalunda fruktar en duell på pistoler,» fortsatte löjtnanten i samma lugna ton. »Det står Er emellertid fritt att afgöra, huruvida Ni ingår på min önskan eller ej.»

Kapten Anckarstorm betraktade med en förbluffad min sin motståndare.

Han började förstå, att denne fiende ej var att förakta.

Han hyste emellertid allt för stort förtroende till sin egen kända skicklighet för att härför förlora modet.

»Jag står till Er tjenst, herr löjtnant,» svarade han i förbindlig ton. »Valet af vapen är mig fullkomligt likgiltigt och för öfrigt var det ju från början Er rättighet att bestämma dem.»

»Jag tackar Er.»

»Således — en garde, monsieur!«

Sekundanterna mätte skyndsamt de medförda värjorna och några sekunder derefter korsade de skarpa klingorna hvarann.

Och nu uppstod en strid på lif och död, en strid, som varit värdig att besjungas, om dess ändamål varit ädelt och menniskovänligt.

Liksom blixterna under ett häftigt åskväder korsa hvarann i rymden, så möttes äfven de glänsande klingorna i alla riktningar utan att hinna sitt mål.

Båda kämparne voro jemngoda såväl i styrka och skicklighet som i list och uthållighet.

Stjernkranz egde emellertid en obestridlig öfverlägsenhet öfver kapten Anckarstorm, derföre att han på förhand kände honom, då deremot denne var okunnig om sin motståndares verkliga karaktär och förmåga.

Följden blef, att då löjtnanten stred med orubblig kallblodighet och lugn beräkning, kämpade deremot kaptenen med alltjomnt stegradt raseri, ju mera han såg sig gäckad i sina försök att störta denna oåtkomliga, lefvande jernmur.

Ådrorna svällde på hans panna, svetten lackade ut för hans kinder och hela hans kropp skälfdes af vrede och harm.

»Så, Ni flåsar, kapten!» hånade Stjernkranz. »Börjar Ni redan att blifva trött?»

»Akta Er, unge glop!» röt kaptenen, skummande af raseri. »Jag dödar Er som . . . som . . .»

»Som en hund!» log f. d. löjtnanten. »Min bäste kapten! Jag betviflar ingalunda Er goda vilja, men förstågan . . .»

Fäktningen fortgick emellertid med en ifver, som utvisade, att utgången skulle blifva dödlig för endera af kämparne.

Kapten Anckarstorm blef allt mera hetsig, hans anfall allt häftigare, men öfverallt mötte honom Stjernkranz klinga, som med mästarhand fördes af den unge vagabondens senfulla hand.

Plötsligen gjorde kaptenen ett häftigt utfall och spetsen af hans klinga inträngde i motståndarens högra arm.

»Stjernkranz vek tvenne steg tillbaka och blef blek som ett lik.»

»Död och afgrund!» skrek han med sammanbitna tänder. »Bits du orm, så skall jag rycka ut dina gift-tänder. Det börjar blifva tid på att göra slut på leken.»

Ifrån defensiven öfvergick han till offensiven och striden blef nu allvarsam.

Kapten Anckarstorm, som hittills varit den anfallande parten, såg sig nu nödsakad att retirera, så häftigt angreps han af löjtnanten.

Plötsligen utstötte kaptenen ett doft anskri och tumlade baklänges till marken.

Stjernkranz värja hade inträngt i hans venstra sida så djupt, att han ej förmådde utdraga densamma.

F. d. löjtnanten böjde sig ned och utdrog med ett raskt drag vapnet ur såret.

En mörk blodstråle forsade fram och den sårade drog en djup suck.

Det var dödssucken, ty i nästa ögonblick fanns han ej mera ibland de lefvandes antal.

»Alles todt!» mumlade Stjernkranz. »Den der stöten tog djupare, än ämnadt var.»

Gianetta hade närmast sig den fallne; hon lutade sig ned för att närmare undersöka honom.

»Han är död!» yttrade hon och ett grymt leende lekte på hennes läppar. »Alltid en fara och en fiende mindre. Tack, Stjernkranz! Du har gjort din sak som en hel karl.»

»Jag har gjort mera än jag borde eller ville göra,» svarade f. d. löjtnanten med dof stämma. »Min värjspets inträngde allt för djupt.»

Gianetta fixerade honom skarpt.

»Ångrar Ni måhända Er handling?» sporde hon i nästan hotande ton.

Stjernkranz utstötte ett skallande gapskratt.

»Ångrar! — jag! —» utbrast han vildt. »Nej, min herrskarinna! numera ångrar jag ingenting. Men det fanns dock en tid, då . . .»

»Då . . . fortsatt!

»Då Anekarstorm och jag voro vänner i lif och död. Det fanns ej en tanke, ej en handling, som vi båda ej egde gemensamt.»

»Nå, och hvilken magt förmådde då slita dessa starka tillgifvenhetsband?» sporde Gianetta ironiskt.

»Den starkaste magt på jorden — Kärlekens.»
Gianetta blef uppmärksam.

»Kärlekens magt!» upprepade hon tankfull. »Ni älskade således . . .?»

»Ja, vi älskade båda samma flicka. Han vann henne och jag fick korgen. Ha! ha! ha!» skrek han nästan vildt. »Om jag den gången hade fått honom i mina händer, så skulle jag hafva dödat honom, om han också egdt tusen lif. Men i dag! — Ah, när jag såg honom stå med vapen i hand gentemot mig, då vaknade den gamla vänskapen åter till lif. Min fulla föresats var att skona honom, men ödet hade annorlunda beslutat.»

»Min kära Stjernkranz! Jag tror verkligen, att du börjar blifva sentimental och den rolen misskläder dig helt och hållet.»

Stjernkranz rynkade hotfullt ögonbrynen.

»Om förlåtelse, min fru!» yttrade han kallt. »Sedan jag kom i Er skola, har jag mognat till en hjertlös skurk, en fredlös vagabond, men ännu hafva ej alla bättre känslor helt och hållet inslumrat i mitt bröst. Stundom stormar minnena af det förflutna in äfven i det mest förhärdade hjerta liksom vårfloden bryter isen och under dylika ögonblick känner en sådan usling som jag hela fördömligheten af min nuvarande ställning.»

»Bravo Stjernkranz! du spelar din rol ypperligt,» hänade Gianetta.

»Ni hänar mig, min fru, och det står Er ju alltid fritt,» svarade f. d. löjtnanten med isande köld. »Men

Ni torde observera, att jag ej är så oslitligt fastkedjad vid Er, att ej bojorna kunna slitas.»

»Hvad menar Ni?» sporde Gianetta med rynkade ögonbryn.

»Jag menar, att om Ni vis á vis mig använder allt för stor despotism, så kommer jag att slita de bojor, som för närvarande binda mig vid »Korparnes» förbund.»

»Sååå!» inföll Gianetta ironiskt. »Nåja, min gunstig herre! det står Er fritt att handla efter godtfinnande.»

»Jag ämnar äfven så göra,» blef svaret, »men jag torde äfven få göra Er uppmärksam på, att i samma ögonblick en brytning oss emellan uppstår, kommer jag äfven att uppträda som Er fiende och det stål, som i dag på Er befallning genomborrat min fordne väns bröst, kan lika så lätt hitta vägen till Ert eget hjerta.»

»Ah! Ni behagar hota, min herre!» utbrast Gianetta med vredgad ton.

»Ja, jag hotar — och ännu mera! jag är fullt besluten att verkställa min hotelse. Det är ej Ert eget lif jag i så fall kommer att eftertrakta. Jag vill i dess ställe träffa Er i Er sårbaraste punkt.»

»Och denna skulle vara?»

»Er egen son!»

Gianetta spratt häftigt till.

»Ha, usling! Ni skulle våga . . ?»

»Döda honom? ja, min frul jag skulle göra det utan tvekan! Ni har gjort mig till en usel och förderfvad varelse; i dag har jag, tack vare Ert förvällande, blifvit en samvetslös mördare. Mitt lif är förspildt och därför hyser jag inga konsiderationer för någon, emedan ingen skulle vilja taga ett steg för att rädda mig.»

»Georg Stjernkranz!» utbrast plötsligen Rudolf, i det han trädde löjtnanten tätt in på lifvet. »Dessa dina uttryck synas liktydiga med en utmaning.»

»Som du behagar,» svarade Stjernkranz kallt.

»Och när?»

»Nu genast, om du så vill.»

»Ja, gerna! Jag verkligen brinner af längtan att få pröfva en dust på lif och död; du beröfvade mig nyss detta nöje och derföre är det naturligtvis din skyldighet att gifva mig revanche.»

»Det gläder mig, att du uppfattar saken ifrån denna synpunkt, ehuru den ej är fördelaktigast för dig sjelf. Dock — ödet styr verlden och derföre må du blifva ett försoningsoffer, egnadt åt den fallnes skugga.»

»Ha! det skola vi se! Var ej allt för säker på din sak, ty mången gång gäller styrka mer än skicklighet.»

»Nåja, i hvarje fall står jag till ditt förfogande. En garde således!»

»Nej! det får aldrig ske!» utbrast Gianetta, beslutamt trädande emellan. »Jag tillåter ej, att denna duell får passera.»

»Ha, ha, ha!» hänlog Stjernkranz. »Fruktar söta mamma för gullgossens öde?»

Med ett språng stod Rudolf vid Stjernkranz sida och sträckte honom med ett knytnäfs slag till marken.

»Gullgossen skall visa, att han ej fruktar för en strid på lif och död,» utbrast den unge mannen skummande af raseri. »Om det också gällde tusen lif, så skulle jag i detta ögonblick våga dem.»

F. d. löjtnanten reste sig upp, blek och blodig.

»Rudolf» yttrade han med hes stämma. »Du har dödligt förolämpat mig och derföre måste du dö.»

»Nåväl, försvara dig då, skurk, ty efter hvad som i dag passerat får du ej mera finnas ibland de lefvandes antal,» röt Rudolf,

Gianetta försökte att träda emellan de stridande, hvilkas klingor redan korsade hvarandra.

Men Rudolfs jernhänder stötte henne tillbaka.

»Hindra mig ej, min mor!» yttrade han allvarsamt. »Kom i håg, att det gäller lif eller död!»

Och klingorna korsade hvarann med ljungeldens snabbhet.

Ehuru Rudolf var långt underlägsen sin motståndare i skicklighet, uppehölls han dock af sitt okufliga mod.

En skicklig fäktare skulle dock genast förstått, åt hvilketdera hållet segern lutade.

Rudolf angrep med alltjemnt stegrad häftighet sin motståndare, under det att denne med den öfvade fäktarens kallblodiga skicklighet afvärjde stötarne och endast sökte afvakta rätta ögonblicket att med en väl rigtad stöt sända sin motståndare till evigheten.

Striden fortgick med städse ökad kraft och Rudolf försökte alltjemnt förgäfvos att besegra sin ihärdiga motståndare.

»Tråkigt, min käre Rudolf, att lyckan sviker dig,» hånade Stjernkranz. »Jag hoppas emellertid, att din beprisade jättestyrka till sist skall taga ut sin rätt.»

»Ha, skurk! du hånar mig!» utbrast Rudolf, skummande af vrede. »Men vänta! . . .»

Och ånyo gjorde han ett häftigt utfall, hvilket dock Stjernkranz lika hastigt parerade.

»Ni börjar att blifva temligen närgången, min unge vän,» smålog vagabonden i hänfull ton. »Det vore måhända skäl i att avsluta leken.»

Och han öfvergick med ens ifrån defensiven till offensiven.

Utgången var nu ej längre tvifvelaktig, ty Rudolfs försvar blef allt mattare och en mörk blodström framträngde ur hans högra arm.

Redan måttade Stjernkranz en afgörande stöt för att med ens göra slut, då plötsligen en högst oväntad person beträdde skådeplatsen.

Denna person var Sigrid.

Den stackars flickan hade tillbragt en sömnlös natt, sedan hon konspirerat emot Rudolfs lif.

Hon började bittert ångra sitt tilltag och ångsten dref henne ut för att bevittna den blodiga striden och om möjligt rädda den älskade ifrån den fara, som hotade, honom.

Dold bakom ett tätt busksnår betraktade hon hela den förfärliga scenen och hennes hjerta klappade af glädje då hon såg kapten Anckarstorm falla.

Men då hon ytterligare afhörde ordvexlingen mellan Stjernkranz och Rudolf, samt såg de båda männen korsa sina klingor till en ny duell, bleknade hon af förskräckelse.

Fasan fastkedjade henne vid marken och ångsten tillsnörde hennes strupe, så att ej ett ljud förmådde framtränga öfver hennes läppar.

Men då hon såg blodet framsippra ur Rudolfs sårade arm, återvann hon med ens sin besinning.

Med blixstens snabbhet störtade hon fram och ställde sig emellan de stridande.

I samma ögonblick gjorde Stjernkranz ett häftigt utfall och spetsen af hans skarpa vapen inträngde i den unga flickans bröst.

Med ett lätt anskri sjönk den unga flickan till marken.

Stel af fasa släppte de båda motståndarne sina vapen och stirrade med vidöppna ögon på det olyckliga offret.

Gianetta rusade fram och lutade sig ned öfver den fallna.

»Sigrid!» utbrast hon häftigt. »Hvad vill det här säga?»

Den unga flicken uppslog sina ögon.

»Det vill säga att . . . allt är . . . slut» hviskade hon med matt stämma. »Straffet för . . . mitt förrä . . . deri . . . blef . . . döden . . .»

»Sigrid!» utbrast Rudolf blek af häpnad. »Huru är det med dig?»

»Med mig . . . är det . . . snart . . . brä,» hviskade den sårade flickan, i det hon tryckte sina händer emot bröstet, ur hvilket en mörk blodstråle framforsade. »Jag dör . . . för dig . . . min . . . Rudolf.»

Ynglingen kastade sig, gripen af ångest och förtviflan, ner på knä framför den sårade.

»Sigrid! min älskade vän!» stammade han med darande röst. »Du får icke dö! — hör du? — du får det

inte! Du måste lefva för att låta mig försona min tro-
löshet med den varmaste kärlek.»

Ett sorgligt småleende öfverfor som en matt solstråle
den unga flickans bleka ansigte.

»Nej, Rudolf! jag hoppas . . . ingenting mera . . .
af lifvet,» hviskade hon. »Döden var nu . . . min ende
. . . vän och jag dör nöjd . . . då du sitter så här vid
. . . vid min sida . . . och jag får . . . trycka din hand
. . . Ack, Rudolf! . . . jag har älskat dig . . . så högt
. . . så innerligt . . . att jag ej . . . kunde tänka mig
. . . lifvet utan . . . dig, eller se dig . . . i en annans
. . . armar . . . Men nu . . . när jag står . . . på . . .
grafvens brädd . . . synes mig . . . allt annorlunda . . .
Nu känner jag . . . endast . . . en längtan att . . . att se
dig . . . lycklig . . . och om det . . . är sanning, att det
. . . finnes ett . . . ett lif efter detta . . . så skall . . . min
ande kringsväfva dig . . . som . . . en skyddande genius
. . . och då skall jag glädjas . . . om . . . om du blir lyck-
lig vid . . . sidan af . . . henne . . . henne som du älskar . . .»

»Nej, Sigrid! jag blir ej mera lycklig, om du går
förlorad för mig!» utbrast Rudolf i högsta förtviflan. »O
jag är en usling, en samvetslös skurk, som kunnat svika
din varma, tillgifna kärlek. Förlåt mig, min dyra, till-
bedda vän!»

»Ja, Rudolf,» svarade Sigrid och i hennes slocknande
blick brann ett återsken af den mest hängifna kärlek,
jag förlåter . . . dig om jag . . . har något att . . . förlåta
. . . Hjertat låter ej . . . befalla sig . . . och hon . . . hon
är . . . vackrare och . . . och oskuldsfullare . . . än jag . . .
Hon har ej . . . i likhet . . . med mig . . . läppjat ur lastens
. . . och njutningens . . . bågare; hon är . . . ett rent och

... oskyldigt barn ... och derföre ... gör du rätt ... i att älska henne ... Måtte hon ... göra dig lycklig! ... Se Rudolf! ... Se deruppe ... långt fjerran i ... den vida rymden ... blickar en ... en liten vänlig ... stjärna ... välkommen! ... Dit upp skall ... min trötta ande ... svinga sig förklarad ... och ... bedja för ... min älskling inför ... allmagtens tron ... Ljuft är ... att lefva, men ... ljufvare ... att dö för den ... den man älskar ... Kyss mig ... min Rudolf! ... Låt min själ ... få flyga ... långt ... långt bort vid en ... kärlekens rena ... hängifna kyss ... ett livvets ... och ... sällhetens ... sista farväl ...»

Hon gjorde ett försök att utsträcka sina armar, men magtlösa nedföllu de till sidorna.

Rudolf böjde sig ned och förde sin mun intill flickans bleknande läppar.

Och det arma barnet utandades sin smärta i en lång, en innerlig kyss.

»Rudolf!» yttrade Gianetta, häftigt upprörd. »Vi måste ombestyra saken så att hon kommer hem och någon skicklig läkare tillkallas. Måhända kan hon då ännu räddas.»

»Nej ... låt mig ... dö ... här!» bad Sigrid med slocknande stämma. »Ack Rudolf ... minnes du Axel ... och Maria ... som vi så många gånger beundrat ... och gråtit öfver ... deras öden ... O! ... låt mig upprepa de ... oförgätliga ... orden, ännu ... en gång ... ack ... mitt minne sviker ... mig! jo ... jo ... nu minnes jag ... jag vill ... tillämpa dem på dig ... om jag också ... ej är så ... så älskad som ...» Maria var ... jag säger ... som hon ...

God morgon! . . . Rudolf! . . . nej godnatt!
 Ty döden . . . sitter vid mitt . . . hjerta . . .
 Spörj icke . . . hvad som hit . . . mig fört!
 Min . . . kärlek blott har . . . mig förfört.
 Ack! . . . när den långa . . . natten . . . skymmer
 Och menskan står . . . vid grafvens . . . dörr,
 Helt annorlunda . . . då . . . än förr,
 Syns lifvet . . . med dess små . . . bekymmer,
 Och blott en kärlek . . . skön . . . som vår . . .
 Ta's med . . . när man . . . i grafven går . . .

Se! . . . Rudolf! . . . öfver solen . . . far . . .
 Ett moln! . . . När . . . det för . . . svunnit har . . .
 Då är . . . jag död, då . . . sitter anden
 Förklarad . . . på . . . den fjärran . . . stranden . . .
 Och ber så . . . godt för . . . dig och ser . . .
 Med kärleks milda . . . ögon ner . . .
 Men sätt . . . en minnesros . . . på grafven!
 När se'n den dör . . . i natt . . . begraven . . .
 Det solens . . . barn! . . . Tänk då på mig, . . .
 Som . . . vandrar grafvens . . . mörka stig . . .
 Min kärleks . . . dagar . . . vorò korta . . .
 Se, Rudolf . . . nu . . . är molnet . . . borta . . .
 Farväl! . . . Farväl! . . .

Den unga flickan tillslöt sina ögon och för ett ögonblick tycktes lifsgnistan för alltid slocknad i hennes bröst.

Med ett uttryck af den djupaste förtviflan lutade sig Rudolf ner och kysste den bleka pannan.

Plötsligen uppslog den unga flickan åter sina ögon och hennes blick sökte den tillbedde vännens.

Nytt lif tycktes för ett ögonblick genomströmma hennes ådror, ty hon reste sig upp till hälften och en nästa öfverjordisk eld brann i hennes ögon, då hon med säker stämma fortsatte:

Från fjerran strand en liten stjerna blinkar
Och till ett fridfullt hem mig vänligt vinkar,
Ett hem, der endast frid och kärlek bo;
Der inga sorger qualda hjertat trycka,
Der skall jag bedja för min älsklings lycka,
Att ingen smärta störa må hans ro.

Det kyler, smärtar hvassa, kalla stålet,
Dock gränsen hunnen är och vunnit målet,
Som skänker ro åt söndersargad själ.
Mig lifvet lärt att älska och att — lida,
Nu dör jag lycklig vid min älsklings sida . . .
Farväl, min . . . älskade! . . . Ett . . . kort . . . far . . . väll!»

Magtlös sjönk hon tillbaka på marken. En djup suck, en svag handtryckning — och allt var förbi.

Med en automats stela rörelse reste sig Rudolf upp. Hans ansigte var marmorhvit och hans ögon uttryckslösa.

»Det är slut,» hviskade han. »Låt oss fara hem!»

Gianetta, den starka, okufliga qvinnan, glömde ej ett ögonblick sin role, utan skyndade bort och efter några ögonblick stannade droskan framför den sorgliga gruppen. Tigande upplyftade Rudolf den döda flickan på sina armar och steg in i vagnen.

Stjernkranz tog utan att yttra ett ord plats vid hans

sida, Gianetta gaf hästarne en väldig klatsch och med blixstens snabbhet rullade ekipaget derifrån.

De qvarvarande ombesörjde så godt sig göra lät kapten Ankarstorms bortforslande och inom några få minuter herrskade åter lugn och frid på denna plats, som nyss bevittnat tvenne förfärliga strider på lif och död.

---

13. Un supé à la demimonde.

Två dagar efter det blodiga uppträde, vi i föregående kapitel bevittnat, syntes åtskilliga personer kommande från skilda håll med snabba steg ila framåt Regeringsgatan och inträda i ett större hus, från hvars första våning utströmmade ett bländande ljussken.

Denna våning beboddes och bebos ännu i dag af en konsul Fredlund, väl bekant inom hufvudstaden för sitt extravaganta och utsväfvande lefnadssätt.

Konsuln hade denna afton anordnat en af sina s. k. ungtkarlssupèer, hvars manliga medlemmar representerades utaf gräddan ur »la haute volée» och de qvinliga af de elegantaste och mest bekanta demimoneddamerna inom Stockholmsverlden.

Dessa supèer togo vanligen sin början omkring klockan tio på aftonen samt fortsatte sedan i de flesta fall till klockan fem på morgonen.

Klockan är slagen elfva, då vi taga oss friheten att inträda i konsulns vackra, elegant dekorerade ungtkarlvåning.

Ett serdeles rörligt lif herrskar derinne och den anda, som råder inom sällskapet, är lika fri som animerad.

Såväl de olika ämnen, hvaraf sällskapet är sammansatt, som de samtalsämnen, som företrädesvis väljas, skulle

utgöra ett rikt stoff för en författares penna och vi beklaga, att vi endast i allt för matta färger förmå att teckna den scen, som här föreligger våra ögon.

Derborta upptäcka våra förvånade blickar den bekante filantropen, doktor N —, hvars värtaliga för menskligheten ömmande föredrag mången gång framlockat beundrans och tacksamhetens tårar ur känsliga åhörarens ögon.

Sittande i en soffa med armen lindad omkring lifvet på en mörklockig, retande sirén, hviskar han ord i hennes öra, hvilka, att döma af det intresse, hvarmed de åhöras, antyda, att hans talang som talare är ganska vidt-omfattande.

Der borta vid bordet står en af våra förnämsta andliga talare, komminister L—g, hållande i högra handen ett till brädden fylldt champagneglas och med venstra armen lindad omkring halsen på en liten täck blondin.

Men förgäfvos kan man i detta ögonblick i den firade prestmannens jovialiska anlete spåra detta fanatiska, nästan öfverjordiska uttryck, som gör hans andliga föredrag så lockande för de troende.

Det är sinnlighetens orena eld, som brinner i hans ögon, det är lustans förhärjande passion, som färgar hans pussiga kinder och stämplar hans smidiga, välfödda ansigte med ett cyniskt och demoniskt uttryck.

Här midt på golfvet står den för sin okufliga beslut-samhet, sina utomordentliga kunskaper och sina rena seder bekante statsmannen W—g, på hvars läppar man aldrig i det offentliga lifvet försport ett leende.

Är det väl han, som på sina armar upplyftar en ung flicka och med sin starka, fylliga sångarröst deklamerar:

»Nej, jag vill dricka, tills jag dignar tung
 På mjuka bädden vid min flickas sida.
 Din hvita barm, hvad den är varm och ung!
 Hvad der är ljuft att tidens lopp förbida! — —»

Ja, det är verkligen han! Sinnlighetens mäktiga trollstaf har vidrört hans panna och färgat hans pergamentslika ansigte med passionens förtärande brand.

Och denna lille, grånade cyniker med sin ungdomliga klädsel och sin blomma i knapphållet — hvem är väl han?

Ack, mer än väl är han känd af Stockholmspubliken för sin extravagans och sin beundran för det täcka könet.

Men han representerar en frejdad stat och är som sådan — (naturligtvis!) — oantastlig.

Men hvem är väl denne man med sin långa, lutande kroppsställning, sitt färg- och köttlösa ansigte samt sina insjunkna håliga ögon, hvilken nu framträder ibland grupperna med ett matt småleende på läpparne och ett champagneglas i handen?

Det är stället värd, konsul Fredlund, i cgen hög person.

»Mitt herrskap!» börjar han med hes, obehaglig stämma. »Tillåt mig, att för några ögonblick taga Er uppmärksamhet i anspråk.»

»Tyst! — värden äskar ljud! — tyst, då för tusan!» skreks i kör ifrån alla håll.

Konsul Fredlund blickade sig omkring med halfslutna ögon och när sorlet tystnat fortsatte han med sin monotona röst:

»Mina herrar och damer! Jag har i dag stämt Er hit för att fira en kärlekens och njutningens fest. Bacchus har bjudit fru Venus på gästabud och vi vilja äfven efter bästa förmåga visa oss värdiga dessa höga gäster. Lika gladt som vi tömma vinets eldiga drufva ur kristallens glänsande omhölje, lika villigt vilja vi äfven suga kyssens glödande drufva från de älskliga nymfernas rodmande läppar. Jag har i dag bjudit Er på det skönaste lifvet eger: *kärlek och vin*. Jag hoppas, mitt herrskap, att ingen af Er missförstår mina afsigter utan att hvar och en ser sig till godo efter bästa förmåga, så att vi alla vid afskedet känna oss belättna med vår afton. Den, som känner mig, vet äfven, att jag i dylika fall plägar föregå med godt exempel. Och nu, mitt herrskap! en skål! en skål i botten för de sköna damer, som välvilligt infunnit sig här för att med sin närvaro förljufva aftonens och nattens nöjen. Er skål, mina hulda barn!»

»Bravo! bravo!» ljöd det ifrån alla håll och de stordmande handklappningarne utvisade, att världens skål dracks med enhällig acklamation.

Alla trängde sig fram för att klinga med honom, alla prisade i de mest smickrande ordalag hans vältalighet och gästfrihet.

Men konsuln syntes ej serdeles lyssna härfpå.

Hans ögon voro oafbrutet fästade på en aflägsen vrå af rummet.

Den, som följde riktningen af hans blickar upptäckte derborta en ung flicka, hvilken satt alldeles ensam i en undangömd vrå och med skygga blickar betraktade det blandade sällskapet.

»Hilma!» utbrast plötsligen konsulu i befallande ton.

Vid hans rop skyndade en elegant klädd dam fram till honom och fattade hans hand.

»Ropar du, min söta vän?» sporde hon i på samma gång smekande och gäckande ton.

»Ja, visst fan ropar jag!» utbrast konsuln snäsigt. »Hör på Hilma! den der flickans derborta är ju Eugenie Malmström.»

»Hon? — hm! javisst!»

»Den flickan, som du i afton hitfört för min räkning?»

»Ja, min vän!»

»Och hvarföreⁿ sitter hon då der så tyst och ensam?»

Den eleganta damen höjde på axlarna.

»Jag får ingen bugt med det tjurhufvudet,» förklarade hon kallt. »När jag börjar att tala om kärlek, vin och glädje, jollrar det enfaldiga våpet om söta mamma.»

»Stackars lilla oskuld!» hånlog konsuln med ett vidrigt leende. »Det blir emellertid din sak att bortarbete de der förargliga skruplerna.»

»Men det blir svårt,» invände den eleganta damen.

»Bah! genom goda ord och vackra förespeglingar kan man nå sitt mål. Champagnen är dessutom en god bundsförvandt, ty på den varan får ej sparas.»

»Men hon vill ingenting dricka.»

»Prat! ihärdighet besegrar det envisaste motstånd. Kom ihåg, att i samma ögonblick hon är min, erhåller du kontant tvåhundra kronor.»

Den eleganta damen betraktade konsuln med en lång hotfull blick.

»Nåja, det skall måhända låta sig göra,» svarade han slutligen. »Jag skall göra mitt bästa och, så sannt jag heter Hilma Valdoradi, skall jag äfven lyckas.»

»Godt! låt se, att du håller ord. Men, hvad vill det säga? För tusan! den karlen får ej i förtid kollra bort flickungen.»

Orsaken till konsulns utrop var den, att en ung elegant klädd herre med ett på samma gång nobelt och vackert utseende hade närmat sig den ifrågavarande flickan.

»Hvem är den der herrn?» sporde Hilma, som var ingen annan än vår fordna bekanta, grefvinnan K—hjelms förrädiske kammarjungfru.

Ifrån att hafva under en längre tid varit konsul Fredluds meträss, hade hon nu blifvit hans så kallade »skafferska», det vill säga, att hon uppspårade för hans räkning unga, oförderfvade flickor, hvilka sedermera föllo ett offer för den gamle vällustingens förförelsekonst. — — —

»Hvem han är?» upprepade konsuln i förargad ton. »Det är ingen annan än den under de sednare dagarna så beryktade markis Gennovaris, i hvilken alla fruntimmer synes vara så öfvermåttan förtjusta.»

»Han!»

Hilmas bruna ögon blixtrade, och ett triumferande leende öfverfor hennes täppar.

»Hvad vill det säga?» utbrast konsuln förtretad. »Skulle äfven du, gamla toka . . .»

»Vara förtjust i honom? Javisst!» svarade Hilma hastigt. »Var lugn, min bästa konsul! Han skall ej få tillfälle att vexla många ord med den lilla Eugenie.»

Med dessa ord vände hon konsuln ryggen och närmade sig med snabba steg markis Gennovaris, alias Rudolf Werner.

Ynglingen hade slagit sig ner vid Eugenies sida och med sin välklingande stämma hviskade han ljufva ord i hennes öron.

Trogen sin role. förde han samtalet på en bruten svenska, i hvilken en mängd italienska ord voro inblandade.

Planen var nemligen, att han så snart sig göra lät utan att väcka misstankar skulle kunna uttrycka sig obehindradt på svenska språket.

»Hvaföre är Ni då här så tyst och sluten, mia carissima?» hviskade han i smekande ton.

»Emedan jag ej har någon att tala med, samt emedan . . .»

»Emedan?»

»Emedan jag ej befinner mig väl i detta sällskap. Alla dessa herrar betrakta mig med så underliga blickar, att blodet är färdigt att stelna i mina ådror. Och så . . .»

»Och så? . . . fortsätt min vän!»

»Och så äro de öfriga damerna så besynnerliga. De se så fräcka och utmanande ut. Jag vet ej, huru det kommer sig, men jag ryser så snart någon af dem betraktar mig.»

»Stackars barn! huru har Ni kommit hit?»

»Jag bor hos min mor på Söder, Besvärgsgatan 28. Då jag om dagarne har gått ut för att söka arbete med sömnad, har jag ofta mött ett fruntimmer, den samma som nu talar med herrn derborta.»

Hon visade dervid på Hilma Valdoradi

»Nåväl?»

»Detta fruntimmer sade mig i går, att om jag ville infinna mig här, så skulle jag erhålla mycket arbete och god förtjenst. Då jag för min mors skull behöfver förtjena pengar, så blef jag glad häröfver och infann mig på bestämd tid. Men fruntimret förde mig då hitupp och bad mig vänta, till dess att konsuln fick tillfälle att tala vid mig.»

»Ah! jag förstår!»

Rudolf betraktade den unga flickan och ju mera han studerade hennes blygsamma, oskuldsfulla anletsdrag desto mera intagen blef han i denna sköna, af inga härjande passioner berörda blomma.

Hans nattsvarta ögon blixtrade; det sinnliga blod som, ett arf efter fadren, rann i hans ådror började att taga ut sin rätt.

»Den flickan skall bli min,» mumlade han. »Långt heldre må hennes oskuld förintas i en ung, lefnadsfrisk ynglings famn, än i armarne på denna gamle, orkeslöse vällusting.»

»Hvad heter Ni mitt barn?» sporde han högt

»Eugenie Malmström,» svarade flickan blygt.

»Nåväl, kära Eugenie! jag kan ej förneka, att du i afton befinner dig i temligen tvetydigt sällskap, åtminstone hvad beträffar de härvarande individerna af ditt eget kön. Men var lugn! hvad som än må hända skall jag veta att beskydda dig.»

Den unga flickan höjde sina ögon med en tacksam blick mot sin räddare.

Men då hon mötte ynglingens brännande blickar ned

slog hon åter ögonen och en glödande rodnad öfverfor hennes kinder.

Den första gnistan ur passionens allt förtärande våld hade redan banat sig väg till det arma barnets oerfarna hjerta.

»Redan i morgon måste jag träffa dig,» fortfor Rudolf i hviskande ton. »Hör du? jag får ju det.»

»Min herre! jag vet inte om . . .»

»Om man med förtroende bör gå sin beskyddare till mötes? Eugenie! det smärtas mig, att du tviflar på min upprigtighet.»

Ett par klara tårar dallrade i den unga flickans penslade ögonfransar.

»Min herre! förlåt mig!» bad hon i bevekande ton.

»Min afsigt var ej att såra Er.»

»Jag tror dig, men för att bevisa detta förtroende måste du lofva att möta mig i morgon.»

»Ja, mln herre! jag . . . jag . . .»

»Nåväl?»

»Jag lofvar Er det,» hviskade den stackars flickan, som under inflytandet af Rudolfs lågande blicker kände sig till mods som fågeln, tjusad af skallerormen.

»I morgon klockan fyra således väntar jag dig i Kungsträdgårdens vestra allé.»

I detta ögonblick lade sig en lätt hand på Rudolfs skuldra.

Den unge mannen vände sig blixtnabbt om.

Framför honom stod Hilma Waldoradi.

»Herr markis!» yttrade hon med sitt mest förföriska leende. »En allmän klagan förspörjes, att Ni, den förnämste kavaljeren på platsen, helt och hållet ignorerar

oss alla, i stället för att låta deltagarne i vår lilla fest njuta af Ert angenäma sällskap.»

»Min fröken,» svarade Rudolf kallt. »Ni öfverskattar tvifvelsutän min förmåga. Då här på platsen finnas så många personer, hvilka såväl hvad beträffar bildning och kunskaper som ålder och samhällssällning stå högt öfver mig, så skulle det å min sida vara förmätet att uppträda bredvid dem med något hopp om att vinna uppmärksamhet.

»Ah, herr markis!» Ni misstager Er helt och hållet,» svarade Hilma i öfvertalande ton. »Ni glömmet, att på denna fest är det vi, fruntimmer, som ega att befalla, och om Ni värdigas kasta en blick på alla dessa vackra ögon, som i detta ögonblick äro fästade på Er, så skall Ni öfverallt läsa en värtalig förebräelse öfver Er likgiltighet och Ert kallsinne.»

»Min fröken! Ni är i sanning en värtalig tolkarinna af de skönas känslor,» yttrade Rudolf småleende, »och för så öfvertygande skäl måste jag buga mig. Men förlåt mig, min vackra ciceron! jag känner ej ens Ert namn och derföre. — — —»

»Mitt namn är Hilma Waldoradi och jag är — —»

»En för barnstöld misstänkt person,» inföll plötsligen en dof stämma bakom dem.

Hilma vände sig blixtnabbt om.

Tätt bakom henne stod en mörklagd herre, som det syntes, inbegripen i ett lifligt samtal med en ung, vacker flicka.

Hilma fixerade honom skarpt, men ej en min i hans ansigte förrådde, att det var han som uttalat den hemska anklagelsen.

Hilma, som emellertid emot sin vilja kände sig orolig öfver de hemlighetsfulla orden, vände sig åter emot Rudolf.

»Om förlåtelse herr markis!» yttrade hon med ett tvunget leende. »Min^s pligt som värdinna kallar mig härifrån, men icke desto mindre vågar jag hoppas, att Ni åtlyder min vänliga uppmaning och låter de närvarande damerna mera än hittills varit fallet njuta af Ert angenäma sällskap.»

Rudolf bugade sig kallt.

»Jag skall försöka att uppfylla Er önskan så vidt i min förmåga står,» svarade han lugnt.

Hilma vände sig emellertid emot den unga flickan.

»Hör på, min lilla vän!» yttrade hon i befallande ton. »Nu är det måhända tid för oss att uppgöra våra små affärer. Jag vill ej uppehålla Er längre, då jag kan förstå, att Ni längtar att komma hem till Er stackars mor så fort som möjligt.»

Eugenie reste sig hastigt upp.

»Jag tackar Er, min fru,» svarade hon gladt. »Jag kan ej neka till, att jag börjar längta hem.»

»Godt — följ mig då!»

Hon fattade flickans arm och drog henne med sig mellan de hopade grupperna.

Rudolf blickade efter dem med ett hotande ögonkast.

»Hon skall bli min!» mumlade han mellan de sammanbitna tänderna. »Jag släpper ej så lätt mitt byte.»

»Nå! än Ellen då?« hviskade en röst i hans öra.

Rudolf spratt till och vände sig hastigt om.

Framför honom stod löjtnant Warino, alias Gianetta.

»Ellen?» upprepade den unge mannen i förlägen ton.

»Hvarföre nämner du hennes namn just nu?»

»För att påminna dig om att vara på din vakt. Det erfordras blott den minsta oförsigtighet å vår sida, så är allt förloradt. Kom ihåg, att Sigrid är död, och att Ellen är den enda lämpliga person, som förmår fylla hennes plats.»

»Men skall hon väl ingå derpå?»

»Litar du så litet på din egen magt?» sporde Gianetta föraktligt. »Då eger du ej din fars djerfva tillförsigt, fastän hans sinnliga blod flyter i dina ådror.»

»Min mor! om du tror, att jag tvekar, så misstager du dig storligen. Men denna flicka . . .»

»Är retande det förstår jag, och jag klandrar dig ej. Men var blott försiktig!»

»Var lugn! jag vill blott rädda henne ifrån detta lefvande skelett, denne förstörde vällusting, som ej är ens värd att kyssa hennes fötter.»

»För att sjelf få ega henne,» smålog Gianetta.» Men apropos! Vet du, hvem denna Hilma Valdoradi är?»

»Om jag känner henne!» utbrast Gianetta och hennes svarta ögon glödde som tvenne eldklot. »Jag har henne att tacka för flera långa och sorgliga år af mitt lif. För hennes skull slocknade förståndets ljus i min själ, för hennes skull irrade jag känslolös omkring i skog och mark utan rast eller ro, för hennes skull har mitt hår bleknat, min kind fårats och ögats glans slocknat. Ja, Rudolf! Näst greve K—hjem har denna qvinna varit mitt gräsligaste olycksöde här i lifvet.»

»Men min mor! du yrar! jag förstår dig inte.»

»Nej, jag förstår knappast sjelf, hvarföre jag låter denna hyena dväljas i min närhet, utan att slita henne i stycken. Troligen är det derföre, att jag föraktar henne alltför djupt, för att vilja tillfoga henne någon skada.»

»Men hvem är hon då?»

»Hon är den qvinna, som ryckte dig Rudolf, ur din moders armar för att på din egen fars befallning öfverlemna dig åt barnhusbarnets förfärliga lott. Som en lumpen tjuf smög hon sig nattetid in i den ensliga koja, jag bebodde, ryckte dig ur min famn och bar dig bort ur din moders närhet. Jag vaknade och saknade dig vid min sida. Förgäfves anropade jag himlens och afgrundens magter, förgäfves störtade jag andlös genom gator och gränder för att söka dig, förgäfves tillsporde jag alla mötande personer efter dig. Slutligen förmörkades mitt förstånd och vansinnets natt omtöcknade min hjerna. Men nu sedan jag åter vaknat till ett nytt lif, hatets och hämndens, nu har jag efterspanat min lyckas förstörare, och jag har ibland dem äfven funnit denna hjertlösa megära.»

Vid tanken på sina utståndna, förtärliga lidanden skar hon tänderna af smärta och raseri, och hennes kropp darrade af undertryckt rörelse.

Äfven Rudolf hade blifvit blek vid den oväntade underrättelsen och han sände en mörk blick efter Hilma Valdoradi, som stod vid Eugenie's sida framför ett af de dukade borden.

»Det var således denna qvinna, som kastade mig som en fader- och moderlös varelse ut i den vida verlden,» mumlade han med dof stämma. »Det är henne

jag har att tacka för mitt förfelade lif, för det sorgliga förflutna, det dyystra närvarande och det hopplösa tillkommande. Men jag skall hämnas — hämnas så, att min hämnd skall ihågkommas efter århundradens förlopp.»

»Så känner jag igen mitt eget kött och blod,» jublade Gianetta. — »Men nu få ej längre uppehålla hvarann. Det skall måhända väcka uppmärksamhet, om vi mera än nödigt är samtala sins emellan.»

»Om förlåtelse, mitt herrskap! Det synes nästan, som om min anspråkslösa fest ej funnit nåd för Edra ögon,» ljöd plötsligen en hes stämma bakom dem.

Mor och son vände sig blixtnabbt om.

Framför dem stod konsul Fredlund med ett sardoniskt leende på de tunna läpparne.

»Jag beklagar verkligen, om jag misslyckats i att träffa Er smak, mina herrar,» fortfor värden med samma outgrundliga leende. »Och dock har jag försökt att anskaffa allt, som kan förnöja sinne och hjerta. Blicken Er omkrnig, signores, och I skåden öfverallt nordiska, retande skönheter, som på en vink af Er äro färdiga att kyssa Edra fötter. Se derborta på hordet, huru södrens eldiga dufvor vänligt blinka emot Er och vinka Er till nöjets och kärlekens segrar. — Är det sång, Ni saknar mina herrar? Nåväl, Er önskan skall blifva uppfylld.»

Han närmade sig en smärt, mörklagd herre af ett intelligent utseende och lade sin hand på hans axel.

»Hör på, S—m!» yttrade han lugnt. »Det finnes inom sällskapet åtskilliga gäster, som önska att få höra din klara stämma klinga i afton.»

S—m, Kgl. theaterns dåvarande förnämste tenorsångare, höjde föraktligt på axlarne.

»Sjunga här!» utbrast han. »Fi donc!»

»Bah! hvad gör väl det? Hög din stämma och låt sången klinga till ära för vinets och kärlekens guddom?»

»Nåja, må göra! För en gångs skull så . . .»

Den glade sångaren steg upp på en stol och låt höra en ljudlig löpning.

Genast afstannade det bedöfvande sorlet och alla de närvarande gästerna omringade S—m, i förväntan på hvad som komma skulle.

Åter klingade tonerna klara och rena ur den frejdade sångarens strupe:

När i ett lag af glada bröder
 Jag befinner mig,
 Der sången klingar, drufvan glöder,
 Bröstet vidgar sig;
 Då klappar mitt hjerta af fröjd,
 Då gnolar jag, munter och nöjd:
 Klunk i botten!

Chör. Ja, klunkom, klunkom, glas mot glas,
 Och drickom för *nöjet* i muntert kalas!

Men under *nöjet* vill jag sjunga
 Glädjens friska sång.
 När sången dallrar på min tunga,
 Känns ej tiden lång.
 Så blixtnabbt förgår hvar minut,
 Ty sången på sorgen gör slut.
 Klunk i botten!

Chör: Ja, klunkom, klunkom glas mot glas,
Och drickom för *sången* i muntert kalas!

Men när jag sjunger, torkar strupen,
Hjernan kännes tom;
Då hjälper föga lilla supen
För min torra gom.
Champagnens förtrollande glöd
Blir törstens och sorgernas död.
Klunk i botten!

Chör: Ja, klunkom, klunkom glas mot glas!
En skål för *champagnen* i muntert kalas!

Af vin och sång i känsligt hjerta
Alstras kärleken;
Man glömmer sorger qual och smärta
Man glömmer sorger, qual och smärta
Hos en dyrkad vän.
Och muntert vid rykande bål
Man dricker den älskades skål,
Klunk i botten!

Chör: Ja, klunkom, klunkom glas mot glas!
En skål för *de sköna* i muntert kalas!

»Bravo, Bravissimo! lefve S—m! lefve det täcka könet!» skallade det ifrån alla håll.

Sångarens stol blef omringad och sjelf bars han i triumf rundt omkring rummet.

Men högt öfver det förvirrade sorlet och det bedöfvande jublet klingade hans klara höga toner:

»Sjungom vänner! Låt oss muntra vara
Uti Bacchi glada lag!» etc.

»Mera champagne!» skrek konsul Fredlund med sin hesa stämma. »Ännu har ej glädjen nått sin kulminationspunkt, ännu har ej Bacchus hunnit att göra sin kärleksförklaring för fru Venus. Mera champagne!»

Och åter flögo champagnekorkarne i taket och den guldgula drufvans safter fräste i de kristallklara glasen, alltjemnt accompagnerade af den glade sångarens tjusande toner.

Orgierna började att blifva allt mera vilda, sorlet alltmera brusande, sångerna alltmera bedöfvande och de vinomtöcknade hjernorna visste att uttänka alltjemnt nya scener, egnade att fira vinets och nöjenas gudom.

I ett litet nätt kabinett, som låg i ändan på vänningen, befann sig Hilma Valdoradi och Eugenie.

Den unge flickan satt bakåtlulad i en svällande divan och en glödande rodnad färgade hennes fina kinder.

Hilma stod lutad öfver henne och betraktade det arma barnet med skallerormens blick.

»Huru är det med dig, Eugenie?» sporde hon.

»Jag är så sjuk!» hviskade den unga flickan. »Jag har druckit för mycket.»

»Bah! det är öfvergående! se här! tag denna styrkdryck, och du skall genast känna dig bättre.»

Och hon räckte henne ett bräddfyllt glas, hvori den glödande drufvan skummade.

»Nej, nej!» utbrast Eugenie med en afvärjande gest.

»Jag vill inte! jag kan inte!»

»Se så! sjäpa dig inte!» inföll Hilma i befällande ton. »Den här drycken är ej rusande — tvärtom känner du dig efteråt frisk och munter. — Drink!»

»Nej, nej!»

»Jo, jag vill det.»

Och hon förde glaset till flickans läppar.

Viljelöst emottog det stackars barnet glaset och tömde detsamma i ett drag.

Med ett djefvulskt leende betraktade Hilma sin seger.

»Nu är den lilla gåsen fångad,» mumlade han. »Och de tvåhundra kronorna äro mina.»

»Det brusar! det brinner!» hviskade Eugenie med matt stämma. »O, hvad mitt hufvud värker! Åh, hvilka kval!»

»Se så, mitt barn!» lugnade Hilma. »Det går snart öfver! morska upp dig, så blir du åter bra.»

»Nej, jag vill gå hem — hem till min — mamma!» hviskade flickan. »Hon väntar mig.»

»Du skall strax få gå, mitt barn! men konsuln vill först tala vid dig.»

I samma ögonblick öppnades dörren på glänt och konsul Fredlunds magra, obehagliga ansigte blickade in.

Är det färdigt?» hviskade han.

»Ja, herr konsul!» svarade Hilma sakta. »Dufvan är snart tam.»

Konsuln inträdde och stannade framför den unga flickan, som betraktade honom med en frånvarande blick.

En förbannadt vacker flicka!» mumlade han, gnug-

gande sina händer.» Och frisk och blomstrande sedan!
Min supé har ej varit förgäfv.»

Han satte sig ner bredvid den unga flickan och betraktade henne med en oförskämd, cynisk blick.

»Mitt vackra barn!» hviskade han. »Se då ej så nedstämd ut! Kom i min famn, så skola vi gemensamt njuta af glädjens och kärlekens nöjen!»

»Nej, nej! släpp mig!» ropade det stackars barnet med förtviflad stämma — »Låt mig gå härifrån!»

Och hon gjorde ett försök att slita sig ur den gamle vällustingens armar.

Men snart öfverväldigade ruset henne och med en djup suck tumlade hon baklänges i soffan.

Med ett djefvulskt småleende hade Hilma Waldoradi åsatt hela uppträdet.

När hon märkte, att konsuln var nära att nå sitt afskyvärda mål, aflägsnade hon sig med smygande steg.

Hon ansåg sig vara ett obehörigt vittne till den nedriga scen, som nu skulle följa.

Utan att hysa ringaste försyn för ungdom, oskuld och renhet började den gamle, vällustige förföraren att i trots af det arma offrets motstånd, upplösa hennes klädning i akt och mening att blotta de kyska behagen.

»Min herre! för Guds skull släpp mig! skona mig! hjälp! min mor!» qvad den stackars flickan, som, i trots af att vinångorna omtöcknade hennes förstånd, likväl egde nog medvetande qvar för att förstå, det hennes framtid och hela lif voro hotade af någon fruktansvärd fara.

Allt svagare blef emellertid hennes motstånd, och den cyniske uslingen trodde sig redan stå vid målet för sina sträfvande: *oskuldens förderf*.

Då öppnades ljudlöst dörren och en mörk skugga gled hastigt öfver golfvet.

Hvarken konsuln eller Eugenie observerade den nykomne, ty båda voro allt för mycket sysselsatta, den ene med att vinna det efterlängtade målet och den andra att försvara sin heder.

Då föll en tung hand på konsulns skuldra och en krattig röst dundrade i hans öra:

»Släpp flickan, eländige förförare eller vid afgrundens alla magter, jag krossar dig som ett nötskal.»

Konsul Fredlund släppte sitt offer och vände sig blixtnabbt om.

Framför honom stod Rudolf med hotande uppsyn.

Med en stolt hållning reste konsuln sig upp, under det att Eugenie, rodnande af harm och blygsel skyndade att igenknäppa sin klädning.

»Hvad vill det säga?» började konsuln med rynkade ögonbryn. »När blef det den bjudne gästens sed att oobedd intränga i värdens enskilda rum, utan att dessförinnan hafver inhemtat tillåtelse dertill.»

»Den rättigheten eger jag såsom ädling och människa,» svarade Rudolf kallt. »Hvarhelst något brott begås, der måste äfven en hederlig karl ingripa utan att akta på tid, rum eller några öfriga konspiderationer.»

»Ett brott!» upprepade konsuln med rynkade ögonbryn. »Hvad menar Ni med dessa ord, herr markis?»

»Förstår Ni mig ej, herr konsul? Jag beklagar i så fall, att jag ej förstår att korrekt uttrycka mig på Ert eget modersmål.»

»Ännu en gång, hvad menar Ni med Ert uppträdande, herr markis?»

»Jag menar, att denna flicka är allt för ren och oskuldsfull för att behöfva tjena som ett offer för Edra usla begär. Jag kallar Er handling ett brott, då Ni med berådt mod medelst Edra usla bundsförvandters hjälp velat beröfva henne all besinning, för att hon hjälplös skulle hemfalla åt Er. Denna handling är ett brott, ett skurkstreck så uselt och nedrigt, att den som uttänkt detsamma, förtjenar hvarje hederlig människas förakt.«

»Min herre! Ni glömmet Er.«

»Jag ber! afbryt mig ej, herr konsul! — Jag anade redan från början Edra afsigter, då jag observerade de glödande, orena blickar Ni kastade på det arma barnet. Jag lofvade då mig sjelf, att rädda dufvan ur gamens klor, och jag är äfven fast besluten att hålla mitt löfte.«

»Jag gratulerar Er, herr markis, till Ert chevalieriska handlingssätt,« hånade konsul Fredlund. »Naturligtvis anser Ni dufvan vara lämpligast för Er egen räkning.«

»För mina tankar och afsigter redogör jag ej inför någon,« svarade Rudolf stolt. »Alltnog! flickan kommer att följa mig härifrån.«

»Sååå! är Ni säker på den saken? Kanhända ändå att Ni misstager Er.«

»Och hvem skulle då hindra mig, om jag får fråga?«

»Jag, till exempel.«

»Ni!«

Rudolf skrattade högt och hånfullt.

»Ja, just jag. Kom ihåg, att jag är värd på detta ställe!« svarade konsulen häftigt. »På en vink af mig skulle hvar och en af mina gäster obetingadt ställa sig på min sida, och Ni herr markis, den på samma gång

beundrade och hatade utländingen skulle sans façon blifva kastad utför trapporna.»

»Jag!»

Den unge mannen höjde sin herkuliska gestalt och en hotande blyxt framljungade ur hans mörka ögon.

Ja, just Ni! aflägsna Er genast, innan jag vidtager strängare åtgärder!»

»Nej, nej! gå ej bort!» utbrast den unga flickan ångestfullt. »Rädda mig! för mig härifrån. Jag vill hem till min stackars mor.»

Hon störtade upp och grep med en förtviflad rörelse Rudolfs arm.

»Ni ser nu sjelf, herr konsul, hvartåt det stackars barnet syftar,» utbrast den unge mannen. »Och denna rena varelse ville Ni skända? Fi done, herr konsul! Den segern kallar jag ett moraliskt nederlag. Mitt beslut är från detta ögonblick fastare än förut. Flickan skall åtfölja mig.»

»Det skall hon icke!» utbrast konsuln skärande tänderna af raseri. »Ni skall bort härifrån och flickan kvarstannar.»

Och han skyndade fram till en vid dörren hängande klocksträng.

Men med ett språng stod Rudolf framför honom och grep med sina jernhårda händer om hans armar.

»Herr konsul!» utbrast han med af vrede darrande stämma. »Akta Er för att väcka något uppseende eller tillstålla någon scen, ty om Ni tillkallar vittnen, så kommer jag att öppet förolämpa Er så djupt, att Ni aldrig skall glömma det.»

Jemrande sig af smärta nedsjönk konsuln i en divan.

»Herr markis!» stammade han, darrande af fruktan och raseri. »Ni är — — Ni är — —»

»Något hårdhändt, jag medger det gerna,» hånade Rudolf. »Ni ser emellertid, att jag ej låter läka med mig.»

»Ni skall stå mig till svars för denna oförsämndhet.»

»Gerna, min herre! När och hvar?»

»Ah, Ni syftar på en duell, herr markis! Men Ni glömmor, att Ni befinner Er i Sverige, och att dueller ej äro tillåtna härstädes. Jag ämnar ej strida mot Er med vapen i hand, men icke desto mindre skall jag veta att förskaffa mig medel för att störta Er.»

»Ah! Ni ämnar begagna Er af feghetens lömska och baksluga vapen! Det är i sanning Er värdigt, herr konsul. Jag skall emellertid veta att försvara mig och framtiden får utvisa, hvem af oss, som kommer att draga det kortaste strået.»

Han kastade en föraktlig blick på sin motståndare och närmade sig derpå den unga flickan.

»Eugenie! mitt stackars barn! Vill du följa mig?» sporde han med smekande stämma.

»Ack ja, min herre! för mig härifrån!» bad den unga flickan ifrigt. »Min mor väntar mig helt säkert med största otålighet.»

Rudolf bjöd den unga flickan armen och aflägsnade sig med en hänfull blick på konsuln, som fortfarande satt orörlig i divanen.

Ute i korridoren mötte han Hilma Valdoradi, som betraktade honom med af förvåning vidt uppsparrade ögon.

»Ni synes vara förvånad öfver det oväntade mötet,»

hånlog den unge mannen. »Nu lär Ni troligen gå miste om Ert vackra honorarium.»

Och utan att afvakta ett svar fortsatte han sin väg, under det att Hilma skyndade in till konsulen, för att erfara orsaken till markisens gåtfulla ord.

Arm i arm inträdde det unga paret i salongen, der Gianetta kom dem till mötes.

»Det ser ut, som om allting skulle hafva lyckats öfver förväntan,» smålog hon med en betecknande blick på den unga flickan. »Jag gratulerar dig, käre Rudolf, till din charmanta eröfring.»

»Låt oss fara häifran!» uppmanade Rudolf kort.

»Nu genast?»

»Ja, snarast möjligt.»

»Och hvarföre?»

»Emedan jag är förvissad om, att denne skurkaktige konsul ämnade att tillställa skandal.»

»Nå, än sen? hvad rör det oss?»

»Jo, ganska mycket, min mor! Naturligtvis kommer angreppet i så fall att gälla mig. Som du vet, är mitt tålamod begränsadt och i händelse, att denne man finge det infallet att förolämpa mig, så skulle det kunna leda till oberäknliga följder, som möjligen blefve obehagliga för oss.»

»Ja, du kan ha rätt. Framåt således!»

De tre personerna afägsnade sig ifrån det bullrande sällskapet i samma ögonblick som konsul Fredlund och Hilma Valdoradi inträdde genom den motsatta dörren.

Några minuter sednare rullade en heltäckt droska öfver Gustaf Adolfs torg och Norrbro, styrande kosan emot Söder.

Inne i vagnen suto tvenne personer, en ung man och en qvinna.

Den unge mannen höll armen lindad omkring flickans lif och hviskade ömma, smekande ord i hennes öra.

De båda personerna voro — Rudolf och Eugenie.

J4. Inbrottet.

Långt upp på Gamla Prestgårdsgatan å Söder, i närheten af den s. k. Grälmakaregränd, ligger ett stort stenhus, som, ehuru det hvad beträffar ålder fullt kan mäta sig med de omgifvande träucklen, dock likväl i arkitektoniskt hänseende står högt öfver dem.

Detta hus bär sedan gammalt det betecknande namnet: *Gasthemmet*.

Folktraditionen vet berätta, att detta hus i fornda dagar egts af en gammal stenrik ädling, som i främmande land hade förvärfvat sin oerhörda förmögenhet.

Derifrån hade han äfven hemfört en ung, underbart skön hustru, den han älskade ända till vansinne och bevakade med argusögon.

Den unga qvinnan var bördig ifrån Spanien och Andalusiskans varma, sjudande blod sjöd i hennes ådror.

Baron Adlersköld, så var ädlingens namn, hade en gång räddat den sköna Fenella ur en förfärlig lifsfara, och genomträngd af tacksämhet skänkte hon honom sin hand.

Genast vid ankomsten till Sverige inköpte baronen det häröfvan omnämnda huset, som då af en händelse var till salu.

Han lät inreda huset på det komfortablaste sätt och inflyttade derpå tillika med sin unga maka i detsamma.

Baronens umgängeskrets var ytterst fåtalig. Endast några ungdomsvänner från fordna dagar, grånade män i likhet med honom sjelf, besökte honom en eller annan gång.

Den ende, som härvidlag utgjorde ett undantag, var en ung läkare, son till en af baronens intimaste ungdomsvänner.

Genast vid sin ankomst till Stockholm hade Adler-skölff uppsökt den unge mannen och välvilligt inbjudit honom att gästa det anspråkslösa hemmet.

Läkaren antog inbjudningen och sedan han lärt se och känna den vackra friherrinnan, blefvo hans visiter alltmera täta.

Den unga, eldiga Fenella började å sin sida inom kort finna behag i den ståtliga svensken, hvars ljusblå, svärmiska ögon ögon på henne utöfvade ett oemotståndligt intryck.

Baronen, som älskade sin unga hustru allt för högt för att tro henne i stånd till ett förräderi, emottog den unge mannen med sällsynt välvilja och förtroende. Och alltjemt innerligare blef förhållandet emellan de deras möten, och en hotande katastrof blef snart nog oundviklig.

Denna inträffade också fortare, än man anat.

En afton var baronen bortbjuden på spelparti hos några gamla vänner och väntades efter vanan ej hem före midnatt.

Fenella sände genast ett bud till sin älskare, som glad och lycklig flög till det beramade mötet.

I hvarandras armar glömde de älskande pligt, heder, lycka och samvetsfrid — allt!

De lefde endast för hvarann och njöto af det närvarandes svindlande och berusande fröjder.

»Min Arvid!» hviskade Fenella med sitt tjusande leende. »Hvad jag är lycklig, då du sitter så här vid min sida och blickar in i mina ögon. Ack hvarföre skall man nödgas att stjäla sig till denna outsägliga lycka? Hvarföre hafva vi ej funnit hvarann långt förut?»

»Hvarföre? — ja hvarföre? — Emedan det finnes ett oblidt öde, som styr verlden,» mumlade läkaren med dyster uppsyn. »Emedan detta öde följt mig ifrån min vagga och äfven helt säkert kommer att följa mig intill grafven. Hvarje gång jag trott mig finna lyckan och med båda händerna gripit efter henne, har jag endast uppfångat en tom, gäckande skuggbild, som krossat mina illussioner och dödat mina varmaste förhoppningar.»

»Tala ej så, min älskade!» bad Fenella med varm, smekande stämma. »Du eger ju mig helt och hållet och detta bör vara dig nog.»

»Eger jag väl dig helt och hållet, då *han* eger att befalla öfver ditt görande och låtande? På en vink af honom är jag för evigt aflägsnad ifrån dig, utan att ega det ringaste hopp om att någonsin få återse dig, för hvilken mitt hjerta klappar så varmt och innerligt, samt för hvilken jag skulle vilja offra den bästa och renaste delen af mitt lif.»

»Jag är hans maka, men jag tillhör dock dig och han skall säkerligen ingenting ana.»

»Men detta lif blir mig i längden outhärdligt. Hvarföre vägrar du då ständigt att följa mig långt, långt bort

i fjerran land, der jag skulle vilja bereda oss båda ett lyckligt och oberoende lif.»

»Nej, Arvid! jag förmår det ej. Jag eger ej styrka att slita mig ifrån denne man, ty jag fruktar honom allt för mycket. Vi få finna oss i vårt öde och hoppas på framtiden.»

»Framtiden? bah! hvad har väl den att erbjuda oss. Ingenting — ack ingenting! Det är endast det närvarande, som kan skänka oss några oförgätliga stunder, hvilka måhända skola efterföljas af ett helt lif fullt af smärta och qval.»

»Bah! hvad gör väl det? Vi lefva ju endast för ögonblicket. Må detta vara oss nog! Om sedan olyckan skulle drabba oss, så att vi gå förlorade, så vilja vi åtminstone dö i hvarandras armar. O, hvad en sådan död skulle kännas schön och herrlig!»

»Nåväl! du skall äfven få din önskan uppfylld!» ljöd plötsligen bakom de båda älskande en röst med ett förfärande uttryck.

Det unga paret sprang upp med af fasa och förskräckelse förvridna anletsdrag.

Framför dem stod baronen med likblekt ansigte och gnistrande ögon.

»Nåd! nåd!» stönade Fenella, förskräckt öfver det hotande uttryck, hon läste i baronens mörka ansigte.

»Bedragen af vän och maka!» började denne och hans stämma ljöd dof och mullrande som en aflägsen åska. »Hela lifvets lycka krossad i ett enda dunderslag. Ha! usle, förrädiske skurk! — Jag har hyllat dig som min egen son — och i dag! — i dag har du stulit min, dyrbaraste skatt, som sammanvuxit med mitt eget jag

Ha, ha, ha! Arvid Storm! Detta skurkstreck skall kosta ditt lif!»

Den unge mannen, som mer än väl förstod, att det här gällde en strid på lif och död, grep hastigt en tung bronsstaty och ställde sig framför Fenella, som ångestfullt vred sina händer.

»Herr baron!» började han, blek men lugn. »Jag vet, att jag förbrutit mig emot Er, men jag har ej kunnat beherrska denna glödande passion, som med ens bemäktigat sig alla mina tankar och sinnen. Jag älskar Er hulda maka med hela den passion, hvaraf mitt hjerta är mäktigt. Vänskap, tacksamhet, hopp och framtid — allt måste vika för min kärlek och jag är fast besluten att försvara min älskling, om det också vore mot en värld. Om kärlekens lif blir oss förnekadt, så vilja vi åtminstone dö i hvarandras armar. Akta Er derföre herr baron! om Ni försöker att kröka ett hår på denna qvinnas hufvud, så krossar jag Er med ett enda slag, ty kärlek och förtviflan ingjuta mångdubbla krafter i mina armar.»

Och han höjde den tunga, väldiga bronsstatyn till ett dödande slag.

Baronens ansigte hade blifvit blåblekt. En konvulsivisk frossbrytning skakade hans kraftfulla lemmar och ett ögonblick nödgades han stödja sig emot en stolskarm för att ej falla.

»Eländige äktenskapsbrytare!» framhväste han mellan tänderna. »Tror du dig strafflöst kunna trotsa mig. Då känner du ej Berthold Adlersköld.»

Snabbt som tanken nedryckte han en på väggen hängande dubbelpistol och spände hanan.

»Ni skall få Er vilja fram,» fortsatte han med ett

grymt leende. »Med tvenne lätta tryck är Er brudsäng bäddad.»

»Herr baron!» utbrast Arvid förskräckt. »Detta strider emot alla hederns lagar. Sätt då ett liknande vapen i min hand och låt oss pröfva en dust på lif och död.»

Baron Anckarskölds svar blef ett kallt hänskratt.

»Jag skulle duellera med Er?» utbrast han. »Nej, Arvid Storm. Jag slåss endast med hederligt folk. En nedrig skurk skjuter jag utan förbarmande ned som en galen hund.»

Han höjde åter pistolen och lade fingret på trycket.

Sjelfbevarelseinstinkt och förtviflan i förening mångdubblade den unge mannens krafter och med säker hand slungade han den tunga statyn emot baronens hufvud.

Men den raske åldringen, hvars kroppskrafter under heta, häftiga strider blifvit härdade och uppöfvade, undvek med ett vigt språng det dödande kastet.

Statyn flög i motsatta väggen och krossade dörrspegeln.

»Ha!» utbrast baronen kallt. »Nu är turen min.»

För tredje gången höjde han pistolen, skottet knalade och utan ett ljud sjönk läkaren till golfvet, badande i sitt blod.

Med ett gällt ångestskri kastade sig Fenella öfver den fallnes kropp och kyste hans kallnade läppar.

»Arvid! min dyre, älskade vän!» klagade hon. »Vakna! Låt mig ännu en gång få blicka in i ditt trofasta öga! Tryck mig ännu en gång, den sista, i dina armar, och jag skall dö lycklig vid din sida.»

»Nå så dö då, trolösa maka!» dundrade baronens

kraftiga basstämma och den kalla pistolmynningen trycktes emot hennes tinning.

Återigen small ett skott och med krossadt hufvud nedsjönk den olycklige Fenella bredvid sin älskare.

Med lugn och kallblodig min laddade mördaren sitt vapen på nytt.

De tillskyndande grannarne, som blifvit uppmärksamma genom skotten, kommo just i rättan tid för att se baronen föra pistolmynningen till sin egen tinning och trycka af, innan någon hann att förhindra hans förehafvanden.

När de tillkallade myndigheterna ändtligen infunno sig, kunde de endast konstatera tillvaron af tvenne blodiga lik.

Baronens unga tjänsteflicka hade varit ett osynligt vittne till hela det blodiga dramat, och det var genom henne man erhöll tillförlitliga underrättelser angående detsamma. — —

Sedan dess hade huset ofta ombyte egare och inga hyresgäster trufdes derstädes.

Man visste nemligen förtälja, att det hvarje natt spökade i huset.

Hvita, hemlighetsfulla gestalter smögo omkring öfverallt och djupa suckar, blandade med vilda skrån och klagorop, genljödo hvarje natt genom de mörka traporna.

Huset råkade slutligen i sådant vanrykte, att ingen till sist ville bebo detsamma.

Efter flera års förlopp inköptes det till sist af en pantlånare, vid namn Jansson, som inom detsamma öppnade sin förhatliga affär.

Om den nye husegaren hade medel i sin hand att

besvärja andarne, kunna vi ej så noga afgöra — alltnog sedan Jansson tog huset i besittning tystnade så småningom dessa härresande historier, angående »Gasthemmet» och dess fredlösa vålnader.

Pantlånaren Jansson var en undersätzig, kraftigt byggd karl i sina bästa år med ett på samma gång energiskt och bakslug utseende.

Underliga rykten voro i omlopp angående hans förflutna lif, som sades hafva varit ganska skiftesrikt och stormuppfylldt.

Att han var en af dessa samvetslösa blodsugare, hvilka ej sky något medel, då det gäller att skaffa penningar ur de fattigas fickor, derom voro emellertid ej meningarne delade.

Som han dock på ett kraftfullt och energiskt sätt förstod att göra sina rättigheter gällande, så var han lika mycket fruktad som hatad af sina grannar.

De hyresgäster, som bebodde hans hus, utgjordes af idel slödder och pack, af hvilka han dock på ett mästerligt sätt förstod att utpressa de sista örena för att betäcka de grundligt tilltagna hyrorna.

Hela nedre våningen upptogs i och för hans affär och här residerade han sjelf i egen person så natt som dag.

Hans ende tjenare var en enögd, otyplig figur, stark som en björn, enfaldig som en åsna och trogen som en pudel.

Viktor Palm — så hette pantlånarens faktotum — var en lång, groft byggd person, hvilken ända sedan sin tidigaste barndom hade varit i Janssons tjänst och af denne blifvit väl dresserad.

Ehuru medveten om alla de skurkstreck, hans principal begått, var han honom dock i själ och hjerta tillgifven och utträttade punktligt alla de uppdrag, som blefvo honom anförtrödda.

Närmast förstugan låg lånekontoret och innanför detta var beläget ett litet rum, som beboddes af Palm under nätterna.

Jansson sjelf hade sina rum på andra sidan af förstugan.

Klockan hade nyss slagit tolf en mörk, kulen höst-afton och pantlånaren var, efter att hafva genomräknat dagens kassa, gången till hvila.

Viktor Palm undersökte noga husets alla vinklar och vrår, reglade omsorgsfullt dörrarne och begaf sig derpå in i sitt rum.

En halftimma förföt och han hade redan till hälften inslumrat på sitt hårda läger, då ett besynnerligt, misstänkt ljud åter väckte honom.

Det var ett egendomligt, intensivt gnisslande, som till- och aftog med åtskilliga modulationer.

Viktor Alm steg sakta ur sängen, fattade en vid sängen stående tung yxa och närmade sig med ljudlösa steg dörren.

Derute fortfor alltjemt det besynnerliga ljudet, ackompanjeradt af hviskande röster.

Intet tvifvel mera; det gällde en djerf inbrottsstöld. Man vågade angripa vargen i hans egen kula.

Alm öppnade dörren och störtade utan betänkande ut i kontoret.

I samma ögonblick flögo fönsterluckorna upp på vid gafvel och en mörk, högrest figur aftecknade sig mot den dunkla bakgrunden.

»Se så!» hviskade en försigtig stämman. »Raskt in nu och anamma gubbens penningar.»

»Ja, det är lättare sagdt än gjordt; här är ju mörkt som i en graf. Fy tusan!»

Och han klef ned ur fönstret, försigtigt kännande sig före med båda händerna.

Men i samma ögonblick träffades hans hufvud af ett så förfärligt yxhugg, att han utan att uppgifva ett ljud eller en suck sjönk sanslös till golfvet.

»Djeflar och helvete!» dundrade en kraftig stämman derutanför. »Vi äro förrådada.»

Alm höjde sin yxa till ett nytt, lika dräpande slag.

Men i samma ögonblick flög en af skicklig och säker hand slungad knif in i hans öga, och med ett vildt ångestskri sjönk den trogne tjenaren ned öfver sitt offer.

»Se så der! Nu är luften klar!» ljöd åter den befallande stämman i fönstret. »Framåt gossar!»

Och med ett språng var talaren inne i rummet, men halkade dervid omkull i en varm blodpöl.

»Fan anamma!» mumlade han resande sig upp. »Det tyckes nästan, som om »Skallerormen» fått nog.»

Ännu tre dunkla gestalter trängde in genom fönstret och den sista af dem tillslöt försigtigt de tunga jernluckorna.

I nästa ögonblick upplystes rummet af ett klart ljusken, som framträngde ur en blindlykta.

»Fy tusan! här ser ej serdeles inbjudande ut!» utbrast anföraren med en kall blick på de fallna. »Men sak samma! Hafva vi en gång kommit hit, så svär jag att vi ej skola gå tomhändta härifrån.»

Han blickade sig uppmärksamt omkring och varseblif dervid ett i rummets ena hörn beläget stort kassaskåp.

»Aha! der ha vi buren, som håller guldfåglarne innestängda,» utbrast han förnöjd. »Men vänta ett ögonblick, arma fångar! Befrielsens stund är nära, frälsningen för handen.»

Han närmade sig kassakistan och framtog en mängd dyrkar af olika former och storlekar.

Hans vana erfarna öga behöfde endast en enda blick för att finna den rätta.

Ett par nästan ljudlösa knäppar och kassalocket flög upp på vid gafvel.

De fyra inbrottstjufvarne lutade sig på en gång ned i kistan för att undersöka innehållet.

»Ah!» smålog anföraren. »Här finnes mera kontanter, än jag någonsin anade. Den summan uppväger mer än väl förlusten af »Skallerormen.»

Och han sparkade förakligt den fallne kamratens lik.

»Låtom oss nu på bästa sätt rädda skatten,» fortfor han, fattande en bredvid kistan befintlig lädersäck. »Se här! det ser nästan ut som om min vän Jansson hade väntat mitt besök, efter som allt är så väl ordnad för vår expedition.»

Och han förflyttade skyndsamt kassakistans innehåll i lädersäcken.

»Tjugoåttatusen kronor!» mumlade han. »Det var i sanning ett godt kap, synnerligast som det är mindre sedlar och en stor del guld.»

»Är allt klart nu?» sporde en af de andra.

»Tålmod, min vän!» smålog anföraren. »Vi skola först undersöka, huruvida den outtömliga kassan innehåller ännu flera värderika saker.»

Och han lutade sig ännu djupare ner i kistan för att försäkra sig om dess innehåll.

Då hördes plötsligen ett lätt buller bakom honom.

Blixtnabbt reste han sig upp, men ryggade i samma ögonblick nästan förskräckt tillbaka.

Framför honom stod pantlånare Jansson med en laddad terzerol i handen och ett gäckande småleende på läpparne.

Skenet ifrån blindlyktan föll i detta ögonblick för första gången på inbrottstjufvens ansigte och vi igenkänna Rudolf Werners markerade anletsdrag.

»Aha, min bästa herre!» smålog Jansson. »Det gläder mig i sanning, att Ni ännu ej bortlagt Ert gamla handtverk, fastän Ni på sednare tiden blifvit en välbestald markis. Jag förstår mer än väl, ati Ni behöfver pengar, men sanningen att säga, känner jag ej den ringaste lust att ur min kassa bestrida Edra extravaganser. Jag beklagar derföre, att jag nödgas emot min vilja anlita en rättvisans hejduk, för att afbryta Er kärkomna visit.»

Rudolf blickade sig blixtnabbt omkring.

Fönstret låg blott på sex fots afstånd ifrån honom, men huru snabb han var, skulle han dock aldrig kunna undvika en kula, som afsköts på denna korta distans.

Och han läste tydligt i pantlånarens ögon, att denne vid första försök till flykt ögonblickligen skulle jaga honom en kula för pannan.

För första gången i sitt lif darrade den unga brottslingen för döden.

Med kallblodig min upptog pantlånaren ur fickan en liten hvisselpipa.

»Gift akt, mina vänner!» smålog han i samma gäckande ton. »Det vore i sanning orätt att låta Er gå ensamma härifrån. Jag skall därför anskaffa åt Er en hedersvakt, som en furste skulle afundas Er.»

Och han förde pipan till munnen i samma ögonblick han förstulet blickade mot fönstret, för att efterse, om ej undsättning vore nära till hands.

Men denna ouppmärksamhet blef hans olycka.

Ty Rudolf, som aldrig förlorade sin besinning, kastade sig med ett tigersprång öfver den förbluffade pantlånaren och grep honom i strupen.

Innan den sednare hann sätta sig in i situationen eller använda sitt vapen, var han afväpnad och kastad till golfvet.

Han ville ropa på hjälp, men Rudolfs jernnäfvar tillsnörde med jättekraft hans strupe.

»Så der gossar!» utbrast den unge mannen med vild ironi. »Vi hafva visserligen plundrat den här hyggelige mannens kassakista på klingande mynt, men vi vilja i dess ställe fylla tomrummet med någonting annat mera reelt och i ögonen fallande. — Skaffa mig ett snöre.»

»Är det måähnda fråga om hängning,» utbrast en af vagabonderna, framräckande ett smalt och smidigt streck.

»Då anhåller jag af gunst och nåd att få anbringa snaran.»

»Det skådespelet kunde måhända vara lustigt nog,» medgaf Rudolf, »men vi göra dock klokast i att uppskjuta nöjet till lägligare tillfälle.»

Han emottog strecket och band derpå pantlånan till händer och fötter i trots af dennes förtviflade motstånd.

För att förhindra honom ifrån att ropa på hjälp stoppade han emellertid en stor näsduk i hans mun.

Med ögon lågande af fruktan, hat och raseri betraktade den hjälplöse fången sin besegrare.

»Raskt, kamrater! vi hafva ingen tid att förlora!» fortfor Rudolf med sin lugna stämma. »Gören allt i ordning till snabb reträtt!»

Han upplyftade pantlånan på sina starka armar och nedsläppte honom derpå i den stora kassakistan, der han helt och hållet försvann.

»Se så der!» nu hvilas guldgossen i sin käraste säng,» hänlog han. »Slumra ljuft, hedersväu, och dröm om dina bortblåsta pluringar!»

Och han igenslog obarmhertigt kassalocket öfver den olycklige pantlånan.

»Och nu framåt, go' vänner!» fortfor han i befallande ton. »Det är ej rådligt att dröja här längre, ty inom några minuter blir det troligen lif i spelet.»

En af hans följeslagare fattade den fyllda lädersäcken, och de fyra männen förflyttade sig åter med inbrottstjufvars rutinerade skicklighet ut i det fria.

Ljudlösa som skuggor smögo de utåt de mörka

husraderna och voro inom några få sekunder försvunna ur sigte.

Den djerfva inbrottsstölden hade sålunda krönts med fullständig framgång.

---

15. Kärlek och pligt.

Fram och åter i sitt eleganta embetsrum vandrade kapten Georg von Düben med oroliga steg.

Framför skrifbordet satt en elegant klädd qvinna, hvilken med ömma och deltagande blickar följde kaptenens alla rörelser.

Hennes af ljusa lockar beskuggade ansigte egde madonnans skönhet, ehuru smärta och lidanden plöjt djupa fåror i det ömma ungdomliga anletet.

»Jag förstår ej, att flickan kan vara så otillgänglig för alla förnuftiga föreställningar,» utbrast slutligen kaptenen, i det han stannade bredvid bordet. »Hennes vanvettiga passion för denne farlige yngling, synes jäfva alla hederns och förståndets lagar.»

»Har du då talat vid henne?» sporde den okända.

»Ja, jag har både med godo och ondo sökt bibringa henne andra tankar,» svarade kaptenen. »Men alla mina bemödanden hafva hittills varit förgäfves.»

»Nåväl, då är det min tur att ingripa. Måhända skall en moders ord utöfva större verkan öfver barnhertat. Jag vill ej att *hans* son skall ega *min* dotter.»

»Nej, synnerligast som denne man är en djerf brottsling, i hvars glödande famn den oskyldige engeln snart skulle sveda sina skära, hvita vingar. Det är just detta, som vi med uppjudande af alla våra krafter måste förhindra.»

»Ja, du har rätt! låt oss gemensamt tala vid det kära barnet!»

Kaptenen skakade en på bordet befintlig silfverklocka.

En betjent inträdde.

»Är fröken i sina rum?» sporde von Düben.

»Ja, herr kaptent!»

»Bed henne då, om möjligt nu genast infinna sig härnere, emedan en god vän, väntar henne i och för ett angeläget ärende.»

»Skall ske, herr kaptent!»

Betjenten skyndade hastigt bort och kaptenen återtog sin rastlösa vandring.

Några sekunder sednare inträdde Ellen glad och strålade i rummet.

Vid åsynen af den vid bordet sittande qvinnan störtade hon med ett glädjeskri i hennes vidöppna famn.

»Min ömma mor!»

»Min älskade dotter!»

Och de kysste hvarann ömt och innerligt.

Med fuktiga ögon betraktade kaptenen den älskliga gruppen.

»Hör på min kära Ellen!» började han slutligen i mild ton. »Det smärtar mig att utsäga men din mor och jag äro mycket bekymrade för din skull.»

En glödande purpurrodnad öfverfor den unga flickans kinder.

»Jag förstår, hvartåt Ni syftar, min ädle välgörare,» svarade hon i bedjande ton. »Men jag ber Er så varmt och innerligt: Skona mig i denna sak ifrån alla förebråelser, ty jag kan ej handla annorlunda, än hvad jag gör.»

»Vill ej Ellen ens höra sin mors röst?» sporde den okända med af rörelse darrande stämma.

Den unga flickan slingrade sina armar om hennes hals och kysste henne ömt.

»Förlåt mig, min mor!» hviskade hon i smekande ton. »Jag kan ej handla annorlunda.»

»Du kan det, mitt barn, om du blott ett ögonblick låter förnuftet höja sin varnande röst,» inföll kaptenen. »Vet du väl, hvem denne så kallade markis Gennovaris egentligen är?»

Ellen spratt till och betraktade kaptenen med en genomträngande blick.

»Känner du honom då?» sporde hon slutligen med osäker stämma.

»Ja, Ellen! jag vet, att en af våra djerfvaste och farligaste förbrytare döljer sig under denna mask. Du ser i honom endast ungdomsvännen, men du anar ej huru i grund och botten förderfvad denna menniska är, i trots af sin nobla, eleganta yta.»

»Men då Ni känner detta, hvarföre har Ni då ej öfverlemnat honom åt rättvisan?» sporde Ellen.

»Jag har verkligen varit frestad att göra det, men jag har skonat honom för att bespara dig smärtan att se honom i fångelsets bojar. Lyssnar du omellertid ej

till förnuftets röst, så ser jag mig nödsakad att uppoffra honom för att rädda dig sjelf.»

Den unga flickans ögon blixtrade och ett energiskt uttryck afspeglade sig i hennes vackra ansigte.

»Min ädle fosterfar!» yttrade hon med af rörelse darrande stämma. »Jag har i Er lärt att vörda och älska den bäste och redligaste man på jorden. Men om Ni störtar *honom* i förderfvet, skall Ni kringvrida dolken i mitt eget bröst, och det såret kan aldrig läkas. Hat och förtviflan skola uppvexa, der kärlek och förtroende fordom blomstrat. — Ack, min ömme fosterfar! min älskade mor! jag ber Er! Försök ej att döda denna känsla, som sammanvuxit med mitt eget jag! Evigt och oföränderligt skall jag älska denne man, om ock vår gemensamma lefnadsbana skall sluta på — schavotten.»

Den unga, exalterade flickan hade rest sig upp och en nästan öfverjordisk eld glödde i hennes sköna ögon.

Med bekymrad min betraktade kaptenen det uppörda barnet.

»Ellen! mitt barn!» utbrast han slutligen med darrande stämma. »Det smärtar mig utesägligt, att du ej vill lyssna till mina välmenta ord. Jag har dock med min vårdande hand följt dina steg, så långt tillbaka som ditt minne sträcker sig. När du som ett litet oskyldigt barn jollrande red på mitt knä, uppsände jag de varmaste böner till alla verldars Herre för din framtida lycka och välgång. Ha, Ellen! Tror du väl att en fosterfader, som ej genom blodets band varit förenad med dig, skulle ha älskat dig så som jag.»

Den unga flickan betraktade förvånad kaptenen, hvars ädla ansigte beskuggades af dystra sorgmoln.

»Hvad menar Ni, min far?» sporde hon med osäker röst. »Skulle Ni då vara . . . ?»

»Din egen, köttslige far! ja, mitt barn! jag är dina dagars upphof,» svarade kapten von Düben, läggande sin hand på unga flickans skuldra. »Enligt din mors önskan har jag hittills velat dölja denna hemlighet för dig och låta dig i mig se endast fosterfadren. Men i dag, då en faders magt och myndighet erfordras för att leda dig ifrån förderfvets brant, i dag öppnar jag min famn för din och säger: »Min dotter! min älskade Ellen! kom i dig fars armar, ty der är din rätta plats.» Näst din mor» — han kastade dervid en varm, innerlig blick på den vid bordet sittande qvinnan — »är du det käraste jag eger på jorden, och jag vill ej, att mitt eget, dyra barn skall gå för evigt förloradt ibland lifvets stormande bränningar.»

Den unga flickans bröst häfde sig våldsamt. En brännande smärta genomilade hela hennes kropp vid tanken på att afsäga sig Rudolf, som hon höll så innerligt kär.

Men tanken på att den så varmt afhållne fosterfadren var hennes egen far, kom hennes hjerta att klappa af varmare känslor.

Med ett gladt leende flög hon i hans armar.

»Min far, min älskade far!» utbrast hon och hennes små händer lekte smekande i hans grånade lockar.

Ett par klara tårar glänste under kaptenens buskiga ögonbryn.

»I denna grupp felas en person,» yttrade han med rörd stämma.

Ellen blickade frågande på honom.

»Din mor,» fortfor kaptenen, »längtar äfven att få trycka dig i sina armar. Hädanefter äro vi tre ett.»

Och han utsträckte sina armar emot den vid bordet sittande qvinnan.

»Anna, mitt hjertas brud!» hviskade han. »Lifvets vinter har strött sin snö i mitt glesnade hår, men kärlekens sol glöder ännu lika varm och ren i mitt hjerta. Kom, min Anna! Din Georg och Ellen, din dotter, *vår* dotter väntar dig.»

Fruentimret vid bordet sprang upp och störtade i hans utbredda armar.

Med Ellen vid sin ena sida och Anna vid den andre stod den högvexte, reslige mannen ett ögonblick tyst och sluten, synbarligen ett rof för den starkaste sinnesrörelse.

»O öde! din magt är underbar!» började han slutligen med vibrerande stämma. »Här håller jag i mina armar det dyraste och käraste, jag eger på jorden, mitt hjertas brud och min egen dotter — och likväl får jag ej göra anspråk på någondera inför verlden. Ensam och öfvergifven måste jag vandra min väg framåt och endast i tysthet, osedd af den strängt dömande opinionen, får jag råka dem, som ligga mitt hjerta närmast.»

Han kysste dem båda ömt och innerligt.

»Men, min far,» invände Ellen, »jag förstår ej . . .»

»Du förstår ej, hvarföre din mor och jag ej äro för-
enade inför verlden,» svarade kaptenen med ett dystert
leende. »Den saken kommer sig helt enkelt derutaf, att
öfverstigligen hinder finnas oss emellan.»

Ellen trädde ett par steg tillbaka och betraktade
sina föräldrar med blixtrande ögon.

»Hvilka öfverstigliga hinder finnas väl, då det gäller hjertats val?» utbrast hon med hänförelse. »Hvilken magt på jorden skulle väl kunna åtskilja tvenne själar, som äro skapade för hvarann? Ingen — nej ingen! Jag känner, att jag skulle kunna trotsa jord och himlar, skulle glömma dygd och heder, sanning och ära — *allt för honom!*»

»Säg ej så, mitt dyra barn!» bad Anna med ett mildt leende. »Det fanns en tid, då jag kände och tänkte som du. Jag älskade och var älskad tillbaka. Jag svor honom en evig trohet och lofvade vid det heligaste i lifvet, vid vår ömsesidiga kärlek, att aldrig tillhöra någon annan. Jag trodde mig mäktig att hålla denna ed och dock . . .»

Hon höll upp ett ögonblick och tryckte handen emot hjertat.

Ellen betraktade henne med frågande ögon.

»Och dock . . .?» upprepade hon.

»Och dock var jag en kort tid derefter en annans maka, för hela lifvet fastkedjad vid en man, som jag aldrig kunde lära mig älska, och från hvilken mitt hjerta för hvarje dag alltmera aflägsnade sig.»

»Du gifte dig med en annan, min mor!» utbrast Ellen i förebrående ton. »Hvad kunde väl förmå dig till detta steg?»

»Ödet, mitt barn! det oundvikliga ödet.»

Ellen skakade med en ogillande min sitt lockiga hufvud.

»Jag förstår ej, huru ödet kan bestämma öfver hjertats kraf,» svarade hon, »jag skulle aldrig kunna underkasta mig denna grymma lott.»

Anna smålog vemodigt.

»Du bör ej lita allt för mycket på din egen styrka»,
varnade hon. Tro mig! den kommer alltid att svika
till sist.»

»Och han som du älskade?»

»Var lika förtviflad som jag sjelf öfver den oöfver-
stigliga skiljemur, som reste sig emellan oss.»

»Och han skiljdes ifrån dig utan hopp?»

»Ja, men — vi återfunno snart hvarann.»

»Huru?»

»Ja — min dyra Ellen! — Mitt hjertas brudgum
var och förblef han alltid. Frukten af vår förbindelse
blef — du.»

»Jag? — Det var således . . .»

»Det var jag, som aldrig kunde skiljas ifrån mitt
hjertas vän, utan sökte och återfann henne,» inföll kap-
tenen med passionerad stämma. »I en kortsynt verlds ögon
var vår kärlek fördömlig, men den Gud, som ransakar
hjertan och njurar, vet, att vi ej kunde handla annor-
lunda.»

»Ser Ni, min far, att jag har rätt,» jublade Ellen.

«Ni kunde ej handla annorlunda. När kärlek och pas-
sion i förening höja sin klingande stämma, då tystna för-
ståndets och konvensansens matta röster. Ni har sjelf er-
farit allt detta, och ändå fördömer Ni mig. Ah, min
far! det är ej rätt, ej ädelt handladt.»

»Icke?» — Kaptenen smålog bittert. — »Tror du
väl, att din mor och jag varit lyckliga, sedan vi togo
detta djerfva steg?»

»Ja, min far! finnes väl någon större lycka, än att
få tillhöra den man älskar?»

»Ack mitt barn! så resonnerade äfven jag på den tiden. Men i dag, då jag tänker på alla de olyckor och sorger, vi nödgats utstå för vår kärleks skull, utbrister jag af hjertats innerligaste öfvertygelse: Gifve Gud, att vi aldrig lyssnat till kärlekens förledande läror, utan städse underkastat oss pligtens och hederns lagar!»

Den unga flickan sänkte sorgsen sitt hufvud.

»Denna uppoffring öfverstiger mina krafter,» klagade hon.

»Ack, mitt barn! Styrka till detta handlingssätt kan du alltid hemta i öfvertygelsen att hafva handlat i öfverensstämmelse med hederns och sanningens läror.»

»Bah! den trösten är ej tillräcklig för ett såradt och öfverfullt hjerta.»

»Jo, min Ellen! såren svida ögonblickligen, men då glömskans skorpa hunnit att igengro öfver dem, prisar man sig lycklig att hafva undgått den hotande faran.»

»Ni öfverdrifver, min far!»

»Ellen!» utbrast den gamle mannen häftigt. »Blicka på mitt grånade hår, mina insjunkna kinder och de djupa fårorna i pannan, betrakta din mors bleka, sorgsna ansigte, hennes klagande blick och aftynande gestalt, och du skall måhända få en aflägsen aning om, hvilka gränslösa, oerhörda qval, som plågat oss, sedan vi läto vår varma kärlek förleda oss att öfverträda pligtens lagar. Vi hafva lidit så förfärligt, så utsägligt, att de få, sälla stunder vi tillsammans njutit, endast utgjort några matta ljusglimtar i en kulan, så att säga, oändlig höstnatt.»

»Nåväl, må då dessa ljusglimtar vara få, dessa sälla stunder korta!» inföll Ellen med passionerad stämma. »Heldre tillbringar jag några få, sälla sekunder i *hans*

famn, än jag framläpar ett långt, kärlekslöst och själsdödande lif vid en annans sida. — Måhända skall jag en gång, då jag uppnått mognad ålder resonnera på samma sätt som Ni, men i dag är det mig omöjligt.»

Och likväl måste du lyda mig,» svarade kaptenen i allvarlig ton, »ty jag vill ej, att du skall undergå samma gränslösa qval, som kommit dina föräldrar till del. — Vet du väl, hvad första följden blef af vår brottliga förbindelse?

»Nej, min far.»

»Han, hvars äktenskapliga rättigheter jag trampade under fötterna, legde några usla banditer, hvilka samma afton öfverföllu mig å Norrbro och kastade mig i strömmen. Ovilkorligen hade jag blifvit Rans säkra byte, ett hämnadens hjälplösa offer, om ej i sista stunden en trofast vän med fara för sitt eget lif räddat mitt.»

»Ädelt handladt!» utbrast Ellen jublande. »Hvar finnes då denne trofaste vän?»

»Han befinner sig för närvarande ej på svensk boten,» svarade kaptenen. »Jag väntar honom emellertid hit till Sverige inom ett par veckor och hoppas då, att få presentera honom för dig som mitt lifs räddare.»

»Men hvarföre anklagade Ni ej honom, som velat bereda Er en så förfärlig död?» sporde Ellen.

»Emedan jag ej egde rätt dertill,» svarade kaptenen dystert. »Jag hade ju gjort intrång på hans rättigheter och måste derföre finna mig i den fruktansvärda hämnd han sökte utöfva.

Så snart jag hunnit hemta mig efter den farliga sjukdom, i hvilken jag föll efter det nattliga öfverfallet, lemnade jag skyndsamt Sverige i afsigt att aldrig mera

återvända till ett fosterland, som egde endast bittra minnen att erbjuda mig.

Jag tog ej ens afsked af henne, som jag älskade så ömt och innerligt.

Min fulla föresats var att för alltid förblifva död för henne, emedan jag insåg, att ett fortsatt brottsligt förhållande oss emellan endast skulle leda till bådvas vår undergång, ehuru jag ej hade hjerta att säga henne detta muntligen.

I främmande land förvärfvade jag under mina rastlösa sträfvanden en respektabel förmögenhet, men ingenstädes lyckades det mig att finna lugn och samvetsfrid.

Hvarthän jag än vände mina steg, om jag stod ansigte mot ansigte med Amerikas bruna innebyggare, Afrikas ebenholtzglänsande negrer eller Asiens smutsgula söner — öfver allt blickade min Annas bleka, tårdränkta ansigte mig till mötes och jag läste i hennes vackra, underbara ögon en sådan trånande längtan, en så brinnande kärlek, att jag till sist ej egde ett ögonblicks lugn, utan lik Cain irrade fredlös omkring ifrån den ena världsdelen till den andre.

Slutligen förde mig mina steg till den fosterjord, jag svurit att aldrig mer beträda.

Jag kunde ej emotstå min längtan att ännu en gång få återse henne, som jag ännu fortfarande älskade med samma rena, innerliga kärlek.

Under mitt kringirrande, arbetsamma lif hade mitt hår grånat, mina kinder fårats och ögonens glans slocknat.

Af den kraftige, lefnadsfriske ynglingen hade blifvit en svag, stapplande gubbe.

Men hjertat var ännu alltid detsamma; min kärlek till henne hade snarare till- än aftagit.

Min tanke var att förklädd och okänd komma i hennes närhet, för att sålunda utforska, om hon ännu bar i sitt minne den fordne vännen.

Jag återsåg henne och min själsstyrka svek mig för första gången.

Hon igenkände mig och med ett glädjerop sjönk hon i mina armar.

Det var en stund af sällhet så outsäglig och öfver-svinnelig, att den kunde uppväga tusen år af lidanden och qual.

Jag erfor då af Anna, att vi egde ett barn, hvilket af hennes hjertlöse tyrann blifvit henne frånryckt strax efter födslen.

Så snart jag erhållit denna underrättelse, gaf jag mig ingen ro, förrän jag återfunnit vårt barn.

Länge voro mina efterspaningar fåfänga till dess att slutligen en lycklig idé, eller, rättare sagdt, *slumpen* förde mig till barnhuset.

Tack vare föreståndarens välvilliga bemödanden fann jag dina spår, och följande den ledtråd, jag en gång erhållit, återfann jag snart dig sjelf.

Ifrån detta ögonblick var förbundet emellan mig och Anna för evigt befästadt, ty vi egde i dig ett föreningsband, som aldrig kunde slitas.

Vi öfverenskommo emellertid, att du, åtminstone tills vidare, skulle lemnas i okunnighet om den omständigheete, att jag var din far.»

»Och af hvad skäl?» sporde Ellen förvånad.

»Af det skäl, att jag ej för någon utom för din mor

ville yppa, att jag ännu fanns i lifvet. Min fiende tror mig slumra på botten af Norrström för evigt, och jag vill låta honom förblifva i denna tro, till dess att jag en gång med tankens snabbhet och blixstens verkan slår ned på honom för att utkräfvä hämnd för det förflutna.»

»Ja,» utbrast Anna och hennes ögon glödde af en vild eld. »Hämnd! sjufaldt hämnd öfver denne nedrige skurk, som förstört mitt lif och krossat min ungdoms alla illussioner! Hvarje timma af mitt förflutna lif, hvarje suck ur mitt bröst, hvarje bloddropa i mina ådror skriar om hämd. O, jag har lidit så gränslost, så outsägligt under dessa förgångna år, sedan mitt hjertas vän rycktes ifrån min sida, att jag aldrig, om jag lefde i tusen år, skulle kunna förlåta denna hjertlöse bödel, som beröfvat mig hopp, lycka, lugn och samvetsfrid. Jag har ej under dessa långa år njutit ett enda ögonblick af ostörd frid och sällhet.»

»Anna!» utbrast kaptenen i förebrående ton och ett dystert moln beskuggade hans ädla panna.

Den unga qvinnan betraktade honom med en blick, hvori låg en hel verld af hängifvenhet och kärlek.

»Georg!» hviskade hon och smög sig med ett mildt leende intill hans sida. »Förlåt mig! jag har orätt. Jag har upplefvat så många sälla stunder vid din sida, att jag vore otacksam, om jag någonsin glömde detta. Af dig har jag lärt att finna klaven till det skönaste och bästa i lifvet; du har lärt mitt hjerta att klappa för allt skönt och ädelt, som finnes. Om du ej stått vld min sida, så skulle jag varit oåterkalleligen förlorad, ty sorgen öfver mitt förstörda lif skulle ha dödat mig. Jag gör

orätt i att klaga, och derföre beder jag dig af hela mitt hjerta om förlåtelse.»

»Min Anna!» utbrast kaptén von Düben och tryckte henne ömt i sina armar. »Hvad har jag väl att förlåta? Den lycka du skänkt mig, kan ej betalas med all verdens guld. Jag förebrår ej dig utan ensamt mig sjelf. — Vi ega i vår dotter ett föreningsband, som gör förbundet oss emellan oslitligt.»

»Ja, Georg! För henne ensamt vilja vi nu lefva. Hon är vårt enda hopp, vår enda tröst.»

»Och derföre vilja vi äfven beskydda henne emot den fruktansvärda fara, som hotar henne,» förklarade kapténen i bestämd ton. »Ellen, mitt barn! du får ej mera sammanträffa med denne Rudolf Verner. Din sammanvaro med honom är ett dödande gift, som inom kort tid skulle förqväfva din lifskraft och komme den fagra blommans späda blad att förvissna.»

»Men jag kan ej afstå ifrån honom,» utbrast Ellen med darrande stämma. »Bed mig ej, min far! jag kan det icke.»

»Ellen! du måste!»

»Nej! nej!»

»Vill du ej lyssna till din faders önskan eller din moders böner?»

»Min dyre far! min älskade mor! Det smärtar mig att nödgas motsäga Er, men jag kan ej i detta fall ingå på Er önskan. Ifrån min barndom lärde jag att älska Rudolf Werner. Jag såg i honom den skönaste och mest varmhjertad yngling på jorden och mitt hjerta drog sig med oemotståndlig magt till honom.

Vi voro båda unga och hade erfarit ringa af lifvet, då ett oblidkeligt öde skiljde oss åt.

Åren föringo och jag hyste numera ej hoppet att få någonsin återse min barndomsvän, som jag det oaktadt fortfarande älskade, då slumpen plötsligen en dag oföromodadt förde honom i min väg.

En ung man räddade en dag under de mest förfärliga omständigheter mitt lif.

Denne räddare var *han!*

Jag återsåg honom, men under hvilka omständigheter?

Den forrne vännen var en grof brottsling, som jagades af rättvisans spårhundar.

Sårad i mitt hjertas innersta känslor vid denna upptäckt, drog jag mig tillbaka och sökte att för evigt rycka hans bild ur mitt bröst.

Jag afvisade honom med hån och förakt; jag svor att glömma honom — men förgäfvades.

Dag och natt stod hans bild för mina ögon. Ena stunden förbannade jag blotta minnet af honom och det andra ögonblicket skulle jag med stormande förtjusning velat störta i hans armar.

Då förde ödet honom ännu en gång i min väg. Jag återsåg honom som en firad och lysande ädling, markis Gennovaris.

Den känsla, jag trodde vara för evigt utslocknad, upplammade på nytt med förnyad styrka.

Hvad gör det väl mig, om han i världens ögon är en skurk, en bedragare? För mig skall han alltid vara och förblifva mitt hjertas afgud, och ingen magt på jorden skall kunna skilja oss åt.»

»Ellen!»

»Ja, min far! mitt beslut är oryggligt. Med hela min själ tillhör jag Rudolf Werner och om också vår gemensamma färd bär till schavotten, så vill jag städse lefva och dö vid hans sida.»

»Du yrar, mitt barn,» inföll Anna, läggande sin hand på den unga flickans hufvud. »Jag klandrar dig ej för din vanvettiga kärlek, ty jag har sjelf älskat lika varmt och glödande som du. Men jag klandrar dig, derföre att du, sedan du lärt känna denna mans skurkaktighet, lika fullt hänger fast vid honom, ty du är allt för ren och oskuldssfull att falla ett offer för hans orena lustar.»

»Min mor!» utbrast Ellen häftigt. »Du dömer allt för strängt.»

»Nej, tvärtom, min Ellen! Jag uttrycker mig så skonsamt som möjligt om denne man af medlidande för dig. Men du måste glömma denna för dig sjelf så skadliga passion. Jag vill ej, att mitt eget barn skall neddragas i dyn af denne eländige usling, som förstätt att tillnarra sig hennes oerfarna hjerta.»

»Tillnarra sig? — Nej, min mor! det var jag sjelf, som igenkände honom och öppnade hela mitt hjerta för honom. Hade jag ej gjort detta, så skulle han aldrig hafva uppsökt mig.»

»Åhjo! hans fars blod sjuder i hans ådror, och samma nedriga anlag, som karakteriserar den förre och som varit orsaken till så många människors olycka, utmärka äfven den sednares handlingar och göra honom farlig för alla, som råka i hans närhet, ty en gammal regel säger, att »äppler faller ej långt ifrån trädet.»

»Ja, min Ellen,» inföll kaptén von Düben i allvarsam ton. »Min fasta föresats är, att skilja dig ifrån

denne man. Du har i dag funnit en dig af hela sitt hjerta tillgifven far, och derföre hoppas jag, att du ej låter ditt egensinne uppresa en oöfverstiglig skiljemur emellan oss.»

»Hvad menar Ni, min far?»

»Jag menar, att du nu står vid sjelfva början af tvenne vägar. På den ena, står denne falske markis, denne skurkaktige lycksökare med öppna armar och ett sinnligt leende på läpparna. Med sin djefvulska, smekande röst hviskar han lockande, förrådiska ord i dina öron, för att sålunda draga dig till förderfvets bråddjup och låta dig förintas ibland passionernas stormande förhärjande bränningar.

På andra vägen står en älskande mor, en omsorgsfull far och ropa med en från hjertat gående stämma: »Ellen, vårt ömma hjertebarn! vårt allt! Glöm denne olycksaliga passion, som helt och hållet förblindar dig! Låt pligt och heder återföra dig på sanningens väg, som du är färdig att lättsinnigt lemna.»

Ellen! du har att välja emellan ett stormigt lif, hvars början är ett vansinnigt rus och slutet elände, samt en lång, lyckosam framtid, ostörd af ånger och samvetsqual.

Säg mig, mitt dyra barn! hvilkendera vägen väljer du?»

Den unga flickans barm häfde sig våldsamt. En förfärlig storm brusade inom hennes unga bröst.

Striden emellan pligt och kärlek var börjad på fullt allvar.

»Min far!» stammade hon med nästan klagande stämma. «Min mor!»

»Du tvekar, Ellen?»

»Jag förmår ej!»

»Du vill således uppoffra fader och moder för denna samvetslöse uslings skull. Ha, Ellen! jag vore färdig att förban . . .»

»Håll, min far!» afbröt Ellen med blixtrande ögon.

»Uttala ej ett ord, som du måhända sedermera skulle ångra.»

Kapten von Düben for med handen öfver sin höga panna.

»Du har rätt,» yttrade han med matt stämma. »Jag öfverilade mig. Men icke desto mindre är mitt beslut orubbligt. Du måste nu genast välja emellan föräldrar och älskare, emellan pligt och kärlek.»

»Skänk mig betänketid!»

»För att *han* skulle få tillfälle att med rötterna upp-rycka de goda frön jag utsått. Nej, Ellen! nu genast måste du afgöra saken. Ett uppskof vore liktydigt med ditt eget förderf.»

Den unga flickan tvekade.

»Ellen!» började Anna i bevekande ton. »Din far och jag vilja dig så innerligt väl; ty vi älska dig högre än våra egna lif. Hör derföre våra välmenta råd, ty de gälla ditt eget bästa. Jag *kan*, jag *vill* ej se min egen dotter i armarne på *hans* son. Heldre skulle jag vilja med egna händer mörda dig.»

Och den stackars qvinnan skälfde af fasa vid tanken på hennes lifs bödel

»Nå, Ellen!» återtog kaptenen med otålig stämma.

»Har du beslutat dig ännu?»

»Min far! jag . . .«

Ett besynnerligt ljud afbröt henne.

De tre personerna vände på en gång sina ansigten emot dörren.

På tröskeln stod en högvext. manlig gestalt med ett ironiskt småleende på läpparna.

»Rudolf! min Rudolf!» utbrast Ellen och störtade jublande i hans öppna armar.

»Rudolf Werner! banditen!» upprepade kaptenen och en hotande blyxt framljungeade ur hans ögn.

»Rudolf Werner! *hans* son!» suckade Anna med klagande stämma och nedsjönk till hälften vanmäktig i en fåtölj.

»Ja, Rudolf Werner, som infunnit sig, för att göra anspråk på hvad som med rätta tillhör honom,» utbrast den unge mannen, i det han med armen slingrad omkring flickans lif med säkra steg framträdde i rummet. »Ni trodde måhända, mitt herrskap, att jag så obetingadt skulle afstå ifrån henne, som mitt hjerta utvalt såsom min egen utkorade brud. Men I misstagen Er mina vänner! Förr skall jord och himlar få störta samman, än jag afstår ifrån Ellen. Jag ber, herr kapten! afbryt mig ej! jag förstår mer än väl, hvad Ni ämnar säga. Ni känner mitt verkliga namn och ämnar för att enligt Er åsigt rädda Ellen, öfverlemna mig i lagens hand. — Men hör nu äfven mitt fasta beslut, herr kapten! Från och med detta ögonblick kommer Ellen ej att lemna mig, hvarken dag eller natt. I samma stund som någon af rättvisans hejdukar infinner sig för att gripa mig, jagar jag utan tvekan en kula först genom hennes och sedan genom mitt hufvud. Få vi ej ega hvarann i lifvet, så shola vi åtminstone följas åt i döden. — Eller huru, Ellen? — Vill du ej dö i mina armar?»

Flickans enda svar blef ett soligt leende och en varm omfamning

»I se'n nu sjelfva att segern, är min», smålog Rudolf med ett triumferande leende. »Ni gör således klokast i att ej förråda mig, herr kapten, och hvad Er, fru grefvinna beträffar», fortfor han i ironisk ton, »så kan ej ens minnet af *min far* rycka *Er dotter* ur mina armar. — Farväl!»

Han slingrade sina armar om den unga flickans lif oah skyndade på dörren.

Stumma af smärta och förvåning blickade de båda föräldrarna efter de försvunna.

»Förlorad!» mumlade kapten.

»För evigt förlorad!» klagade Anna.

Och gråtande sjönk det hårdt prövade paret i hvarandras armar.

17. På spåren.

Långt borta å Ladugårdslandet i närheten af det berömtade »Gumshornet» ligger ett förfallet ruckel, hvars mindre inbjudande yttre talar om en aktningvärd ålder.

Man behöfver blott kasta en blick in på den ovärdade gården och möta den pestartade lukt, som uppstiger ur de stinkande rännstenarne för att inse, det fattigdom och elände äro förherrskande hos husets innebyggare.

Egaren, en f. d. skraddarmästare, bosatt vid Nybrogatan, bekymrar sig ej oftare om huset, än då hyrorerna skola upptagas.

Men då vet han ock att vara på sin plats och hans förmåga att kunna utpressa ända till sista öret af de fattiga hyresgästerna gränsar nästan till det otroliga.

Utanför sagde hus smögo sig en mörk afton tvenne män, klädda i vida sjömanskavajer och bredskyggiga hattar.

Med försigtiga steg närmade de sig den förfallna porten, som aldrig stod stängd, hvarken natt eller dag.

»Är det här således?» sporde den ene sakta.

»Ja.» Kråk-Sven» erkände ju i går, att de pläga sammanträffa här hos Lundqvistskan.»

»Och denne spårlöst försvunne skurk, denne Rudolf Werner skulle då äfven infinna sig här?»

»Ja, han är ju anförare för den laglösa skaran och plägar nästan hvarje afton infinna sig här för att smida sina mörka planer.»

»Ha! om det vore sannt!» utbrast den ene sjömannen i det han rätade sin herkuliska gestalt och eo blick af det vildaste hat framljungade ur hans mörka ögon. »Jag skulle då äntligen efter lång rastlös sökan få möta denne skurk ansigte mot ansigte. Ah, Rudolf Werner! jag skall betala knifstygnen på »Kungens korg» med fullgod ränta.»

»Lugna dig, hedersbror!» smålog den andre. »Du skall tvifvelsutän bli nöjd med din afton. Men jag undrar just huru många till antalet de skurkarne äro?»

»Bah! hvad bekymrar jag mig om antalet? Vid tanken på denne usling känner jag mig i stånd att trotsa en hel armé»

»Åh, säg inte det!» svarade den andre, som var ingen annan än detektiven Vallander. »Jag är äldre än du och har pröfvat så mången blodig dust med laglösa förbrytare, att jag lärt mig inse behovet af en kallblodig försigtighet.»

»Men, vi båda . . .»

»Kunde lätt duka under för dessa vilda sällar«, blef svaret. »Det vore en allt annat än ärofull död. Gården är mörk och lämpar sig serdeles väl för ett mord. Vi skola derföre rekognoscera terrängen, innan vi skrida till anfall. Måhända skall det lyckas oss att fånga hela bandet genom öfverraskning.»

Detektiven skakade med en trotsig min sin väldiga

knölpåk och kastade en hotande blick upp emot de dunkelt upplysta fönsterna.

»Tyst!» utbrast Vallander plötsligt. »Der kommer någon.»

De båda detektiverna smögo sig ljudlösa som skuggor in på gården, der de dolde sig i ett af dess mörkaste hörn.

Tvenne män, insvepta i vida kappor, inträdde genom porten och gingo med säkra steg öfver gården till en på andra sidan belägen liten trätrappa, som ledde upp till den af tre rum och kök bestående lägenhet, der bandet skulle hafva sitt tillhåll, enligt »Kråk-Svens» utsago.

I samma ögonblick de båda männen passerade förbi detektiverna, yttrade den ene:

»Om planen utföres i enlighet med mitt förslag, så har den alla utsigter till framgång.»

»Ja, planen är onekligen god, men jag anser, att den borde uppskjutas ännu några dagar.»

»Nej, tvärtom bör den sättas i gång så fort som möjligt. Luften börjar bli tryckande härstädes, och vi göra derföre klokast i att snarast möjligt förfoga oss till en annan marknad.»

De båda männen stannade framför trappan och den ene af dem kom dervid att vända sig sålunda, att skenet ifrån ett af de upplysta fönstren föll på hans ansigte.

De båda detektiverna kunde med möda undertrycka ett gemensamt uttryck af förvåning.

»*Han!*» utbrast Vallander och ett triumferande leende lekte på hans läppar.

»Han!» upprepade den andre, knytande händerna med en hatfull blick.

Det var verkligen Rudolf och Gianetta, som i detta hus hade funnit en passande lokal för »Korparnes» sammanträdande.

Största delen af husets innebyggare utgjordes af medlemmar af bandet, hvadan de sålunda ansågo sig säkra för någon obehaglig öfverraskning.

För att ännu mera betrygga sin ställning hade flera af dem föreslagit, att porten borde iståndsättas och förses med starka lås.

Men Gianetta motsatte sig detta förslag.

Alldenstund denna port ej sedan flera år tillbaka varit stängd, så skulle det, ansåg hon, väcka uppmärksamhet och draga misstankarne på deras förbehafvande, i händelse att man vidtog några i ögonen fallande förändringar.

Denna mening segrade och allt förblef som förut.

Såväl Rudolf som Gianetta, hvilka kommo direkte ifrån en supé hos grefve von R—n, buro sina förklädnader i egenskap af de båda firade främlingarne, markis Gennovaris och löjtnant Varino.

Men detektivernas skarpa ögon genomskådade genast masken.

Den största af dem ville störta fram för att kasta sig öfver sin fiende, men kamratens jernhand återhöll honom.

»Stilla!» hviskade han i befallande ton. »Låt oss följa utvecklingen, innan vi på ett afgörande sätt ingripa i handlingen!»

»Men . . .»

»Inga men! Här är det jag, som befaller. Jag har i detta ögonblick gjort en upptäckt som är guld värd.»

»Och hvilken?»

»Derom skall jag sedermera upplysa! — Tyst! låt oss höra, hvad de hafva att säga hvarann.»

»Min mor!» yttrade Rudolf i nästan förebrående ton. »Är det väl du, som talar på detta sätt? När jag någon gång känt mig missmodig och betryckt, så har alltid ditt vilda mod, din jernvilja och aldrig svikande energi återfört mig till tankeförmåga och handlingskraft. Jag förstår i sanning ej orsaken till ditt förslag. Hafva ej alla våra planer lyckats öfver förväntan?»

»Jo, det är sannt, men under våra fötter lurar en förderfvande mina, och den minsta gnista kan antända densamma. Minsta tillfällighet kan förråda oss, och då äro vi oåterkalleligen förlorade.»

»Men hvarföre har du ej förut hyst denna fruktan?»

»Jag vet det ej. Alltsedan Sigrid föll för löjtnantens värja, har en plågsam oro tryckt mitt bröst. Det förekommer mig, som om ett damoklessvärd hängde öfver våra hufvuden, som om ett oundvikligt och förfärligt öde hotade oss. Min aning säger mig, att någon fruktansvärd fara är för handen.»

Rudolf höjde med en föraktfull min på axlarna.

»Sjukliga illusioner!» förklarade han lugnt. »Hvem skulle väl förråda oss? — Ingen! — Vår ställning är mera betryggad än någonsin.»

Gianetta skakade missnöjd sitt hufvud.

»Framtiden får utvisa, hvem utaf oss, som har rätt,» yttrade hon. »Emellertid skadar det ej, att hafva allting klart, i händelse att skyndsamt flykt blir af nöden.»

Nej, du har rätt! Till verket således!»

Med säkra steg skyndade de uppför den murkna trätrappan, som knakade under deras tyngd.

I nästa ögonblick voro de försvunna i det mörka köket, som låg strax innanför trappan.

Blixtnabbt framträdde Vallander ifrån sitt gömställe.

«Håll vakt vid porten och gifsignalen, om någonting misstänkt förefaller!» hviskade han. «Jag måste förvissa mig om, hvilken plan de hafva i sigte.»

Med kattlika steg smög han uppför trappan så ljudlöst, att det skarpaste öga ej skulle hafva uppfattat ett enda misstänkt ljud.

Varsamt lade han handen på dörrlåset.

Dörren vred sig sakta om på sina gångjern och detektiven försvann ögonblickligen i det ogenomträngliga mörkret.

Det dröjde ungefärligen en halftimme, innan han åter visade sig.

Med lätta steg skyndade han sig utför trappan och närmade sig den otåligt väntande kamraten.

»Nå?» sporde denne häftigt.

«Skurkarne hafva en djerf plan i sigte», förklarade detektiven lugnt. »De ämna nemligen i natt göra inbrott i arméns pensionskassa och bemäktiga sig de två och en half millioner kronor som för närvarande liggade ponerade städes.»

»Men det är ju ett vanvettigt företag. De skulle ej komma inom portarne, förrän allt vore upptäckt och de sjelfva gripna.»

»Åh, säg inte det! denne Rudolf Verner är mera slipad skälm än jag trodde. Påminner du dig, att någorstädes förut hafva sett den mask, han nu bär?»

»Jo, jag drar mig dunkelt till minnes detta utseende«, svarade detektiven eftertänksamt. »Han liknar bestämdt till punkt och pricka någon framstående person.»

»Alldeles! erinrar du dig denne markis Gennovaris, som en längre tid bländat hela hufvudstaden med sin öfverdådiga lyx, sitt nobla utseende och sitt tilldragande umgängessätt?«

Detektiven slog sig med handen för pannan.

»Vid afgrundens alla magter! du har rätt!« utbrast han. »Denne italienske markis och Rudolf Verner . . .»

»Äro en och samma person! — ja, så är det!«

»Det är i sanning otroligt. Hvarifrån skulle väl denne usling hafva erhållit medel att förblända ett helt folk?«

»Åh, han synes hafva en god ledare i sin mor.»

»Hans mor?«

»Ja, den person, som åtföljde honom, var ingen annan än hans mdr, eller, som hon derute kallar sig, löjtnant Varino. Denna qvinna måste vara en djefvul i menniskohamn, eftersom hon så länge lyckats undgå våra spaningar.»

»Men hvem är hon då?«

»Hennes rätta namn känner jag ännu ej. Jag vet endast, att hon varit upphofsmans till och ledarinna af alla de brott, som under de sednaste årens förlopp blifvit begångna inom hufvudstaden, emedan vi i de flesta fall ej lyckats upptäcka gerningsmannen. Hon kallar sig deruppe för »Korparnes drottning.»

»Ett passande namn för en dylik furie! Men hvad är nu att göra? Bäst är väl att genast fänga hela ligan.»

»För att anförarne i mörkret skola lyckas att und-

komma: Nej, min vän! Vi afvakta tiden tills i morgon natt, då vi kunna gripa hela bandet på bar gerning.»

»Men är det väl säkert, att de infinna sig?»

»Ja, bevars! hvar och en har fått sig sin bestämda post tilldelad. De ämna sätta alla krafter i verket för att kunna bemäktiga sig hela summan, ty deras afsigt är ett genast derpå lemna Sverige.»

«Men att släppa honom ur mina händer nu, då han är mig så nära!» utbrast detektiven darrande af raseri.

»Jag kan det ej.»

Vallander lade sin hand på axel.

»Kom ihåg, att framför den enskilda hämndkänslan står vår pligt och vår embetsed, »yttrade han med djupt allvar. »Såsom varande äldre i tjensten än du, eger jag att befalla här, och du måste lyda mig. När tiden är inne, skall jag ej förneka dig nöjet att utkräva den efterlängtaede hämnden.»

Detektiven sänkte med en undergifven min sitt hufvud.

»Ännu en sak får jag påminna dig om», fortfor Vallander «och det är, att vi böra iakttaga obrottslig tystnad, tilldess att vårt företag lyckats. Denna fångst skall rendera oss större fördelar än tjugo års trogen tjenstgöring under vanliga förhållanden.»

»Nåja, må göra! men då måste du lofva, att öfverlemna honom helt och hållet åt mig.»

Gerna, med vilkor att du ej skadar honom till lif eller lem ty han är hemfallen åt rättvisans straffande hand.»

Detektiven mumlade några ord mellan tänderna, som ej bådade någonting godt för Rudolf vid det blifvande mötet.

»Och nu hafva vi för ögonblicket ingenting vidare

att beställa här», fortfor Vallander. »Låtom oss i dess ställe begifva oss hem, för att i lugn och ro uppgöra vår blifvande operationsplan!»

Tysta som de kommit, aflägsnade sig detektiverna, och åter låg gården dyster och öde.

Då framträdde plötsligen ifrån ett utskjutande skjul en mörk gestalt.

Med snabba, ljudlösa steg ilade den öfver gården fram till trappan.

Det var en qvinna inhöljd i en mörk kappa, som behagligt slöt sig intill hennes smidiga former.

»Ha, Edra fega, kringsmygande uslingar!» hviskade hon och en flammande blixtnedskott ur hennes uttrycksfulla ögon. »I ären hans fiender och på samma gång äfven mina. Jag vill genast varna honom, ty här ligger enda räddningen i skyndsamt flykt.»

Hon skyndade uppför trappan och in i köket.

På motsatta sidan af det mörka kyffet befann sig en dörr, på hvilken hon klappade tre afmätta slag.

»Hvem der?» ljöd en grof basstämma inifrån.

»Frihet!» hviskade den okända med darrande stämma.

»Seger!» blef svaret och i nästa ögonblick öppnades dörren, hvarvid ett nästan bländande ljussken strålade henne till mötes.

Med beslutsam min inträdde hon i rummet och blickade sig forskande omkring.

Derinne befunno sig omkring trettio män, alla vilda kraftiga gestalter med djerfva, beslutsamma anletsdrag.

Längst borta vid motsatta väggen sutto Rudolf och Gianetta.

Den förre reste sig upp och närmade sig den nykomna.
 »Hvem är Ni, som känner Korparnes lösen?» sporde han rynkade ögonbryn.

Qvinnan tillbakakastade kapuschongen och blottade sitt rosiga, strålande anlete.

»Säger ej ditt eget hjerta dig, hvem jag är?» sporde hon med ett solvarmt leende.

»Ellen, min Ellen!» utbrast Rudolf, utbredande sina armar.

Den unga flickan störtade med ett glädjeskri i den älskades famn.

Och deras läppar möttes i en lång, innerlig kyss.

»Mina vänner!» började Rudolf efter en paus.» Här får jag för Er föreställa min blifvande maka. Er herrskarinna. Jag vågar hoppas, att Ni alla skola för henne hysa samman vördnad och trohet, som för mig och min mor.»

»Lefve »Korparnes» drott och hans unga brud!» jublande i kör den vilda skaran.

Ellen tackade med ett förtjusande leende.

»Rudolf!» yttrade hon derpå utan dröjsmål. »En öfverhängande fara hotar oss och jag har kommit för att varna dig.»

»Hvad säger du? en fara!» utbrast Rudolf häpen.

Gianetta sprang upp som en stålfjeder och skyndade fram till den unga flickan, hvars arm hon kramade så hårdt, att Ellen utstötte ett lätt klagoskri.

»Berätta! berätta! hvad är på färde?» hviskade hon med onaturligt upprörd stämma.

»Tvenne detektiva polismän hafva utspionerat Edra förehafvanden.»

En förfärlig villervalla uppstod.

Laglösa förbrytare hafva i alla tider hyst en panisk förskräckelse för rättvisans tjenare, ty ordet »polis» är för den biltoge brottslingen liktydigt med ett oundvikligt straff.

De enda, som bibehöllo sitt sjäslugn, voro Rudolf och Gianetta.

»Stilla, Edra eländiga stackare!» röt ynglingen med kraftig stämma. »Låt icke en omanlig feghet förleda Er, att som en skrämd fårscock rusa blindt i förderfvet. Vi veta ju ännu ej, hvilken vidd faran har! måhända skall det lyckas oss att afvärja den hotande stormen, innan den når oss. Med lugn och kallblodighet kommer man långt! — Berätta Ellen!»

Den unge mannens kraftiga, energiska uppträdande utöfvade ett lugnande inflytande på den förskrämda bandithopen.

Skyndsamt slogo de en tät krets omkring det unga paret, för att ur Ellens mun erfara sammanhanget.

Den unga flickan berättade nu att hon var på väg till samlingsplatsen, för att möta Rudolf och huruledes hon, då hon kommit in i porten, blifvit skrämd af tvenne okända karlars oförmodade ankomst, samt gömt sig bakom ett gammalt brädskjul, i förhoppning, att de snart skulle aflägsna sig.»

»Men denna förhoppning, blef snart gäckad,» fortfor hon; »tvärtom sökte de att, så vidt mörkret tillät, orientera sig. Af deras samtal uppfattade jag genast, att

de vore detektive polismän och att deras besök gällde Rudolf och hans folk.

Jag stod just i begrepp att lemna mitt gömställe och helt lugnt passerade förbi dem, då du, Rudolf och din mor anlände.

Detektiverna skyndade nu i sin ordning att dölja sig och alldenstund de valde samma gömställe som jag, kunde jag uppfatta hvartenda ord af deras samtal.

Till min förskräckelse erfor jag, att de igenkände dig, Rudolf, såväl under ditt verkliga som ditt fingerade namn, hvadan markis Gennovaris från och med detta ögonblick ovilkorligen måste försvinna.»

«Död och afgrund!» utbrast Rudolf blef af raseri. «Detta hade jag ej väntat.»

»Min aning!» suckade Gianetta, som syntes hafva förlorat hvarje spår af sin fordna djerfva tillförsigt. »Nu är allt förloradt.»

«Nej, vid alla helvetets magter!» skrek Rudolf, hvars vilda mod aldrig förnekade sig i farans stund. »Allt hopp är ej ute, så länge ännu friheten återstår.»

»Äfven Er, min fru, igenkände de oakadt. Er förklädnad», fortsatte Ellen.» Den ene af dem stod en lång stund här utanför dörren och lyssnade. Jag skulle gerna ha velat skynda fram för att athålla honom derifrån men jag vågade ej, af fruktan att de skulle hindra mig ifrån att varna Er.»

»Den skurken stod här utanför!» mumlade Rudolf, skälfvande af raseri. »O, om jag hade vetat det!»

»Ja, och en af dem synes hata dig djupt, »fortfor Ellen, »ty han talade om att betala dig för ett erhållet knifstygn.»

»Ah! — ja, jag minns! möter den »bylingen» mig, så blir det strid på lif och död oss emellan.»

»De beslöto emellertid att lemna Er ostörda i afton och öfverraska Er i morgon, när Ni ämnar utföra det öfverenskomna inbrottet i pensionskassan.»

»Bravo! då äro vi räddade — åtminstone för ögonblicket. Känner jag »bylingarna» rätt, så förtiga de sin upptäckt till dess att de hafva utfört sin plan, och i morgon» — hans vackra ansigte antog ett så demoniskt uttryck, att Ellen emot sin vilja ryste — »i morgon hoppas jag, att deras stämmor hafva tystnat för evigt.»

»Rudolf!»

»Ja, Ellen! här duger ej att vara hjertnupen! Hela vår välfärd står på spel, och heldre än jag öfverlemnar mig åt dessa usla »griphumar», förr skall jag kämpa till sista blodsdroppan. Det var en dag, då jag sjelfmant öfverlemnade mig åt dem, men då var det en djup, hopplös förtviflan, som dref mig dertill.»

Han kastade en menande blick på Ellen, som med ett uttryck af den varmaste hängifvenhet smög sig intill hans sida.

»Rudolf! påminn mig ej om detta ögonblick!» bad hon i smekande ton.

»I dag deremot,» fortfor den vilde ynglingen och hans mörkblåa ögon lågade af mod och energi, »i dag jublar mitt öfverfulla hjerta af kärlek, hopp och förtröstan. Jag har en tillbedd mor, en älskad vän och trofasta kamrater vid min sida. Jag känner, att jag med dessa bundsförvandter är öfvervinnelig. Ha! jag är färdig att trotsa sjelfva afgrunden, om den ställer sig emellan mig och mitt drömda mål. Ettdera skall frihetens och kärlekens

klara sol belysa min lefnadsstig, eller ock må jag sjunka i grafvens och dödens mörka natt. Det finnes för mig ingen medelväg emellan dessa båda val.»

Gianetta höjde åter sitt nedsänkta hufvud.

Ett dystert moln beskuggade den höga, fårade pannan.

»Ja, du har rätt, min son!» yttrade hon lugnt. »Här gäller det att handla, och *handla raskt*. Jag öfverlemnar helt och hållet ledningen åt dig.»

Rudolf rätade sin kraftfulla gestalt och ett triumferande leende lekte kring hans läppar.

»Nå välan!» så hören mig nu alla!» utbrast han med kraftig stämma. »Hvad den till i morgon bestämda expeditionen angår, så måste den naturligtvis inhiberas. Jag går ensam dit, och om mitt företag lyckas, då äro vi räddade, i motsatt fall måste vi alla lemna staden.»

»Nej, kapten! du för ej gå! låt oss gå i stället!» ropade flera röster på en gång.

Rudolf funderade ett ögonblick.

»Rudolf Werner!» yttrade en af sällskapet, en bredaxlad resegestalt med ett skägglöst, nästan barnafromt ansigte. »Du är vår anförare och eger derföre ej rättighet att blindt kasta dig i en fara, som tvifvelsutän skall få en olycklig utgång. Låt mig gå i ditt ställe! Gif mig dina ordres, och jag skall utföra dem utan tvekan, utan fruktan! Om jag skulle råka i klistret, så gör en »korp» mer eller mindre föga till saken, men om du stupar eller råkar i »bylingens» klor, så äro vi alla förlorade.»

Rudolf fattade hans hand och tryckte den varmt.

»Jag vet, att du är min trognaste och bäste man, »Giggi!» yttrade han glädt, »och derföre skall du äfven

få åtfölja mig, ty jag blir tvifvelsutän i behof af en frisk vilja och en kraftig arm. Men jag måste i hvarje fall personligen infinna mig på platsen för att klarera affären.»

»Godt, Rudolf! jag följer dig.»

»Giggi» var den starkaste och djerfvaste af alla »korparne», modig som ett lejon och trogen som en hund.

Rudolf vände sig derpå mot de öfriga medlemmarne af bandet.

»Hvad Er beträffar, go' vänner, så gören I klokast i att tillsvidare hålla Er undan,» förklarade han. »Framför allt fån I ej på något vilkor närma Er detta hus, som naturligtvis är bevakadt af rättvisans tjensteandar. I morgon afton råkas vi i »Korpnästet», der »bylingen» svårligen skall kunna söka reda på oss.»

Han gjorde en afvärande rörelse med handen och »Korparne» aflägsnade sig nedstämda och modlösa.

Denna sinnesstämning syntes hafva bemäktigat sig alla utan Rudolf sjelf.

Med en leende min slog han armarne omkring Ellens lif och tryckte henne hårdt till sitt bröst.

»Min ljufva ros! min väna blomma! det är för dig, jag i morgon går till en strid på lif och död,» yttrade han. »Tanken på dig skall stålsätta min arm och lära mig att trotsa och undanrödja den hotande faran. Jag vill ej lemna mitt fädernesland som en af rättvisan och allmänna omdömet stämplad skurk. — Nej heldre döden! — Som den firade markis Gennovaris vill jag med dig vid min sida afresa härifrån, för att långt borta på en

»fjerran strand framlefva ett lif, fullt af fröjd och sällhet. Vill min Ellen följa mig i landsflykt?»

»Rudolf! behöfver du väl fråga mig derom? Du vet ju, att jag tillhör dig i lif och död.»

»Och om jag nödgas grunda min lycka på mord — skulle Ellen därför förakta mig?»

Den unga flickan tvekade ett ögonblick.

Hennes rena hjerta hade svårt att finna sig vid denna hemska tanke.

Men i nästa ögonblick höjde hon åter sitt hufvud och ett strålande leende upplyste hennes älskliga ansigte.

Med ett uttryck af den renaste hängifvenhet sjönk hon i hans armar.

»Din! *evigt diu!*»

»Ha, min mor!» jublade Rudolf med en triumferande min. »Gläd dig! nu hyser jag ej längre någon farhåga för utgången af min plan. Kom låtom oss gå!»

»Som du vill, min son! jag öfverlemnar vårt gemensamma öde i öde i dina händer.»

Och de tre vännerna aflägsnade sig för att på ett säkrare ställe smida sina djerfva planer i och för afvärandet af den hotande stormen.

18. En fasansfull natt.

Drottninggatan uppåt smögo sig tvenne mörka gestalter utefter de mörka husraderna.

Det var Rudolf och Gianetta.

»Det var en fördömd otur, att den skurken Vallander skulle undkomma!« mumlade ynglingen i vildt raseri. « Jag hade honom så säkert i mina händer och så slingrade han sig ett, tu, tre, undan, hal som orm.»

»Ja, vår ställning är kritisk;» svarade Giauetta, »Denna detektiv skall rastlöst förfölja oss och han har numera ej svårt att följa våra spår.»

»Ha! denue andre, som störtade sig öfver mig med tigerns vildhet! han trodde sig så viss om sin seger. Jag har aldrig haft med en segare motståndare att göra. Men mitt skarpa stål hittade slutligen vägen till hans bröst och nu —.»

»Nu sofver han den eviga sömnen på Mälarens botten,» inföll Gianetta i dyster ton. »Om blott, alla faror dermed voro undanröjda, så skulle allt vara bra. Men så är ej förhållandet. Tvärtom kommer man hädanefter att ännu häftigare förfölja oss.»

»Och hvad är att göra?»

»Flykten är enda räddningsmedlet.»

»Skada blott att vår vackra plan vis à vis pensionskassan strandade, tack vare någon uslings förräderi.»

»Jag känner denne usling,» svarade Gianetta med blixtrande ögon och hotfull uppsyn,» och jag skall löna honom med samma mynt.»

Hvad menar du?» sporde Rudolf förvånad.

»Jag är öfvertygad om, att det är ingen annan än dina skurkaktige far, vi hafva att tacka för den knipa, hvori vi råkat.»

»Tror du verkligen det?» utbrast ynglingen med vild häftighet.» I så fall skall han ofördröjligen dö för min hand.»

»Nej, Rudolf!» svarade Gianetta med dyster beslutshet.» Jag har ett långt förskräckligen straff i beredskap åt honom.»

»Och hvilket?»

»*Vanära och fängelse.*»

»Men eger du väl medel i din hand att nå honom med lagens arm?»

Gianetta skrattade vildt.

»För *förfalskaren* stå alltid fängelsets porter öppna vore han än aldrig så högättad.»

Förfalskaren?»

»Ja, Rudolf! till alla sina öfriga brott har han nu äfven fogat detta. Jag eger ovedersägliga bevis i min hand, och jag ämnar äfven göra bruk af desamma.»

»Jag gillar din afsigt! men nu till en annan sak! De penningemedel, öfver hvilka vi för närvarande ega att förfoga äro allt för inskränkta, för att vi skulle kunna

med hopp om framgång våga en flykt till främmande land.»

»Du har rätt och jag tror mig äfven hafva funnit ett medel att reparera affären.»

»Och hvilket?»

I närheten af Kungsbacken bor en gammal enke-grefvinna K—hjem, köttslig tant till din far! Hon är egarinna till en ofantlig förmögenhet, hvilken hon i rena kontanter lär hafva förvarad i ett större kassaskrin befintligt i hennes sängkammare.»

Ah! meningen vore således . . .»

»Att aflägga en aftonvisit hos henne och befria henne ifrån hennes öfverflödiga kontanter Hennes betjening är fätalig och läget isolerad. Jag har noga lokaliserat mig på platsen och är öfvertygad om, att vi derstädes kunna med en anseelig summa förstärka vår reskassa.»

»Men om gumman vaknar? Jag har alltid känt en afgjord motvilja för att nödgas bära hand på fruntimmer?»

»Bah! gumman är ju din släkting och du eger sålunda på sätt och vis rätt att ärfva henne. För öfrigt har nöden ingen lag.»

»Nåja, må göra! Här gäller att handla raskt, ty marken börjar att svigta under våra fötter. — Låtom oss således utan dröjsmål begifva oss till min grandtants bostad!»

Arm i arm ilade mor och son åstad för att i skydd af nattens ogenomträngliga mörker utföra sitt nattliga dåd.

Enkegrefvinnan K—hjelm var ett högvext, ståtligt fruntimmer. med kalla, energiska anletsdrag, hvilka buro spår af en förgången, mindre vanlig skönhet.

Den obevekliga tiden hade visserligen strött vintrens snö i de glesnade håren och plöjt djupa fåror på den höga, ädelt formade pannan, men den hade ej förmått böja den smidiga, spänstiga gestalten eller släcka elden i de stora mörkblåa ögonen.

Enkegrefvinnan vandrade oroligt fram och åter i sitt eleganta kabinett.

»Klockan är ej ännu slagen ett,» mumlade hon tankfullt förande handen öfver pannan. »Tiden framskrider i dag med snäckans gång. Snart, snart kan jag vänta honom.

Är det väl vansinnet som med sina jernklor gripit in i mitt hjerta och förvirrat mitt hittills så klara förstånd. Jag, som under hela mitt lif endast lekt med männens hjertan och förblifvit oåtkomlig för de mest raffinerade förförare — jag har nu i min ålders djupaste vinter fallit ett offer för denna passion, som jag ständigt hänat och föraktat.»

Hon tryckte båda händerna mot den yppiga barmen och suckade djupt.

»Ja, ja! jag älskar honom ända till vansinne! hvarje fiber i min själ, hvarje blodsdroppe i mitt hjerta tillhör honom. — Må världen håna och fördöma min dårskap — jag kan dock ej handla annorlunda.

I denna natt skall allt afgöras! han måste gifva mig ett bestämdt svar, huruvida han vill efterkomma mina önskningar eller ej. I förra fallet skall jag uppoffra hela

min förmögenhet på honom, i det sednare åter stänger jag mina dörrar och min kassa för honom.

Men han behöfver pengar och skall derföre tvifvelsutan ingå på mitt förslag.

Ha! att jag, en välboren grefvinna K—hjelm, min slægts stolthet och heder, kunnat sjunka så djupt! O, jag föraktar mig sjelf så outsägligt — och dock eger jag ej förmåga att förqväfva denna förhärjande passion, som bemäktigat sig hela mitt lif, som föresväfvar mig under dagens mödor och nattens drömmar.

Men tärningen är nu en gång kastad och jag kan ej återtaga det gjorda steget. Måhända skall i min lefnads höst en kärlekens blomma uppspira och skänka mig ersättning för ett förflutet, glädjelöst lif.»

Hon tystnade plötsligen och tryckte handen emot sitt våldsamt klappande hjerta.

Lätta steg förnummos utanför dörren.

Plötsligt öppnades denna ljudlöst och en ung man trädde öfver tröskeln.

Det var gardeslöjtnanten, greve Alfred K—hjelm.

Den unge mannens ansigte var blekt som döden och förtviflans beslutsamhet glödde i hans uttrycksfulla ögon.

Med ett utrop af förtjusning skyndade grefvinnan emot honom med öppen famn.

Men när hon observerade hans dystra, hopplösa min sjönko hennes händer till sidorna och hon blickade på honom med ett frågande, oroligt uttryck. »Alfred! dyre Alfred!» utbrast hon och fattade häftigt hans arm. »Hvarföre denna mörka min, detta stränga uttryck? Är du sjuk eller . . .?»

Med en omild åtbörd stötte Alfred henne tillbaka.

»Sjuk!» upprepade han och hans stämma klingade onaturligt lugn. Ja, jag är sjuk af harm, vrede och förtviflan.»

»Men. Alfred! hvad betyder detta? har någon olycka hänt dig?»

»Ja, den förfärligaste olycka som kan drabba en man. Jag har förlorat min heder.»

Der låg någonting sönderslitande, någonting på samma gång förtvifladt och hotfullt i den ton, med hvilken den unge mannen uttalade dessa ord.

»Men jag förstår dig ej, min Albert!» utbrast grefvinnan i orolig ton. »Berätta då!»

Den unga mannen grep hennes arm och tryckte den så hårdt, att hon ovilkorligen utstötte ett lätt ångestskri.

»Ni förstår mig ej, fru grefvinna?» mumlade han med hes stämma. »Ni vill ej förstå, att Ni beröfvat mig hopp, heder, framtid och lif.»

»Jag?»

Grefvinnan ryggade häpen några steg baklänges.

»Ja, just Ni!» fortfor ynglingen med vild energi. »Alltsedan min spädaste barndom lärde jag mig att i Er älska och vörda min ungdoms vårdarinna, mitt bättre jag, som i min själ inplantade ädla och hugstora tankar.

Tiden förgick och jag blef så småningom man. Men för hela min framtid, för hvad jag tänkt, hvad jag var och kunde blifva, hade jag Er att tacka.

Min vörnad öfvergick till beundran, min kärlek till afguder. Jag såg i Er mitt lifs goda genius, en skyddande, ledande engel, på hvars kära vingar den svartaste afund ej förmådde att sätta den ringaste fläck.

Då hände det en dag, fru grefvinna, att Ni vid ett

besök omfamnade och kyste mig. Ni hade gjort det mången gång förut, men aldrig på detta sätt.

Det var denna kärlekens eldiga och brinnade kyss, som jag, ehuru ung, redan lärt mig känna och förstå.

Jag ville ej tro det, och dock — snart nog insåg jag sanningen i hela sin nakenhet.

Ni, min ungdoms ledsagarinna, som jag lärt mig att dyrka som ett högre väsen, Ni var endast en vanlig qvinna, som dukade under för en passion, desto mera fördömlig, som Ni redan hunnit öfver den ålder, då en ögonblicklig förvillelse kunde vara förlåtlig.

Ah, min fru! ifrån detta ögonblick lärde jag mig att förakta Er.

O, om Ni visste hvad jag under denna sednare tid lidit vid tanken på, att vara helt och hållet beroende af Er, då skulle Ni äfven inse det vansinniga i Edra fordringar.

»Alfred!» utbrast grefvinnan med bleknande kinder och blixtrande ögon. »Håll upp! dina ord förkrossa mig!»

»Ha, Ni har ännu ej hört mig till slut, fru grefvinna», fortfor Alfred i samma vilda, förtviflade ton. »Ni känner ej ännu orsaken, hvarför jag i denna natt gör Eder äran af ett besök. Ni kan också vara förvissad om, att det är sista gången.»

»Sista gången?» upprepade grefvinnan bestört.

»Ja, min fru! de lidanden Ni genom Er vanvettiga passion tillfogat mig, göra ett förnyadt möte här i lifvet omöjligt oss emellan.»

»Alfred! hvad säger du?» skrek grefvinnan med darrande stämma. »Skola vi skiljas?»

»Jag kom i dag ner till regementet», fortsatte ynglingen och harmens tårar glänste i hans blåa ögon. »Mina kamrater drogo sig tillbaka och betraktade mig med besynnerliga ögonkast. Till en början observerade jag det ej, men till sist, då jag närmade mig min gamle vän, löjtnant Cederkrona och han föraktfullt vände mig ryggen, blef jag uppmärksam på förhållandet.

Blek af harm och vrede affordrade jag honom förklaring öfver hans beteende, och vet Ni hvad han svarade min fru?»

»Nej,» svarade grefvinnan, andlös af ångest.

Ynglingen slog sig med knutna handen för pannan i sinnesrörelsen var nära att öfvervåldiga honom.

Men han sansade sig och fortfor i lugnare ton:

»Så här ljödo hans ord: »Alfred K—hjälm! Jag har ända från min tidigaste barndom varit dig en trogen vän, men från och med i dag äro vi helt och hållet okända för hvarann. När en svensk officer vid ett af våra främsta rangregementen och till på köpet medlem af en bland våra förnämsta adliga ätter glömmet pligt, heder, ära och värdighet ända derhän, att stå i brottsligt förhållande till den person, som gifvit hans egen moder lifvet, då upphöra alla förbindelser emellan honom och samhället. Då kan man endast betrakta honom ettdera som ett oskadligt djur, en vansinnig däre eller en ärelös skurk. — Till hvilketdera slaget du bör räknas vet jag ej, men afgjordt är, att du är ovärdig att vara svensk officer, hvarföre jag i alla kamraters namn uppmanar dig att ofördröjligen inlemna din afskedsansökan.»

Ynglingen dolde ansigtet i händerna och gret bittert.

Grefvinnan hade till hälften magtlös nedsjunkit i en fätölj och en dyster förtviflan stod att läsa i hennes markerade anletsdrag.

»Jag försökte att öfvertyga de närvarande om sanningslösheten af deras tal,» fortfor grefven, »men förgäfves! Hvarthän jag än vände mig, bemöttes jag med det hänsynslösaste förakt. Jag begärde närmare förklaringar och svaret blef en axelryckning.

Då brusade min vrede upp till det vildaste raseri och jag tilldelade Eberhard Cederkrona en så kraftig örfil, att han störtade till marken.

Efter detta slag väntade jag mig en utmaning af honom, men jag misstog mig. Kan Ni väl i dess ställe gissa Er till hans ord? »Grefve Alfred K—hjelml!» ytttrade han. »Ni är en ärelös man utan hjerta och samvete, och med en dylik person duellerar ej en hederlig karl. Det enda sätt, hvarigenom du kan aftvä den skymf, som nu vidlåder dig, är att jaga en kula genom ditt eget hufvud.»

Så, min fru, talade min bästa vän, och jag nödgas medgifva, att jag i hans ställe skulle ha fällt samma omdöme. Men grymt är det i alla fall att nödgas uppoffra hopp, heder, ära och framtid blott för en gammal kärrings galna vanvett.

»Alfred! akta dig!»

»Bah! den tiden har för längesedan flytt, då Ni kunde våga hoppas att imponera på mig. Från och med det ögonblick jag lärde mig att förakta Er, försvann min tro och tillgifvenhet för Er helt och hållet. Nu är min framtid för alltid förstörd och derföre qvittar det mig lika, hvilka handlingar jag hädanefter kommer att begå.»

»Nej Alfred, säg ej så!» bad grefvinnan i bevekande ton. »Om fosterlandet ej befinner sig i fara, så är ju din person öfverflödig ibland dessa snörda och tillgjorda modedockor. Hvad är väl en militär i fredstid, annat än en obehöflig lyxartikel, som med oblida ögon betraktas af det folk, som är nödsakadt att med eller mot sin vilja bidraga till hans uppehälle.

Ack hvad behöfver du väl bekymra dig om deras förakt? Är du då ej lika hederlig karl som någon af dem? Låt oss lemna detta kalla, ogästvänliga land, der sjelfva hjertat förfryser, och resa långt, långt bort till söderns sköna, herrliga stränder, der orangen blommar, rosorna dofta och solen glöder så varmt och mildt, att blodet brusar som eld genom ådrorna.

Alla mina millioner ställer jag till ditt förfogande, alla mina skatter öfverlemnar jag i dina händer, om du blott vill följa mig! Jag skall blifva din tjenarinna, ja, din slafvinna! Alla dina önskningar vill jag uppfylla och göra allt hvad i min förmåga står för att komma dig att glömma ditt lemnade fosterland.»

Och den grånade qvinnan grep, darrande af passion ynglingens hand och tryckte den till sitt hjerta, under det att hon, så att säga, släpade sig för hans fötter.

Men den unge mannen stötte henne så omildt tillbaka, att hon tumlade baklänges och i fallet stötte hufvudet emot bordskifvans skarpa kant.

Grefvinnan reste sig långsamt upp och strök det gråa håret tillbaka ifrån tinningarne.

Blodet forsade utför hennes likbleka ansigte och i de mörka ögon glödde förtviflans hemska eld,

»Alfred!» mumlade hon, i det hon vacklade fram emot honom. »Alfred! min älskling! skona mig!»

Det vildaste raseri syntes emellertid hafva bemäktigat sig ynglingen.

Med kraftiga armar fattade han grefvinnan om lifvet och slungade henne handlöst bort till andra sidan af rummet.

»Djefvul! demon!» skrek han med dundrande röst. »Jag har dig ensam att tacka för en hopplös framtid, ett förfeladt lif. Ha, hvad jag hatar dig, du usla, lättsinniga qvinna, som för att tillfredsställa dina egna lumpna begär hjertlöst beröfvat mig min heder. Bort ifrån min åsyn, eländiga varelse, eller vid den evige Guden, jag dödar dig med min egen hand.»

»Ja, Alfred! döda mig och jag skall välsigna dig därför!» utbrast grefvinnan, som med möda hade rest sig upp och nu åter närmade sig honom. »När du ej vill bevilja mig den enda önskan jag numera eger i lifvet, så skall döden af din hand blifva ljuf för mig.»

»Nåväl,» utbrast Alfred med dof stämma. »Din önskan skall blifva uppfylld. Jag kom hit i afsigt att af dig utkräfva hämnd för den grymma förolämpning, man i dag tillfogat mig. Se här, fru grefvinna! Afbed Edra synder, ty inom en minut finnes Ni ej mera ibland de lefvandes antal!»

Han framdrog en dubbelterzerol och spände hanen.

Grefvinnan ryggade ovilkorligen ett par steg baklänges.

Vid åsynen af den hemska död, som blickade henne till mötes, sjönk hon med utsträckta armar och sammanknäppta händer ner på sina knän.

»Nåd! förbarmande!» stönade hon. »Jag vill jag kan ej dö just nu.»

»Ingen nåd! ingen förskoning!» dundrade den unge mannen. »Jag har vägrat att blifva din här i lifvet, men det hindrar ej att jag vill följa dig i döden.»

Grefvinnan sprang upp.

»Vill du verkligen följa mig dit bort på andra sidan grafven?» utbrast hon med vildt jubel. »Då, ingen tvekan, ingen fruktan längre! Se här!»

Hon uppryckte sin dyrbara sidenklädning och blotade den böljande barmen, hvars vågor häfde sig fram och åter som ett oroligt haf.

»Ja, jag vill följa dig», upprepade Albert med samma hemska lugn», för att derborta lära mig att hata dig lika djupt och bittert som här.»

Och han närmade sig grefvinnan och rigtade vapnet emot hennes bröst.

Utan att blinka blickade hon honom stelt i ansigtet.

Ett lätt tryck, ett dundrande skott och den stolta grefvinnan K—hjälm rullade i sitt blod på golfvet.

Med stirrande ögon betraktade ynglingen sitt offer.

»Död! död!» mumlade han. »Min kränkta heder är hämnad. Och dock — hon har varit min enda verkliga tillgifna väninna i lifvet. Jag lofvade att följa henne i döden och en grefve K—hjälm bryter aldrig ett gifvet löfte.»

Måhända skola mina kamrater ej falla alltför hård dom på mitt kallnade stoft; de skola åtminstone se, att jag ej fruktade för döden, om en oförskyld olycka nekade mig all vidare fröjd i lifvet.

Åh! det är hårdt att dö vid min ålder, medan lifvet

ännu sjuder så varmt i mina ådror och glädjens och kärlekens sol strålar som skönast på min lefnadsstig. Och att nödgas afsäga sig alla lifvets fröjder just nu. — Ha, det är förfärligt!»

Han dolde ansigtet i händerna och snyftade djupt.

»Men, nej! det finnes numera ej någon återgång», fortfor han ånyo med dyster beslutsamhet. Jag måste fullfölja mitt beslut! Bort med all tvekan! I nästa ögonblick skulle det måhända vara för sent.»

Han höjde skjutvapnet emot tinningen och lät fingret hvila på trycket.

Men i nästa ögonblick grep en kraftig hand hans arm och frånryckte honom mordvapnet.

När han förvånad såg sig om var han omringad af fem à sex betjenter, hvilka blifvit ditlockade genom knallen af skottet.

I spetsen för dem befann sig grefvinnans hofmästare, en gammal trotjenare, som i nära trettio år varit i hennes hus.

»Släpp mig! släpp mig!» skrek den unge mannen i det han gjorde de mest förtviflade ansträngningar att rycka sig lös. »Jag vill dö — dö!»

»Nej, min unge herre!» svarade hofmästaren, i det han med sina krattiga händer kvarhöll grefven. »Tro ej min gunstig herre, att Ni så lätt slipper undan följderna af Ert brott. Se der, håll fast honom!»

Betjenterna slöto en krets omkring den unge mannen och kvarhölllo honom så säkert, att han ej förmådde röra en lem.

Den högreste hofmästaren närmade sig grefvinnans blodiga lik och knäföll bredvid detsamma.

»Min dyra, älskade matmoder!» utbrast han med rörd stämma och tårade ögon. »Du föll ett offer för denna uslings passion och vinningslystnad. Men jag svär vid all den mångåriga godhet, du bevisat mig, att jag skall hämnas din död, om jag också med egna händer nödgas strypa denne eländige skurk.»

Och han kastade på grefven en blick, som ej lofvade någonting godt för denne.

»Visitera honom noga!» befalde han barskt. »Jag är förvissad om, att den fine herrn ej hållit sig för god att tillägna sig åtskilliga af den stackars grefvinnans dyrbarheter.»

I trots af Alfreds förtviflade motstånd blef han temligen hårdhänt kullkastad på golvet och man beredde sig just att närmare undersöka hans fickor, då plötsligen en klar stämma bakom dem ropade:

»Håll! skona honom, från denna förolämpning!»

Betjenterna släppte sitt tag och vände sig om.

Framför dem stod en ung flicka med likblekt ansigte och stirrande ögon.

Det var grefvinnan K—hjelms kammarjungfru.

»Jag har derinne varit vittne till hela uppträdet,» yttrade hon med darrande stämma. »Herr grefve har ingenting stulit. Det var tvertom hennes nåd, som . . .»

»Som?»

»Som var skulden till hela uppträdet!»

»Hvad säger du?» utbrast hofmästaren bestört. »Fru grefvinnan skulle således . . . men på hvad sätt?»

»Jag kan ej säga det,» stammade kammarjungfrun.

»Men alltnog! — han är oskyldig till hvarje låg handling

och derföre få Ni ej underkasta honom någon vanärande visitation.»

I detta ögonblick inträdde tvenne poliskonstaplar, hvilka af en betjent ditkallade ifrån Adolf Fredriks polisvaktkontor.

Med några få ord underrättade dem hofmästaren om sammanhanget.

Poliserna närmade sig grefven för att bemäktiga sig honom.

Vid åsynen af den unga mannens bleka. men beslutssamma anletsdrag ryggade en af dem förskräckt baklänges.

»Ni, herr löjtnant!» utbrast han häftigt. »Skulle det verkligen vara Ni, som . . . ?»

»Som begått detta brott,» inföll Alfred med ett bittert leende. Ja, min hederlige Frisk! det är verkligen din gamla löjtnant, som du nu har det nöjet att arresteras för — mord.»

»Men — det är omöjligt!» utbrast polisbetjenten i tvekande ton.

»Nej, det är tvärtom obestridlig sanning,» förklarade grefven. »Med egna händer har jag nedskjutit qvinnan derborta, och detta af skäl, som ej ens den strängaste tortyr skulle förmå mig att yppa.»

»Nå, efter så är, så . . .»

»Så bjuder dig din pligt att arresteras mig,» smålog grefven sorgset. »Ja, det förstår jag mer än väl, min vän. Jag är till och med glad öfver att hafva ett bekant ansigte vid min sida i det ögonblick, då fängelsets portar, måhända för alltid öppna sig för den föraktade mördaren.»

»Herr löjtnant! så illa skall det väl ändå ej sluta,»
tröstade poliskonstapeln.

»Jo. min vän! jag förutser mer än väl mitt stundande öde. — Men låtom oss nu afägsna oss härifrån, ty inandningen af denna plågsamma luft börjar att kännas outhärdliga.»

»Som Ni behagar, herr löjtnant.»

Grefven kastade en sista blick på mormodrens stelnade lik.

»Der hvilar mitt olycksöde,» mumlade han. »Der skådar jag min framtids ruin, mina förhoppningars dödsstöt och min lefnads sköflerska.»

Med tunga steg åtföljde han rättvisans tjänare, som förde honom till fängelset.

Ungefär tio minuter hade förgått.

Grefvinnans lik hade blifvit nedfördt i lusthuset och betjeningen uppehöll sig mangrannt på nedra botten, för att reflektera öfver det förfärliga mordet.

Då öppnades plötsligen helt ljudlöst dörren till det rum, i hvilket föregående upprörande händelse passerat.

På tröskeln visade sig i detta ögonblick tvenne mörka gestalter.

»Terrängen är fri,» hviskade den ena. »Här finnes ej ens en katt.«

Och de båda skuggorna smögo sig sakta in i rummet.

»Det var en för våra planer gynnsam tillfällighet, att gumman blef expedierad,» yttrade den andra gestalten.

»Nu kunna vi i fred och lugn få utföra vår lilla beramade affär.»

»Ja, du har rätt! Men hvar hafva vi skatten?»

»Vänta ett ögonblick!»

Skenet af en blindlykta upplyste plötsligen rummet och i den osäkra belysningen igenkänna vi Rudolf och Gianetta.

Utan dröjsmål skred »Korparnes drott» till sitt verk och inom några få ögonblick hade han med sin rutinerade skicklighet öppnat den massiva kassakistans bastanta lås.

Locket flög upp och de båda brottslingarne blickade samtidigt ner i kassan.

»Guld, silfver och juveler!» utbrast Rudolf förtjust. »Du har rätt som alltid, min mor. Denna fångst blir i sanning inbringande.

De öfverflyttade skyndsamt alla penningarne i en medförd väska.

»Se så der!» inföll Gianetta förnöjd »Nu kunna vi med hopp om en sorgfri existens lemna Sverige.»

»Ja, min mor! och det gläder mig i sanning, ty jag börjar att känna luften tryckande »

Lika tysta, som de kommit, aflägsnade sig det värda paret.

Några ögonblick derefter herrskade den djupaste tystnad och lugn inom dessa murar, hvarest för en stund sedan så förfärliga scener passerat.

I samma ögonblick mor och son smögo sig ut genom porten framträdde en mörk skepnad ur den djupa skugga som herrskade på detta ställe.

Med en glödande blick följde han de skyndsamt bortilande.

»Ha! ha! ha! Edra uslingar!» hviskade den hemlighetsfulla gestalten. »Tron ej, att I undkommen mig! Förr skola himlar och jord stöta samman, än jag släpper Er ur mina händer, sedan jag en gång funnit Edra spår.»

Den okände ilade skyndsamt i samma riktning som de försvunna, under det att gång efter annan en dof förbannelse undslapp hans läppar.

Rudolf och Gianetta begåfvo sig emellertid efter väl förrättadt arbete raka vägen till deras vid Lilla Trädgårdsgatan belägna bostad.

Rudolf slog tvenne slag med den tunga portklappen och i nästa ögonblick öppnade portvakten med en ödmjuk bugning dörren.

När deras förföljare hann fram, voro mor och son redan försvunna och porten stängd bakom dem.»

»Ah!» mumlade den okände med en stämma som förrådde det mest koncentrerade raseri. »Ah, Rudolf Verner! hämnens timma har slagit och du är förlorad. Inom kort skall jag hafva utkräft hämnd för all den smärta du tillfogat mig. O, när jag ser fängelsets bojor smidas omkring din trotsiga gestalt, när jag ser dig digna under straffängens tunga börda och hör dig förgäfves sucka efter friheten — då skall jag ropa i ditt öra: »Nu, Ru-

dolf Verner! nu först äro vi qvitt, ty lika emot lika är min lösen.»

Den hemlighetsfulla gestalten kastade ännu en blick, besjälad af det mest glödande hat, upp mot huset, hvar efter den med snabba steg skyndade derifrån.

19. Förlofningsfesten.

I hôtell Rydbergs storartade festvåning var en glänsande tillställning arrangerad.

Allt hvad hufvudstaden egde nobelt och framstående såväl inom den militära som den civila världen, var här församladt och sällan hade den i sitt fack frejdade Cadiers salong inrymt en större och mera lysande samling än denna afton.

Men så var också ändamålet med denna fest lika högtidligt som ovanligt.

Markis Gennovaris firade nemligen denna afton sin trolofning med fröken Ellen von Düben.

Rudolf och Gianetta, detta djerfva förbrytarepar, satte denna afton allt på ett kort, ty i händelse af upptäckt voro de oåterkalleligen förlorade.

Gianetta hade till en början energiskt motsatt sig detta offentliga uppträdande, alldenstund en katastrof hvarje ögonblick kunde vara att förvänta.

Men Rudolf var af en helt annan åsigt.

Såvida några misstankar vis à vis hans antecedontia hade uppstått, skulle, menadē han, dessa helt och hålles skingras genom hans förbindelse med dottren till en af Stockholms mest framstående män.

Ty man skulle ej våga angripa honom midt upp ibland denna lysande samling af Sveriges högst uppsatte män.

Då Ellen äfven var af samma åsigt, nödgades Gianetta gifva vika och förlofningen blef, som sagdt, be-ramad.

Det ena ekipaget efter det andra stannade på Gustaf Adolfs torg och guldsmidda, ordensbeprydda herrar, åtföljda af nobla, eleganta damer skyndade uppför hotellets trappor.

Festvåningen var denna afton dekorerad med en så bländande lyx, att till och med hotellets äldsta kunder nödgades medgifva, att Cadier vid detta tillfälle öfverträffade sig sjelf.

Löjtnant Varino, alias Gianetta, presenterade sig som värd för aftonen och emottog med en ädlings obesvärade fulländade hållning de talrika gästerna, hvilka å sin sida funno den mörke främlingens artiga tillmötesgående charmant och belevadt.

Festen inleddes med en bal, hvarvid Svea lifgardes utmärkta musikkår fungerade som orkester.

Par efter par svingade sig muntert om i dansens yrande ringar och kärlekens bevingade gud lekte i lockar gula och ögon blå samt afsköt osynligt men säkert sina träffande pilar emot obepansrade hjertan.

Främst ibland de dansande paren befunno sig Rudolf och Ellen.

Den unge mannen var denna afton vid ett strålande lynne.

I samma mån som faran vexte, tilltog äfven hans

djerfva tillförsigt, och aldrig hade han känt sig lugnare, och mera förvissad om segern, än i detta ögonblick.

Men om han med hela sitt hjerta hängaf sig åt ögonblickets fröjd, så var detta ej förhållandet med Gianetta.

Den i livvets skola hårdt pröfvade qvinnan hade genom erfarenheten lärt, så att säga, vädra faran på långt håll, och hon förstod mer än väl, att om detektiva polisen en gång funnit ett spår, så skulle den ej så lätt öfvergifva detsamma.

Hennes ögon irrade alltjemnt spanande omkring, för att ibland de talrika gästerna möjligen kunna upptäcka någon hemlig fiende.

Men då hon öfverallt mötte endast bekanta, glada och leende ansigten, skingrade sig så småningom hennes oro, och hon deltog äfven i den allmänna glädjen.

Dansnumren aflöste flitigt hvarann och i de närgränsande smårummen funnos att tillgå åtskilliga friskningar till de danslystnas svalka och vederqvickande.

Efter balens slut kom supén.

När alla gästerna hunnit församla sig omkring de af de läckraste rätter och utsöktaste viner dignande borden, reste sig Gianetta upp och fattade ett af de fyllda champagneglasen.

Ögonblickligen aftystnade sorlet och alla lyssnade med uppmärksamhet, till hvad den dystra utländingen hade att säga.

»Mitt herrskap!» började Gianetta och hennes röst klingade klar och kall som en klockton. »För några månader sedan anlände tvenne främlingar till Sveriges sköna hufvudstad.

Den ene af dem var en i livvets skola pröfvad man, den andre en oerfaren yngling.

Med öppna armar blefvo de emottagna af det riderliga svenska folket och en gång när de återvända till sitt eget ljusa, varma hemland skola de medföra ett ljuft oförgäfligt minne af ett land högt uppe i höga norden, ett land, der ära, gästfrihet och ridderlighet utgöra dess innevänares förnämsta och skönaste dygder.

Men ej nog härmed! den eldige, sydländska ynglingen hade deruppe ibland nordens höga fjällar funnit en blomma, lika öm som fager, lika ljuf som oskuldsfull.

Han såg henne och hans öde var evigt besegladt. Han svor en helig ed att fästa henne vid sitt bröst. De sökte och funno hvarann. Söderns son mötte Nordens dotter i en lång, en innerlig omfamning och förbundet var knutet.

När främlingen nu återvänder till sin fosterbygd dernere i drufvornas hemland, är han ej längre ensam. Vid hans sida går en guldlockig elfva, som bortjagar molnen på hans panna, hviskar kärlekens ord i hans öra och sjunger fridens och sällhetens rena, ljufva toner vid hans sida. —

Mitt herrskap! helt säkert han I för länge sedan anat betydelsen af mina dunkla ord, och det bör sålunda ej för någon af Er vara en öfverraskning, då jag höjer mitt glas och proponerar markis Gennovaris' och fröken Ellen von Dübens förlofningskål.»

Ett enhälligt jubel beledsagadt af orkesterns skallande fanfarer besvarade Gianettas väl affattade tal.

Alla de närvarande gästerna trängde sig fram, om

hvarann för att komma i tillfälle att klinga med det unga paret.

Grefve Arthur K—hjelm, som af Gianetta blifvit tvingad att infinna sig, höjde nu sitt glas och propo- nerade i väl valda ordalag en skål för de båda nyförlofvades framtid och tomtebolycka.

Denna skål beledsagades af nya fanfärer och bifallsrop.

Med armen slingrad omkring den älskades lif fattade Rudolf ett till brädden fylldt champagneglas och höjde detsamma.

En ögonblicklig tystnad inträdde.

Med sin välklingande stämma började ynglingen på bruten svenska;

»På samma gång jag tackar Eder, signores, för Edert välvilliga deltagande i min lycka får jag äfven förklara, att jag skall göra allt hvad i min förmåga står för att komma min fagra ros att glömma sitt eget hemland för min fosterbygds glödande sol. Och jag är förvissad om, att då allas Edra lyckönskningar följa oss på resan, så skulle ingen magt på jorden, hvarken hat, afund, förtal eller våld kunna rycka den väna blomman från mitt bröst. Derborta i mina förfäders stolta borg skall hon herrska som oinskränkt drottning och ingenting skall numera kunna skilja oss åt?»

»Jag skulle nästan vilja svära på motsatsen», inföll plötsligen en grof stämma från dörren.

Förvånade vände sig alla om.

I sjelfva dörröppniugen stod en högväxt, kraftig gestalt med ett gäckande småleende på läpparne. Bakom

hans breda axlar kunde man tydligen urskilja fem å sex poliskonstaplar.

Gianettas mörka ansigte blef gråskatt.

»Rudolf!» utbrast hon med af ångest darrande stämma.
»Ser du att min aning ej bedrog mig? Nu äro vi oåterkalleligen förlorade.»

»Förlorade?» utbrast Rudolf och hans mörka ögon framljungade förtärande blixtar. »Nej vid den Guden!

»Förlorade äro vi ej, så länge en blodsdroppa flyter i mina ådror. Heldre kämpar jag till sista andetaget, än jag lefvande öfverlemnar mig i dessa uslingars våld.»

»Och jag, min Rudolf», inföll Ellen med ett ljuft småleende, »jag följer dig i döden.»

»Bravo!» jublade den vilde ynglingen med glödande hänförelse. »När jag strider för min älskling, känner jag mig i stånd att trotsa hela världen. Öfver blodiga lik och brustna hjertan skall jag bana oss vägen till friheten, ty jag uppger ej så lätt den glada framtid, hoppet förespeglat mig. Och nu framåt, min egen vän! håll dig tätt vid min sida, så skall jag öppna väg för oss!»

Han framdrog en revolver och spände kallblodigt hanen.

«Mina herrar!» yttrade han med ett lugnt och beslutsamt uttryck. »Jag torde få göra Er uppmärksam på, att den första af Er som vågar höja sin hand emot mig eller någon af de mina, skickar jag utan förskoning en kula genom hufvudet.»

Detektiven Vallander — ty det var han, som anförde polisstyrkan — ryggade ovilkorligen tillbaka för den unge mannens fasta blick och beslutsamma bällning.

Han kände allt för väl den djerfve ynglingens okuf-

liga mod, för att ett ögonblick betvifla hans fasta föresats att fullfölja sin hotelse.

Rudolf begagnade sig af denna polismannens tvekan.

»Mina herrar!» yttrade han med höjd stämma vändande sig till gästerna, »skolen I då verkligen tillåta, att en främling, som för första gången gästar Nordens land, i närvaron af Sveriges förnämsta ädlingar blifver antastad som en simpel förbrytare?»

»Nej, det skall aldrig ske!» utbrast gemensamt flera unga män, hvilkas hjernor blifvit omtöcknade af den förrådiska champagnen. »Markis Gennovaris är vår vän och för honom vilja vi gå i lif och död.»

Och samtidigt blottades flera klingor, bevisande att deras egare hade allvar med sina hotelser.

»Bravo, mina tappra vänner! bravo!» jublade Rudolf som vid denna sakernas vändning uppeldades af den vildaste energi. »Det fröjdar mitt hjerta, att vänskap och ära äfven klappar inom svenskens bröst.»

Och han trädde ett par steg fram i akt och mening att börja den blodiga striden.

I samma ögonblick grep någon häftigt hans arm.

Han vände sig om och framför honom stod f. d. löjtnanten Stjernkranz.

»Jag har från säkert håll lärt känna den fara, som hotade dig, och därför skyndade jag hit», hviskade han.

»I detta ögonblick mera än någonsin är du i behof af en god klinga.»

»Bah! de der lumpna »bylingarne!»

»Utgöra blott en förpost till hufvudstyrkan; hela hotellet är uppfyllt af polismän. Det synes verkligen,

att höga vederbörande beredt sig på ett förtvifladt motstånd.»

»Och de skola ej blifva gäckade i sin förmodan,» förklarade Rudolf i hänfull ton. »Här gäller det *frihet* eller *döden*.»

»Ja, så är äfven min åsigt! Derföre har jag också posterat våra kamrater i närheten och vid första vink äro de redo att skynda till vårt bistånd.»

Detektiven Vallander, som emellertid hade rådgjort med sina följeslagare om bästa sättet att fånga den farlige motståndaren, syntes nu hafva fattat sitt beslut.

Med fasta, bestämda steg närmade han sig Rudolf, som med beslutsam hållning afvaktade hans angrepp.

»Rudolf Werner! i lagens namn arresterar jag dig!» yttrade detektiven med kraftig stämma. »Gör ej något onyttigt motstånd, ty det kommer endast att föröka ditt syndaregister.»

Ynglingens ögon blixtrade och med säker hand höjde han revolvern.

Men denna gång ryggade ej detektiven, tvärtom närmade han sig ännu ett par steg.

Redan vidrörde Rudolfs finger trycket och polismanen syntes förlorad, då plötsligen en högrest gestalt trädde emellan de båda motståndarne.

När Rudolf blickade upp, mötte han kapten von Dübens ädla, allvarliga ansigte.

»Håll!» utbrast den gamle mannen med kraftig stämma. »Håll, unge man! Låt det vara nog med brott och besudla ej Er hand med mera blod, än som redan klibbar vid densamma.»

»Min far!» stammade Ellen med bleknande kinder.

»Ja, olyckliga barn! din far står framför dig för att söka rycka dig undan den öfverhängande faran.»

»Nej, vid afgrundens alla magter! nej!» röt Rudolf med förtviflans raseri. »Ingen magt hvarken i himlen eller helvetet skall kunna slita henne ifrån mitt bröst.»

Och han tryckte henne till sitt hjerta så våldsamt, som om han i denna omfamning velat qväfva både sig sjelf och den älskade.

Men kaptenen trädde helt lugnt fram och lade sin hand på hans axel.

Detektiven ville följa honom, men kapten von Düben bjöd honom med en befallande gest att draga sig tillbaka.

»Hör på. min unge vän!» yttrade den ädle gubben med vibrerande stämma. »Lyssna ett ögonblick till ett vänligt och klokt råd! Rättvisan fordrar Er inställelse, emedan Ni är anklagad för någon förseelse. Är Ni oskyldig, så går Ni fri, i annat fall fordrar heder och samvete, att Ni underkastar Er straffet. Hvertill batar väl ett lika gagnlöst som vanvettigt motstånd? Förr eller sednare blir Ni ändå öfvermannad, och då blir straffet mångdubbladt.»

»Nej, heldre döden,» mumlade Rudolf dystert.

»Och Ni vill då äfven med berådt mod draga mitt stackars barn med Er i förderfvet!» utbrast kaptenen med hetta. »Ha, min herre! i så fall är Ni en ärelös skurk.»

Rudolf spratt till och hans ansigte blef blekt som döden.

»Herr kapten!» inföll han och hans darrande stämma förrådde den koncentrerade vrede, som brusade inom hans lögsvärfda bröst. »Vore Ni ej min Ellens

far, så låge Ni i detta ögonblick död för mina fötter. Ni kallar mig en ärelös skurk! Ha! ha! ha! I fega skenheliga dygdemönster, som ställen Eder till doms öfver den af verlden bränmärkte syndaren. Hvad ären I väl sjelfva annat än lumpna ärelösa uslingar?»

Han slog sin arm om Ellens lif och kastade sig med ett språng till etthörn af rummet, i akt och mening att hafva ryggen betäckt.

Med blottad värja ställde sig Stjernkranz vid hans sida.

»Så hören mig då, I alla närvarande!» fortfor Rudolf med dundrande stämma. »Jag, markis Gennovaris, som I alla beundrat och afundats, jag är ingenting annat än en banditchef, som djerfts uppträda ibland Eder med en ädlings air och anspråk.

Ha! I ryggen tillbaka vid denna upptäckt!

Och dock! — hvad han I väl. att förebrå mig? Tron I väl, att jag med alla mina brott anser mig sämre än någon af Er?

Nej, mina herrar! då misstagen I Er! Hvad jag i närvarande stund är, har jag Er och Edra gelikar att tacka för.

Det var en man af samma eländiga skrot och korn som Ni sjelfva, hvilken gaf mig lifvet. En annan har jag att tacka för att jag, ifrån att vara en oskyldig yngling, hvars hjerta klappade för allt ädelt och upphöjdt i lifvet, förvandlades till en laglös förbrytare, jagad af rättvisans oblidkeliga spårhundar och skyddad af ingen.

Åh, mina herrar! i samma ögonblick jag såg mig oförskyldt utstött ur ett samhälle, der jag drömt om att

blifva en verkande och gagnande lem, i samma ögonblick svor jag detta samhälle en evig, oförsonlig hämnd!

Alla dessa krypande lycksökare, dessa så kallade hederliga menniskor, dessa skenheliga dygdemönster och sjelfkära narrar, hvilka i den ärliga rättframheten se en fiende, alla dessa lumpna uslingar har jag lärt mig att grundligt förakta och ur deras fickor har jag plockat det glänsande guldets, utan att dessa bragder i ringaste mån belastat mitt samvete.

Mina brott äro banditens, men min heder är äfven hans, och därför kan jag tryggt möta Edra skenheliga, enligt Er tanke, föraktfulla ögonkast.

Och efter denna förklaring har jag endast ett att tillägga:

»Här står jag framför Er, jagad af rättvisans hejdukar!

Tagen mig, om I kunnen! Jag har svurit att sälja mitt lif dyrt och jag ämnar äfven hålla min ed.»

»Bravo, Rudolf!» vitsordade Stjernkranz. »Du talar lika bra, som du slåss! Nu skola vi arrangera ett litet festligt uppträde som epilög till förlofningen. Det skall i sanning blifva uppriskande att få pröfva en liten dust med »bylingarna.»

»Se så, mina herrar banditer!» afbröt Vallander i bask ton i det han temligen omildt sköt kapten von Düben åt sidan. »Nu är det slut med all parlamentering. Gifven Er på nåd och onåd, i annat fall blir det värst för Eder sjelfva!»

Rudolfs svar blef ett revolverskott.

Men med den rutinerade polismannens sinnesnärvaro och vighet undvek Vallander den dödande kulan, som i

dess ställe genomborrade en af polismännens kaskar och fastnade i väggen.

Innan Rudolf hann att aflossa ett andra skott, var Vallander vid hans sida och grep honom om lifvet.

Poliskonstaplarna följde sin förman och en kort, men förtviflad strid uppstod.

De två första af angriparne föllo dödligt sårade för Stjernkranz, säkert träffande värja.

Men stridskrafterna voro alltför olika och valplatsen af alltför ringa omfång.

Inom kort blefvo de båda kämparne öfvermannade, i trots af deras förtviflade motstånd, och de genom stridens hetta uppretade polismännen skulle ofelbart hafva slitit Rudolf och hans kamrat i stycken, om ej Vallander hade afhållit dem.

»Stilla kamrater!» yttrade han i befallande ton. »Vi ega ej rätt att gå rättvisan i förväg. I kunnen vara förvissade om, att skurkarne komma att undergå välförtjent straff. Fören bort fångarne!»

Blodiga och söndersargade med bakbundna händer och sönderrifna kläder blefvo de båda banditerna nu temligen omildt bortförda af sina oblidkeliga bevakare.

Rudolf kastade en sista, förtviflad blick på Ellen.

Den unga flickan hade under den häftiga kampen träffats af ett väldigt knytnäfs slag och blef nu af den tröstlösa fadren bortförd från skådeplatsen för det hemska uppträdet.

Vallander blickade sig spanande omkring.

»Djeflar och helvete!» utbrast han häftigt. »Det ser nästan ut, som om den farligaste fågeln skulle hafva undkommit oss.»

»Hvad menar du?» sporde en svartmuskelig, elegant klädd herre, som synbarligen var en af deltagarne i aftonens fest.

Detektiven bugade sig vördnadsfullt.

»Jag menar, att så länge vi ej hafva i våra händer den der unga skurkens mor, är ingenting vunnet,» svarade han i bestämd ton.

»Hans mor?»

»Ja, herr intendent! Denna så kallade löjtnant Varino är ingen annan än Rudolf Verners mor, den så berömda »Korparnes» drottning.»

Intendenten slog sig för pannan.

»Ah! jag dåre, som ej kunde ana detta!» utbräst han i förtretad ton. »Jag såg henne nyss smyga sig ut härifrån och lät henne dock obehindradt passera.»

Vallander afhörde tiggande sin förmans sjelfförelser.

»För ned fångarne till vaktkontoret!» befalde denne kort. »Jag vill sjelf förhöra dem.»

Detektiven bugade sig stillatiggande och aflägsnade sig med sin trupp.

Alla deltagarne i aftonens så glänsande och dock så snöpligt afslutade fest aflägsnade sig så småningom med blandade känslor; alla minnen efter den ödesdigra förlofningen undanröjdes skyndsamt och ett par timmar sednare herrskade i den stora festvånningen ett så stilla lugn, en så fridfull tystnad, som om aldrig en mänsklig röst låtit förnimma sig i de höga, praktfulla salarna.

I närheten af Norrbro på planen mellan Kgl. theatern och Norrström blef större delen af »Korparnes» band efter en kort, men häftig strid öfvermannad af den

betydliga polisstyrka, som i och för denna expedition blifvit utkommenderad.

Banditerna fördes i triumf af sina besegrare till samma fängelse, der deras anförare blef inbommad.

Den fruktansvärda ligan, som så länge grasserat ohejdadt inom hufvudstaden, syntes nu vara fullständigt krossad.

20. Afskedet.

Grefve Arthur K—hjelm vandrade fram ock åter i sitt eleganta kabinett.

Gång på gång slog han sig med förtviflad min för pannan.

»Slag på slag träffar mig!» mumlade han med darande stämma. »Först drabbade mig skandalen, då denne vansinnige pojke i ett anfall af raseri mördade vår gamla, vördnadsvärda tant, grefvinnan K—hjelm. Och nu min egen son i rättvisans klor, som en grof brottsling. —

Ha, jag har beundrat denne ynglings djerfva mod och förlagna karaktär! Det fanns någonting hos honom, som vann genklang i mitt eget stormfulla bröst!

Han liknade mig sjelf och var mig derföre värdig! Och i dag bortfördes han som en grof brottsling!

Jag skulle hafva velat gifva år af mitt lif för att rädda honom, ty inom mitt bröst började röra sig en ny, hittills för mig okänd känsla, faderskänslan.»

Han satte sig vid bordet och blickade dystert fram för sig.

I samma ögonblick öppnades dörren ljudlöst och en mörk gestalt visade sig på tröskeln.

Men grefven märkte det ej; han var alltför djupt försjunken i sina egna dystra tankar.

Den mörka skuggan smög sig sakta fram öfver golfvet och lade sin hand på hans skuldra.

Grefve K—hjelm spratt till och blickade häftigt upp.

»Gianetta!» utbrast han. »Du här?»

Det var verkligen Gianetta, som nu hade återtagit sin kvinliga klädsel och stod framför sin fordna älskare med det gråsprängda håret böljande omkring hennes fårade panna och ett vildt, förtvifadt uttryck i de mörka, djupt liggande ögonen.

»Är Ni nöjd nu, Arthur K—hjelm?» yttrade hon med dof, klanglös stämma. »Tack vare Ert onaturliga förräderi sitter nu Er egen son inom fångelsets dystra murar, ovilkorligen hemfallen åt lagens hämnande arm.»

»Mitt förräderi! hvad menar du, Gianetta?» utbrast grefven bestört.

»Att Rudolf har dig ensam att tacka för sin nuvarande olyckliga ställning,» utbrast Gianetta med blixtrande ögon.

»Mig! jag skulle förråda *honom*?»

»Ja, usling! du har störtat ditt eget kött och blod i förderfvet.»

Arthur reste sig upp i sin fulla längd och ett ovanligt allvar afspeglades i hans bleka, aftärda ansigte.

»Du misstager dig, Gianetta!» yttrade han med darande stämma. »Huru mycket jag än må hafva förbrutit mig emot dig — i detta fall är jag dock oskyldig.

Jag hade tvärtom börjat att fästa mig vid denne djerfve energiske yngling med sin okufliga jernvilja, och jag skulle vilja uppoffra hela min förmögenhet, om jag åter finge se honom på fri fot.»

Gianetta betraktade honom med en genomträngande blick.

»Arthur!» yttrade hon allvarsamt. »Du har bedragit mig så många gånger, art jag ej mera vågar tro dig. Ingen annan än du har varit förtrogen med våra affärer eller känt Rudolfs verkliga antecedentia. Således kan ingen annan än du hafva förrådt, hvem markis Gennovaris i verklighen var.»

»Nej, Gianetta! så sannt som mitt hjerta en gång klappat för dig af den varmaste kärlek, lika visst är det, att du nu misstager dig.»

»Talar du sanning?»

»Ja, Gianetta! du bör i mina anletsdrag kunna läsa den förtviflan, som genomkorsar mitt bröst vid tanken på, att min son skall sucka under fängelsets bojar. Jag har med största intresse följt hans djerfva spel och heldre skulle jag hafva jagat en kula genom mitt eget hufvud, än förråda honom.»

»Ha! jag misstog mig således!» utbrast Gianetta med ett anskri, hvori hon utandades det vildaste raseri. »Ah, hvad mitt hjerta lider vid denna tanke!»

Jag trodde, att du hade störtat ditt eget barn i föderfvet och därför ville jag å hans vägnar utkräfvä hämnd.»

»Hämnd!» upprepade grefven förvånad. »Hvad menar du?»

Med en rörelse, som uttryckte den vildaste passion, fattade Gianetta hans hand och tryckte den mot sitt bröst.

»Fly, Arthur! fly!» hviskade hon häftigt. »Fly, innan det blir för sent!»

»För sent! jag förstår ej.»

»Förstår du då ej, jag för att hämnas ditt förtärliga förräderi har störtat dig hjälplöst i förderfvet.»

»Mig! och på hvad sätt?»

»Jag har öfverlemnadt dina utfärdade vaxlar i rättvisans händer.»

Grefve K—hjelm spratt till och blef blek som döden.

»Qvinna! djefvul! har du verkligen gjort detta?» utbrast han, häftigt fattande hennes arm.

»Ja, Arthur! du är hopplöst förlorad, om du ej ögonblickligen söker din räddning i flykten.»

De täta ryckningarne i grefvens ansigt utvisade, hvilken häftig storm, som brusade inom hans bröst.

»Störtad!» mumlade han, »ohjepligt störtad ifrån min stolta ställning ner i vanärens bråddjup! Och för detta fall har jag en qvinna att tacka.»

Han slog sig med knutna handen för sin af kallsvett lackande panna och sjönk magtlös ner på en stol.

»Ha, ha, ha!» skrattade han i vansinnigt raseri. »Gianetta, du min onda demon! är du nu nöjd, sedan du med ett enda slag krossat och tillintetgjort hela mitt lif? Är väl din outsläckliga hämnd ännu tillfredsställd? Eller fordrar du äfven mitt lif? Nåväl tag då detsamma, ty för mig eger det ringa värd!»

Gianetta närmade sig grefven och ett ovanligt mildt

uttryck afspeglade sig i hennes af bekymmer och olyckor förstelnade ansigte.

»Arthur!» hviskade hon och den ljufva klangen i hennes röst återgaf ett genljud ifrån försvunna lyckliga tider. »Jag har förföljt dig med ett outsläckligt hat, så länge din lyckas stjärna var alltjemnt stigande; men i dag, då olyckan hänger öfver ditt hufvud, i dag känner jag alla hämndfulla känslor försvinna, och jag är åter densamma som fordom.»

Hon lade sina båda händer på hans skuldror och blickade djupt in i hans ögon.

»Ännu en gång, min Arthur, besvär jag dig! fly! fly bort till en säker strand!» hviskade hon med ett leende, blixtsnabbt som solstrålen framblickar en kulan höstdag. »Mina tankar skola följa dig dit bort och bedja för din välfärd med samma passionerade glöd, hvarmed jag hittills förbannat dig.»

»Följer du mig ej då?» sporde han dystert.

»Nej, Arthur! jag qvarstannar, för att rädda vår son undan fängelsets förfärliga straff. Lyckas detta, så skola vi sedermera uppsöka dig derborta.»

»Vanärad! störtad för alltid! utan hopp! utan framtid!» mumlade grefven med samma tröstlösa uttryck.

»Seså, Arthur! ingen omanlig tvekan längre! här galler det att handla raskt och bestämdt!» utbrast Gianetta, i hon häftigt drog i den vid dörren befintliga klocksträngen.

En betjent inträdde.

»Inpacka ögonblickligen herr grefvens saker, ty han ämnar resa bort redan i denna natt!» befalde hon.

Betjenten bugade sig stillatigande och skyndade ut.

Grefve K—hjelm reste sig upp och betraktade sin fordna älskarinna med en lång, innerlig blick.

»Gianetta!» yttrade han slutligen med rörd stämma.
»Kan du förlåta mig?»

Han utbredde med ett bönfällande uttryck sina armar och med ett utbrott af den vildaste hänryckning störtade Gianetta i hans famn.

»Arthur! mitt lifs öde, min sons far! jag förlåter och välsignar dig. Res redan i denna natt söderut och mina varmaste välönskningar skola följa dig.»

»Gianetta! min ädla, storsinnade vän! Från och med detta ögonblick få våra lefnadsbanor aldrig skiljas. Denna farans stund är den lyckigaste, ödet beredt mig på många år.»

Och det i lifvets skola pröfvade paret omfamnade hvarann med en passionerad glöd, som gjorde dem tjugo år yngre. — — —

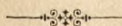
Tvenne timmar sednare ilade grefve K—hjelm på nattnälltåget söderut.

Tack vare Gianettas varning hyste han säkert hopp om att undgå den hotande faran.

Men den starka, okufliga qvinnan smög dyster och okänd rundtomkring den höga byggnad, der hennes älskling satt inspärrad ibland brottets och olyckans förtviflade söner.

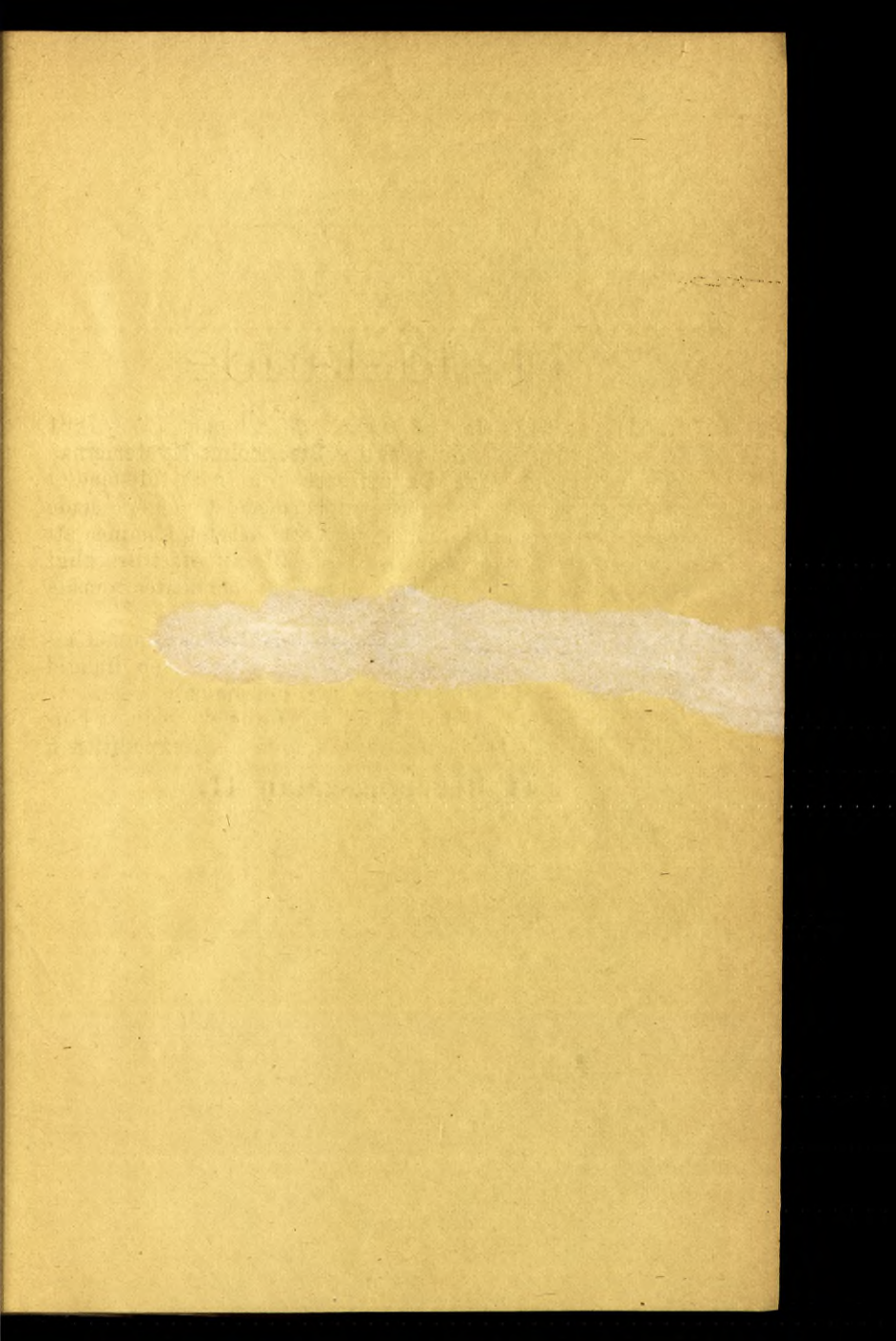
Skulle det väl lyckas henne att befria sonen?

Den som lefver få se . . .»

Slut på första delen.

Meddelande.

Då första delen af våra under loppet af år 1881 utkomna arbeten: »De verkliga Stockholms-Mysterierna» samt »Arbetare och Dagdrifvare» nu snart fullständigt föreligger våra läsare, torde vi härmedelst få göra ärade abonnenter uppmärksamma på, att arbetet kommer att fortgå under år 1882 endast i så fall, att ett tillräckligt betryggande antal af innevarande års abonnenter anmäla sig i och för erhållande af arbetets fortsättning.

Skulle detta emot förmodan ej inträffa, kommer arbetet att tills vidare hvila, till dess att vi i en framtid åter komma i tillfälle att upptaga detsamma.

Anmälan i och för denna sak torde ske sednast Lördagen den 31 December innevarande år å expeditionen

41 Regeringsgatan 41.